

(3)
LYCOPHRONIS
CHALCIDENSIS

ALEXANDRA.

Poëma obicurum.

IOANNES MEURSIVS.

*Recensuit, & Libro Com-
mentario illustravit.*

Altera Editio aucta & innovata.

Accesit

IOSEPHI SCALIGERI IVLLI CÆS.

versio centum locis emendatior.

LUGDUNI BATAVORVM,
Ex officinâ Ludovici Elzevirii.

ANNO CL. IX. IC.

LYCOPHRONIS
CHALCIDENSIS

ALEXANDRA:

Poëma obscurum.

IOANNES MEURSIVS. A. D.

*Recensuit, & Libro Com-
mentario illustravit.*

Altera Editio aucta & innovata.

Accessit

IOSEPHI SCALIGERI IVLLI CÆS. P. A. D.
versio centum locis emendatior.

LUGDUNI BATAVORVM,
Ex officinâ Ludovici Elzeyirii.

ANNO MD. LXX. IC.

z 1685 5243

~~_____~~

Illustribus viris

ORDINIBVS HOLLANDIAE ET VVESTFRISIÆ, PA- TRIAE PATRIBVS, *Dominis potentissimis.*

BEnè dictum, Viri Illustres, à C. Cris-
 spo Sallustio : Omnes homines qui,,
 sese student præstare cæteris animan-,,
 tibus summâ ope niti decet, ne vi-,,
 tam silentið transigant; veluti pecora, quæ NA-,,
 TYRA prona atque ventri obedientia finxit : sed,,
 nostra omnis vis in animo & corpore sita est,,
 animi imperio, corporis servitio magis utimur,,
 alterum nobis cum diis, alterum cum belluis,,
 commune est. Quò mihi rectius esse videtur in-,,
 genii quàm virium opibus gloriam quærere, &,,
 quoniam vita ipsa, quâ fruimur, brevis est, me-,,
 moriam nostri quàm maximè longam effice-,,
 re. Nam divitiarum & formæ gloria fluxa atque,,
 fragilis est: virtus clara æternaque habetur. Quæ,,
 aureola magni Scriptoris verba oraculi ad in-

star & habui semper, & habebo porrò. Cùm autem duæ sint res in vitâ humanâ quæ illustriorem reddere hominem & possunt, & solēt, Virtus, atque Doctrina, meritiò utramque colimus, aut illam saltem, per cuius templum ad Honoris patere accessum Romani rerum quondâ domini non injuriâ voluerunt. At, prò dolor! quotusquisque hodiè est qui Virtutis, non dicam studium amplectitur?

— *querenda pecunia primum est,
Virtus post nummos: hæc Ianus summus ab imo
Perdocet hæc recinunt iuvenes dictata senesq̃,
Lævo suspensi loculos tabulatq̃, lacerto.*

Miseri! qui nesciant & μόνον τον πλῆτον τυφλόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁδηγῶσαν αὐτὸν τύχην. ut aiebat Demetrius Phalereus. Negligitur Virtus, negligitur Doctrina. Paucissimi quibus recta mens, & ad alteriora illa erecta. Priscis temporibus cum adhuc nuda Virtus placeret, vigeabant artes ingenuæ, summumque certamen inter homines erat, ne quid profuturum seculis diu lateret. Mihi deinceps spretis aliis inlecebris adjuvante Deo OPT. MAX. per Virtutis ad Honoris contendere certum: quippe

— *audendum aliquid quo me quoque possim
Tollere humo, victorq̃, virum volitare per ora.*

Post

Post Virtutem amanda Doctrina, quæ Famæ mater, quam non nisi nimis degeneres animi, & qui σκιαὶ αἰσούνται, aspernantur. Post Virtutem, inquam, amanda Doctrina: quod ut me facere constet, publico dono Lycophronis Poëtæ Tragici excellentissimi Alexandram, Poëma exiguum quidem, sed ita obscurum, ut Hortensii Sphinge opus habeat. Adde præterea Librum Commentarium, in quo, si non omnia, pænè omnia illustro: quam feliciter, non mei est iudicii. Vobis autem V V. I L L. has studiorum meorum primitias dedicandas existimavi, utpote natas in celeberrimâ vestrà Academiâ, in agello, quem non sine vestro beneficio colo. Et agricolæ veteres fructuum suorum primitias, ut mercatores τὰ ἀκροθίνια, iis potissimum diis consecrabant, quorum numine agellos suos tutos arbitrabantur. Est enim apud Sulmonensem Poëtam:

*At domini memores fertis ornare solebant
Agricolæ fructu præveniente deos.
Sæpè tuas igitur Liber miratus es uvæ,
Mirata est oleas sæpè Minerva suas.*

Habete igitur grati animi hoc qualecunque testimonium: majus propter ætatem meam hanc dare non potui, daturus aliquando, si vitam mi-

PRÆFATIO.

hi indulserit magnus ille Monarcha, à cujus nu-
tu pendemus nos homines. Valetè Viri Illustris-
simi Amplissimique. Deus OPT. MAX. quàm
diutissimè vos patriæ nostræ incolumes servet,
ad nominis sui sanctissimi gloriam, subditorum
utilitatem, quod voveo & opto. Anno Domi-
ni clb. l. xcviij. xvij. Kal. Febr. qui mihi
natalis xviii. Lugduni Batavorum.

ILL. DD. VV.

observantissimus

Auth. Damn. IOANNES MEVRSIUS.

AD

AD LECTOREM.

Ecce, mi Lector, dono tibi Lycophronem
Poëtam omnium, quotquot sunt obscu-
rissimum. Adde librum Commëtarium,
eo facem præfero quâ opus illi fuit ni-
mis diu. Ferunt obscuram Myrmecidis
ex ebore operam facilius visam si nigras setas ad-
hibuissent: idem de hoc Lycophronis poemate di-
ctum habe, quod sine interprete vix est ut quis-
quam intelligat. Laudabilis nupera opera doctissi-
mi (viri dicam, an adolescentis?) Gulielmi Cante-
ri nostratis. Bertrandus si quid laudis meritus, non
ego defrudem. Primi in hoc opere illustrando su-
dârunt Dection, Orus, & Theon, viri in Gramma-
ticâ quondam illustres, sed eorum opera tempus
atque invidiosa vetustas nobis ademerunt. Quæ
hodie exstant commentaria Isacii Tzetæ, papa!
quam multoties nugacia! mortuaria glossemata
cum Catone meritissimò quis dixerit. Si boni quid-
quam in illis, ea istorum sunt quos paullò antè lau-
davi, qui si reviviscant, indubiè lege Atiniâ rem
furtivam vindicent. Atque exstarent illi, labore
hoc superfedere potuissent: sed hæc vota tantum.
Quare illa, quæ jam majoribus nostris ademit ob-
livio fugitiva, secutaque sedulitas posterioris ævi
retrahere nequivit, non, si non potero indagare,
eò ero tardior, sed velocior idèò si quivero. Non
mediocres enim tenebræ in hac sylvâ: neque eò,
quò pervenire volumus, semitæ tritæ: neque non
in tramitibus quædam objecta, quæ euntem reti-
nere possent. Præterea damus quoque emendatio-
rem versionem Illustrissimi viri Iosephi Scaligeri
Iulii Cæs. F. cujus hortatus ad has meas lucubra-
tiunculas edendas magnum mihi calcar addide-
runt: & absque eo esset, vix id facere ausus fuisset.

Quod

Quod superest: moneo, & testor religioſè à me fer-
vatam nobilem illam Laurentium legem, NE PO-
MVM EX ALIENO, noſti cætera. Quidquam à
nobis ex doctorem hujus evi virorũ scriptis in mea
tralatum? nomina ingenuè profiteor. Neque enim
furtivæ à me ſublectæ pennæ,

Ne, ſi fortè ſuas repetitum venerit olim

Grex avium plumas, movent cornicula riſum.

Deinde pauci ſunt quos aliquando aliud agès apud
amicos inſpiciens legi, pauciores, immò nulli quos
perlegi: nõ quod neglexerim, ſed otium defuit: mag-
gis me capiunt ipſi fontes, è quibus gratius aquæ pe-
tuntur. Graculi iſti, qui plagiũ clamitant ſi quid di-
xeris quod ipſi ante te, verbo dicam, nõ me movèt.
Nec ego ſolus ero, in quos ab illis involatur. Vale,
Lector candidè: Zoilum enim nõ æſtimo, qui quorũ
ſimilitudinem deſperat, eorum effectat ſimulatè.
Themiftocles dolebat cum nulli ſibi invidi.

ὅ γδ ἀφθόκηθ' ἐκ ἐπιζήλωτ' αἰέθ.

Iterum vale, & his meis candidè fruere: ſicubi lap-
ſus, veniam dabis adoleſcenti admodũ, deinde
homini. Nemo noſtrũ non peccat, homines ſu-
mus, non Dii.

LYCOPHRONIS

vita, è Suidà.

ΛΥκόφρων χαλκιδεύς, ἀπὸ ἐυβοίας, ὑὸς Σοκλέους,
ἔπειτα Λύκου Ἐρήνιον. γεγραμμένος καὶ ποιητὴς τρα-
γωδιῶν. ὅτι γὰρ εἰς τὸν ἐπὶ αὐτῷ, οἴπνες πλάσας ἀνομασίτη-
των. εἰς δὲ καὶ τραγωδίας αὐτῷ, αἰόλος, ἀνδρομέδα, ἀλκίνας,
αἰολίσις, ἐλεφλώωρ, ἡρακλῆς, ἰκέτ', ἰππόλυτος, κροσαν-
δρίς, λαίος, μαχαθῶνιοι, ναύπλιος, οἰδίππος, εἰς ὄρφανος
πενθεύς, πελοπίδης, σύμμαχος, ἰηλέρον, χρύσιππος.
ἡασδὴ δ' ὅστιν ἐκλήταν ὀναύπλιος. ἔγραψε δὲ καὶ πῶς

λεγο-

λεγομένην ἀλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν ποίημα. De
morte Suidas ne γερὺ quidem: Ovidius ſagittā
confixum narrat, in carmine in Ibin. Fallitur ve-
rò vir doctiſſimus in Prolegomenis, dum putat
Lycophronem Satyras ſcripiſſè, quarum nomè
& ipſe, & cum ipſo univerſa Græcia, ignoravit:
nam Satyrām Latinum eſſe vocabulum nemo
neſcit. Sed Satyros ſcripiſit, & impoſuerunt co-
dices mendoſi. Menedemo Philoſopho valdè
adamatũ fuiſſe memorat Diog. Laertius lib. 1. 1.
in vita eius. Ἡ πάρεξις δὲ καὶ Ἀρχόν, καὶ Λυκόφρων
τὸν τῆς τραγωδίας ποιητῶν. Scribit quoque Sa-
tyrum ab eius nomine Μενέδημον appellatum, è
quo iſti verſus producuntur à Diog. Laertio li-
bro citato,

*ὡς ἐκ βραχέας δαίλις ἢ βασιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κωκλεῖται πρὸς μέτερον, τραγῆμα δὲ
ὁ σαρφρονισὴς τοῖς φιλικόις λέβηθ'.*

DE LYCOPHRONE,

Excerpta è variis Authoribus.

ΚΑὶ μνεία δὲ μνείοις εὔρεται ἀνὸ τε φιλοσό-
φων, ὑπὸ τε ποιητῶν αἰνιγματώδως εἰρημένα.
ὅπου καὶ ὅλα βιβλία κεκρυμμένω πῶς συλλαφῆς
βύλησιν ὀπιδείκνυνται. ὡς καὶ τὸ Ἡρακλεῖτε περιφύ-
σεως, ὃς καὶ διὰ αὐτὸ τῆτο Σκοτίνος πορσιγῶρεται.
ὁμοία δὲ τῶν τῶν βιβλίων ἢ Φερενδύς Θεολογία ἢ Συ-
ρις. εὐφορίαν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια, καὶ
ἢ Λυκόφρων Ἀλέξανδρα, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια,
γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γεγραμμάτων ἐκκίεται ἀπα-
σιν, σαφῶς ὑδὲν ἐκλίθεται.

Clemens
Strom. lib. 9.

B

Car-

Stat. Sylv.
lib. v. in Epist.
ced. Patris.

Artemido-
rus lib. iv.
cap. lxxv.

Hephaestio-
nis Scholia-
fica.

Alius eiusdē

Hesiodi
Scholiastes
Ioannes
Tactus.

*Carmina Battiadae, tenebrasq; Lycophronis
atri.*

Εἰσὶ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῃ, καὶ
παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ πονηκῷ ἐν ταῖς λέξαις, καὶ παρ-
θενίῳ ἐν ἐλεγείαις, καὶ παρὰ ἄλλοις πολλοῖς ἰσογίαι ξέ-
νοι καὶ ἀγνοήσοι.

Ἐπὶ δὲ λέγεται ἕν τετραγῶδι, διὰ καὶ πηλῆος ἀνομά-
θουσαν, ὅτι πτολεμαίου γέγονασιν ἔστοι, αἰετοὶ ἰσχυροὶ.
εἰσὶ δὲ ἔστοι. Ὀμηροῦ νεώτεροῦ, Σωσίθεοῦ, Λυκόφρων,
Ἀλέξανδροῦ, Φίλικοῦ (Scribe Φίλισκοῦ) Διονυσιά-
δος, (Strabo lib. xiv. Dionysiden vocat) Αἰαν-
τίδης.

Ἐπὶ τῶν χρόνων πτολεμαίου Ἔ Φιλαδέλφου ἐπὶ αἰ-
σοὶ γέγονασι τετραγῶδι, ἕς πηλῆδα ἐπάλεσαν, διὰ τὸ
λαμπρὸς εἶναι ἐν τῇ τετραγῶδι, ὡς περ ἄλλοι ἐν τῇ
πηλῆδι. εἰσὶ δὲ ἔστοι. Ὀμηροῦ, ἕχθρο ποιητῆς ἀλλ' ἕως
Ὀμηρῶς (Scribo ὁ Μυρῆς ἕως) τῆς βυζαντίας ποιητεί-
δου, καὶ Σωσίθεοῦ, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδροῦ, καὶ
Αἰαντιάδης, (is supra Αἰαντιάδης) καὶ Σωσφάνης, καὶ
Φίλισκοῦ.

Τῶν ποιητῶν οἱ μὲν εἰσὶ λυεῖκοι, οἱ δὲ μονοῶδοι, οἱ δὲ
κωμικοὶ, καὶ ἕτεροι ἰσχυροὶ, ὅς μοι ἁδῶν ἢ Ἰννορίσμα-
τα, τὸ μονοῶδοσ ὡς ὑπόδεισιν ἐφησείδῃ πῶ οἶαν δὴ
ποτε. οἷος ἔστιν ἐν τῇ ἀλεξάνδρῃ Λυκόφρων.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

A IOSEPHO SCALIGERO

IVL. CAES. F.

Latio donata,

Est iam ab eodem recensita.

ΔΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

^a ἀλλ' ἰσόρως
legitur aliter

Ἐξω τὰ πάλια νήρεως ἄ μ' ἰσορεῖς
 ἀργῆς ἀπ' ἀκρης. ἦν δ' ἡμικυβή λόςθ,
 σύγγνωθι δεσποτ' ἔ γδ' ἡσυχθ κόρη
 ἔλυσε χησιμῶν, ὡς πρην, αἰολον ἔμαθ.
 ἀλλ' ἄσπελον χέασα παμμυγῆ βολῶ,
^b διαφνηφά- ^b διαφνηφάγων φοίβαζεν ἐν λαμῶν ὅπα,
 29' σφιγγός κελαινῆς γῆρην ἐκμιμαμένη.
 τῶν ἄσα θυμῶν κ' διὰ μήμητις ἔχω,
 κλύοις ἀν' ὦ νάξ. κἀναπεμπάζων φρενὶ
^c ἀνάξ ^c ἀνάξ πυκνῆ, διοίχρει δυσφάτους ἀνιμάτων
 ὄιμας τυλίσων ἢ περ ἑυμαθῆς τρίβθ
 ὀρδῆ κελεύθω τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.
 ἔ γω δὲ ἀκραν βαλίδι μιρήνθω χάσις,
 ἀνεμι λοξῶν ἐς διεξίδος ἐπῶν
 πρῶτῳ ἀράξας νύσασιν ὡς πῖλῶδς δρομεύς.
 ἦ ὡς μὲν αἰπὺν ἄρει ^d φηγίαις ἀέλον
^d φηγίαις ^d φηγίαις κρατωνοῖς ὑπερπολιᾶτο πηγᾶσαν πτεροῖς,
 πιδωνὸν ἐν κοίτησι τῆς κέρνης πέλας
 λιπῶσα τὸν σὸν ἀμφιμήτριον κέσιν.
 οἱ δ' ἔσα γράνης εὐγάλλια χερμάδθ
 ναῦται λίαρον, κἀπὸ γῆς ἐσχάροσαν
 ὑπληγας. αἰ δ' ἡ παρθενοκίλονον δέπιν
 ἰνὸλπέζοι δεινον σῶπες ἀπάδαις,
 πελαργοχρωῆτες, αἰ φαλακράται κόρατ,
 ὑπὲρ κελυδνῶν λιδῆ φαινῶσαι πῖλια,
 ἀφλασα, κ' φώσωνας ὠρρυγαμένους.
 ἀπαρῆλιας πρηνῆθ' αἰδωνθ' πνοαῖς.

^d φηγίαις

Huc reflexit
Eustathius
ad Dionys.
Παῖρός ἐν
Ἰθωνοῦ ἀδελ
φῶν τοῦ λαο
μειδνθ,
ὄν πρὸς τῆ
κέρην ἀφορί
ζει ὁ λυκό
φρων.

L YCOPHRONIS CAS SANDRA IAMBICO CARMINE translata per IOSEPHVM SCALI GERVM, IVLII F.

Væcunq; poscis, ultima ex origine
 Planè expedito: sed tamen prolixius
 Parcæ loquēt: nō enim virgo, ut prius,
 Secura solvit m̄ultiplex os carminum,
 Sed & tumultum murmuris multi ciens,
^a Superstitiosa fauce bacchata est sonum,
 Tenebricosæ verba Sphingis æmulans:
 Quorum memor mens que mihi nūc suggerit,
 Advertē Rex, putansq; mente singula,
 Percurre ^b dictionum inobservabiles
^b oraculorum, ^b Percurre ^b dictionum inobservabiles
 Scrutans camenas, quā expedita semita
 Ad planam ineptos ducit errores viam.
 Ego at solutis carcerum repagulis
 Verborum obibo flexuosos tramites,
 Primumq; pulsans oppidum, ut cursor celer.
 Matuta Fagutalis arcis culmina
 Citis supervolabat alis Pegasi,
^c Cascum maritum proximè Cernem insulam ^c cernem, Uarr.
 Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:
 Tranquillaque ^d ocris concavi ancoralia
^d petra ^d ocris concavi ancoralia
 Nautæ luebant, atque tonfilla ^e tenuis:
 Puellucidam & vermigrada ^f Salaciam
 Scapis ruebant è ^g columbarijs suis
 Ciconiuestes pupulæ Phalacriæ,
 Ultra Calydnas ^h obstinentes palmulas,
 Aplustreque passim, & explicata ^h suppara,
 Phrenetici Septentrionis flatibus:
^h ostendentes, ^h ostendentes,
 Fess. ^h Fess.
 h Uela. Snida ^h Uela. Snida

^a fatidica

^b oraculorum,
Pacum.

^c cernem, Uarr.

^d petra
^e fines, Plau.
^f mare, Pacu.
^g foraminibus,
^h quibus inferuar
tur remi

^h ostendentes,
Fess.
h Uela. Snida

ἢ δ' εὐθεὸν σχάσασα βακχεῖον σῶμα,
 ἄτης ἅπ' ἀκρων βυπλανοκίσιων λόφων,
 τοιῶν δ' ἅπ' ἀρχῆς * ἦρχ' ἀλεξάνδρα λόγων,
 αἰ' αἰ' τάλαινα θηλαμῶν κκαυμένη,
 καὶ πρῶτε μὲν πεύκησιν ἕλαμφοέρις
 φεισπέρι λέονι. ὄνποτε γνάθους
 τρίτων. ἡ μάλα γέ κέρχα. κύν.
 ἔμπανος ἢ δαιτρὸς ἡπάτων, ολοιδέμεν.
 πινδῶ λέβητι ἀφλογοῖς ἐπ' ἐχάραϊς,
 σμήριγγας ἐστάλαξ κωδείας πῶδα,
 ὁ τε κροαίσις, λυμεῶν ἐμῆς πῶταρς.
 ὁ δ' ἀλίερον τεκῆσαν ἄτρωτον βαρεῖ
 ζύφας ἀτράκλω σέρνον, ἐντ' αὐλῶ μέσῳ
 πάλρος παλασῶν χερσὶν ὀχμαῖας δέμας,
 κρόνος παρ' αἰπὺν ὀχθον, ἐνδα γηγυῶς
 ἔππων ταρακίης ὄσιν ἰογένεα τάφ.
 ὁ τὴν θαλάττης αὐσονίπιδ. μυχῆς
 σενῆς ὀπιπτεύσαν ἀγρίαν κύνε
 κτανῶν ὑπὲρ πῶήλυγγ. ἰχθυωμένω,
 ταυροσφάγην λέαιναν. ἡ αὐδῆς πάλης
 σάρκας καπαῖδων λοφρῖν δομήσατο,
 λέπυννι ὑτρέμωσαν ὑδαίαν. ἔθεόν,
 ἐξλωρίζεν ὄν ποτ' ἀξίφω δόλω
 νέκυσ, τὸν ἄθνη. δεξιούμεν. πάλαι.
 λεύσω σε τλήμων δεύτερον πυρκαμίνης
 ταῖς τ' αἰακείοις χερσὶ, τοῖς τε πανάλα
 λαίτειναν οἰκνοῦσι λειψάνοις πυρὸς,
 παιδὸς ἰ καταβερχθῆντι. αἰτάλω δέμας,
 τοῖς τ' ἀταρείοις βυκόλν πηρομάσι,
 τὰ πάντα πρὸς φῶς ἢ βαρὺ ζηλ. δέμαρ
 σείλασα κούρον τὸν κατήγορον χθονὸς
 ἔξῃ, πάλεις μομφαῖσιν ἡγειωμένη.

ἢ ἡρχικῶς
 πῶδα

ἢ τῶ

ἢ θεῶν

ἢ δεξιούμεν
 ρον πάλιν

ἢ κατὰ βρομ
 φῶντι

ἀκίρω

At ora solvens entheis bacchatibus,
 Ates ab altis pervagæ bovis jugis
 Cassandra dictis inhit orsa talibus.
 Heu heu cremata lacrymosa patria,
 Primum quidem feralibus Trinoctii
 Sclatis gigantis, ore quem quondam suo
 Consi voravit campa^h manduces canis,
 Qui vivus ustus excavator viscerum
 Intra lebetis ignis expertes focos
^l Formo capronas vorticis fudit solo,
 Prolis peremtor, patriæ pestis meæ:
 Matri secundæ qui volanti cuspide
 Deterit uber, inque Circi pulvere
 Quinquentionis membra patris sustulit
 Saturnium ad cacumen, ubi terra fati
 Formido equorum cespes licheni tumet:
 Salsas^m Triquetri qui latebras æquoris
 Torvé obsidentem semifeminam canem
 Stinxit, rapinis imminentem piscium
 Gumiam boum leenam, adultis quam pater
 Membris, lucernis corporavit igneis,
 Mortam haud paventen sedis inferæ dcam:
 Quem cautè inermi fraude quondam mortuus
 Extinxit, olim jam Quietali agnitum.
 Heu te ne rursus ten' crematam contuor
 Vetusci ab armis Aeaci, atque Tantalii
 Rogo sepultis intra Letrinam ossibus
 Pulli igne^q subverbusti ad impiam dapem,
 Telis bubulci Teutari volucrisibus.
 Rivalis uxor cuncta in oras luminis,
 Legans^r pareclatum minantem patriæ,
 Producet efferata patriis probris,

ἢ ναυibus, Fesf.
 k Fesfus

ἢ calido, Fesf.

m Sicul

n pro extinxit,
 antiquè
 o voratricem

p Parcam

q Veribus usfi
 Flaus.

r ophobum

λέλιραν θ' ἔκαπι, τῶν τ' ἐπὶ σάκλων γάμων.
 αὐτὴ δ' ἰασημακρὸς ἐκ ἰάσιμον
 ἔλκετο δρακόντα τὸ ξυδνόνετυ λυγρὸν
 κτετρημένον
 ἠχμήσει
 μηχαντοραίοις ἀρδισκ' τετρωμένον,
 πρὸς ἀνδοπλίτη, ξυδνὸν ὀρχήσει μύρον
 πύργων ἀπ' ἀκρων πρὸς νεόδημιον νέκυρ
 ροιζήδον ἐμβρασσα κύμβαλον δέμας.
 πτόθω δ' τὸ θανόντι ἠγχιερωμένον,
 ψυχῶν περειαίεσσι φισήσει νεκρῶ,
 σένω, σένω σε δισὰ κ' τειπλά δροσ
 αὐδισ πρὸς ἀλλήν κ' διαρπαγὰς δόμων,
 καὶ πῦρ ἐναυγάξυσαν αἰσωτήριον.
 σένω σε πάτρα καὶ τάφου ἀτλάηιδω
 κούτες
 δύπτη κέλωρο· ὅς ποί' ἐν ῥαπτιῶν σκύτει
 ὁποῖα πώροκο ἰσειεύς τετρασκελῆς
 ἀσκῶ μονήρης ἀμφελιγώσας δέμας,
 ἠραθυμιά-
 της
 ο κυνοφα-
 γοῦς ὁ κυνο
 σφάγγε θεοῦ
 ἠραθυμιάτης κέπφο ὡς ἐνήξαλο,
 ζήρυndon ἀνίερον τῆς ο κυνοφανὸς θεῶς
 λιπὼν ἐρυμνὸν κτίσμο κυρβάνιον σάον,
 ὅτ' ἠμάδυνε παῖσαν ὀμβρήσας χθόνα
 ζυδὸς καχλάζων νασμὸς. οἱ δέ, πρὸς πέδω
 πύργοι κατηρεῖποντο τοῖ δ' ἰλοιδίαν
 νήχολο μοῖερον πρὸνμάτων δεδρεκότες,
 φηζὸν δέ καὶ δρύκαπα κ' γλυκὴν βότρην
 φάλα τε κ' δελφίνες, αἰτ' ἐπ' ἀρσένων
 φέρωντο φῶκα λέκτρα θραῦσαι βεβίων.
 Ρεῦνον
 λεύσω θέοντα Ρεῦνον ἐπὶ πρῶτον
 τρήρων ὅς ἀρπαγμα πεφναίαις κυνδς,
 ἦν τόργω ὑγρόφοῖσι ἔκκοχεύεται,
 κελυοάνω σεβίλον ὄσεκαωμένω.
 καὶ δὴ σε ναύτιω ἠ ἀχερυσία τρεβ
 κατιβάτης πύργων ἢ πατρὸς κόπρος

Dirisque nuptiis perigrini tori: at
 Salubrium cata unguinum incurabile
 Vulnus mariti conspicata pristini
 Giganticidis interempti spiculis
 Ab hoste, obibit morte communi diem
 Falis ab altis ad cadaver faucium
 Corpus ruina cernuum in præceps ruens:
 Et tunc recentis icta amore mortui,
 Iam palpitanti spiritum efflabit viro.
 Duplex tuum triplexque bellum conqueror
 Ad arma rursus & rapinas ædium,
 Tuique te ignem contuere incendii.
 Heu patria, & vos busta nati Atlantidis
 Audacter urinantis olim, cum cute
 Suta revinctus corpus, utre scorteo,
 Et solus, ut aper quadrupes Hercynius,
 Rhithymniate navit ut latus fretum,
 Zerinthi hiatus virginis Canariæ
 Linqvens, Deûmq; tecta Lucumonum Saum:
 Cum corruerat omnem humum Diefpitris
 Rapax aqualis nimbus, & putres solo
 Falæ fatifcentes lababant, at genus
 Hominum natabat ultimo periculo.
 At fagû, & alnum fructum, & uvam musteam
 Orcaque tum Delphines, atque masculûm
 Phocæ esitabant in toris mortalium.
 Adest adest fax involuta incendio
 Prædam in columbæ morte multandæ canis,
 Vultur palustris quam edidit fatu suo
 Testæ rotundæ convolutam fornice.
 At hospitalis infera unda remigem
 Te muricidam, nec bucerdam in patriis

ρηχειρώσειαι σείβοντα βελκιδῶν βυσσάθμων ἡξενώσεται,
 ὡς περὶ δε κάλλης τὸν θυωρίτῳ τετραπλῆς.
 ἀλλ' ὀσφίμων μὲν ἀντὶ γαμφηλῶς ὄνθ
 εὐχύλας & κὶ λᾶν περιήσεις, ἀντὶ δ' εὐχείλων κᾶπῃσ
 εὐχίλου κὶ μῆλιαθμῶν, ἠδὲ χειρῶν πλάτης,
 Ἑλληνισμῶν τεράμπις σ' ὀχίσει κὶ φερέλκειοι πόδες
 εὐχίλων διασῶς σαλάμβας κᾶσι γυδίον πλάκας,
 Ἐκμπύλας ἐν αἰσι πρὸς κύνερα καμπύλας χάσας
 πειύλης ὀδόντας ἐκίσεως πηλημμυρίδου,
 Ἐθίνα φάσ- σωνα σκαρθμῶν ἰαύσεις ἑναφώσωνα σῶλον.
 Ἐθίνα κὶ τῷ ἀνυμφον πόρπιν ἀρπάσας λύκου,
 Ἐθίνα δυοῖν πελειαῖν ἄρφανισμένην γυνῆς,
 κὶ δαυτέραν εἰς ἄρκυν ὀθειῶν βρόχων
 ληπῖν ἐμπαίσασαν ἰξιδίου πτεροῦ,
 Δύσησιν ἀρμοὶ μῆλᾶταν ἀπάρματα
 φλέγῃσιν ἐν κρόκησι κὶ βύνη θεῶν,
 Δρέξεις ὑπὲρ σκάνθειαν αἰγίλου τ' ἄκραν,
 αἰθῶν ἐπακτῆρ καὶ χαλῶν ἀγρεύματα.
 νῆσῳ δ' ἐνὶ δρεακούσῳ ἐκχέας πόδων,
 ἀκτῆς διμόρφῳ γηγενούς σκηπηχίαις,
 τῷ δαυτέραν ἔωλον ἐκ ὄφει κύπριν,
 ψυχρὸν παρὰ γκάλισμα, καὶ ὄνειρότων
 κεναῖς ἀφάσων ὠλένοισι δέμνια.
 ὁ γὰρ σε συλλέκτροιο φλεγείας πόσις
 συγνὸς τορώνης, ἢ γέλωσ ἀπέχεται
 καὶ δάκρυ, νῆσι δ' ὅτι καὶ πηλώμεν
 ἀμφοῖν, ὁ δρηκῆς ἐκ ποτ' εἰς ἐπακτίαν
 τεύτων ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένῳ
 χέρονσιν περᾶσας, ἔχι ναυάτη σῶλω,
 ἀλλ' ἀσπίθλον οἶμον, οἷά τις σιφνεύς.
 κᾶθμῶν ἐν σήραγγι τετρεῖως μυχοῦς,
 νέρθεν θαλάσσης ἀτραπὸς δῆνυσε,
 Ἐθίνα

Ἐθίνα

τέκνο

Caulis prementen scrupis adhuc manet,
 Ut ante pulchritudinis trium arbitrum:
 Sed pro mapalibus tu Afelli mattias,
 Et Lan adibus: pro boum prescribis,
 Ovilibusque, proque rustico pedo
 Vehet fafelus te & Phereclii pedes
 Festras gemellas, inque Gythii juga,
 Vbi ad scabrosa saxa pandatos luens
 Pinus tenaces lubrici dentes freti,
 Classem expeditibus noviratem à jacatibus,
 Et tu virosæ prædo junicis lupus
 Orbæ duarum jam columbarum pari,
 Cassis peregrinæ in secundam indaginem
 Vitro incidentis aucupis pennæ dolo,
 Dapem ambidentum nuper in crepidine
 Bacchis cremantis atque divæ Albuneæ,
 Cures super Scandeam & arces Aegili,
 Venator acer præda opima ganniens:
 Expensque amores in Draconis insula
 Actæ, biformis editi terra imperi,
 Vanam secundò non videbis Murtiam,
 Vlnarum inanem farcinam, eque somniis
 Vacua torum nocturnus explorans manu.
 Nam te Phlegrææ jam maritus conjugis,
 Tristis Torones, abdicator risuum
 Et lactumarum, namque nescit, & caret
 Vtroque, qui olim littoralem ex Thracia
 Fecundi opimatam Melonis fluctibus
 Humum penetrans non trabe stataria
 Inhospitale sed iter, ut cubilia
 Terræ in profundos talpa pertundens specus,
 Quærens recessus in cavernis aquorum,
 Cavens-

Ἐθίνα

Ἐθίνα

τέκνων ἀλύξας τὰς ξενοκτόνας πάλας,
 καὶ πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκούς λιταῖς
 σῆσι παλίμπυον εἰς πάτραν, ὅθεν παλάνης
 παλλωίαν ἐπῆλθε γηγηῶν τρεφόν.
 καὶ σὲ γυνεὺς ὥπερ ἐργάτης δικης,
 τῆς δ' ἠλίου θυγατρὸς ἰχθαίας βραβεύς
 ἐπεσβολήσας λυγρὰ νοσφεῖ γάμων,
 λίπνοντα χάσσης ἐκβαλὼν πελειάδῃ.
 ὅς τ' ἄλκυ τε καὶ χμαιρέως τάφους
 χρῆσμοῖσι κυδαίνοντας ἐκ αἰδέμενῃ,
 ἔδ' ἀνδρέως ἔρωτας, ἢ ἢ ἢ ξένοις
 σύνδροπον αἰγμάτων ἄγνιτῶν πάτρον,
 ἔτλης θεῶν ἀλοῖτος ἐκβλήσας δίκην,
 λάξας τρεῖς περὶ κέναν πώσας δέμιν,
 ἀρκίον πδύνης ἐμμεμαγμένῃ πρόπυς.
 τοῖγαρ φάλαξίς εἰς κενὸν νόρεξ κτύπον,
 ἄσιτα καὶ δώρητα φορμίζων μέλη.
 κλαίων ἢ πάτραν τῶν πεινῆ δαλωμένῃ
 ἔξη χερσῶν εἰδωλον ἐγκαλιαιμένῃ
 τῆς πενταλέκην θυάδῃ παλδρωνίας.
 γυαῖρδ' ἔυνασῆρας ἀμναμοῖ τειπλάτῃ
 πῆναις κατεκλώσαντο δωμαῖς ἀλός
 νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσαδς γάμων.
 δδιῶ μὲν ἀρπακτῆρας ἀνγάται λύνες
 πῆνους τεύρχας αἰελοῦς ὀφθαλμίας,
 τὸν δ' ἐκ πλινθῆ τε καὶ πὸ κρεικῶν ποῖῶν
 ἐλασόντα ῥίχης ἡμικρήτα βάρβαρον,
 ἔλειόν, ἐκ ἀργεῖον ἀκραφῆ γοαῖς.
 ἢ πάτρον ἐν γαμφαῖσιν ἐνναῖε ποτῆ
 ἔρηνν' εἰεννὺς θυρία ξιφηφόρῃ
 ἀσσερα μισύλασ' ἐτύμβάσσε τάφῃ
 τὸν ὠλενίτῶν χόνδρον ἐνδαιυμένῃ

b κέναν-
 πώσας

Cavenſque natos peruelles hoſpitem,
 Et audiendas ſupplicans patri preces
 Redux ut iter patriam, unde pervagus
 Matrem gigantum adiuerat Palleniam:
 Tere ille Guneus queſtor urnæ vindicis,
 Sagacis arbiterque Solis filia
 His nuptiis privabit incilans probris,
 Pellens ab omni jure * profeda lupæ.
 Qui nec Lyci ſepulcra nec Chimærei
 Oraculorum voce venerantes timens,
 Nec illecebras Anthei, nec hoſpitem
 Dapum ſodalem, filium Conſi, ſalem,
 Deum tulifti tranſilire ſagmina,
 Menſamq; calcans, juſ ſupinans & bonum,
 Fetæ modum ſecutus urlæ incicorem.
 Ergo ſtupentes fruſtrâ tundens nervias,
 Egentia & jejuna fundens carmina:
 Sed flens adibis patriam incenſam prius,
 Exangue ſpectrum bajulans ulnis tuis
 Iam quinque nupræ Thyados Pleuronix.
 Satæ y cataces namque Carmentæ mari
 Iam panuclis nevére trinis, conjuges
 Thalaffiones quinque celebrare illiuſ:
 Duos quidem videre prædonas lupos
 Catè intuentes prapetes immuſſuloſ:
 Plyni & Libyſſæ, Caricique gurgitis
 E ſtirpe cretum ſemicreta barbarum,
 Et vere Epeum nec quidem Argivum fatu,
 Cujusque avum quondam in molaribus ſuis
 Hercynna Educa, que gerit * ſecreſpitem,
 Partim minutal frendicans, tu mulo indidit,
 Humeri vorax epulata cartilaginem:

x μετατῆς
 Πλεῖς.

y clauds, Feſt.

z gladii, Feſt.

ὄν δὴ δὶς ἠβήσαντα, καὶ βαρὺν πῶδον
 φυγόντα ναυμέδοντα ἀργακίθιον
 ἔσειλ' ἔρεχθεύς ἐς ἑλαιτεῖνας γῆρας
 λάρων ἀλγερύσσητα μόλπιδο πατέρων
 ἔζηνι δαυτρεθβήθη ὄμβροϊο δέμας,
 γαμβροκίλον φαίνοντα πενδερεφθέρους
 βυλαῖς ἀνάγχοις, αἶς ὁ καθμίλων γόνων
 ἔηρτυσε, τὸν ἢ λοῖδον ἐκπιῶν σκύφον,
 φερανούμης ἔδυψε νηρέως τάφους,
 πανώλεθρον κηλίδω δαυξίας γένει.
 ὁ τῶν πῶδεργον ψύλλαν ἠνιοσροφῶν,
 κῆ τὴν ὄπλας ἑ ἀρπινναν ἐρπήμας ἴσμι,
 τὸν δ' αὖ τέταρτον αὐτόδομαμον ὄψεται
 κίρκου καταρράκλιος. ὄν τε ἢ συγγόνων
 τὰ δέητερεῖα τῆς διαισφάλτου πάλης
 λαβόντα κηρύξουσιν. ἐν δὲ δεμνίοις,
 τὸν ἐξ ὄνειρων σέμπρον ἐσροεημένον
 εἰδωλοπλάσῳ περσοκαλαξανεὶ βέθει,
 τὸν μελλόνυμφον ἐννετίω κυτακίης
 τῆς ξεινοβάκχης, ὄν ποτ' οἰνώνης φυγῆς
 μύρμων τὸν ἐξάπεζον ἀνδρώσας σραῖδον
 πελασγκὸν τυφῶνα ἰθύνεται πάλῃς,
 ἀφ' ἐπὶ παίδων φελάλω σποδονμένων,
 μῆνον φλέγνουν ἐξαλίξαντα σποδόν.
 ἧ ὦ μὲν παλιμπόρδιον ἰξεταί τρεῖσον,
 σφῆκας σαφονὺς ἠχεράμων ἀνεύσας,
 ὁποῖα κῆρ ὁ δῶμα κινήσας κηπῶ.
 οἶδ' αὖ περ ἰθύνειρας ἑλαμωνύμης
 βύκταισι χερνίψασιν ὀμησῆι πῶδειν
 ἔσκυρὶν δρεάκοντι ἑπίλοκον λεχῶ,
 ἦν ὁ ξύνδον ἑ σαλμυθησίας ἀλδός
 ἐνὶ δὲ ματεύων ἐλλάδο κηχερίμον

ελετεῖνας
d αλετεῖνας
e αλγία

εἰρητισ

ε ἀρπιναν

h συγγόνων

h χειράμων

k σαλμυθη-
σίας

Quem dudum adultum virbium, & cupidines
 Graves caventem navium promi dei
 Misit Terentus in Letrinæ jugera
 •Ocrin paratum præterire Molpidis
 Lustrale cæsi corpus imbrico Iovi.
 Soceri in ruinam qui trucidavit procos
 Iustis nefandis, quæ Camilli filius
 Paravit: ille poculo exhausto ultimo,
 Cognomini sepultus est Salacia,
 •Suasam suis labem insipans natalibus,
 Suræ •petilla Pphyllan autigans equum,
 •Picatæ & Harpinnam parem ungula Strigi.
 Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
 Lircanei •acceptoris: ille è fratribus
 Pugnæ secundum acerrimæ palmarium
 Tulisse tunc canetur, atque in stragulis
 Quintum anxii in somniis exercitum
 Iactabit atro imaginis ludibrio,
 Sponsium futurum •Angitiæ Cytaicæ
 Ardentis hospitem. quem ab Oenona exulans,
 Vertes in hominum membra formicas breves,
 Pelasgicum Typhona produxit pater,
 Septem è puellis torridis •forma lice
 Superstitem unum vindicatum ex ignibus.
 Reciprocam ille sed remanabit viam,
 Vespas suis è pumicetis exciens
 Quali puer vapore suffiens domum:
 Et cæteri Barri Duellinominis
 Flabris juvencam •arabulis cædent popæ,
 Matrem draconis •incientem Scyrii:
 Quam sæpe conjux Salmydesium salum
 Intra requirens immolaticem hospitem;

a potram

b inelutibilem

c alba, Fesf.

d abnca, Fesf.

e accipitris

f Medea

g calido cinere

h Ventosa

i gravidam

Spumi-

δαυξίας

δωρὸν φαληεῶσαν οἰκίσει πώλον

1 κέλτμ

1 κέλτρην πρὸς ἐμβολαῖσι λιμναίων ποσσῶν.
ποσσῶν δάμαρτα, τῷ ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμάς
λαυρὸν προσδέξα φασγάνων ἐκρύσειται.

m εὐρημ

βαδύς δ' ἔσω βηγμῖν αὐθιγῆσται
ἐρημῶ ἐν κρόκεισι νυμφίῳ δρόμῶ
σένοι ἄτας κῆ κενὴ ναυκληεῖαν,
καὶ ἄφαντον εἶδ' ἠλλοιωμένῳ

γρῆσαν, σφαγαίῳ ἠδὲ χερσίνων πέλας,
ἀδουτε παφλάζοντι ἐκ βυθῶν φλογι
κρατῆρῶ, ὃν μέλαινα ποιφύξει φδιτῶν
σέρκας λεβηπίζουσα διωταλουργία.

χ' αἰ μὲν πατήσῃ χῶρον ἀιάζων σκύθλι
αἰς πέντε πη πλειῶνάς ἱμεῖρων λέχους.

οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν τῷ προσμάνη κρόνος
σὺν μητρὶ τέκνων νηπίων κρεανόμῳ,
ἔρκων τὸ δάπερῶρον ἄρσαντες ζυγῶν,
σερρᾶν ἐνοπλίσιον ἀλένας παλάτῳ,
σωτήρα βάνχρον τῶν παρῆριδε πημάτων
σφάλτῳ ἀνδράζοντες. ἢ πῶσι ἐν μύχρῳ
δελφίνῳ παρ' ἄντρας κερδῶν δεῦ
ταύρω κρυφαίας χέρνιβας κατάρξεται

n πολὶ ῥῆαί-
τα

ὁ χλιαρχῶ ἢ πολὺ ῥῆαίσις σερατῶ.

o φηγαλεὺς
φ ηγαλεὺς

ἢ θυμάτων πρὸ βασιον ἐπιλῶν χάειν
δάμων ἐνὸρχῳ φ ηγαλεὺς φανσηειῶ
λέοντα δούρις, ἴχθῶ ἐμπλέξας λύρῳ
χῆσει τὸ μὴ πρὸ ῥῆζον αἰσῶται σάχην
κείρεντ' ὀδόνπ κῆ λαφυσίας γνάδοις.

p κῆ πῆρροι-
ζούσας

λεύσω πάλαι διη σπειρεν ὀλκῆσιον κελῶν
σέρουσαν ἄλμη ῥ κῆ πῆρροιζούσαν πάτερη
δεινάς ἀπικλάς κῆ πνειφλέλιβος βλαβας.
ἢς μὴ σε κῆ δμῶ ὠφελ' ἐν πειρῆρῦτῳ

Spumifragam insulam obsidebit Candidam
Celti liquentes ad paludes gurgitis,
Amore ipsosæ, cerva quam volucripes
Iugulum propinas eximet secespita.
Spacifus intra litus appellabitur
Solutus mariti cursus in crepidine
Sortem gementis atque classem cœlibem,
Et non videndo membra mutatam modo
Cascam cruentum vas prope & libamina,
Orcique flamam exuberantem funditus
Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
Cadavera elixans coquinatu improbo.
Et ille obibit ejulans campum Scythen,
Procans amoris quinque circites totum:
Illi ante acetras auguris Saturnii
Deglutientis cum parente filios
Secunda jurantes fidusta sagmina,
Tonfarum amicient remiges stropis mantis,
Bacchumque sospitem & prioris vindicem
Luctus canentes, cui in obscuris cavis
Delphorum operta ad antra Lucrini dei
Abstrusa liba Tauriformi offerret
Classis tremenda millepretor navium.
Cui gratiam sacri novam redandruans
Nefrondinofus Esquilinus Lucius,
Leoni adempto prandio, implicans rubis,
Segetem vetabit eruisse funditus
Vasto molari matrisque querqeris.
Cerno sequacem jam napuram luctuini
Mari trahentem & conferentem patrię
Minas feroces & malorum incendia.
Atque utinam in Issa te Camillus insula

o 3 2 m 2

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

k anam, Uan.

1 anno

m fustat

o referens Esst.

p malis asperis,
Esst.
q fiamm, Esst.

ἰοση φυτεύσαι δυσμενῶν ποδὶ γέντω.
 τέταρτον ἐξ ἄτλαντος ἀδελφῆ σπέρου,
 τῶν αὐτομαίμων συγκατασκάπτω πρύλιν,
 τόμυρε πρὸς τὰ λῶσα νημερτέστατε.
 μὴ δ' αἰσκαίων ἔμδος ὄφελεν πατῆρ
 χρησμῶν ἀπώσαι νυκτῖ φοιτᾶ δέματα.
 μιᾶ δὲ κρύψαι τοὺς διπλῆς ὑπὲρ πάτρας
 μοῖρα, τεφρώσας γυῖα λημναίῳ πυρί.
 ἐκ ἂν τοσούδε κῆμ ἐπέκλυσε κελῶν.
 καὶ δὴ παλαιῶν δέρεται βρεφοκλόνος
 ζέουσαν αἰθῆρσι παλελιανόλοις,
 γυαῖαν σύνευρον ὠγέως πτώϊδα.
 καὶ δὴ διπλᾶ σὺν παλῖ βραίεται τέκνα,
 σερρῶ τυπένῃα κλειδας εὐάρχου μύλων,
 τὰ πρὸ δέν αὐλητῆρος ἐκπεφύργοντα
 ψυδραῖσι φήμαις λαρνακοφθόρους ῥιφάς,
 ὧ δὴ πιθήσας συγνός ἀρτάμους τέκνων,
 αἰθυρόθρεπτος πορκέων ἱλιναγρέτης
 ἱ κρυθμοῖσι καὶ βραβοῖσι νειρίταις φίλον,
 χηλῶν κατεδύφαξε διπλῆς γονάς.
 σὺν τοῖς δ' ὀτλήμων μίτρος ὑφράσας θεᾶς
 μνήμων ἔφετμάς, ἀλλὰ ληδάρῳ σφαλεῖς,
 πρηνῆς θανείτω σέρνον ὑπαδείς ξίφει.
 καὶ δὴ σῆνει μύεινα καὶ παρὰ κποι
 ἵππων φειμαγμῶν ἠόνες δεδεγμέναι,
 ὅταν πελασγὸν ἄλμα λαίφην ποδός
 εἰς δὴν ἔρεῖσας λοιδίαν αἰθῶν λύνου,
 κρηλαῖον ἐξ ἄμμοιο φοιθεῖσσι γάνου,
 πηγὰς ἀνοῖξαι τὰς πάλαι κεκυρμέννας.
 καὶ δὴ καλαῖδαι γαῖαν ὄρχησις ἀγῆς,
 σρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάεργον νόμον.
 ἀπασα δὲ γῶν πρῶματων θυμῆνη

σ σπέρου

ε ὄφελος

ε λιναβραῖον
 Scal.
 ε κρηθμοῖσι
 ε νειρίταις

ν μύεινα

ε φοιθεῖσσι

Non procreasset hostium nostrum ducem,
 Quartum satm̄ ex Atlante destina covi,
 Tuis parantem damna cognatis Prylin,
 Sagax aruspex verè ad omnia optima:
 Paterque iustis Aefaci fanatici
 Non improbasset signa nocuis carcula,
 Cælasset uno sed duos pro patria
 Fato, perurens membra Lemnio rogo.
 Non tot malorum nunc procella surgeret.
 Portumnus en cernet nefrendum carnifex
 Feruere mergis spartistrpeis animum
 Glauci Terenti conjugem Titaniam.
 Iam duo necantur cum parente pignera,
 Humeros molari coclaca fracto Ducis:
 Quæ fabulonis apparata fugerant
 Vanis loquelis alvei discrimina,
 Cui cuncta credens ille tortor liberum,
 Mergorum alumnus, pisculentæ compedis
 Præda, ostreis valgisque Naritis comes,
 Fetus gemellos clusit uno ploxeno.
 Cumq; his miser non matris advertens deæ
 Præcepta Mnamon, sed veterno obliuius,
 r Suppus recumbet, pectus ense faucius.
 Nunc nunc gemit Myrina, nunc præsentiant
 Hinnitum equorum littorales margines,
 Vbi Pelasgum lubricæ saltum r pedæ
 Librans crepidine ultima fremens lupus
 Fontis creabit è saburra gurgitem,
 Olim recludens ocio sa flumina.
 Iam culta vastat arua Mars Salisubfuslus,
 Reciproco cruenta signa murice
 Edens: palam omnis vasta tellus nunc jacet,

ε columna call.
Varr.

ε insaufa, Fesf.

ε puerorū, Fesf.

x capsa, Fesf.

y supinus,
Lucil.z Vestigio,
Causil.

κείται. πῶς φεικάν δ' ὅσπερ λίθου γυῖαι
 λόγχαις ἀποσίλωοντες· οἰμαγῆ δ' μοι
 ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλαται
 πρὸς αἰδέρας· κυρτοῖα νηνέμευς ἔδρας,
 γόω γυναικῶν καὶ πατρῶν γαῖς σπέπλων,
 ἄλλῃ ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.
 ἐκείνο σ' ὃ τάλαινα καρδίῃ κελόν
 ἐκείνο δάψει πημάτων ὑπέρτατον,
 εἴτ' ἂν λαβράζων περικνὸς αἰχμητῆς χάρων
 πρὸς οἷσι χέρον αἰέδος διαγρέφων,
 ῥαίβῳ τυπωτῶν τῶρμαν· ἀγκύλω βάσται,
 * λουρᾶς βοώτης γατομῶν δι' αὐλακῶ.
 κλάζωντ' ἀμιλλῶν ἐσμάπη ῥιζίστην βοήν,
 τὸν φίλτατον σε τῶν ἀματόρων τρόφιον
 πῶς τε πατρός, ἀρπάζσας μετάρσιον
 ὄνυξι, γαμφηλῆσι δ' αἰμάσων δέμας,
 ἐγχευσα πῆφι καὶ πέδον χαίρει φόνω
 λαβῶν δ' ταύρας ἔπεφασμένον δάνῶ,
 σκεθρῶν ταλάντῳ τρυτάνης ἢ ἠρτυμένον,
 αὐδῆσι τὸν ἀντίποιον ἐκχέας ἴσον
 πακτώλιον σαθμοῖσι τηλανγῆ μύδρον,
 κρατῆρα βάκχῃ δύσεται κεκλαυσμένῳ
 νύμφαισι, αἰ φίλαντο βηφύρου γανῶ,
 * λειθηθρίην θ' ὑπερθε τιμωπλείας σκοπιῶν,
 ὁ νεκροπέρας, ὃς περ δειμαίνων σῆτμον,
 καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται σπέπλον
 δύναι, παρ' ἰσοῖς κερκίδῳ φαύσας κρότων,
 καὶ λῶιδος· εἰς γλῶν δυσμενῶν εἰψας πόδα,
 τὸ σὸν εὔνοισι κἂν ὑπὸ πῆσων δόρυ.
 ὃ δαῖμον, οἶον αἰσώσσης δύμαν,
 ἔρησιμα πάτρας δυσυχῆς ὑποσάσας,
 * εἴ μὲν ἀνατεί· γ', εἴ δ' ἀνδρὸς μόχθων πικρῶν,

a ἀγκύλω

* Hic versus
malè infra po-
nitur, hoc loco
erat ponendus,
quod nos faci-
mus monente
Cl. V. Ios. Sca-
ligero.

b ἠρτυμένον

c λειθηθρίης

d εἰς

e εἴ

Horretque crebris ut seges novalium
 * Sicilibus corusca: luctuum mihi
 Pinnis imago aures ab altis personat,
 Covi ferescens omne pervolgans b fretum
 A feminarum voce, scissis vestibus
 Luctus sequaces mutuo capientibus.
 Sed illud illud te ô cor infelix malum
 Illud lacesset omnibus crudelius,
 Vbi fremiscens c celibari caesus
 Versam rapax sanqualis inscribens humum,
 Vruoque lirans orbitam anfractu viae
 Bulbulcus imporçitor ampli jugeri
 Horrendum acutus ore clangorem ciens,
 Fratrum tuorum filium carissimum
 Ptoi parentis ex humo solum auferens,
 Artus cruentans ungue & immani gena,
 d Tifata patria tabo & arua polluet,
 Et libripens trionis occisi stipem
 Ferens e aginae examinatam lancibus,
 Et rursus æquipondium redhostiens
 f Rodi micantis in statera auraria,
 Bacchi jacebit funeratus amphora,
 Fletusque Nymphis inquilinis Bephyri
 Superque Pimpleam petrae Libethriæ,
 Cadaverum propola, qui fatum tremens
 Effeminatam corpori pallam induet,
 Infilia tractans staminumque infubulos:
 Tanget supremus b vinciam hostilem pede,
 Te, frater, unum vel pavens in somniis.
 Qualem heu ruēs, Fortuna luctantem domus,
 Patriæ caducæ subtrahens tibicinem.
 Non absque lacrymis atque lesso riserit

a hastarum spic-
culi, Enn.

b solum

c hasta, Fest.

d licita, Fest.

e in qua se vero
rit trahunt
Fest.
i massa

g reman, Fest.

πένθες δ' ὀλυσίης δαρειύς γελαΐ στρατός,
 ἔπεγα χαλάζων τῷ δεδραπότῳ μύρω,
 ἀλλ' αἰμφί φέρμαις τῷ πανυσάτιω δραμῶν
 πεύκαις εἰν βαλβίδα συμφλεχθήσεται,
 κελῶν ἐπ' ἐυχαιῖς πλείστα φίξιον δια
 πορθυμένοισι κήρας ἀρκίσται πικράς.
 τότε ἔτε πάφῳ, ἔτε ναυλόγων σαθμῶν
 πρόβλημα, κὶ σαυροῖσι κορσῶν πέρυξ,
 ἢ γέισα χραυσμῆσιν, ἔδ' ἐπάλλεις,
 ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφουρμέναι κενῶν
 κὶ λιγυῶν ῥιπαῖσι κὶ γρουπιῶν βολαῖς
 ἀφλασαι κὶ κόρυμβα κὶ κλήδων θρόνους
 κυκνοὶ κυβισιτήρες ἐξ ἔδωλιων
 πηδῶντες αἰμάξουσιν ὀνηϊαν κόνιν.
 πολλὸς δ' αἰετῆς πρῶτόλαιά θ' ἑλλάδῳ
 αἰχμῆ φέροντας, κὶ σαυραῖς ὤγκωμένους,
 αἰ σπὶ καταξανῶσιν ἢ ὄβειμοι χέρες,
 φονῶν βλύουσαι καπτιμαμῶσαι μάχης.
 ἐγὼ δὲ πένθῳ ἔχῃ μείον οἴσομαι
 τις σπὶς σενουσαι καὶ δι αἰῶνῳ ταφάς,
 οἰκίρην γὰρ οἰκτρὸν κείν' ἐπόψομαι φάθῳ
 κὶ πημάτων ὑψισον, ὅν κρᾶντης χρόνῳ
 μλύης ἐλίωσιν κύκλον ἀνδ' ἠδήσεται.
 αἰ αἰ σενάζω κὶ σὸν εὐγλαρον δάλλῳ,
 ὅς ἴα γλεῖον δράκοντα πυροφόρω βαλῶν
 ἴυγγι τόξον, τὸν τυπέντα δ' ἐν βρόχοις
 μαρφᾶς ἀφύκτοις βαυδὸν ἀσεργῆ χροῖον,
 πρὸς τὸ δαμῆνῳ αὐτὸς ἢ τειρωμένῳ
 κεραιολμηθεῖς, τύμβον αἰμάξεις πατρὸς.
 ὄμμοι δυσάλων, κὶ διπλᾶς ἀνδνας,
 κὶ σὸν τάλαινα σότμον αἰάζω σκύλαξ.

ἔπεγα χαλάζων

εὐγλαρον

ὄβειμοι
βλύουσαι

Impune latro Dorianum exercitum
 Vitulans ovanter morte confecti viri:
 Sed circa puppes ultimo aucto spiritus
 Excursu, amaris ignibus cremabitur,
 Iovem Fugalem plurima incalans prece
 Amara fata concremato avertere.
 Nec agger, aut navale propugnaculum,
 Nec crebrifurus pluteus atque scanfilis,
 Non juverit lorica, non pinnarum opus,
 Sed fumo ut axe conglobatæ apiculæ,
 Vaporis aura, torriumque verbere,
 E puppe rostrisque atque rostrorum foris
 Crebri petauristæ & sedilibus suis
 Salto peregrinam cruentabunt humum.
 Procosque multos Græciæ palmarium
 Hasta ferentes, inclutos profapia,
 Tuq̄ feroces morte maclabunt manus
 Tabo cruentæ, amore belli asperrimæ.
 Sed ipsa luctum non minorem perferam,
 Tuo per omne maesta tempus funere.
 Nam dira mi illa dira lucescet dies,
 Gravissimusque luctuum, anni quo senes
 Circum rotantes Noctiluce viderint
 Heu heu gemendus & mihi flos est tuus,
 O pulle, dulcis heu parentum sarcina,
 Amore favum qui draconem faucians
 Et illice igni, fauciumque compede
 Grata coercens tempus ingratum breve,
 A faucio non ipse faucius tamen,
 Truncatus aram tu cruentabis patris,
 Heu me misellam, & par benignum virginum,
 Tuumque bruta conqueror fatum canis:

ἔπεγα

confectum
Esf.

procos

circulum

ὦν τῷ μὲν αὐτόπρεμον ἢ τοκᾶς κόνις
 χανῶσα^κ χασμῶ χείσεται διασφάγ^θ,
 λείουσταν ἄτῳ ἀγχιπυρ σναγματων.
 ἐν ἄλμα πάππυ, κ^κ χαμδνάδ^θ μόρε
 τῆς λαδρονύμφε πόρεπ^θ μεμιγμένοι
 σκύμω κέχρηται, πρίν λαφύξαδ^θ γάν^θ,
 πρίν ἐκ λοχίας γῆα χυτλώσαι δρόσφ.
 σέ δ' ὦμα πρὸς νυμφεῖα κ^κ χαμπίλις
 ἄξι θυλάς συγνὸς ἰφιδ^θ λέων,
 μητρὸς κελαινῆς χέρενίας μιμύμεν^θ,
 ἦν ἐς βαδείαν λαμίσαισ ποιμανδρίαν.
^ι σερφίρεον ἐν δεινὸς ἀρταμ^θ δράκων
 ράισαι τελεπάρω φασηγάνω κ^κ χανδίων^θ,
 λύκοις τὸ πρῶτόσφακλον ὄρκιον χάσας.
 σέ δ' ἄμφι κοίλην αἰχμάλωλον ἦνα,
 πρὸς ἐυν δολόγκων δημόλδσον ὠλένη
 ἐπεσβόλοις ἀρεταῖαν ἠρεδισμένη
 κρύφει κ^κ πᾶς π^π χερμάδων ἐπομβεῖα,
 μαίρεσ ὅταν^μ φαιρον ἀλλάξῃς δρμην.
 ὅ δ' ἄμφι τύμβω ταγαμένον^θ δαμεις,
 κρηπίδα πηγῶ νέρεδε καλλυνεῖ πλόκα,
 ὁ πρὸς καλύπρης τῆς ὀμαιμον^θ τάλας
 ἀνήϊος αἰδαλωτὸν ἐς πάτραν μολών,
 τὸ πρίν δ' ἀμυδρὸν ἔνομ αἰσώσας σκότρω,
 ὅταν χέλυδρ^θ πυραδὸν ὠμόθειε βαρὺν
 ἀσεμπολιτῆς τῆς φυταλμίας χθονὸς,
 φλέξας τὸν ὠδίνοντα^μ μυρματὸν λόχου
 ἀναφάλαξῃ γαστρὸς ἐλκυσσά ζυγά,
 τῆς σιουφείας δ' ἀγκύλης λαμπωνεῖδ^θ.
 λάμψει κ^κ κόν φρυκλώσων αὐτανέψι^θ
 τοῖς εἰς σενὴν λεύκαφρον ἐκππλάδοσι,
 καὶ π^π αἰδοδρῶτ^θ πόρεκως νήσους διπλάς.

κ παδρεῶ

ι σερφικθό-
ρον

μ φαιρον

φ μυρματὸν

Quam sororem terra nutrit alteram
 Hiulca devorabit infero specu
 Adulta proxime intuentem incommoda,
 Qua late avitus lucus & bustum lupæ
 Iacet sepultæ adulteræ cum filio.
 Priusquam opem mulgeret infans lacteam,
 Et oblitricis rore corpus tingeret.
 Sed cruda te ad sponsalia & connubii
 Sacra admovebit durus Iphidis Iæo,
 Atre parentis æmulatus februa.
 Namque in capacis ventre matans navie
 Bovem infulatam draco^μ cupencus impius,
 Iugulæ tripatri cædet hanc^ο clunaculo,
 Priora confedusta dans hirpis sacra,
 At mancupatam te in supino littore
 Thracum lapitam funditorum jactibus
 Conviciofis percitorum injuriis
 Abscondet imber saxeus manualium,
 Pulla hirriente membra mutata cane.
 Ast ad bidental Anxuri domestici
 Ornabit albis^ρ antiis crepidinem
 Sororis olim lutea calautica
 Redemptus, uftam cum rediret patriam,
 Vetus tenebris nomen obruens suum:
 Vbi rupex hirtipilus ignes indices
 Terræ parentis indicator perfidus
 Lucens, caballum gente prægnantem hostica
 Pertunder, altas ventris impages trahens:
 Et Sisyphææ volpis astutus cato
 Lucebit ardens triste lucubrum nepos
 Leucophryn atra nocte navigantibus,
 Infanticidæ & insulas duas boæ.

μ ματῶν

ο κύκλο, Fest.

ρ κάπλι, Fest.

ατολῆς

ἐγὼ ἢ τλήμων ἢ γάμος ἀρνημένῃ,
 ἐν παρθενῶν ἄλαινῃ τικίσμασιν
 ἄνις τεράμων, εἰς ἀνώρονον σέγγῃ
 εἰρητῆς ὁ ἀλυθθήσασα λυγρὰς δέμας.
 ἢ τὸν δοξαῖον πῶον ἀρίτῳ δῶον
 ἢ λίπῳντα λέκτραν ἐμβαλῶσα δεινίαν,
 ὡς δὴ κορείαν ἀφθῖον πεπαμένῃ
 πρὸς γήραξ ἀκερὸν παλλάδῳ ζηλώμασι
 τῆς μισοσύμφου λαφείας πυλαίπιδῳ
 τῆμῳ βιαίως φάσσα πρὸς τόρυγῃ λέχῳ
 γαμφαῖσιν ἢ ἀρπησὶ οἰνάς ἐλυθθήσασα
 ἢ παλλὰ δὴ βύδειαν αἰθιγαν κέρην
 ἀρωγὸν αὐδάξασα τάρροπον γάμων.
 ἢ δ' εἰς τέραμα δυραλογλύφου σέγγῃ
 γλήνας ἢ ἀνασρέψασα χῶσπετι σελῶ,
 ἐξ ὕραξ πρὸς οὐρα καὶ δρόνον διός,
 ἀνακτιπῶσιν πρὸς γῆμα πικραφέσασον.
 ἐνδὸς ἢ λόβῃς ἀντιμυρίαν τέκνων
 ἐλλὰς σενάξει πᾶσα τοὺς κενὸς τάφους,
 ἢ ὀδοθήκαις, χοιρέδων δ' ἑφειμένους,
 ἢ δ' ὑσάτῳ κεύθοντα ἐκ πρὸς τέφρω
 κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν, ὡς φθιτῶν θέμισ,
 ἀλλ' ἔνομό οἰκτρὸν καὶ κενηρίων γεραφᾶς,
 δερμοῖς τεκόντων δουρῶσις λελυμέναις
 παιδῶν τε καὶ θρήνοισι τοῖς ὀμδνίδων.
 ὀφέλιτα καὶ μύχρη χοιρέδων ζάραξ,
 ἀπὸ τῆς καὶ τρύχατα καὶ τρυχῶν νέδων,
 καὶ πάντα διρφωσσοῖ καὶ διακείων
 ἢ γαλειᾶ, καὶ φόρυκον οἰκητήριον,
 ὅσων σεναγμῶν ἐμβαλεσμένων νεκρῶν
 σὺν ἡμιθραύσοις ἰπρίοις ἀκόνεσσι.
 ὅσων ἢ φλοίσβων βαχίας ἀνεκβάτε

ο ἀλιβεύ-
σπασα

ῥίστοτον
ἀλίετρον

ἢ ἀρπαις

ἢ ὄνο σρέ-
ψασα

ἢ φημίνας

ἢ γαλειᾶ

διναιτ

Ast ipsa abhorrens pronubas tædas ego
 In ædis atræ scrupis conclavibus
 Tectæ carentis & lacunari domus
 Tenebricoso membra mergens carcere,
 Proumque Stemonemque Vortumnum Deum
 Fugans amore captum ab innupto toro,
 Tanquam potis ἢ signata perpetim fore
 Summæ ad senectæ tempus, innubæ æmulo
 Ritu Minervæ Carnæ Feretrix,
 Ad volturis columba tunc raptim torum
 Exanguis ales ungue picato trahar,
 Clangore multo Acredulam Budetiam
 Calans rapinæ nuptialis vindicem.
 Ast illa signis aspero palatio
 Pupæ coruscæ cælitus minabitur,
 Lapta ex ἢ falanto patrii solo Iovis,
 Avo imperanti nobilis possessio.
 Vnius ob noxam orba mille liberum
 Tumulos inanes conqueretur Græcia
 Non in sepulcris, sed maris fundo sitos,
 Rogi supremum non regentes pulverem
 Vrnis latentem, ut justâ denicalia:
 Sed triste nomen, atque cespitum notas
 Parentum amicis irrigatas fletibus
 Et liberorum lacrumis & conjugum.
 Ophelta, tuque rupium custos Zarax,
 Petræque, tu Trychata, tuque asper Nedon,
 Et saxa Dirphossi omnia & Diacrium
 Specus hiantes atque Phorcynis juga,
 Quot fluctuantum nenias cadaverum
 Cum dissipatis audietis puppibus:
 Quantum tumultum murmurum, infranabili

ἢ ὕρα ἀνιγῶν

ἢ ἑλο. ἑλο. ἑλο.
ἢ ἑλο. ἑλο.

Reci-

δυναίς παλιρροίησιν ἑλκονίῳ σάλυ.
 ὅσων δὲ δύναων ἠλοκισμένων ῥαφᾶς
 πρὸς πηγάνοισι κερσίδω, ὧν καταιβάτης
 σκηπῶς κατ' ὄρεφνυλ γέυσται θυμμένων,
 ὅταν ὕψι κρηβαρῶντας ἐν μέδυσ ἀγων,
 λαμπήρεσ φαίη τὸν ποδιητέτω σκότους
 σίντης, ἀγρύπωνω περσκαθήμενῳ τέχνη
 τὸν δ' οἶα δὴ πηην κηρύλον δια σενῆ
 αὐλωνῳ οἶσι κύμα θυμνίτω φάγερν,
 διπλῶν μεταξὺ χριεῖδων σαζέμενον.
 ηρεῖαι δ' ἐν πέτρησι τερσαίνων πηερά
 εἰζόντα πόντη, δούτερον ἄλμην πιάσει.
 βληθεὶς ἀπ' ὄχθων τῶ τειωνύχω δορεῖ,
 ῶ νιν κολασῆς δεινὸς ὑτάσας λατρεὺς,
 ἀναγκάσει φάλασι κοινωνεῖν δρόμω
 κόκκυρα κομπάζοντα μαφάουρας ἑσέως,
 ψυχρὸν δὲ ἐπ' ἀκταῖς ἐμβεθεσμένον νέκυρ.
 δελφινῳ, ἀκτίς ὕσειρίν κηλαυανεῖ.
 τᾶειχον ἐν μνίοις δὲ κὶ βρύοις σαδρον
 κρύφει κηλοικπποσα νησιᾶς κῆσις,
 δίσκη μέγιστη τάρροθῳ κιναιθίως.
 τύμβῳ δὲ γαίτων ὄρετυλῳ πηερμένως
 τρέμων, φυλάξει ῥόχθον αἰγιάας ἀλὸς.
 τῶν ἑσνίαν δὲ κὶ μελιναιάν θεδον,
 λυπρὸς παρ' ἄδην δειννάσει κακοῖροθῶν,
 ἢ μὴν παλευσσει δυσλύτοις οἶσιν βρόχως,
 ἕρωιας ἢ κ' ἕρωιας, ἀλλ' ἐειννύων
 πικρὰν ἀποψήλασα κηρελκὸν πάγιν.
 ἀπασα δὲ ἀλγη δέξεται κοκωμάτων,
 ὅσων ἀρεθῶν ἐντὸς, ἢ δὲ δυσβαλοῖ
 λειψήθειαι σφίγγουσι δωτίε πύλας.
 οἷς ὕμὸς ἐσαι κᾶχερσῶσαν πάεσ.

κρηβαρῶντας

κ τέρως.

γ σειρά κη αυανεῖ

κ κη αυίαν ῳ κη αυαι- ας.

ρεζμίνα

Reciprocantem vorticum spumas salo:
 Quot deinde thunnos faucii compagibus
 Ad saxa fractis verticis, quos cælitus
 Noctu rubentes ἑ manubiæ ἑ obstitos prement,
 Vbi flore jam vertiginosis Liberi
 Lucebit indicem tenebrarum facem
 Vltor nocenti pervigil curæ studens.
 At hunc ut amburuantem aquis Aleedinem
 Per saxa iniqua velitem fluctus feret
 Actum procellis inter aras ἑ duplices.
 Gyrisque siccans in petris alas mari
 Multo madentes, alterum mare hauriet
 Perpeffus ictus à tridente fuscina,
 Qua ultor illum vulnens operarius
 Cum orcis adiget habere communem fugam.
 Vano cucullum blattientem ἑ pipulo.
 At luridum cadaver expulsum foras
 Delphini aprica concoquet Canicula,
 Passumque in algis inque musco putridum
 Miserata condet una Nefææ soror,
 Opitula ἑ abadii maximi Cynæthei.
 Bustumque proximum coturnici aliti
 Tremens, cavebit murmur Egæi sali,
 Tunc ille Castniam & Melinæam deam
 Proscindit audax ἑ Vragi in palatio,
 Quæ laciet illum rete inextricabili
 Furore nec furore verum Erinnyum,
 Tendens amaram compedem fatitrahā.
 Omnisque mæltum Græcia ejulabitur,
 Quamcumque Aræthus intus atq; inhospitæ
 Fauces coercent Dorii Libethriæ:
 Quibus mæx vel ad paludis inferæ

fulmina
de celo
des. Fes.

u saxa, Virg.

κ κοινῶς

γλεπίδι, Prib.

κ Τηουίω

Ripam

ρηγμίνα δ' αρεν' εσυναγμένον γαμο.

πολλων γδ εν παλαρχοισι τυμβωθισται

βρωθεις πολυσιχοισι καμπαϊαν γναδουσι

νηειθμο εσμοσ. οιδ' επι ξενης ξενοι

παων ερημοι δεξιωσονται ταφασ.

τον μεν γδ ηων ερυμιον βυσσαλτια

αβισσολτια
b αφυνηθων
α μινθιαν αγχυρο ηδε βιστων

κρηστροφον πααγρεν ηδωνων τελας

c τυφρητον
κρυφει, πειν η τυμφρητον αυγασαι λεπαα

τον παρει παλεισιν εσυνημενον βεστων

δ ινοαδη
δμηρεν οσ μιν θηκε τετρηνας λυχου,

οτ εσ νωδον τρηρων ο ευραδι λεχο.

ει αλεντα
τεισασ θ ταεχυσσαι κρηστροφον νασαι

κρηνησ, εκ α παων α αλεντα πολων.

τον μεν, μολωσθ κωπεωσ κοιτα κύνρον,

ουδσ παραπλαγθεντα θηλειασ τοκων,

οτ εις ολυνθων θηρον ελκυσασ σσην

τον ανδαμιλλον, αυτος εν μανηθματασ

ε σφαλεισ ιαυσει τον μεμορμενον ποτμον.

τον δι αυ τεταρτον εγγονων ερεθειας,

ειδων αυταδελφον εν πλασαισ γρεφαισ.

ε μοσυασ
τειτον θ, τσ ε μοσυασ εμπτλων πατε

εερρα δικελλη βυσκαφησασ γονασ,

ον γογγυλατης ειλε βυλασ μυλεσ

αγνηλατω μαστρι συνθερασασ περασ,

ημο ε συναίμυσ πατροσ αι νυκτοσ κορεσ

h αυτοφον
τω μορον
περοσ η αυτοφονησ ερηνον ωπλισαν μορον.

διοι θ ρειθραν πυραμωσ περοσ εμβολαισ

ι θηραίνε.
αυτοκτονοισ σφαλαισι θηραίνε κύνασ

δμηθεντεσ, αιχμασσαι λοιδιασ βοην

πυρερων υπο πειρηνησ παμφυλοσ κορησ.

ει αλιβεροσ
αιπυσ θ η αλιβερωσ οχομο εν μετωχμια

μεγα-

Ripam diu sunt lacrumandę nuptiæ.

Nam plurimarum ventre funerabitur

Serratidentum fauce camparum abditum

Examen ingens, hospitesque in hospite

Terra subibunt busta cognatis procul.

Nam ripa quendam Strymonis Bisaltia

Absinthiorum proxima atque Bistonum

Vesticipis altorem optimum Edonos propę

Teget prius, Tijmphresta quam cernat juga,

Suo parenti plurimum inivum omnium,

Qui fecit illum cæcilium, oculos forans,

Cubile spurium quando inivit pellicis.

Tres Cercaphi spelunca cafnares teget

Olim sepulcro non ab Alenta procul:

Molossi olorem præscium Infimui Cubi,

Scrofa incientis nescientem delicos,

Cum caprifici lite compellans cata

Vatem æmulum, ipse falsus ex oraculo

Somnum * Teniris præstitutum dormiet:

Quartumque magni liberorum Dijovis,

Fratrem dolosi Æthonis in fictis notis:

Et tertium Iigone Thebarum falas

Aheneo demolientis filium,

Quem Strebulus olim Confusus agili discidit

Pilumnus ora dissipans b sudaculo,

Quando creatæ Nocte germanos patris

Ad unum amorem mutua armarunt necis.

Duo at scatentis ad fluentia Pyrami

Deræni ovantes vertagi icti mutua

Depræliabant cæde barritum ultimum

Subtele in ipso virginis Pamphylia.

Altusque rumo sulcus in meditullio

Stabit

Handwritten marginal notes in various columns on the right side of the page, including names like 'Paris', 'Stagello', and 'Eph'.

1 μάγασσ^ο 1 μέγασσ^ο ἀγνώων ἠρίων σαθήσεται,
 ὡς μὴ βλέπῃσι μηδὲ νερετέρων ἔδρας
 π λυδένθ^ς δύντες, φόνω π λυδέντες ἀλλήλων τάφους
 ο κερεισίδα οί πάντε δὲ σφῆκειαν ἐῖς ἡ κερεισίαν
 ο σίτρεχον κῆ^ο σίτρεχον βλώξαντες ὑλάτῃ ἰε γλῶ.
 βλώσαντες μορφῶ παερικήσῃσι τῶν ζηρυδιαν.
 Ε ζηρυδιαν ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλασημέν^ο
 2 κυχερί^ο 2 κερχῆ^ο ἀντρων βοκῆρε τε ναμάτων;
 3 ὁ γασρεῖς ἕμὸς ξύναιμ^ο, ὡς ἴ ὁ πατρίη φονεύς
 πῶλυ, γάδον φίτυμα, συγγενῶν βλάβη;
 4 λύσαν ἐν ποίμνησιν αἰχμητρίαν
 χεάν^ο, ὃν χάραν^ο ὠμισῶ δορά
 χαλκῶ τορητὸν ἐκ ἐτάρθεν ἐν μάχῃ,
 μίαν παρὸς ἀδελφῶ κῆ φδιτὸς πεπαμένον
 κέλαδον, λῶ ζωρυτὸς ἔκρυψε σκύδης,
 ἦμ^ο κατὰίδων δύδλα κωμύρεφ λέων
 σφῶ πατρί λάσκει τὰς ἐπιπύους λιτὰς
 σκύμον παρ ἀγκάλησιν ἰαίετῃ εραάσας.
 5 γδ π πείσει φίτυν, ὡς ὁ λήμνι^ο
 παρησῆρ ἐνυῶς, ἕποτ ἴε φύζαν τρεσπείς
 ταυρ^ο βαρύφρων, δυσμενεσάτῃ ξένων
 ἔτυψε δῶρω σπλάγχχον, ἀρνεύσας λυγρὸν
 6 αὐτρυγοῦ πῆδημα πρὸς κνῶδν^ο αὐτρυγὸς σφαγῆς.
 ἐλα^ο ἢ πατέρεσ πῆλε τρεμβήλα κάσιν,
 ὃν ἡ ξύναιμ^ο πατέρεσ ἐκλοχεῖται,
 δοθείσα παρῶ αἰχμητῆ τῶ πυρροσκάφῃ.
 ἦν δῆποτ ἐν ῥήτρησι δημοτῶν σαδείς,
 γλαυκῶ κελαινὸν δόρπον ἄτρυνεν κυνί
 σεῖλαι, τειπλάς δύδλαρεσ ὁ σπείρεσ βάβαξ,
 τῶ πάσαν ἀλμη πηλοποιεῖν π χθόνα,
 ἔταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάδων
 7 λαύρας σαλευῶν πᾶν τεκμηρία πείδον.

Stabit Megarfus cespitum nitentium;
 Ut ne in profundis inferum sedilibus
 Imbuta cernant busta cadibus sua.
 At quinque dehinc Cerastiam in Vespariam
 Et bitientes Satrachum & Silvani humum,
 Iuxta manebunt Murtriam Zerinthiam.
 Vnus parentis exulans conviciis
 Cychrei cavernis Bocarique flumine;
 Meus sobrinus, ut peremptor patrii
 Pulli, nothum propagmen & labes domus;
 Rabiem vomentis bellicosam ovilibus,
 Ravi leonis quem pilis hortens cutis
 4 Runis tegebat æneis impervium,
 Obnoxiam unam possidentem semitam
 Ad fata, quam vagina cælabat Scythæ,
 Cum durus adolens sacra Comyro leo
 Suo parenti fatus est claras preces,
 Immusculi ulnis subrumum gestans suis.
 Nec ipse credat hoc parens, quod Lemnium
 Fulmen duelli, nescius turpis fugæ
 Trio efferatus hospitum infensissimi
 Trajecit ille munere, urinans ferum
 Saltum tepentis ensis ad promptam necem:
 Fratremque Trambeli ille patria exigit;
 Cognata patris quem parit nixu suo
 Donata præda dirutoti mœnium,
 Quam pro frequenti civium comitio
 Ferale glauco prandium suasit cani
 Misisse linguax virginum trium pater
 Omnem marino terram inundanti luto;
 Siquando fluctus expuisset faucibus
 Sorbens procellis omne decumanis solum,

ὁδ' ἀντὶ ποτῆς σκόρπιον λαμφῶ σάσας
 φόρκω, κακῆς ὠδίνῳ ἐκλαυσε βάρεθ'
 ὁ δεύτερος δὲ νῆσον ἀγέτης μολάν,
 χηρίζων πυθίδαι πημάτων ὕξιμβυλίαν.
 χερσαῖα αὐτόδαιτα ἐκγόναν δρυὸς
 λυκαينوμόρφων νυκτίμυ κρεανόμων,
 τῶν πρῶτε μύλις φηγίνων πύργων ὄχλω
 ἀποδῶ καὶ ἄκρον χεῖμα θαλφάνησαν πυρῶς.
 χαλκωρυχήσαι, καὶ τὸν ἐκ βόθρου σάσσει
 βῶλον, δικέλλη πᾶν μεταλλείων γνύθῳ,
 ὅφιν τιν ὑπείξεν οἰταῖα σόνεξ,
 βυβλῶν ἔντομαισι θυλλίξας δέμας.
 ἔγνω δ' ὁ τλήμων σὺν κακῶ μαδῶν ἐπῳ,
 ὡς πολλαχειλεύς καὶ δεπασαίων ποτῶν
 ἐμέσῳ κυλίθει μοῖρα ἄπαμμήτωρ βεστῶν,
 ὁ δ' αὐτὸς ἀργῶ πᾶς φαλειῶν λύθρω
 σῶρδυ γέ, δεδραπῶς τὸν ἐκτανῶντ' ἠμύνατο,
 πλήξας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχισῶ σφύρεν.
 τρίτῳ δὲ τῷ μάρφαντῷ ἐκ κοίτης στέρας
 κέλωρ γίαντ' ὄπλα, τοῦ ποτ' εἰς λέχῳ
 λαθραῖον αὐτόκλητῳ ἰδαία πῶεις,
 ἢ ζῶσ' ἐς ἄδην ἵξεται καταβάπτε
 θρῦσίσισι ἐντακείσα μενίτη τοκάς,
 ὃν δὴ ποτ' ἀγρώσσοντα κρησῶνις ἔχει
 πτανεῖ, πατάξας πῆραν ἀγρίῳ βέλει.
 ὅταν τεκόντ' αἰχμάλωτ' ἐς χέρας
 ἢ πατρειμῆτωρ τὸν ἄνδρα τετραμμένον
 βάλῃ νεογνὸν σκύμμον, ἢ μόνῃ ζυγῶν
 δάλειον ἀμφήρεισαν ἀπταίων λυκοί,
 τῆς ἀρπαγίσης ἀντίποινα θυάδῳ
 ὦν ὀσέρας σρόβιλῳ ἐντετμημένῳ
 κῶρσιω σκεπάσει, ῥύμμα φοινίβι δόρῳ.

γυμυβυλίαν

ε σπηλοδοί.

αἰν τόρμαισι

b j

ε μίσση

d παμμή-

τωρ

ε κτανόντ'

ε γνόφω

τα δ'

Nepam sed ille fauce pro pupa vorans,
 Partus maligni questus est onus grave.
 Venator adiens at secundus infulam
 Ut expeditè consulat malis suis,
 Indigena focius epulo liberis e Viræ,
 Priscis Lupercis atque Nyctimi coquis
 Lunam ante natis, filiam glandis dapem,
 Torrere fuētis in calētibz focis,
 Eviscerabit, & medullitus trahet
 Ligone glebas, omne vestigans specum.
 Cujus necavit bronchus Oetæus patrem,
 Adagationem hunc sensit accipromalo,
 Quod plurimā inter poculum & labrum solet
 Vertille fatum res agens mortaliū.
 Et tabe manans ora spūmanti, occidens
 Solocifetus imminentem ulciscitur,
 Salii coercens f incito statu volam.
 At tertius tollentis ex cava petra
 Natus e neronis arma, cujus in torum
 Idea junix sponte conscender sua,
 Quæ viva Averni obibit umbras, questubus
 Et lacrumis confecta Muniti parens,
 Quem torta Crestonæ anguis in venatibus
 Necabit, acrem cuspidem infligens pedæ,
 Vbi parentis collocabit in manus
 Captiva patris avia furtivo fatum
 Amore pullum, cui jugum solet hosticum
 Iecere servitutis Actæi lupi
 Hostimen, atque Bacchæ ademittæ gratiam,
 Quorum rotundæ testulæ cæfus tholus,
 Mūnimen ictus hostici, caput teget.

ο Πανδύγαν
ασπρία

ε μίσση

ο ρεβύττι

ε̄ ἠπόβερω- τὰ δ' ἄλλα ε̄ θριπόβερωτ̄ ᾱ λαις̄ ο̄ δὲ μὲν
 σ̄ σφραγίς δοκίσει, δάμλ̄ ο̄ ἐγ̄ χῶροις μέγα.
 ἄ δὴ πρὸς ἄσπρον κλίμακας σῖσει δρόμον
 τοῖς ἡμιθνήτοις διπύχους λαπεραίοις.
 ὅς μή ποτ' ὦ ζεῦ σῶτερ ἐς πάτερν ἐμὴν
 σείλαις ἀρωγὸς τῆ ἠ δυσερπάγῳ κρεκί.
 ἠ μὴ δὲ πρὲρ πᾶς ὄσπλισαντες ὀκάδας,
 γῶ μὴδὲ πρὲρ μνης ἀπ' ἀκρας γυμνὸν αἰψήσεν πόδα
 εἰς βεβρύκων ῥίφειαν ἰκβατιριαν.
 κ̄ χαρτερώ- μὴ δ' οἱ λεόντων τῶν δε ἠ χαρτερώτερες,
 ζῶτοι ἀλκὴν ἀμικτοὶ τὺς ἀρης ἐφίλατο.
 ἠ σίξαι, Scal. ἠ δὲ ἐνυῶ, καὶ τειγένηνητ̄ ο̄ θεὰ
 βοαρμία λογγάτις ὀμολοῖς βία.
 ἠ κινίσει κ̄ ἂν τὰ χειρῶνακτες ἐργάτω διπλοῖ,
 δρύμας τε καὶ περὸσάν̄ ο̄ ὀ κρώμνης ἀναξ̄
 ἐλατύπησαν κοιρένῳ ψ̄ δὲ δωμότη,
 ἐν ἡμαρ ἀρκέσειε πορθηταῖς λύκοις,
 ἠ κίρας. ἠ σέξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν ραισηριαν,
 καὶ σερ̄ πρὸ πύργων τὸν κανασραῖον μέγαν
 ἐγ̄ χῶρειον γίγαντα δυσμενῶν μοχλὸν
 ἐχοντα, καὶ τὸν πρῶτον εὐσῶχῳ βολῆ
 μαιμῶντα τύψαι ποιμνίων ἀλάσσορα.
 ἠ κίρας. ἠ δὴ ποτ' αἰδῶν πρῶτα ἠ κινίσει δόρυ,
 κίρα ο̄ θρασὺς πῆδημα λαψήρὸν δικῶν,
 γραικῶν αἰεῖς ο̄ ὦ πάλαι τυχεὶ τὰ φης,
 ἀκτῆ δολόγκων εὐπρεπῆς κερμηκόπη,
 μαζύσια παρῶχουα χερσαῖα ἠ κίρας.
 ἠ κίρας. ἀλλ' ἐστὶ γὰρ πῆς ἐστὶ καὶ παρ' ἐλπίδα.
 ἠ δρυμνῑ ο̄ ἡμῖν ἀρωγὸς περδμενῆς ὀ δρυμνῑ ο̄
 ο̄ σερμα- δαίμων, ὀ σερμαθεύς. αἰδιοψ, γυρσψ̄ ο̄,
 θεὸς ὀ τὸν παλαήπλω ὀρδύζην ὅταν δόμοις
 ρ̄ σίνιν ρ̄ σίνιν τυχεταρῆρακτῆρα δέξωνται πικρόν

οἱ δεινὰ

Intacta vermiculata claxendix domos
 Servabit alias, incolis stupenda res:
 Quod templa ad alta siderum que h̄ subices
 Ducet duos Laperfios medioximos,
 Quos nunquā in orbem Iuppiter fospes meum
 Duxis bipradem liberaturos subim:
 Nec vel l celoces instruentes classium,
 E puppe summa nudipes vestigium
 Holtes vetusto Bebycum insigant solo:
 Neque hos leones anteuntes viribus,
 Duri duello, quosque Mavors armiger,
 Quos Nerienes, Capta quos amat dea
 Boum luga, & Curitis Homolois dea.
 Hec quæ culentes arte fabrica duo,
 Querquetulanus, Cofus & Cromne imperans,
 Struxere quondam peieranti principi,
 Crudis diem unum vix lupis suffecerint
 Vim fulminantis impetus depellere,
 Quamvis in arcibus Canastræum gravem
 Giganta, constans hostium repagulum,
 Habentia, atque certa primùm verbera
 Vibrare promptum lancinatori gregis,
 Et cujus iras primus accendet graves
 Acceptor acer, lubricum saltum citans,
 Flos ipse Graiùm, cui Dolongorum elegans
 Olim sepulcrum ripa defuncto parat
 Rumona cornu prominens peninsulæ.
 Accedet insperatus accedet tamen
 Nobis amicus fospes unus, Drymnios
 Deus Promantheus Æthiops Gyrapsius,
 Qui biricentem quando Mutunum atris
 Nocentem amare pestis admittent reum,

h̄ pro nubibus, Enn.

l̄ accipiter, Enn. igne

ἡ θαλασσίαις

οἱ δεινά κ' ἰπὸ δαίμων πείσεσθε ποτὲ
 μέλλοντες, ἐν τε θαυτῇ κ' ἡ θαλασσίαις.
 λοιβαῖσι μειλιχοῦσιν ἀφ' ἑρῆ κ' ἡράων,
 θήσῃ βαρὺν κολῶν ἐν λίγαις μέσον.
 κ' παρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδᾶξ
 βρύξουσ' κηκασμοῖσιν ὠκειωμένοι,
 αὐδῆσι δ' ἐναυχμάσουσιν αὐτανέμοι
 ἀνεμῶσι ὄρνισι χραυσμῆσαι γάμος
 βιαοκλῶσας ἀρπαγὰς τε συγρόων
 χηρίζοντες ἀλφῆς τῆς ἀερόνωτος δίκλῃ.
 ἢ πολλὰ δὲ βέλεμενα κηκείων πόρο
 ἰριφέντα τόλμαις αἰετῶν ἐπόψεται,
 ἄπισα κ' θαμβητὰ φηραίοις κλύειν.
 ὁ μὲν, κερανεῖρα κοῖλον ὑπῆσας σύπ
 φηγ' ἔκλαυθῆς, διπύχων ἕνα φθερεῖ
 λέοντα ταύρω συμβαλόντα φύλοπιν.
 ἐδ' αὖ σγύμνω πλευρ' ἀναρρήξας βοδὸς
 κλινεῖ πρὸς ὕδασι, τῷ δὲ δάτ' ἔσαν ἔπει
 πληγὴν ἀδαμβῆσι κείῃς ἐγχορύψεται,
 ἀγαλλμα πῆλας τῶν ἀμυκλαίων τάφων.
 ὄμῃ δὲ χαλλκὸς κ' κεραύνιοι βολαὶ
 ταύρος καταξάνουσιν, ἂν ἀλκὴν ἐνδὸς
 ἐδ' ὁ σκιαστῆς ὄρηγεὺς τελοῦσιν
 ἐμέμψατ', ἐν χάρμαισι ραιώσας κέρας.
 καὶ τοὺς μὲν αἰδῆς, τὴν δ' ὀλύμπιοι πλάκας
 παρ' ἡμᾶρ αἰεὶ δεξιῶσονται ξένος
 φιλαυδομαίμους, ἀφθίτους τε καὶ φειδύτους.
 καὶ τῶν μὲν ἡμῖν εὐνάσῃ δαίμων ὄρου,
 βαιὸν π' μῆχαρ ἐν κακοῖσι δαρῶμεν.
 ἄλλαν δ' ἀπ' λατοῦ χειρὶ κινήσει νέφ
 ὦν ἐδ' ὁ φοῖβος ἴνις εὐνάσαν μέν
 ῥᾶσῃ τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χόρον,

μίμνησιν

Et quos acerba, quosque rerum asperissima
 Manent, dape atque in inferio libamine
 Mactare conabuntur immitem Crepum,
 Gravem tumultum ponet in convivio,
 Primumque amara voce sese mordicus
 Frendent, frententes improbis gannitibus:
 Tandemque cernent patruels prelio,
 Ut consobrinis nuptiarum averterent
 Pufis rapinas, furta patruelium,
 Sponfaliorum propter immunem vicem.
 At tela certè multa Cnecei alveus
 Vibrata nifu vulturum intuebitur,
 Res mira Pheræis & auditu aspera.
 Hic namque corno stipitem pulle cavum
 Fagi retundens, opprimit duum alterum,
 Tauro leonem conferentem prelium:
 Alter sibynna dissipans tauri latus,
 Affliget hunc solo: hunc secundo verbera
 Reciprocabit ut conficans aruigus,
 Cippum caducum busti Amyclæi ruens.
 Simulque ferrum fulgurumque vortices
 Fortes patales hostient, quorum unius
 Non vel Sciastes Orchieus Telphusius
 Manum improbarit, quando cornu tenderet.
 Summanus hos Dis, hosque cœli fornices
 Grata dierum semper excipient vice,
 Fratres amicos, compotes vitæ & necis.
 Illorum at arma sopiet nobis Deus,
 Parvum levamen in malis hoc largiens:
 Multorum & ingens agmen excibit manu,
 Quos Rhœæ alumnus non tenebit, spiritus
 Mulcens, novenum tempus in magna infula

μίμνεν ἀνώγων δεσφάτοις πεπεισμένους,
 τερσὴν ἀμεμφῆ πᾶσι τειπύχους κόρας
 ἴσκαν παρῆξεν, κυνθίαν ὅσοι σκοπῆν
 μίμνοντες ἠλάσκουσιν ἰνωπῶ πέλας,
 αἰγυπλίον τρίτων ἔλκον ποτόν.
 εἰς δὴ παρῆλας ἐξεπαίδασε δρασύς
 μυληφάτω χλοῖο δουδαλάτριάς,
 ἔρπον τε ῥέξεν ἠδ' ἀλοφαῖον λίπῃ
 ρινοτρόπως ζάρηκ ἐκρήνες φάλας.
 αἰ καὶ στρατὸ βέπριναν ὀθνεῖαν κυνῶν
 τρύχουσαν ἀλδανῶσιν ἐλθούσαι ποτε
 αἰδῶν εἰς θυγατρὸς εὐνασήμελον.
 καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκῆων πάλαι
 σρόμβων ὀπῆροιζῶσι γνεσῆαι κόρασι.
 ἱκφεύς δὲ καὶ πράξανδρ' ὕ ναυκληρία
 λαῶν ἀνακτες, ἀλλ' ἀνώνυμοι σποραὶ
 πέμπτοι τέταρτοι γαίαν ἱξονται δεῖς
 γόλγων ἀνάσσης, ἂν ὁ μὲν, λάκων ὄχλον
 ἄγων δεράπνης, θάτερ' δὲ ἀπ' ὠλένης
 δύμης τε βεραίοισιν ἠγεμῶν ἢ στρατῷ.
 ὀδ' ἔργυριππαν δαυνίαν παγκληρία
 παρ' αὐσονίτῳ φύλαμον δομήσεται,
 πικρὰν ἑταίρων ἐπιεραμένῳ ἰδῶν
 οἰωνὸμικτον μαῖεσιν, οἷ δαλασσίαν
 δίαταν αἰνήσσει, πορκέων δίκλις,
 κύνκοισιν ἰνδαθέντες ἐυγλήνοισι δομῆν.
 ῥάμφεσσι δὲ ἀγρώσσοντες ἐλλόπων δορῆς,
 φερώνυμον νησῖδα νάσσονται πρέμυ,
 δεάτες μάρφω πρὸς κλίτει ζωλόφω
 ἀγχοπλασθήσαντες ἐμπεδέδισ τομαῖς
 πυκνάς χαλιὰς, ζῆδον ἐμμιμύμνοι.
 ὁμῦ δ' εἰς ἄγρεσιν κατὰ κοιταῖαν νάπτω.

εἰλκοντες

ῥέξεν

ἱκφεύς

ὑφίλη

z ἀργυρίππαι

a πύραμοι
b ἐπιεραμέ-
νων, C. απτ.

b νάσσονται

Manere nexos imperans oraculis,
 Tres multa cunctis virgines ^a alebria
 Præbere mandans, qui cacumen Cynthium
 Errore pervagantur Inopum propè
 Ægyptias ^o Melonis electantem aquas.
 Progerminator quas petulcus erudit
 Adorearum ritè pilumnas opum
 Vinumque facere vel nitores un guinum,
 Neptes Zarecis vintorculas aves:
 Quæ sepe solabuntur hospitem canum
 Famem furentem exercitus, cum venerint
 Sithonis uda ad filiæ cubilia.
 Atque ænearum panuclarum stamine
 Olim librarunt ista virgines anus.
 Caphasque tum Praxander, ullis navibus
 Non imperantes, plebis obscurum genus,
 Et quinque quarti post petent tetram dex
 Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
 Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno
 Dymeque Burei imperator agminis.
 At Argyrippam, Dauniorum ^p heredium,
 Ad Aufoniten excitabit Phylamum,
 Aves sodales membra plumantes videns
 Fatis amaris, qui natarum aquatilem
 Degent in alto, more piscantum, mari,
 Similes figura cefis oloribus:
 Rostrisque spumas aucupantes piscium,
 Ducis tenebunt infulam cognominem,
 Theatrisformis inque clitellis jugi
 Vicos secantes perque distinctas vias
 Iunctis tabernis, quo prius Zethus modo:
 Simulque pastus & simul cubilia

n alimente

o Nilis, F. oß,

p προσκλίσιον

νύκτωρ σελῶνται, πάντα φεύγοντες θροῶν
 κάρβανον ὄχλον, ἐν δὲ γεραικίαις πέπλοις
 κόλπων ἰαυθμῆς ἠδ' ἰάδας διζήμενοι.
 καὶ κείμνα χειρῶν καὶ ποδῶν πρὶν τρέφῃ
 μάχης ἑσπύσσονται, πρὸς φίλους κινζόμενοι
 τῆς πρὶν διαίτης τλήμονες μεμνημένοι.
 τριζυγίας δὲ τεχνῆμα φοιτᾷ δὲ πλάνης
 ἔσαι, κερκῶν τε πημάτων παρσίτρον,
 ὅταν δραστῆα θεράσ οἰρήσῃ κύων
 πρὸς λέκτρα, τύμβῃ δ' αὐτὸν ἄεσώσῃ μόρῃ
 ὄπλοσμίαισιν ἠὲ τρεπισπόμενον.
 κολοσθεάμων δ' ἐν πυχαισιν αὐσόνων
 σαθεῖς, ἐρείσει κῶλα χερμάδων ἔπει
 τῷ τοιχοποιῷ δουπέδων ἀμοιβέας,
 τὸν ἐρμαπύτῳ νηὸς ἐμβαλὼν πέτρῃ.
 κρίσει δ' ἀλαίνα τοῦ κροισυγνήτου σφαλεῖς,
 εὐχὰς ἀρέουσι ἀμφοτεπύμης βαλεῖ,
 δῆυς ἀνεῖναι μὴ ποτ' ὄμπνιον σάχην,
 γῆρας πῶσαι βῶσον ἢ ἀρδῆμῳ διδῶ,
 ἢν μὴ τις αὐτῷ ῥίζαν αἰτωλῶν σπᾶσας,
 χέρσον ἀρχήνη, βυσσὶν αὐλακας τεμῶν.
 σήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμαῖσι πᾶδων,
 ἄς ἔπῃ ἀνδρῶν ἐκ βίας κενυήσεται
 μετοχλίους ὀλίζον, ἢ γὰρ ἀπῆρως
 αὐταὶ παλιμσφῶδτον ἴξονται βᾶσιν
 ἀνδρῶν ἀπέζοις ἰχρεοῖσι διατέμεναι.
 θεὸς δὲ πολλοῖς αἰπῶς αὐδῆθήσεται,
 ὅσοι παρ' ἴδῃ γρῶνον οἰκῆνται πᾶδων,
 δράκοντα τὸν ἑσθῆσαντα φαίαικας κτανῶν.
 οἱ δ' ἀμφικλύτους ἑσθῆσας γυμνασίας
 σισυροδύται καρκῖνοι τε ἑσθῆσῶτες
 ἀχλαῖνον ἀμπερῶσσοι νήλικων βίον,

σπᾶσονται,

ἀσώσῃ

ερχομένων.

φθείροντα
εσθῆσας
ἑσθῆσῶτες.

τετρακτῆς

Noctu rebitent, gentis omnem barbaræ
 Cætum caventes, inque Græcorum peplos
 Cognati amantes ocium cicur sinus:
 Manuque ab insipante pulstem prandii
 Offam polentæ blandum adulantes edent,
 Vitæ prioris non adhuc oblivii.
 Verùm Liburnæ vulnus, erroris vagi
 Erit minaciumque causa luctuum,
 Procax virofa cum carulliet lupa
 Afilo amoris, & bidental Nortia
 Defender ipsum, victimam novi sacri.
 Colollicusque in Ausonum pomæriis
 Srans, fabra siltet membra saeco super
 Camporis Architectonis statumine,
 Saxis, saburra navis, eductis foras:
 Arbitrioque fratris Alænio brutus,
 Veras preces precabitur novalibus,
 Seia nec aguas unquam adorea dare,
 Aquis opimante aqua substillis Iove,
 Ni forte quidam Ætolus urgens stirpitus
 Proscindat arva, sulcum arans trionibus.
 Cippisque latè cinget immotis humum,
 Quos gloriatur nemo vi mortalium
 Statu movere posse. nam cita fuga
 Ipsi reciprocam redibunt femitam,
 Gradu prementes nec gradu litus sali.
 Deusque multis indiges vocabitur,
 Quicumque brutum littus Ionis tenent,
 Cæfo dracone noxio Phæacibus.
 Gymnasiisque retrogradi circumfluis
 Renonivestes applicantes, indigum
 Victum juvabunt invicem orbi vestibus,

ἑσθῆσας
ἑσθῆσῶτες.

ἑσθῆσῶτες

ἑσθῆσῶτες

Fundis

τειπλαῖς δικώλοισ σφενδόναις ἀπλισμέναις.
 ὧν αἰ τεκῆσαι πύλιν ἐκινέλον τέχνην
 ἄδραπα παιδεύουσαι νηπίους γόνους.
 ἢ γάρ τις αὐτῶν φίσεται πύρρον γνάθῳ
 πῶρῖν ἂν κερτήσι νασὸν εὐδῶχον λίθῳ,
 ἢ πῆρ τράφηκῳ σῆμα κείμενον σκοπῶ.
 κῆ τοι μὲν ἀκτὰς ἰμβρατήσονται λεπρῶς
 ἰβηροβόσους ἀγχι κ' ταρτησὺ πύλης,
 ἄρνης παλαιᾶς γέννα, τεμμίκων πρόμοι,
 γεσῆαν ποθῶντες κῆ λεοντάρνης πάγους,
 σκῆλον τε κῆ ἰγγυεσθ' ὄγχι σῦ δ' ἔδῳ,
 καὶ χεῦμα θερμῶδεντῳ, ὑφ' ἄρην δ' ὑδωρ.
 τὰς δ' ἀμφὶ σῦρτιν κῆ λιβυτικὰς πλάκας,
 σενλί τε πορθημῶ συνδρομῶ τυρσινικῶ,
 καὶ μιξόσπρηκῳ ναυπλοφθόρους σκοπᾶς,
 τῆς πῶρῖν θανύσης ἐκ χειρῶν μηκισέως
 τοῦ σερφοπέπλου σκαπαγέως βοαρίδα,
 ἀρωγογόνων κλώμακας τ' ἀπὸδῶν
 πλαγυθέντας, ὠμόσιπα δαιταλωμένους
 πρόπαντας ἄδης πανδοκεὺς ἀγρευσίαι.
 λώβασι παντοίαισιν ἐσπαρῶν μένους,
 ἕνα φθαρῆντων ἀγγελον λιπῶν φίλων,
 δελφινόσημον κλώσπα φοινίκης δεᾶς.
 ὅς ὄφεται μὲν τῷ μορογλήνῃ σέρας
 χάρωντῳ, οἴνης τῷ ἠρωφάγῳ σκύφον.
 χερσὶ πωρτεῖνων τῷ παιδρόπιον ποτόν.
 ἐπὶ φεται δὲ λείψανον τοξιδμάτων
 τῷ κηραμύντῃ παδικέως παλαίμοντῳ.
 οἱ πάντα θρανήξαντες εὐτόρῳ σκάφει,
 ροίνῳ καλὸν πρήσσει κερρέων ἀγρῶ.
 ἀλλῳ δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθῳ ἀθλιῳ μεκῆ,
 τοῦ πρῶδεν αἰεὶ πλεῖον ἐξωλέερετῳ.

ἰμβρατεύ-
ονται
κ' ταρτησοῦ

ἰγγυεσθ'

ἠρωφάγῳ
σκύφῳ

σκάφει

ποία

Fundis bicaudis membra defensi tribus:
 Vbi rudimen verberantis eminus
 Artis puellos mater impranfos docet.
 Nam nemo panem dentibus frendet prius,
 Quam capsit ilium pendulum certo lapide, cum
 Super tigillo destinati ictus notam,
 Iniqua scrupis & recedent littora
 Hispana, Tartessi fretum tangentia.
 Arnæ vetus propago, Temmicum duces,
 Graium expetentes & Leontarnes jugs,
 Scolumque, tum Tengryam, Onchefti solum.
 Fluenta Thermodontis, Hypsarnique aquas,
 In Syrtin alios & Lybystica æquora,
 Et brevia, & Infernalis æquoris vada,
 Et semipiscis gurgites navifragos
 Olim interemtæ vestipellis dextera
 Sangi Bubulci Fovii Stercutii,
 Inque alta saxa virginum volucrum
 Dispalitantes, lancinatos cruditus,
 Opacus omnes Tellumo venabitur,
 Multis ruinis obrutos ex mortuis
 Vno relicto nuncio sodalibus,
 Delphinisigne, fure Punicæ dex.
 Qui vasta ravi coclitis magalia
 Videbit, aheno maximo calpar meri
 Manu propinans, poculum bellarium:
 Videbit, & quæ liquerat cadavera
 Præstanus Aurruncus armorum eluens,
 Qui rutro adunco runcinantes omnia,
 Nectent foratam teste prædam mugilum.
 Atque alius alium fœvus excipiet labor
 Labore semper pristino ferocior.

u lapide, cum

ἰγγυεσθ'

x scrupis,
Fest.

Quæ

ποία χάρυβδης ὑχί δαίεται νεκρῶν;
 ποία δ' εἰννὺς μίξοπαρθεῶ κύνων;
 τίς ἐν ἀνδρῶν σείρα κενταυροκτόνῃ.
 αἰτωλῆς, ἢ κρηῆτις ἀϊόλω μέλει
 πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμύνας βορῆς;
 ποίαν δ' ἐθέρπλασον ἐν ἐσώψεται
 δράκαιναν ἐγκυκώσων ἀλφίτω θρόνα,
 καὶ κῆρα κνωσῶμορον; οἱ δ' ἐ δὺσμοροσθ
 σέροντες ἄτας ἐν σοφοῖσι φορβάδες
 γίγαρτα χιλῶν συμμεμιγμένα τρυγὸς
 καὶ σέμφυλα • βρώξουσιν, ἀλλὰ νιν βλάβης
 μῶλυ σαώσει ρίζα καὶ κτάρῃ φανείς
 νωνκεράτης τεικέφαλῃ φαειρὸς θεός.
 ἦξει δ' ἔρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φειτῶν
 καὶ νεκρόμαντιν πέμπτερον διζήσεται
 ἀνδρῶν γυναικῶν εἶδη τ' ἑσυνείας.
 ψυχῆσι θερμὸν αἶμα πεσοράνας βόθρῳ,
 καὶ φασγάνῳ περόβλημα νεπτέρις φόβον
 πῆλας, ἀκύνει κείτῃ πεμφιδῶν ὄσα
 λεπτήν, ἄμυδρῶν μάσκαθ' ὑπεροφθέγμασιν;
 ἔθεν γιγάντων νῆσθ' ἢ μετὰ φρενον
 θλάσασα, καὶ τυφῶν ἄγριον δέμας
 φλογμῶν ζέουσα, δέξεται μόνοςολον.
 ἐν ἢ πιθῆκων πάλμυς ἀφθίτων γένῃ
 δὺσμορον εἰς κηκασμὸν ἄκισεν τόσον,
 οἱ μῶλον ἀρόδυναν ἐκρόνοις κρόνυ.
 βαῖθ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτη τάφον;
 καὶ κηκασμῶν ἐπαυλα, καὶ χερσῶν
 ἴσχυροισι κυμαίνουσαν οἰδματῷ χύσιν;
 ὄσαν τ' ἐ καὶ λέοντῷ ἀτρεπὺς βοῶν
 χροσῆς, ὀβεμῆς τ' ἄλσθ' ὑδαίας κόρης,
 πνευφλεγῆς τ' εἰσθρον, ἐνθα δὺσβατῷ

ο ρύξουσιν.

p ἔρεμνόν

q ξανθείας

ε ἀμυδρῶν

Quæ non Charybdis mortuorum explebitur,
 Quæ non Erinny's, semivirgo bestia,
 Quæ non Camena, carnifex bimembrum,
 Aëolis aut Curetis, artus liquier
 Suadebit aura flexanima immemores cibi:
 Vel quam ferarum non fabram intuebitur,
 Atrox venenum farre miscentem excetram,
 Fatumque monstriforme, sed miserissimi
 Sortem gementes atque palantes paris
 Miscella semper cum polenta floccium
 Acina, fracesque devorabunt: ast eum
 Herba atque Manus vindicabit obvius
 Nonacriates Vinulus Triceps deus,
 Et mortuorum regna descendet cava,
 Atque inferum rogabit apricum augurem,
 Coitus viroꝝ & feminarum concium,
 Umbris hianti sanguinem obsipans solo:
 Ensisque trux munimem, inferis metum,
 Vibrans, trementum murmur umbrarū audiet
 Gracile caducā succrotillā fabulā,
 Atque hinc Gigantum quæ lacertos insula
 Confregit, & Typhonis artus querqueri.
 Adusta flamis cum mera excipiet rate:
 Quæ rex deorum informe clunarium genus
 In risum eorum transfudit coloniam,
 Qui prælium movere Saturno fatias.
 Baji magistri postmodò bustum, casaf
 Post præteribit Cimmerum, & Plutonium
 Aquæ procellis fluctuantem gurgitem,
 Ollan, boumque Viriati semitas
 Stratas, nemusque Libera pufæ infere,
 Candensque flamis flumen, atque ubi ætheri

y tenui voce,
Tinn.

z smiaθ, ἔσθ.

a robusti, Nem.

τείνει πρὸς αἴθρα κρᾶτα πολυδέγμων λόφῳ.
 ἐξ ὃ τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσι μυχῶν
 πηγαὶ κατ' αὐσονίην ἔλκονται χθόνα,
 λιπῶν^ε τε ληθαίων^θ ὑψιλὸν κλέτας,
 λίμνην τ' ἄορνον ἀμφιτορνατῶν βέσχω;
 καὶ χεῦμα καυτοῖο λαβρωδῶν σκότῳ,
 συρῆς κελαϊνῆς νασμὸν ἔνθα περιμειῖς
 ὄρκωμότῳς ἔτ' ἄξεν ἀφθίτοισι ἔδρας,
 λοιβάς τ' ἀφύστων χευστοῖσι πέλλαισι γάν^θ;
 μέλλων γίγαντας καὶ πῖ πῖτᾶνας περσῆ,
 δήσσι θαεῖρα καὶ ξυνδνέτη δάν^θ,
 πῆληχε κέρση κίον^θ παροσαρμούςσ.
 κτενεῖ δὲ κέρση τηδύ^θ παιδὸς τειπλάς;
 οἶμας μελαδῶ μητρὸς ἐμμεμα γμέναις,
 αὐτοκτόνοισι ριφαῖσιν ἐξ ἀπρας σκοπῆς
 τυρσηνικὸν πρὸς κῆμα δυπῆσας πῆερῆς;
 ὅσων λινεργῆς κλώσις ἐλκύσει πικρᾶ.
 τῶν μὲν, φᾶλῆρησ τύρσις ἐπιβεβερασμένυ
 γλάνις τε ρείθροισι δέξεται, τέγγων χθόνα;
 ὅσῃμα δωμήσαντες ἔγχωρει κόρησ
 λοιβαῖσι χυθῶδλοισι παρ' ἀνὸσιν βωῶν
 ἔτῃα κωθάνυσιν οἰωνὸν θέαν.
 ἀλτῶν δὲ τῶν πρῶχσαν εἰς ἐπιπῶέσ
 λδκωσία ριφῆσισ, τῶν ἐπάνυμον
 πῆεργν ὀχῆσι δαεργ. ἔνθα λαβρ^θ ἰς
 γίτων δ' ὀλαεῖς * ἐξεργῶντῳ ποτᾶ,
 λίγεια δ' εἰς * τέρσαν ἔκν αὐδ' ἰσῆται;
 κλυδῶνα^β γελλύσασσι. τῆν δὲ, ^ε ναυάται
 κρόκαισι ταρχύσυσαν ἔν παρακῆταισ,
^δ ὀκλωάρεσ δῖνασιν ἀγχιτέρμονα.
 λάσει δὲ σῆμα βέκερωσ νασμοῖσι ἀρησ
 ἔργιθῶ παιδ^θ ἰσῃμα φοιβάζων ποτοῖσι.

13

επιπῶας

υἱαυθφθ^οροῖς

εἰξεργῶντῳ
 α περσαν
 β χελλύσασσι
 ε ναυάται
 δ οἰκινάρε

εργῶθ

εραδν, εφθ

Tollit cacumen ampla^b procapes jugi,
 Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
 Fontes per arua dissipantur Itala:
 Linquensque Lethæonis alta culmina,
 Lacumq; Avernum, quem labro ambit circite;
 Et flumen atra nocte Cocyti obrutum,
 Stygis migrantis guttigitem, quâ Terminus
 Juranda posuit jura supremis deis;
 Ire in Gigantes atque Titanos patans:
 Libamen haustitque aureis antlans aquæ;
 Orca dicabit & viro donarium;
 Silam columnæ vertici appendens sumam:
 Et tres necabit filii Salaciæ
 Pupas, camenæ matris æmulans soni,
 Iactu insolenti præcipes è culmine
 Pinnis caducas æquor in Tyrrenicum;
 Quacunque amari jura flaminis trahent.
 Vnam Phaleri turris ejectam foras
 Glanisque capiet, flumine irrorans humum:
 Quâ pulæ acerram construentes incolæ,
 Vitulatum strepente Parthenopen sono
 Solennia deam jubilabunt alitem.
 At littus extans in Veniliæ deæ
 Se corruens, cognominem Leucosia
 Petram tenebit, qua fluens Is & ferox
 Fluente pingui Laris eructat solo.
 Ligea agetur in Terenam fluctuans;
 Sulcans procellæ murmur: illam navitæ
 Linqnent sepultam littorali cespite,
 Aquis propinquam garrulis Ocinarî.
 Illam lavabit Corniger fo gurgite,
 Volucrimembris busta februans aqua.

ε solennia

πρώτη δὲ καὶ ποτ' οὔτι συγγόνων θεῶν
 κροάνων ἀπάσης μόλοπο^ϑ ναυαρχίας
 πλωτῆραι λαμπαδοῦχον ἐντυνεὶ δρόμον,
 χρισμοῖσι πιθήσας, ὃν ποτ' αὐξήσει λεῶς
 νεαπολιτῶν. οἱ παρ' ἀκλουσον σκέπας
 ὄρων^ϑ μισλῶν σύφλα νόσονται κλίτη.
 βύκτας δ' ἐν ἀσκήσιν συγκατακλείσας βοῶς
 παλινοροβήτοις πημοναῖσι ἀλώμεν^ϑ,
 κεραννὴν μάστιγι^ϑ μασιχθήσεται.
 κ^ϑ χεύξ' εἰνοῦ πρῶσεσθημέν^ϑ κλάδω,
 ὡς μὴ καταβρώξῃ^ϑ νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,
 χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας^ϑ βυδῶν,
 βαυὸν δὲ τερφθεῖς^ϑ τῆς ἀτλαντίδος^ϑ γάμοις,
 ἀναυλόχην^ϑ αὐτοκάνθαλον σκάφ^ϑ,
 βιῶναι τάλασσι, καὶ^ϑ κωβερνήσει τάλας
 αὐτρυγὸτόκτον βάειν ἐς μέσσω τρέπιν
 εἰκάτω γόμοις πρῶσεταρνανωμένω.
 ἦς οἶα τυτθὸν ἀμφίβου^ϑ ἐκβελάσας
 τῆς κηρύκας δάμαξ^ϑ ἀπλήν^ϑ ἀσπέρην,
 αὐταῖς μεσόδμοις καὶ σὺν ἰκρίοις βαλεῖ
 πρὸς κῆμα δῦπλιν ἐμπεπλεγμένον κέλοισ.
 πόντη δ' αὐτῆν^ϑ ἐνσαρέμεν^ϑ μυχρίσ,
 ἀσφ' ὄνοικ^ϑ Ἰθακίας ἀνθηδῶν^ϑ
 ἔσαι. παρ' ἄλλω δ' ἄλλ^ϑ ὡς πύκνης κλάδων
 βύκτης σροβήσει φελλὸν ἐνδρώσκων πνοαῖς.
 μόλις δὲ βύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς
 ἀμπυξὶ σῶσθ' ἔσθ' εἰς δεξιφασγμένον
 καὶ χεῖρας ἄκρας, αἷς κρεαυράπτης πῆτες
 μάστιγων, ἀλιβερώτοισιν αἰμαχθήσεται
 σφῆδρυγῆι. νῆσον δ' εἰς κρόνον συγχεμένω
 ἀρπην περῆσας μεζέων κρεανόμον,
 ἄχλαιν^ϑ ἰκτῆς πημάτων λυγρῶν κόπις,

εμοσύνη

εμομφλε-
 χθήσεται
 ε κάβηξ
 η μιν
 ι βυβοῦ, ϑ
 βυθῶ
 κ τοῖς
 λαιτοκαύ-
 δαλον.
 μ κωβερνήσαι

π θηκίας

τόν

Primæ sorores ante cognatas deæ
 Classis vetustus imperator Atticæ
 Certamen ardens lampadum nautis ager,
 Iuffis deorum, plebs quod augebit dehinc
 Neapolitis, que prope undantem sinum
 Portus Miseni scrupeas ripas coler,
 Claudensque Coros scorteo sinu bovis,
 Et rursus actus casibus reciprocis,
 Flagri trifulci verbere ustulabitur
 Larus quiescens captifici frondibus,
 Ne gurgis illum fluctibus deglutiat,
 Imo Charybdir fundo anhelantem trahens.
 Nec far refectus nuptiis Atlantidis,
 Rudem ferilibusque sirpatum alveum
 Ingrabit audax, atque moderator reget
 Ad media combæ caudicariam trabem
 Sutam infabrè compage subscudum rudi
 A qua acer Ambarualis expellens deus,
 Implume quale pignus orbæ alcedinis,
 Iplis agéis & foris simul, vagis
 Marget procellis impeditum^ϑ copulis,
 Pontique inerrans pervigil cubilibus,
 Anthedonio erit contubernalis deo:
 Sic alius alium ventus excipiens, facis
 Instar, rotabit suberem, agitans spiritu:
 Vix & procellas vorticéque Albunæ
 Defendet illi supparum, arma pectoris
 Manumque queis & ipse carnifices petras
 Prendens, acutis membra lancinabitur
 Scrupendis: ad invisamque Saturno infundam,
 Laniam profectus feculam • nefrondinum
 Nudusque egensque garrulus tenebrio

rudentibus, Cesar.

ε Τεσσικυλων Fest.

τὸν μυθοπλάσῃν ἐξυλακλήσει γόν,
 ἀράς τεπικῶς τῷ τυφλωθέντῳ δάκνυ.
 ἔπω μάλ' ἔπω, μὴ ὀ τὸσθ' ἔῤῥων λάβοι
 λήθης ἢ μέλαθρον ἐγγλιθένθ' ἰππηγέτω.
 ἦξει γὰρ ἦξει ναύλορον φείδρου σέπας
 καὶ νηρίτη προηῶνας, ὅψεται δὲ πᾶν
 μέλαθρον ἀρδην ἐκ βάδρων ἀνάστατον
 μύκλοις γυναικόκλωψιν, ἢ δὲ βασάδες
 σεμνῶς κατωρεύουσα, καίλανεῖ δόμους
 δοίνασιν ὄλθον ἐκχέασα τλήμονθ'.
 αὐτὸς δὲ ἢ πλείους τῶν ὀπῆ σκλαῖς πόνους
 ἰδῶν μολοβρὸς, τλήσεται μὲν οἰκετῶν
 συγνάς ἀπὸ γλάς ἐυλόφω νότῳ φέρειν
 δέννοις κολαθεῖς. ἴλησεται δὲ καὶ χερῶν
 πηληγῆς ὑπείκειν, καὶ βολαῖσιν ὄρακων
 ἢ γὰρ ξέναι μάστιγες, ἀλλὰ θαψιλῆς
 σφεραγῆς μενεῖ θάλασσ' ἐν πλάδραῖς ἔπι,
 λύγοισι τετρανθείσαι, τὰς ὀλυμαῶν
 ἢ ἐσεγκολάπτειν ἀξένωντ' αἰνέσει,
 ἔκυσσιαν σμῶδιγγα προσημάσων δομῆ,
 ὅπως ἢ παλευσῆ δυσμενεῖς χετασκόποις
 λώθεισι καὶ κλαυθμοῖσι φιλόσους προῖμον.
 ὄν' βομβυλέας κλιτύς ἢ τεμμικία,
 ἔψισον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσ' ποτε,
 μόνθ' πρὸς οἶκους ναυπύλων σωθεῖς τάλας.
 λοιπὸν δὲ κἀβηξ ὥστε κυμάτων δρομεύς,
 ὡς κόγχθ' ἄλλη πᾶν ὄθεν ἢ πειριτεῖς,
 κτήσιν τε θοίνας προηῶν λαφυσίαν
 πρὸς τῆς λακαίνης αἰνοβακχεύτου κιχῶν,
 σῦφαρ δανείτω. πόνπον φυγῶν σέπας.
 κόραξ σὺν ὄπλοις νηρίτων δρυμῶν πέλας.
 κτενεῖ δὲ τύψας πλάδρα λοίγθ' ὄννεξ

ὄπι σὺν δ'
 Ρ μέλανθον

ἢ πλείω

ἢ ἐσεγκολά-
 πτειν

ἢ παλαιῶ

ἢ βαμφυ-
 λίας, ὅ συμ-
 βυλίας.

ἢ πειριτε-
 ῆς

κέντηφ

Ficti latrabit fabulan infortunii,
 Pendens acerbas coclitis monstri preces.
 Non hic veternas dormientem coepiat
 Oblivionis Equirium Melanthium.
 Namq; ibit ibit nauticum ad Rithri sinum,
 Et Neriti cacumen: intuebitur
 Vastos penates sus que deque funditus
 Luxu procorum turpium. at scripta improba
 Speciosè adulterata corrodet domum,
 Luxu miselli absentis effundens opes.
 Atque ipse ibidem plura quam in Scæis mala
 Videns famelicofus, à domesticis
 Minas toroso tertricas dorso pati
 Sannis repressus discet, & pavirier
 Pugnis iniquis, & frivolùmque jactibus.
 Nec infueta flagra sunt: uberrima
 Vibix manet Thoantis in tergis adhuc
 Lentis betulis sculpta, quæ trico nocens
 Siccis genis infligere exhortabitur,
 Gratam libenter corpori inculpens notam
 Ut nescios ille cætet ocularis malis
 Hostes, querelis principem inducens senem:
 Quem Bombylea vallis, & Temmicia
 Infame nobis terra produxit malum,
 Servatus unus navitarum in patriam.
 Postremò qualis larus angarius maris,
 Salsaque murex corpus unda exercitus,
 Exhausta luxu Proniensium bona
 Olim à Lacæna putida offendens lupa,
 Portu relicto ἢ passus occidit senex
 Corvus sub armis Neriti lucos propè:
 Quem latere foffo cuspis incurabilis

ἢ maritix,
 Var.

ἢ fragmentorū
 fyllium, Esß.

ἢ βουλιῶν

ἢ rugosus

α δυσολής κέντρον ἔδυσολγῆς ἔλλοπον σαρδωνικῆς,
 κέλαρ δὲ πατρὸς ἄρταμον κληθήσεται,
 ἀχλῆως δάμαρτον αὐταίεψι.
 γ τίφου μάντιν δὲ νεκρὸν εὐρυταν ἔψι κλωῆς,
 ὅτ' ἀπὸ ναίων τραμπύας ἐδέθλιον,
 ἐν ἧ ποτ' αὖτις ἤρα κλῆ φθίσει δράκων
 τυμφαίον ἐν δοίνοισιν αἰθικῶν παρῆμον,
 τὸν αἰακῷ τε κἀπὸ περσέως παρῆς,
 καὶ τημενείων ἐκ ἀπαδων αἰμάτων.
 πέργη δέ μιν θάνοντα τυρσιωῶν ὄρω,
 α γρητωαίῳ ἐν γρητυνία δέξεται πεφλεγμένον,
 ὅταν σενάζων κῆρας, ἐκπνεύσῃ βίον,
 παιδὸς τε καὶ δάμαρτον, κῶ κτείνας πόσις
 αὐτὸς πρὸς ἄδην δδυτέραν ὁδὸν παρῆ,
 σφαγαῖς, ἀδελφῆς ἠλοκισμένον δέσρην,
 γλαύκωνον ἀψύρτοιότ' αὐτανεψίας.
 γ' ὡ μὲν τοσούτον θῖνα σημάτων ἰδῶν
 ἀσρεπῶν ἄδην δύσεται τοδεύτερον,
 γαληνὸν ἡμαρ ἔποτ' ἐν ζωῆ δρασκῶν.
 ὦ χέτλι, ὡς σοι κρεῖσσον ἦν μίμνειν πάτρα
 βοηλατῶντι, καὶ τὸν ἐργάτῳ μύκλον
 κένδων ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσαβῶν ἐπι
 πλασαῖσι λύσσης μηχαναῖς οἰσρημένῳ,
 α τηλικῶνδ' ἢ τηλικῶν δὲ πείρα ὀτλήσαι κακῶν.
 ὄδ' αἰνόλεξιερν ἀρπαγαῖσαν εὐνέτης
 πλάπιν ματεύων κληδῶν ἄσπευσμένον,
 ποδῶν δὲ φάσμα πηνὸν εἰς αἶθερα φυγῶν,
 ποίης θαλάσσης ἐκ ἐρεδνήσει μυχῆς,
 ποίαν δὲ χέρσον ἐκ ἀνιχεύσει μολῶν.
 ἐπόψεται μὲν πρῶτα τυφῶν σκοπῆς,
 καὶ πέμπελον γαστρὶν μαρμαρμένῃν δέμας,
 καὶ τὰς ἐρεμβῶν ναυατάις ἠχθρημένας.

βναυβάταις
 ε ἰχθυομέναις

περὶ λῆ-

Piscis necabit aculeo Sardonii.
 Natusque patris carnifex vocabitur,
 Achilles ille consobrinus conjugis.
 Post funus augurem Eurytan populus coler,
 Et qui cubile Tramphyæ celsum tenet:
 In qua necabit Herculem rursus draco
 Tymphæus in convivio, rex Æthicum,
 Trahentem ab Æaco atque Perseo genus,
 A Temeneis non procul natalibus,
 Sed mortuum illum Perga mons Tyrrenius
 In Gortynæo conder ustrinæ situm:
 Cum lacrumanter occidet propter malum
 Natique conjugisque, quam frater necans
 Orcum secundus postuma via petet,
 Cæsus fororis ense funesto gulam,
 Glaucônis Absyrtique sobrinæ improbæ.
 Hic tot ruinis totque cumulatus malis,
 Secundò adibit Ditem inexorabilem,
 Cui nullus unquam fudus arrisit dies.
 O quam tibi præstabat esse in patria,
 Miselle, tauros vel colonum rustico
 Iugare asellum sub coho cantherium,
 Fictis furoris insolescenti dolis,
 Quàm tot subire luctuum discrimina.
 At anxius vir conjugem raptam expetens,
 Et augurales ominum audiens notas,
 Amore spectri pervagantis æthera
 Quæ non marina templa perscrutabitur,
 Quæ non vaga lustrabit arua indagine.
 Primò quidem Typhoniæ cerner specus,
 Anumque saxo membra duratam aspero,
 Nec non Erembum cognitas piscatibus

ποσειδάωνος ἀκτῆς. ὄψεται δὴ τλήμονα
 μύρρας ἐριμὸν ἄστυ τῆς μορσοῦκος
 αἰθνας ἐξέλυσε δενδρόδης κλάδοι.
 καὶ τὸν δεῖα κλαυδέντα γαυαῖον ἄφορ
 ροινίδι μυσόφθαρον ἀρέντη, ξένη,
 κερνθίει λυκῶ τὸν ποτ' ἔκτανε πῆλας.
 ἐπόψεται δὲ τύρσαια κηφίδας,
 καὶ λαφρίν λακτίσμαθ' ἠερμεία ποδῶς,
 δισάσ τε πῆγες κέφκοι αἰς ὡσεσίλατο
 δαιτὸς χατίζων. ἀπὶ θηλείας δ' ἔβη,
 τὸν χευσσάτασιν μύρρανον ἀρπασάσ γνάδοισι,
 τὸν ἠπαυρῶν ἄρσεν ἀβυλόπτερον.
 πεφῆσεται δὲ τῷ θεοῖσιν ἔξω,
 φάλανα δυσμίσητον ἐξινωμένη,
 ἵπποερότης αἰθνας οἰξάνον τόκων
 τῆς δεῖρα παιδομαρμαρόπιδο γαλιῆς.
 δε ζωοπλασῶν ἀνδρας ἐξ ἀκρῶ ποδῶς
 ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτρων.
 λαμπηρεκλέπτης τετραπῶν ποδηγίας.
 ἐπόψεται δὲ τῆς θερεπτότης γῆας,
 καὶ ρείθρον ἀσθῦσας καὶ χαμδανάδας
 εὐνάσ, ἡ δισύμοις θηροσ συγκοιμώμενον.
 καὶ πάντα τλήσει εἶνεκ ἀργίας κινῶς
 τῆς θηλύπαιδο καὶ τριάνορο κόρης.
 ἤξει δ' ἀλήτης εἰς ἱαπύρων στρατὸν
 καὶ δῶρ ἀνάφει παρθένω σκληπτεία,
 ταμάσπον κερθῆσ, καὶ βοαγειον,
 καὶ τὰς δάμαρτον ἀσκήρας ἐμμαιείδας.
 ἤξει δὲ σίεν καὶ λακινίω μυχῶς.
 ἐν οἷσιν πῶρτες ὄρχατον τεύξει δεῖα
 ὄπλοσμία φυτοῖσιν ἐξησκημένον.
 γυαίξι δ' ἔσται τεμῶς ἐγχεῶσιν αἰεὶ

ἠερμεία

εἰσοσίλατο

ἠερμεία
Scal.εἰσοσίλατο
δῶν
ἠερμεία

ἠερμεία

ἠερμεία

πανθῆν

Ripas hiantes: atque adulteræ inclytum
 Myrrhae videbit oppidum, cujus uterum
 Levavit obstetricis arboris liber:
 Et fleta multum busta Gavantis suæ
 Heræ, Hospitali Vicie lugæ deæ:
 Quem trux bisetus dente cano conscidit.
 Arces videbit nec minus Cepheidas,
 Nec non Camilli lubricum pulsum pedis,
 Atasque duplices, quas dapis cupidine
 Bocas subivit, pro parata virgine
 Hiante fauce corpus Aurigenæ vorans,
 Rimantis exta, masculi, plumigradæ.
 Melloris autem secula necabitur
 Exenterato turpis orca viscere,
 Mustelæ alumnos qui caballimilites
 Cervicimatrix saxifrontis extudit,
 Hominesque durans suetus à vestigio
 Formare statuas involucro marmoris,
 Sagax triacæcæ lucifur custodia.
 Videbit æstu quæ rigantur jugera,
 Absytha flumina, atque humo stertentium
 Cubas olentes, conquiniscens bestijs.
 Quæ cuncta obibit propter Argivam lupam,
 Triviram puellam feminipuerpetam.
 Iapygumque adibit erro exercitum,
 Poneretque domum virgini Feretriæ,
 Ancile scutum & hicneam Temesiam,
 Sponse nocentis cernuosque mulleos.
 Siringue adibit & Lacinia ardua,
 In quæ juventa confutum Feroniæ
 Deæ Monetæ præparabit hortulum:
 Et feminis lex semper indigenis erit

ἠερμεία

ἠερμεία

E 5

Cubi-

πενθεῖν τὸν εἰνάπηχον αἰακῷ τρίτον
 κ' ἄρ' ἰδῶ, περὶ ἧσα δαίη μάχης.
 κ' μήτε χροσφ' φαίδρα καλλιῦναι ρέθῃ,
 μήδ' ἄβροσπῆνος ἀμφιβάλλεσθαι πέπλος
 ἡλέχη φορυκτοῦς, οὐνεκα θεῶν θεῶς
 χέρον μέγαν σφ' ἄρ' ἴγνα δωρεῖται κήποι.
 ἦξει δὲ ταύρη γυμνάδας κακοξένους
 πάλης κονίστρας, ὃν τε ἡ κωλύεις τεκνοῖ,
 ἀλεντία κρείσσει λογγέρον μυχῶν,
 ἄρ' ἴσῃ κρόνη πύθῃμα κορυχίας δ' ὕδωρ
 κάμψας, γονῶσαν τ' ἠδὲ σικανῶν πλάκας.
 κ' διερραχλαῖνον σικῶν ἀμμησοῦ λύκω,
 ὃν κρηθέως ἀμναμαθ' ὀρμίσας σκάφθ'
 ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυπηγέταις.
 κρόκει δὲ μινυῶν εὐλιπῆ^α σελήσιματα
 τηρῶσιν, ἀλμης οὐδὲ φοιβάζει κλύδων,
 ὅδ' ὀμβρία σμήχυστα θηναῶν νιφάσ.
 ἄλλως δὲ θίνες, οἵτε^α τ' ὀχρεῖραν σέλας
 μύρμηκες^ο αἰάζουσιν ἐκβεβρασμαίνους
 ἔρημον εἰς ἄτλαντ' οἰκηθῆμιον
 ἀρυλληγμάτων δέρετρισι παρ' ὀρεσιρότας.
 μόρον πταιρῶνειον ἔνθα ναυάται
 θανάοντα παρ' ἰούσαντο, τυμβείαν δ' ὕπερ
 κρηπίδ' ἀνεσήλωσαν ἀργῶν δορὸς
 κλαδὸν πέτρων, νερτέρων κημήλιον,
 ἑαυτοῖσ' ἀκινυφει^α λῶ τέγγων ῥόθ'
 νασμοῖς λιπαίνει. τῶ δὲ νηρέως γόνω
 τρίτωνι κολλῆς ἄπασεν δᾶν^α γυνή,
 χροσφ' πλατῦν κρηπῆσ' κακροσθημένον,
 δεῖξανπ πλωτῶν ὀμιον, ἢ διὰ σενῶν
 μύρμων ἑνῆσει τίφος ἀθροῦσον σκάφθ'.
 γρεκῆος δὲ χόρεσ' τυτάκεις λαβεῖν κρήτη,

ἡλέχη

ἡ κωλύεις

α σελήσιμα

α τ' ὀχρεῖραν

ο αἰάζουσιν

α κρηπῆσ'

α ἑνῆσει

Συλλογῆ

Cubitum novenum flere tertium Æaci
 Et Doridis, fulmen duelli Martii,
 Nec corpus auro perpolire¹ vinulum,
 Nec ferre membris delicata pallia
 Sandice pictas, ideo quod divæ dea
 Terræ cacumen muneratnr arduæ.
 Pugilisqne tauri in Sospitam certaminum
 Arenam adibit, quem creat Libentia
^α Mancina, regnans arce Longuri edita,
 Saturniam falcemaqne, Concheæque aquas
 Ventans, Gonusamq; atq; Sicanum æquora,
 Et templa crudi pelle, yestiti lupi,
 Quæ quondâ alumnus Crethei appellés ratē
 Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
 Minyūmque falsi ripa servabit maris
 Strigmenta, quæ nec diluet Venilia,
 Nec abluentes imbricæ^α ningues diu.
 Ripæ sed alios atque Teuchris juga
 Vicina flebunt, littore ejectos procul
 Atlantis ad deserta territoria,
 Membris nocentum lancinatos fragminum:
 Mopsūm Titæroneum ubi olim navitæ
 Busto indidère mortuum, & busto super
 Staturê cippum funebrem Argoæ trabis
 Transtrum revulsum, manium donarium,
 Aufigda Cinnyp hæa quod rigans aqua
 Fecundat undis. ast alumno Nerei
 Tritoni Colchis munus uxor obtulit,
 •Luræ capaxis aureum carcheusium,
 Iter docenti quâ per angustas freti
 Immittat aras Tiphys incolumen ratem.
 Et jura Græcos Africæ capessere

1 molle, Plau

α manco

α ningues, Luræ

ο πῶ, Σελ.

Ponti-

θαλασσόποιαις διμορφῶσιν ἀνδάξει θεός.
 ὅταν παλίμπυον δῶεν ἄγρευλον λεῶς
 ἔλλην ὀρέξει νοσφίσις πάτρας λίβυς,
 εὐχὰς δὲ δειμαίνοντες ἀσούσας κτεάρα
 κρύψασ' ἀφαντον ἐν χθονὸς ἑνεῖσι μυχῶσι,
 ἐν ἧ κυφαίαν δύσμοισιν στρατηλάτῳ
 ναύταις συνεκέρχασσι βοῦρραῖαι πνοαί.
 τόν Ἴσκ' παλαῦθρον ἐκρονον τενθρηδόν.
 ἀφρευσίαν σκηπτήχρον εὐρυαμπίων.
 καὶ τὸν δυνάσταν τῆ πετραθέειτ' ἰλῦκα
 ἀποινόδρεπυ καὶ πάρων τυμφρυσίαν,
 ὧν οἱ μὲν αἰγῶνειαν ἄθλιο πάτραν
 ποθῶντες, οἷδ' ἐχίνον, οἷ ὅ τίταεν
 ἴσεν, τε, καὶ τρηχίνα, καὶ περραβελῶ
 ἄρονον, φάλαγγόν Ἰ, ἠδ' ἑλοσσόνων γύας
 καὶ κασαναίαν, ἀκτέεισον ἐν πάτρασι
 αἰῶνα κωκύσασιν ἠλοκισμένοι.
 ἄλλῳ δ' ἐπ' ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεός,
 λυγρῶ πρὸ νόσυ συμφορᾶν δωρέμεν.
 τὸν δ' αἰσᾶρα τε ρείθρα καὶ βραχύπλοισ
 οἰνωτρίαις γῆς κεγχεῖν βεβρωμένον
 κρίμισα φίτῶ δέξεται μαιφόνον.
 αὐτῇ γδ ἄκραν ἄρδιν εὐδυνεῖ χερεῖν
 σάλαπιγξ ὑποφάλλυσα μαιώτῳ πλόκον.
 δύρα παρ' ὀχθαῖς ὅς ποτε φλέξας θρασὺν
 λέοντα, βαιβῶ χεῖρας ὦπλισε σκύθη
 δράκοντ' ἀφύκταν γομφίων λυετύπω.
 κρᾶδις δὲ τύμβος ὕψεται δεδυστότῳ,
 εὐεχὲ ἀλαίη παταρέως ἀνακτόρων,
 ναύαιθ' ἐνθα πρὸς κλύδων ἐρεύγεται.
 κτενῶσι δ' αὐτὸν αὐσπνες πελλῶιοι
 βοηρομῶντα λινδίω στρατηλάταις.

ετηροῖς

ζαῖ βορεαί
ε παλύθρων

ναφρευσίαν

κ ἄθλιοι
πάτραν
γ ἴσ
z ἴσ

α γόνονφα
λαυάντ

β πλόκον

ελυροκλύπον

κτενῶσι

Pontigena tunc biformis asseret deus,
 Cum munus ibi plebs offerens reciprocum
 Lybissa Græcæ, patriæ exemptum dabit:
 Metuque fati munus Asbysta infera
 Telluris umbra subter ignotum obruent,
 Vbi ducem miserrimum Cyphenium,
 Nautasq; ad unum flabra Volturni egerent,
 Et ex Palytris filium Tenthredonis,
 Amphrysiensem principem Euryampium,
 Et optimatē faxicorporis lupi.
 Donorum edacem, & culminis Tymphrestii.
 Quorum quidem Ægoneam alii patriam
 Desiderantes atque Echinum & Titarum,
 Irumque, tum Trachina, tum Perrhæbicam
 Gonum Phalanumque, atque Olostorum sola.
 Et Castanæan, insepultum in rupibus
 Ævum supremis ejulabuntur malis.
 Sic aliud alii funus adjunget Deus,
 Dura ante reditus excitans discrimina.
 Illum Æfari unda, & oppidum minutulum
 Oenotriæ, Crimissa, torris noxii
 Stinctorem habebit, quem momordit excetra.
 Namque ipsa summum diriget telum manu
 Tendens tenum virago Mæoten Tuba.
 Duræ ad fluenta qui cremato acerrimo
 Leone, valgo dexteram armavit Scythæ
 Colubro, volantum pinsitore cuspidum.
 Crathis sepulcrum sed videbit mortui
 Ad ima templa Bititici Patarei,
 Vbi sonora stagna Navethus vomit.
 Ipsum neccabunt Ausones Pellenii
 Opem ferentem Lindium prætoribus,

p funera, Ploa

q expulsione
Epp.

ὅς τῆλε θερμύδρην τε καρπαῦν τ' ὄρῶν,
 πλάνητας αἰθῶν ἄθρασκίας πέμψει κύων,
 ξένην ἐποικήσοντας ὀθνεῖαν κύνιν.
 ἐν δ' αὖ μακέλλοις σηκὸν ἔγχωρει μέγαν
 ὑπὲρ τάφων δειμανίτες, αἰανὴ θεὸν
 λοιβαῖσι κωδανέσι καὶ δύδλοισι βοῶν.
 ὁ δ' ἰσποτέκτων Ἰλαγγαρίας ἐν ἀρχάλας,
 ἔγχωρει πεφεικῶς καὶ φάλαγγα θυρίαν,
 πατρῶον ὄρεον ἐκτίγων ψευδῶμοιον,
 ὃν ἀμφὶ μήλων τῶν δορυκτῆταν τάλας
 πύργων κομαιθῶς συμπεφυρμένων στρατῶ,
 σερροξυνεῦνών ὕνεκα νυμφόματῶν,
 ἀλοπίνῃ ἐτλη τῷ εἰ κωδωνίαν θρασῶ
 ὄρκαμοτήσαι, τὸν τε κρησῶνις θεὸν
 κωνδέον ἢ μαμερτὸν ὀπλίτην λύκον,
 ὃ μητρὸς ἐντὸς δελφύῳ συγνῶ μάχην
 εἴσας ἀεργμοῖς πρὸς κασίγνηθον χερεῖν,
 ἔσω τὸ πῦρ λαμπρὸν ἀνγάζων φάθῳ,
 ἔδ' ἐκφυγὼν ὀδύνας ἄλγεων τόκων.
 τοίγαρ πόποι φύξηλιν ἠδῶσαν ἀσέρον.
 πύκτιν μὲν ἐδδλὸν, πῶκα δ' ἐν κλόφῳ δορὸς,
 καὶ πλεῖστα τέχνας ὠφελήσονται σερατόν.
 ὅς ἀμφὶ κίειν καὶ κυλισάρον γάνθῳ
 ἔπηλος οἶκος τῆλε νάσεται πάτρας.
 τὰ δ' ἔργαλεία, τοῖσι τετρήνας βρέτας
 τεύξει πότ' ἐγχώρῃσι μέμερσεν βλάβῳ,
 καστερῶσαι ἢ μυθίας ἀνακτόβρις.
 ἄλλοι δ' ἐνοικήσασι σιχανῶν χθόνα,
 πλαγκτοὶ μολόντες, ἐνθα λαομέδων τευπλάς
 γαύταις ἔδωκε φοινάδα μανίθῳ κόρας,
 ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένῳ,
 πηλῶ περθεῖναι θυρῶν ὠμησαῖς βοραῖν,

Quos Thermydri quos Carpathi jugis procul
 Vagos coruscus Thrascias mittet canis
 Novi colonos hospitibusque pulveris.
 Ergo Macellis maximum templum incolæ
 Bulto struentes, numen æternum colent
 Libisque, opimis & boum nidoribus.
 Faber caballi Langariæ in cubilibus,
 Timore Martis & catervæ Thurizæ
 Pendens parentis pejerata crimina,
 Quæ pecua propter comparata prælio,
 Celsæ Comarthus dirutis ꝑ profumurijs
 Ob conjugalis curæ amorem uxorium,
 In Bellicam Cydoniam viraginem
 Crestoniamque pejeravit in Deum
 Lupum Quiriæū Trossulum Flexuminem,
 Qui torminosum prælium in fratrem dedit
 Intra parentis intimam bulgam pugil,
 Natale nondum lucis intuens jubar,
 Nec liber à Parturæ adhuc laboribus:
 Meticulosum auxcre sic fetum dei,
 Cæstu valentem, in Marte lauricem tamen,
 Et arte plurimum utilem in castris sua:
 Qui circa Cirin & Cylifarni humida
 Habebit hospes patria procul domos,
 Vbi dolabras, queis gravem molem ascians,
 Illustre damnum fabricabit incolis,
 Molæ sacrabit in Cluacina tholo.
 Alii tenebunt Sicanorum littora
 Aborigenes, quâ tres ꝑ Alumento senex
 Nautis puellas Phænodamantis dedit,
 Servans repostum mente ceti prandium,
 Poridò obsipare edacibus cœnam feris,

Cassandria, Ege.

L'Equitum

e laporem

u Martia, Gal.

x Laomedon
Ege.

μολόντας εἰς γλῶσπεσσιν λαιφυρόνων,
ὅπῃ συνοικεῖ θαλάσσις ἐρημία.

αἰδ' αὖ παλαιστ' μητέρῳ Ζηρυθίας
σηκὸν μέγαν δείμαντο δωπίνῳ δεῖα,
μόεσσιν φυγῶσαι κ' ἰμονηκότους ἔδρας,
ὧν δὴ μίαν κειμισσὸς ἰνδαλθεῖς κωνί
ἔρδξε λέκλειες ποταμός, ἠ δὲ δαίμονι
τῷ Σηεσμίκτῳ σκύλακα θυγαῖον τεκνοῖ,
τεισῶν συνοικισῆρα κ' ἰλίσι τὸ τῶν.

ὅς δὴ ποδηγῶν πῶρδον ἀγχιση νόδον
ἄξει τριδείων νήσον εἰς ἀκητηρίαν.
τῶν δαρδανείων ἐπὶ τόπων ναυαδ' ἰόμενον:
εἰγέσα τληῖμον σοὶ δὲ δαιμόνων φεραδαῖς
πένθῳ μέγισον κ' δι' αἰῶν' πάτεραι
ἔσα πῦρος ῥιπαῖσιν ἠθαλωμένης.

μόνη δὲ πύργων δυσυχεῖς χετασχεφὰς
νήπαισον αἰάζουσα κ' γρωμένη
δαρὸν σεναξέεις, πᾶς δὲ λυγαῖαν λεῶς
ἔδῃτα πῶρος τρώπαιον ἐγγλαινόμενον,
αὐχμῶ πινώδης λυπρὸν ἀμπερεύσει βιοῖ.
χερτὸς δι' ἄκρῳ νότα χαλλυνεῖ φόβη,
μνήμηλιν παλαιῶν τημελῶσ' ὀδυρμάτῳ
πολλοὶ δὲ σῖεν ἄμοι κ' λῦταρνίαν
ἄρεσαν οἰκήσασιν, ἔνδα δύσμορος
χάλας ὀλύνδων σισυφεὺς ἀνηρίθμων;
κείται, ὅχερα μᾶστιν γογγύλη τυπέεις
ῥεῖθροισιν ὠκὺς ἔνδα μύρεται ῥοίεις,
ἄρδον βαθεῖαν ῥανίας παγκληρίαν
πόλιν δ' ὁμοίαν ἰλίῳ δυσδαίμονες
δείμαντες, ἀλγυνῶσι λαφρίαν κόρην
σάλπιγγα, θηώσαντες ἔν ναῶ δεῶς
τὺς πῶρδ' ἔδεθλον ἔθεθλος ὠκηκότας.

ἰμονηκότους

ἠ λυγαῖαν
ἠ πῶρος
παιον Capit.

ὀκέρα
ῥοίεις
ῥανίας

γλωσσ

Vbi ad y crepuscos venerint Læstrygonas,
Quâ squalet alta in hospitalis vastitas.
Illæ parentis maximum donarium
Quinquentionis struxerunt templum deæ,
Morre expeditæ & solitariis locis.
Quarum alteram Crimissus affemilis cani
Vinclo marito conjugabit, atque ea
Semifero alum num nobilem pariet deo.
Trium colonum conditoremque urbium:
Qui convocatū termitem Anchisæ nothum
Ducet triquetram marginalem ad insulam,
E Dardaneis nuper arvis hospitem.
Heu heu Segesta, cælitum sententiâ
Te luctus atrox, te querela patriæ
Manet flagrantis ignis hostici rogo:
Tu sola mæros, sola turres dirutas
Ad omne tempus lacrumata, fat diu
Sat ejulabis: omnis atrato miser
Cultu popellus invo lutus supplice,
Pedore deget squalisque ævum sordidum
Soloxque capitis terga fædabit coma,
Memorê procurans veteris ærumnæ notam,
Multiq̄ue circa Sirin & Leutarniam
Colent opima culta, qua miserrimus
Grossorum acutus suppurator est situs
Calchas feritus unguulo calvum caput:
Qua fluctuosa murmurat fuga Sinis,
Rigans amena Choniæ novalia.
Vrbem hi fruentes Iljo cognominem,
Iram Minervæ Buccinæ accendent heræ,
Cum Xuthidas in æde mactabunt Deæ
Quicunq̄e ad aram supplices confugerant:

γ' occidentales,
Urr.

z πῶρος, ἀνι-
que

a pro, & squali
hora

F

Puras

γλυκίαις δ' ἀγαλμα τῆς ἀναμάκλεις μύσει,^h
 συγγῆν ἀχαιῶν εἰς ἰάονας βλάβην
 λεύσπον, φόνον τ' ἔμφυλον ἀγχεύλαν λύκων,
 ὅταν θανάον λήταρχῶ ἱερείας σκυλάξ,
 πρῶτῳ κελαγῶ βωμόν αἰμάξῃ βεστῶ.
 ἄλλοι ἢ πρῶνας δυσβάτης ἢ τυλλησίους,
 λίνης δ' ἀλισημίλοιο δεῖραϊαν ἀκρον,
 ἀμαζόνῳ σύγκληρον ἄρσοντα πῆδον,
 ἢ δούλης γυναικὸς ζεύγλαν ἐνδεδεγμένοι.
 ἢ χαλκομήτρει θῆσαν ὄτρηρῆς κόρης
 πλανήτιν ἀξί κῆμα πρὸς ξένῳ χθίνα.
 ἢς ἐκπνεύσης λοῖδον ὀφθαλμὸς τυκείς,
 πιδυκομόρφω πτόμον αἰτωλῶ φθόρον
 τεύξει τράφηκι φοινίω τέμμημένω.
 κροτωνιάτῳ δ' ἄστῳ πέρσονσιν ποτε,
 ἀμαζόνῳ φθέρσαντες ἀτρεμον κόρην,
 κλήτῳ ἀνασαν τῆς ἐπώνυμης πάτρης.
 πολλοὶ ἢ πρόδεν γαίαν ἐν κείνης ὀδῆξ
 δάψοσι περιλιχθίνας, ἢ δ' ἄτρε πόνων
 πύργους διαρραίσουσι λαυρήτης γόνοι.
 οὐδ' αὖ τέρηναν, ἔνθα κυθαίνει πόσις
 ὠκίνας ἢ γλῶ, φοῖβον ἐκβεβῶσων ὕδαρ,
 ἄλλῃ χαλοικῆσσι κέμνονίης πικρᾶ.
 τὸν δ' αὖ τὰ δάτρητῆα χαλλίς ἀμάτων
 λαβόντα, κῆ τὸν ἐν λυκορμαίαν πόσιον
 στραπιλάτῳ ἢ σὺν κερσετῶν γόργης τόκον,
 πῆ μὲν λίβυσαν φάμμον ἀξουσι ποναὶ
 θρηῆσαι, ποδατοῖς ἐμφορεμένα λίνους.
 πῆ δ' ἐν λιβύσης αὐτίς ἐμπύπῳ νότῳ,
 εἰς ἄργυρίνους κῆ κερωνίαν νάπας
 ἀξεί, βαρεῖ πρησίηει κυμαίνων ἄλα.
 ἔνθα πλανήτῳ λυπρὸν ὄφοντα βίον

ἢ τυλλησίους

ἢ κλήτης

ἢ ὄτρηρῆς

ἢ σὺν

ἢ ἀργυρίνους

λακμοῦ

Putasque connivebit illa pupulas,
 Sævis Achæis vapulantes Ionas
 Videns, luporum & civicam agrestum necem.
 Quando camillus publicus flamen cadens,
 Primus tepente sparget aram sanguine:
 Itemque laxa plurimi Tullensia,
 Nec non marini prominens Lini jugum,
 Regnata adibunt arua priscae Amazoni,
 Emancipati feminæ servæ jugo,
 Quam servientem itrenuæ viragini
 Vagam repellet unda ad hospites sinus,
 Exculpta cujus interemtæ lumina
 Leto cruento^b mirionem simium
 Sternent,^c trifaci faucium longurio.
 Crotoniæ civitatem diruent
 Amazonis, fortem necantes virginem
 Cletam, imperantem patriæ cognomini:
 Et inde terram mordicus quam plurimi
 Proni prehendent, nec laboribus sine
 Laurete alumni mœnia æquabunt solo.
 Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
 Recentat arua, februum eructans aquam,
 Errore^d lixabundi & ærumnis colent.
 Sed & secunda laude pulcritudinis
 Cluentem, & almis ex Lycormæis aquis
 Fortem asperumque filium Gorgæ ducem
 Modò Libyffam Thracia in terram ferent
 Flabella, tentis involuta lintreis:
 Modò ex Libyssa rursus Auster accidens
 In Argyrinos versus & Ceraunia
 Feret, sonanti turbine insultans salo:
 Vbi victus illis durus exantlabitur

ἢ ὄτρηρῆς
ἢ κλήτης

ἢ deformam

ἢ ἐκπνεύσης
ἢ ὀφθαλμὸς

ἢ ἀξεί

F 2

Lacmo-

χχέρθ
γ πόλαις

α νάσσοντο

αυτοκτόν

ειρήνη

β ὄρθρων

c τελευταία

d ἀμραντιαν

e ἀπταών

ε πολυάνθος

Cap.

ε τόπων

h ξίνοις

λακμωνίη πίνοντες αἶαντα ῥοάς.
 κεχθίς δὲ γείτων ἠδὲ μιλάκων ἕρεϊς
 χχέρθ· συνόικος δέξεται κόλωνα πύλαις,
 μασηθῆς ἔσθ' ἄνακτος ἔστειλε βαρὺς
 αἴας κοεῖνθ' ἄρχος εἰδύας πώσις,
 πῶ νυμφαγωγὸν ἐκνήρηται τρέπιν.
 οἱ πρὸς βαθεῖ· νάσσατο διζήρη πόρω.
 ἄλλοι μελίτῳ νῆσον ὄρθρων πέλαις
 πλαγκτοὶ κατοικήσαν. ἡ πείει κλύδων
 ἔμπλω παχύνει σκαπὸς περσμάσεται,
 τῶ σισυφείῳ παίδος ὄρθρων ἄφραν
 ἐπώνυμον· παθ' ὑτέρω χροῶν γράφων.
 κλεινὸν δ' ἴδρυμα παρθεὺς λογγάπιδθ,
 ἔλωρθ· ἔνθα φυχρὸν ἐκβάλλει ποτόν.
 αὐτοκτόνθ· δι' ὄρθρων οἰκήσει λυκθ,
 πηλῶ πατρῷα ρεῖθρα κοσκύνθη ποδῶν,
 ὅς ἐν θαλάσῃ χριάδων βεβῶς ἐπι,
 ῥήτρας πολίτης τὰς φάτο πλώτης ἔρεϊ
 χέρεσσ, πατρεῖας, ἔγδ' ἀν φονῆ, ποσὶ
 φαῦται μέγαν πλειῶνα μὴ πεφάροτα,
 δίκης ἑάσει παρροθθ· τελευταία
 λάδωνθ· ἀμφὶ ρεῖθρα ναινοσ σκύλαξ,
 ὄθεν πεφάροθς ἐρπείων δεινὴ μάχην
 δρακονίμορφων, εἰς ἂ ἀθαντίαν πόλιν
 ἀπταών· πέλαις δὲ γῆς ἑ ἀπτανων μολῶν,
 ἀπτῶ παρ' ἀπτῶ αἰσῶ νάσεται λέπαις,
 τῶ χαονίτη νᾶμα ἑ πολυάνθος ὄρεπων.
 ὄδ' αὐσονείων ἀγχι κάλχανθ· ἑ τάφων
 διπν ἀδελφοῖν ἀτερθ· φιδουρίων
 ἑ ξένω ἐπ' ὄρεοισιν ὄρχησει κόνιν.
 δρασαῖς δὲ μήλων τύμβον ἐγκοιμαμένοις
 χηῖσει κηδ' ὑπνον πᾶσι νημερτῆ φάπιν,

Lacmonii qui flumen Aiantis bibunt.
 Civesque capiet Crathis omnes Colchicis
 Polis propinqueus Mylacumque terminis,
 Quoſcunque miſit quatitantes filiam
 Αεα & Corintho, ſponſus Eidyε, imperans,
 Venans carinam perfide ſponſæ veham:
 Qui limpidum accolluere Dizeri alveum,
 Melitε infulam alii non ab Orthrono procul
 Vagi obſidebunt, quam jugoſi plurimus
 Circum Paχyni Sicanus lambit liquor,
 Arcem petroſam ruminans cognominem
 Olim futuram Siſyphi filii,
 Curitis etiam Virginis ſplendens opus,
 Quā vomit Helorus frigerantem gurgitem.
 Avi peremtor hirpus Orthronum inolet,
 Patrii procul fluenta Coſcynthi experens,
 Et in procellis ſcrupeæ moli inſidens
 Claſſem imperabit navigandam civibus.
 Terræ paternæ nanque non annum integrum
 Perduellionis patria reum frui
 Sequeſtra juſtæ Furia vindictæ ſinat,
 Ladonis udi larvæ rotis accola.
 Et inde vitans prælium anguiſormium,
 Abantiam poſt navigabit oppidum,
 Ventansque propius terram Atitanenſium,
 Ad liſtus ipſum culmen arduum inolet
 Libans Polyanthei Chaonitæ flumina.
 Calchantis atqui buſta propter ltala
 Fratrum duum mendacis alter ceſpitis,
 Tumulum ſepultis excitabit offibus:
 Buſtumque ovillo vellere incubantibus
 Veram in quiete· dictionem proferet:

71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500

1σ' νόωνι δ' ἀκίεης δαυνίοις κληθήσεται,
 κ ἀλθαίνυ ὅταν χαπιμαίνοντες ἂ ἀλθαίνυ βοάσ,
 1 αὐθόησων ἀρωγόν ἢ ἀδύσαν ἢ πῖσι γόνον,
 ἀσοῖσι ἢ ποίμνασι περδμενῆ μολεῖν.
 ἔσαι ποτὲ πρεσεῦσιν αἰτωλῶν φάσ
 ἔκει γρηδόν καὶ πανέχθισον φανέν,
 π σαλάγγων ὅταν ἴ σαλάγγων γαίαν ἢ αἰγέσων ἴ ἔδν
 α αἰγέσων μολόνητες αἰτίζωσι κοιρέσιν γῆας,
 ἔδλῆς ἀρῆρης πῖαρ ἔγκλησεν χθόνος.
 τὸς δ' εἰς ἔρεμνον ζῶντας ὤμισαί τάφον
 κρύψυσι κοίλοισ ἐν κρυχοῖς διασφάσ.
 τοῖς δ' ἀκίεῖσιν σῆμα δαυνίται νεκρῶν
 σήσασι χωσῶ ἢ τεργαλῶ χαπιρεφες,
 0 ἰρεχμαίλω χῶρεαν διδόητες, ἢ πρε ἔρχεζον λαβεῖν
 τῶν κρηλοβρωτῶ παιδὸς ἀτρέσιν κάπριν.
 τῶν ναυβολεῖων δ' εἰς τέμεσσαν ἐγγώνων
 ναῦται καταβλώξουσιν, ἔνθα λαμπέτης
 ἰππωνίς περηῶν ἔις τηδὺν κέρας
 8 ἔρωτ σκληρὸν νένδκεν. ἀντὶ ἣ κρῖσος ἴ ὄρων,
 κροτωνιάπιν ἀντίπορδμον ἀλακῆ
 βοῶν ἀεζιρεῦσυσιν ὀλακίῳ πῖερό,
 πάρεαν λίλαμαν χῆνεμωρείας πῖεδν
 9 ἀμφισαυ- παθόντες, ἢ ἀμφισάντε καὶ κλεινάς ἄβας.
 τῆ σιταῖα τλήμον, σὶ ἣ πρὸς πῆτερεῖς μὲρ
 μίμνει δυσταῖων ἔδθα γυῆχοις πῖεδαις
 1 ἀρβυρωμί- οἰκπσα χαλκείσιν ἢ ἔρωτ γωμένν
 τῶ δαυνῆ περὶ φλέξασα δεσποῖν σόλον,
 ἐκβληθὸν αἰάζουσα κρᾶθιδῶ πῖελας
 τῶρροισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας.
 ἀπλάς δ' ἐκείνη σῆς φερῶνυμῶ τύχης
 1 πρὸς αὐγά πόνιον ἢ περσοκράζουσα φημιεθήσεται.
 ζῆσση οἱ δ' αὖ πῖελασγῶν ἀμφὶ μέμβληθῶ βοάσ,

Salutiferque Dauniis vocabitur,
 Cum fluminis gens lota Iuturnis aquis,
 Gnatum invocabunt opitulum Æsculapii
 Gregi benignum civibusque accedere.
 Hoc nempe cunctis lumen Ætolis erit
 Ibi cruentum & omnium sævissimum,
 Quando Salanga rura & Angelos finus
 Cum venerint, ducis repositent jugera
 Boni novalis fumen, aruum hæredium:
 Quos ad sepulcrum solitarium obruent
 Vivos hiantis in soli voragine,
 Sepulcrum & ipsis infepulturn Daunii
 Statuent acervo fornicatum faxeo,
 Terram offerrenres quam volebant fumere,
 Cerebrisorbi filii apri bellici.
 Sed filiorum Nauboleorum petent
 Nautæ Temessam, qua jugosus Lampetes
 Illustre cornu verticis Hipponii
 Salo tetendit: próque Crissæ finibus
 Crotoniatem portuosum pulverem
 Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
 Patriam Lilæan & Anemoreæ sola,
 Amphissan & desiderantes atque Abas.
 Setæa misera, rupium te crux manet,
 Vbi numellis membrivincis ferreis
 Misella passis compedita brachiis
 Moriêre heriles aufa classes urere,
 Ad Crathin ejulante questu volturum
 Rapina pendens, oscinum voracium:
 Quin fortis ille mons tuæ cognominis,
 Ponti procellis imminens, vocabitur.
 Tamen pelasgi ad alta Membletis vada,

ε̄ εκπεπλω-
κότες

νήσον τε κερνεῶπι· ἐκπεπλακότες,
ὑπὲρ πόνρον τυρσηνὸν ἐν λαμηπίαις
δίναςαι, οἰκίησαι λαχανῶν παλάκας.

κὴ τὰς μὲν ἄλγη ποιικίλαι τε συμφορῆ
ἄνοσον αἰάζοντας ἔξυσιν τύχην.

ἔμῶν ἕκαπ δυσγάμων ρυσαγμάτων.

ἔ δ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπασῶς δόμους,

εὐκλαίον ἐκλάμψου θυμάτων σέλας,

χάειν πόνους ὕ κερδύλω λαρυνθίῳ.

τοιαῖο δ' ἔχιν· μνηχαναῖς οἰκοφθορῶν,

ν κερδύλω

κ παραιολί-
ξεί

* παρβυκολίξει τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς

σεγανόμους ὄρνιθας, ἡ δὲ ναυφάροι

λήξουσι πένθος δυσμενεῖς φρυκτωεῖαι

πρόθευ διαρραιδένι· ὄν νόστος κερδύλω

κρύψει ποτ' ἐν κλήρεισι μηδύμνης σέγ·

ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσσεξόδους

ζητῶν κελεύθους ἀνχενισπῆ· βρόχου

ἐν ἀμφιβλήσῳ συντετάρτανωμέν·

Υ κορσιστοῦς τυφλαῖς ματέυσει χερσὶ ὕ κερσιστοῦς ἐσφάσ.

δερμῶ δ' ὑπὸ αἰλατρῶν· ἀρενύων σέγην,

πῆθνα κὴ κύπελλον ἐγχερῶ ρανεῖ,

τυπῶεις σκεπάρνῳ κογχρον εὐδῆκτῳ μέσον.

οἰκίε δὲ πέμφοιξ· τὰ νάερον πηρύξεται,

λυπερὸν λεαίνης εἰσιδῶσ' οἰκῆριαν.

γ δρότης

ἔγῳ δὲ ὕ δροίτης ἀγχι κείσμαι πῆδῳ,

χαλυβδίκῳ κνώδοντι συντετάρτανωμένῳ,

ἔσῳ με πένθους πρέμονῳ ἢ σῳ· δρυός

θπος τίς ὑλοκῆρδς ἐργάτης ὄρευς,

ρήξῃ πλατύν τένοντα κὴ μεταφρονον.

κὴ πᾶν λακίξουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν θέμας

δράκμανα διψάσ, καπίβῳσ' ἐπ' ἀνχένα

πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς.

z ἀνχέν·

Quicunque Corsicæ appulerunt insula,

Tyrrenicum ultra murmur ad Lametios

Lucana habebunt gurgites novalia.

Illos ruinæ duraque infortunia

Mestos habebunt non relatuos pedem

Propter mearum nuptiarum vim trucem,

Nec qui penates gestientes post petent,

Vitulationis pinguis adolebunt sacra,

Redhostientes gratiam Lucretio.

Nam tot ruinas tot malis Ericius,

Tot Martiorum conjugum ædituas nurus

Dolis rotabit, nec magis navifraga

Cessabit ignium excubans custodia

Ob cæsi alumni fata, quem cespes recens

Effossus in tellure Methymnæ teger.

Ast alius ad lavacra inextricabiles

Laquei nocentis cæcus explorans vias,

Sceletæ amictus involucro compedæ

Manibus requireret impeditis exitus:

Caveamque subter balnei urinans, lacum

Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,

* Scena bipenni distitus medium caput.

At umbra pulla pervolabit Tanarum,

Aversa abominanda ^b scræptæ munia,

Ego stabo propter naviam jacens humi,

Divisa ahcææ securis verbere.

Cùm mi sapinum stipitem aut truncum ilicis

Fron dator aliquis ut opifex lumarius,

Illustre collum franget & tergum patens,

Et omne acerba lancinans corpus cuce

Excetra dipfas imminens cervicibus,

Iras amaræ bilis explebit suas,

a dolabra, Liv.

b scelerata,
Titim.

ὄς

ως κλεψίνυμφον κῦ δδρύκνητον γέρας
 α δύσζηλ⊙ β δύσηλα⊙ ας ἐνάκτα πμωρυμένη.
 βοῶσα δ' ἔ κλύοντα θεαπότῳ πάσι,
 δεύσφ· κελί γχ⊙ ὠμαμένη πλερίσ.
 σκῦμν⊙ ἢ παίρος κῆρ μασεῦαν φόνε,
 εἰς σπκῆ γχ' ἐχίδνης ἀβύχρῃ βάβει ξίφ⊙,
 κικόν μίαςμ' ἐμφυλον ἀλδαιῶν κκκφ.
 ἐμός δ' ἀκοίτης δμαῖδ⊙ νύμφης ἀναξ
 ζεὺς παρβιάταις αἰμύλοισ κληθήσεται,
 πμῆς μεγάς οἰβάλα τέκνοις λαχῶν.
 ἄμῃν ἐμόν νφνυμον ἀνδράποισ σέβας
 ἔσαι μαρχνδέν αὔδι ληθαίω σκῆτφ.
 α κῆρῃς
 γαδὸν ἢ μῖδι τεύξῃσι δαυνίαν ἄκρῃ
 σάλπητ' παρ ὄχθαις, οἱ τε δαδαινον πόλιν
 γαῖνσι λίμνης ἀγγχτέρμονες πόλῶν.
 κῆρῃ ἢ παρδένειον ἐκφυγείν ζυζῶν
 ὄταν δέλωσι, ἑμφίους ἀρνέμεναι,
 τὸς ἐκλορεῖταις ἠγλαῖσμένους κόμαις,
 α σίμφλον
 μορφῆς ἔχοντας σίφλον ἢ μῶμαρ γένους,
 ἐμόν παρῆπύξῃσιν ὠλέναις βρέτῆς,
 ἀλκασ μέγισον κλάμναι νυμφδμάτων,
 εἰεννύων ἐδῆτα κῦ ρέθους βάφῆς
 πασαμέναι δρόνοισι φάρμακτῆρῃοις.
 κείναις ἐγὼ θηναῖον ἀφθῆλ⊙ θεῶ
 ραβδηφορεῖς γυναιξῖν αὐθῆθῆσμαι.
 πῶνδ⊙ ἢ πολλαῖς παρθέτων πλωμέναις
 τένξῳ γυναιξῖν αὐθῆς, αἰ ἔρατῆλάτῳ
 ἀδασμύλεικῆσιν κῦ παειδ⊙ λησῖν θεῶς
 δαρόν ἐένυσται, κληρῶν εἰς ἀνάροισιν
 πῆμψῃσι παῖδας ἐστρημένῆς γάμων.
 λάρυμνα κῦ σπέρχει, κῦ βοάγχει,
 κῦ κῦνε, κῦ σκάρφεια, κῦ πάλωβιάς

Ut non duelli jure captam, at succubam
 Stimulo furoris ulta me implacibili,
 Surdis querelis conjugem clamans herum,
 Curram repentè convolans perneciter.
 Sed Vertagus parentis indagans necem,
 Crudelis enfem merget extis viperæ:
 Gentile sanans prodigus malum malo.
 Sed vir meus, rex servientis conjugis,
 Lepidis coletur Spartiatis Iuppiter,
 Honorum adeptus Oebali natis vice.
 Meus nec ultra cultus ignobabitur
 Obliviosis obrutus silentiis:
 Colentque templis optimates Daunii
 Salpes ad oram, quique servant Dardanum
 Urbem, paludis proximi voragini.
 Sed & caventes conjugale vinculum
 Pufæ virorum tædio deformium
 Cornis recenter Hectoris nitentium,
 Insignium formæ aut notis natalium,
 Aræ lacertis implicabuntur mæx,
 Tædarum habentes acre propugnaculum,
 Pullos amictus atque fucum corporis
 Lito gerentes vestium tectorio.
 Illustre numen his ego longum dea
 Canar bacillos feminis gestantibus.
 Luctumque multitis virginum parentibus
 Orbis relinquam retrò, que ducem impium
 Deæ latronem militarem Cypridis
 Diu gementes, jure fraudatas tori
 Mittent puellas forte iniqua virgines.
 Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
 Tu Cype, tu Scarpheæ, vel Phalorias,

ἢ ναυῦκειον ἄστυ, ἢ θρονίτιδες
 λοκρῶν ἀγῆμαι, ἢ πυρανθίοι νάσαι.
 ἢ πᾶς ὀδοιδοκίη ἢ ἐιλέθ' ὀδοί, ἢ
 ὑμεῖς ἑμῶν ἕκατι δυσεβῶν γάμων,
 ποινὰς γυγαίᾳ ἢ τίσι' ἀγχιόσκα θεᾶ,
 τὸν χλιῶδον τὰς ἀνυμφεύτους χέρον
 πάλιν βραχίαις γηροβοσκῆσαι κόρας,
 αἷς ἀκτέρις ἢ ἐν ξένη ξένοις τάφῳ
 ἢ ἀμφο κλιῶδον ἢ λυπρὸς ἢ ἐκλυθήσεται,
 ὅταν ἰαχάρποις γῆα συμφλέξας φίλοις
 ἢ φαις ἢ εἰς θάλασσαν ἢ ἐκβράσῃ σποδῶν,
 τῆς ἐκ λῶδον ἢ τράσων ἢ ἐρδιτωμένης.
 ἄλλαι δ' ἢ νύκτωρ ταῖς θανυμέναις ἰσμι
 σίδων ἢ εἰς θυγατρὸς ἕξοντα γῆας,
 λαθραῖα κακῆλδίδα παρπαλώμεναι,
 ἕως ἂν εἰδρέξωσιν ἀμφίερας δέμυς
 λιταῖς ἀνείαν ἰκέτιδες γυνόμεναι,
 θεᾶς δ' ὄφελ' τρεῦσαι κοσμηῶσαι πᾶδον,
 δρόσῳ τε φοιβάσωσιν, ἄσπερ γῆ' ἕλον
 ἀσῶν φυγῶσαι. πᾶς δ' ἰλιεύς ἀνὴρ
 κόρας δεκῶσει πᾶτερν ἐν χερσὶν ἔχων,
 ἢ φάσσανον κελαιδόν, ἢ ταυερκίονον
 σερρᾶν κύβηλιν, ἢ φαλακραῖον κλάδον,
 μαιμῶν κορέσας χεῖρας διψᾶσων φόνον.
 δῆμῳ δ' ἀνάτῃ τὸν κλειρόντ' ἐπωπιδέσσι,
 τεθμῶ χερσέας τὸν φιλοβήλον γῆν ἢ.
 ὄμητρ' ὠδυσμητρ' ἢ δ' ἄσσαν κλέθ' ἢ
 ἄπυσον εἶσαι, πᾶρσέας δ' ἢ πᾶρσεν ἢ
 βειμῶ τεύμορφῳ θηῖσεται ὄσ' ἐπωπιδέσσι
 κλαγγαῖσι ἢ τρωθήσασιν ἐννύχους βεβῆσσι,
 ὅσοι μεδύσσις, σερμῶν ἢ ζήρυνθιας
 ἢ δεικῆλαι μὴ σέβουσι λαμπραδῆχίαις.

φίλιος

γίσι

ἢ ἰλευδοί-
 σιται
 ἢ ἀκάρως
 φύλου
 ἢ ἐκβράση
 ἢ τρώων
 δῆλαι.

ἢ τρωθήσασ-
 σιν & τρω-
 μύσασσιν
 ἢ δεικῆλαι

Viresque alta Narycea, vel Thronitides
 Vici Locrenses, & Pyranthia ardua,
 Nec non Hodædocea recta Oilei
 Vos ob mearum nuptiarum crimina
 Pœnas Minervæ scilicet magnæ deæ
 Solvetis, annos mille virgines anus
 Vrnæ nefastis nutriendes fortibus:
 Queis infepultum semper in terra hospite
 Hospes sepulcrum distrahetur fluctibus,
 Cum membra cremiis ustulans infamibus,
 Cinerem procellis ventilabit Mulciber
 Columbar ab altris interemtæ montibus.
 Aliæque noctu mortuis simillimæ
 Campos ad bunt virginis Sithoniæ,
 Cæcas ocellis occupantes semitras,
 Augusta Divæ dum panentret atria,
 Votis cientes supplices Duelliam:
 Magnæque verrent aream scopis deæ
 Et rore spargent, jam caventes civici
 Furoris æstum. nam vir omnis Ilius
 Servabit illas, faxeum ᶜ rodus tenens,
 Aut æneam fecespitam, aut bupetiam
 ᶜ Acicrim acutam, vel Phalacræam rudem,
 Manum itudens fatiare jejunam necis.
 Impunè tunc plebs laude noxium efferet
 Genus necantes, lege fanciens rata.
 O mater, ô misella mater, nec tua
 Laus interibit: quin virago Perfei
 Triformis Orca te canem pernoctibus
 Sævam efferabit in viros nictatibus,
 Quique imperantis Strymoni Caniculæ
 Delubra flamis non colent ardentibus,

clapidem, Att.

d securim, Egefo.

Δύο λοις φεραίαν ἐξακεύμενοι θεῶν.
 Ἰάδ' ἰδίου ἢ τοι νησιωπικὸς εἶναι
 πᾶχυν ὅτι ἐξεί στυγρὸν ἐξ ὄνειράτων,
 ἢ δεσποτείαις ὠλέαις ὠγκωμένον.
 ρεῖθρον ἐλῶρεν πρὸ ὄθεν ἐκτελισμένης.
 ὅς δ' ἠ παρ' ἀκλαίης ὀ τλήμων ὅτι ρανεί χράς
 τειαύχεν ὅτι μῆνιμα δειμαίνων θεῶς,
 λῶς ἤρα πρῶτον ἕνεκα ρίψας πέτρων
 εἶδη κελαϊνῶν θυμάτων ἀπάρξετα.
 σὺ δ' ὅτι ἐξύναιμε, πλείστον ἐξ ἡμῶν φρενὸς
 σερραδαίς, μελάδρων ἔρμα κ' ἀπάτρας ὄλης,
 ἢ κ' εἰς κενὸν κρηπίδα φοινίξεις φόνω
 παύρων, ἀνακτῶν τῶν ὀφίων ὅτι θρόνων
 πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρόμενον,
 ἀλλ' ἀξείαι σε πρὸς θυεθλίαν πλάχα
 πλὴν ἐξόχως γρηγοροῖσιν ἐξυμνεμένην,
 ὅτι σφί μήτηρ ἢ πάλης ἐμπειραχῶ
 πλὴν πρὸ ὄτι ἀνασσαν ἐμβαλῶσαι ταρτάρω
 ὀδύνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς,
 τὰς παιδοθρότους ἐκφυγῶσ' ὁμᾶν ἐτε
 δοίνας ἀσέπης. ἢ δ' ὀπίανεν βορᾶ
 νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρων
 ἐν νοκόλλοις σπαραγμοῖς ἢ εἰλιγμένον
 τύμβω γλῶσς κένταυροῦ ὀμῶφρον σπαραξ.
 ἢ ἰσσι μακάρων ἢ ἐγκλοιοκίσεις μέγας
 ἢ ἔρωτος λοιμικῶν τοξόματων,
 ὅτι σε πειθεῖς ὠγύγυ σπαραξὸς λεῶς
 χρισμοῖς ἰατρῶ λεψίῃ περιμινθέως
 ὅτι ὀφρυνεῖαν ἢ ἔριον ἀνεύσας
 ἀξεί χαλῶν τύρσιν ἀόνων τε γλῶ
 σσῶν, ὅτι χαμῶσιν ὀπλίτη σφαίρῳ
 πέρσοντι χῶρα, πῶν ἐν τ' ἀνάκτορα.

ο τλήμων

ρ εἰλυμένον

ἢ δ'

ἢ ὀφρυνεῖας

κλί

Pheram opima cede placantes deam.
 Sed bufti inanis insulare cespitem
 Pachyni habebit culmen, ex insomniis
 Heri timentis excitatum dextera,
 Ad purum Helori funerata marginem
 Qui functæ in oris inferet libamina,
 Triviae furorem scilicet timens deæ,
 Quod primus audens saxei jactus nefas,
 Orco præbit dux inhumani facti.
 O frater, animæ plurimum frater meæ
 Dilecte, fulmenta ædium atque patriæ,
 Non frustra tauris imbues altaria
 Cæsis, tenentem Ophionis sedilia
 Venerans opimo victimarum munere.
 Sed rura te veetabit in natalia,
 Græcis vigentem rura adepta gloriam,
 Vbi palæstram docta mater Latia
 Olim imperantem Tartaro trudens anum,
 Furtiva solvit vincla partitudinis,
 Gumix mariti pullimanducas cavens
 Epulas nefandas, nec saginavit dape
 Alvum, faceta glutinis saxum vice
 Suffarcinatum mollibus cunabulis,
 Prolis sepulcrum triste semiferus suæ.
 Quin templa habebis insulasque Manium
 Verruncus aure pestilentis Indiges,
 Vbi secutus Ogygi poplos fatus
 Oracla Medici Lepthi Terminthei,
 Ex Ophryneis te sepulcretis agens,
 Arcem ad Calyndni ducet & terram Aonum,
 Levamen acre, cum tumultus hosticus
 Vastabit arua & Teneri donaria.

in bestiam

I ovach

Sed

κλέεσσι ἢ σὸν μέγιστον ἐκτιώων παρμόιοι
 λοιβαῖσι κυδανῶσιν ἀφθιτοῖσι ἴσον.
 ἦξει ἢ κνώσων κἀπὶ γόρτυν ὀδύμους
 τῆμόν ταλαίνης πῆμα, πᾶς δ' ἀνάσαι
 ἔσαι σεσητῶν οἴκῳ, ὅ γ' ἴσουχῳ
 πορκεύς δίκωπον σέλιμα ναυσιλῶν ἔλα,
 λυδὸν σεσηθήσων φύλακα τῆς μοναρχίας,
 ψυδραῖσι τ' ἐχθρα μνηχανῶσι ἀναπλέκων,
 ὅς ἔτε τέκνων πείσειτ', ὅτε συγγάμου
 μήδασι δάμαρ ἢ γειώμέσσι φρένας,
 ἢ κλεισιδήρας θυγατρὸς, ἢ πατὴρ λέχῳ
 δρεπῶ δράκοντι συγκατανεύσει πικρὸν.
 πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῶ κλειεῖ,
 λώβασιν αἰκιοθέντας ὀγκυαῖσι βέδρῳ.
 γένους ἢ πάσων τῶν ἐμῶν αὐδῆσι κλέεσσι
 μέγιστον αὐξήσασιν ἀμναμοῖ ποτε.
 αἰχμαῖσι τὸ πρῶτόλειον ἀρσεντες εἴα,
 γῆς κ' ὑδαλάσσης σκηπτεῖα κ' μοναρχίαν
 λαβόντες, ἢ δ' ἀμνησον ἀθλία παλῖρι
 κῦδῳ μαρνανδὲν ἐγκατακρύψαις ῥόφῳ,
 τοῖσσι δ' ἐμόςσι συγγονοῖσι λείψαι διπλῆς
 σκύμνος λέοντας, ἔξοχον ἰσάμους γένῳ,
 ὀχρενίας τε τῆς τε ἰσάμους γόνῳ,
 βυλαῖσι ἀεισῶσι, ἢ δ' ὄνοσος ἐν μάχαισι.
 ὅς περῶτα μὲν ἰσάμους οἰκίσει μολῶν.
 κισσῶ παρ' αἰπὺν παρῶνα κ' λαφύσας
 κερσοφόρους γυναῖκας, ἐκ δ' ἰσάμους
 πάλιν πλανήτω δέξεται τυρσινῶνα
 γλιγγεύς τε δερμὸν φείδρον ἐλθεσῶσων ποσῶν
 κ' πῶσι ἀγκυλῆσι δ' αἰ πολύρριμοι νάπαι.
 σύν δ' ἐσφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὦν σεσητῶν,
 ἔρκοις κρατήσας κ' λιταῖσι γυνασμάτων

ἰφρίνα

ἰσάμους

ε χοιράδῳ

υ ἰσάμους

α ἰσάμους
Cant.

γ παλιμπλα
νήτω

ζ λυγκεύς

α ἰσάμους

ἰσάμους

Sed & nufetes victimis Ecteenii
 Tuam favebunt ut deorum adorem,
 Et Cnossum adibit atque Gortynis domos
 Mea ruinae luctus, & caduciter
 Ducum lababunt tecta. non enim innocens
 Leucum sequestrem regia, ductans dolo,
 Odiumque caecis implicans mendaciis:
 Nec ille parcat liberis, nec conjugii
 Medae, furoris aestubus mentem avius,
 Non Clestherae filiae, cujus pater
 Draconi alumno sponte nuptias dabit:
 Omnesque cruda cedit in sacris manu
 Cereris favissis, saucios crudeliter.
 Decusque avitum illustre progenii meae
 Aevum nepotes efferent in posterum,
 Coronam adepti praeliis perduellium,
 Terrae marisque jus tenentes principes:
 Nec mentione postuma nomen carens
 Celabis altis in tenebris, patria.
 Tales relinquet confobrinus duplices
 Meus leones, maximum Romae genus,
 Gnatius venustae Vorticordiae, cluens
 Mentis, nec acri poenitendus praelio.
 Rhacelon urbem qui prius ventans coler
 Cissi ad supremum culmen, & Laphystias
 Cornu rigentes feminas: Halmopia
 Rursum exeuntem quem manet Turrenia,
 Tepente Lynceus & redundans agmine,
 Et Pisa, pecorosa atque Agylles pascua:
 Miscebit hostis quocum amicum exercitum,
 Adigens sacramento atque supplicii precum,

n optimam
Cala.

o calli, Gell.

p supplicii
nibus, Fesb.

G

Erro

ἡ ἑρμενέας νάνῳ πλάνασι πάνι^ν ἑρδνήσας μυχδὸν
 ἀλός τε καὶ γῆς. σὺν δὲ διπλοχοι τόκοι
 μυσῶν ἀνακί^ν, ἢ πόλ' οἰκκρὸς δόρυ
 γνάμψει θεοίν^ῳ, γῆα συνδύσας λύτρεις.
 τάρχων τε καὶ τυρσῶν αἰδῶνες λύκοι
 τῶν ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἰμάτων.
 ἐνθα τεράπεζαν εἰδῶτων πλήρη κισῶν
 πῶ ὕστερον βρωθεῖσαι ἐξ ὄπαδῶν,
 μνήμην παλαιῶν λήψεται θεασισμάτων.
 κτισεῖ δὲ χάραξ ἐν τόποις βορειγόνων
 ὑπὲρ λατίνης δαυνίης τ' ὠκισμένην,
 πύργους τετάκοντι ἐξαιθμήσας ἰονάς
 σὺς κελαϊνῆς, ἡ δ' ἀπ' ἰδαίων λόφων,
 καὶ δαρδανείων ἐκ τόπων ναυδλώσεται,
 ἰσπρίθμων δρέπτερον ἐν τόκοις κάπρων.
 ἦς καὶ πόλις δείκηνον ἀνδρῶσι μιᾷ
 χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαυρόφων.
 δέμας δὲ σικδὸν^ε μυνδία παλλυιδί,
 πατρῶν ἀγάματ' ἐγγαλοικίει θεῶν,
 ἀδὴ παρώσας καὶ δάμαρτα καὶ τέκνα,
 καὶ κλήσιν ἀλλῶν ὁμωπνίαν κειμηλίαν,
 σὺν τῷ γεραῖῳ πατρὶ περισεβιώσεται,
 πέπλοις περιεχὼν, ἦ μ^ῳ αἰχημηταὶ κύνες
 τὰ πάντα πάτρας συλλαφξάητες πάλῃ,
 τότε μέγῃ πόρῳσιν αἴρεσιν, δόμων
 λαβεῖν ὁ χεῖρεῖ, καὶ πενέγχαδ^ε δύν^ῳ.
 τῷ καὶ παρ' ἐχθροῖς εὐσεβέσασθ^ῳ κελδεῖς,
 πῶ πλείον ὑμνηθεῖσιν ἐν χάριμας πάτρα^ν
 ἐν ὀψιτέκνοις ἄλβιαν δεμήσεται
 τύρην μικεδνάς ἀμφὶ κίρχειν νάπας,
 ἀργῆς τε κλεινὸν ὄρμον αἰήτην μέγαν,
 λίμνης τε φόρκης μαρσιωνίδ^ῳ ποτά,

ε μωδία

Erro latentes pumilus rufpans vias
 Terræ marisque tum simul nati duo
 Myfos regentis (cujus avertit deus
 Vitifator hastam, membra vineto implicans)
 Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi,
 Sanci ferentes Herculis primordia.
 Vbi refertam^a glisceram mensam dapum
 Tandem voratam conspicatus affecelis,
 Oraculorum fiet antiquum memor,
 Pinguique sub Aboriginum solo struet
 Ultra Latinos atque Daunios sitas
 Turres, alumnis fabricans numero pares
 Scrofæ nigellæ, quam ab Idæis jugis
 Et Dardaneis colibus ductam avehet,
 Quæ tot nutritiv his pares numero sacres:
 In urbe cujus ponet una imaginem
 Sigillo ahenò, delicosque grundules:
 Et æde structa Myndiæ Pallenidi,
 Quæ sola, spreta uxore, spretis liberis,
 Aliisque^c copum rerum opimitatibus,
 Tandem senili cum parente præferet
 Velans amictu, cum canes duellici
 In cuncta spolia sortientes patriæ,
 Soli huic ab ipsis ædibus prædam offerent
 Et munus exportare quod cordi fuat.
 Sic visus etiam perduellibus pius,
 Multum cluentem laude belli patriam
 Recidivam & ipsam deseret nepotibus
 Urbem, suprema juxta Cirræi juga,
 Et trux^c Maricæ littus, atque Argus ratis,
 Phorcæ paludis Marfionidis lacum

η προσβασις
Εφ.

Κισσός

Κισσός
Κισσός

ε κορψισμὸς

C Cirra

Πιάνιον τε χεῦμα, τῷ κελιά χθονός
 δύνοντο εἰς ἀφαντα καθμῶντο ἑσθῆ.
 Ζωσχεῖς τε κλίβον, ἔνθα παρθένος
 σύζυγον σβύλλης ἔστιν οἰκίησιον
 γρόνω βερέδρω συγκαπρεφές εἴγης,
 τοσαῦτα μὲν δύσλητα πείσονται κεκῆ
 οἱ τῶ ἐμῶ μέλλοντες ἂ αἰῶσῶσιν πάτραν,
 τί γὰρ παλαίην μηρίε τῆ παρσημθίας
 ξυνὸν πείφους, κῆ τρεφῶ σαρπηδόντο,
 αἶς πόντο ἔλλης, κῆ πείτρα συμπληγάδες,
 κῆ σαλμυδιῶς, κῆ κελύξιντο κλύδων
 σκύδαισι γείτων καρτεροῖς εἰρηε πάγροισ,
 λίμνην τε τέμνων τάναις ἀραιφνῆς μέσσην
 ρείθροισ ὀρίξει, παρσηφίλεσάτῶ βελοῖς
 ἡ χίμητρα μαυάτῶσι θρηνησι ποδῶν.
 ὄλοινο ναῦται πρῶτα κενῆται κύνες,
 οἱ τῶ βοῶπων ταυεσάρεθρον κέρην,
 λέρνης ἀνηρεῖ λαύλο φορητοῖ λύκοι,
 εσπατῆν πορευῆται κῆρα μεμφίτη παρῶμω.
 ἔχθρας ἢ πρεσδὸν ἠεαν ἠπαιεῖς διπλαῖς.
 αὐδῆς γὰρ ἔβειν τῶ βαρεῖαν ἀρπαγῆς
 κέρητες ἀντίποινον ἰδαῖοι κῆ παρῶσι
 ζητῶντες, αἰχμαλίον ἠμπρόσαν πῶβειν.
 ἐν ταυεσῶμω τράμπαδο ἡ τυμῶμαπ
 ἰσαρπατῆαν διχλαῖον εἰς ἀνάκλιοεσν
 δῆμαρτα κρήτης ἀσέρω ερατηλάτη
 ἔδ' οἱ γ' ἀπαρηκέδησαν ἀνῆ ἰσων ἰσα
 λαβόντες, ἀλλὰ κλῶπα σὺν τευκρῶ ερατῶν
 κῆ σὺν σκαμάνδρω δραυκίω φιλοπαῶρω
 εἰς βεβρύκων ἔσειλαν οἰκητήσιον
 σμίνδοισι διγῆσιοντας, ὦν ἀπο παρῶς
 ἐμὸς γένερχας ἐξέφουσε δῆρδαντο.

αἰῶσῶσιν
 ε τοῦ

εχίμητρα

εσπατῆν
 παρῶσι

ε τυμῶμαπ
 ἰσαρπατῆαν

Titoniumque flumen, arcanis humum
 Rimans opertas in vias canalibus,
 Cacumen & Zosterium, qua virginis
 Faunæ Sibyllæ scrupeum specus patet,
 Pendente tofi fornicatum pumice,
 Tot execranda tanta perferent mala,
 Meæ parabant qui ruinas patriæ.
 Quid enim parenti maximi Promethei
 Commune magni matre cum Sarpedonis,
 Quas pontus Helles, quas petra Symplegades,
 Quas Salmydiffus, quas inhospitus liquor
 Schythis propinquus rupium arcet obice,
 Tanaisque nullo gurgitum contagio
 Mediam paludem difsecans, gratam incolis
 Algum & pedarum perniones flentibus,
 Ut primo pereant Carnii nautæ canes,
 Qui fronte roba tauriformem virginem
 Rapuere Lernes institores improbi,
 Sponfam ruinas ferre Memphiti duci,
 Odii moventes signa utrique littori.
 Namque & rapinæ contumeliam gravem
 Florentis Idæ exoptulantes incolæ
 Curetes, extulere captivam bovem
 Paronis intra taurifrontis alveum
 Ad sancta templa conjugem Saraptiam
 Dictæa Cretes Stellioni principi.
 Nec visî habere sat, ferentes par pari,
 Ductore Teucro sed rapacem exercitum
 Teucri Scamandro cum parente Draucio
 Misere ad alma Bebrycum novalia,
 Bellum ferentes muribus: quorum satu
 Generis creasti, Dardane, autores mei,

εσφίγω

α ρυσα, εσφ.

γῆμας ἀείσθαι κρήσας εὐχρητὴ κέρην,
κὶ δαυτέρως ἐπεμψαν ἀρπαγας λύκως
ταγῶ μονοκρήτιδι κλέφοντας νάκην
δρακονιοφρέεις ἐσκαπασμένην σκοπαίς.

Εὐβαθίης ad
Dionysium.
Γεῖον δ' ὅτι
εἰοικασί &
κολχημοί τι-
νες λιγυες
εἶναι ἄσπι-
κοι τῶν ἐυ-
ρωπαίων. κὶ
δῆλοι ὁ λυ-
κόφρων, ἴσο-
ρων, ἐν τοῖς
κόλχοις κυ-
ριαίαν λιγυ-
σικὴν πάλιν.
κὶ χαονικῶν

ὅς εἰς κυταίαν τὴν λιγυστικὴν μόλαν,
κὶ τὸν τελέσπυην ὕδρον εὐνάσας ἔρόνοις,
κὶ γυρὰ ταύρων βασιῆσας πνειπτόαν
ἀερίεα, κὶ λέβητι δαυτέρω δαίεις δέμας,
ἐκ ἀσμένως ἔμαψεν ἑρράα σκυτό·,
ἀλλ' αὐτόκλητον ἀρπάσας κερσίδα,
πῶ γνωτοφόνην καὶ τέκνων ἀλάσσορα
εἰς πῶ λάληθρον κίωσαν ἠεμαπίεατο
φθογρῶ ἑδαλιῶν κὶ χαονικῶν ἀπο
βεστησίαν ἰεῖσιν ἔμπαιον δρόμων.
πάλιν δ' ὁ πότερος ἀσκέρας ἀνεύρυσας
κὶ φασγάνω ζωσθεα κὶ ξίφο πατρός,
ὁ φημίαι παῖς, σκυτό ὦ λυγρὰς τάφους
κρημνῶν ἐνερθεν αἰγίλιφ φοιζόμενων
πάλαι δοκεῖται τὰς ἀταρχύτους ῥιφάς,
σὺν θηρὶ βλάξας τῶ παύσαντι θηίας
μύση τροπαίας μαςὸν εὐθελον θεῆς
ζωσθηκλέπτης, νεῖκο ὤεινεν διπλῶν
σόνρῶν τ' ἀμέσας, κὶ δεμισκῦρας ἀπο
πῶ¹ τοξόδομον νοσφίσας ὀρδωσίαν.
ἦς αἱ ξύναιμοι παρθένοι^m νεπηνίδες,
εἶεν λιπῶσαι λάγμον, ἠδὲ τήλαμον
κὶ χεῦμα θερμάδοι^ο, ἀκταίοντ' ἄρ^ο,
ποιάας ἀδέλκτους ἀρπαγῆς διζήμεναι,
ὕπερ κελαινὸν ἴσρον ἠλασαν σκῦδας
ἴππους, ὁμοκλήτειρον ἰεῖσαι βολῶ
γραικοῖσιν ἀμνάμοις τε τοῖς ἐρεχθίδως.
κὶ παύσαν ἀκλήν ἐξεπὸρδῆσαν δοεῖ,

Ι τοξόδομον
κὶ νεπηνίδες

Ducens puellam Gressam, Arisbam nobilem.
Secundo item misere furaces lupos,
Ut uniploio vellus avertant duci,
Servabat acri quod draco custodia:
Qui cum Cyteam venerit Libypticam,
Et quadrinam sopiens offa boam,
Vomentium ignes presserit dentalia
Vrua Italorum, elixus immiti rogo,
Non abstulit libenter aruigi cutem,
Sed & bidentem sponte sectantem auferens,
Germanicidam, pestitatem liberum,
Picæ ad loquacis alveum aurigans tulit,
Humanum ab altis Chaoniticis sonum
Transtris loquentis, & peritæ currere.
At rursus antro qui revulsi mulleos,
Amentum & ensis, baltheum, atq; ensem patris,
Cui Scyrus olim lacrumosa funera
Præcipitis infra stridulum umbonem jugi
Saltus parabit infepultos, y Phemipor,
Mystæ comes leonis, hosticæ deæ
Qui mulsit uber lacteum Feretrixæ,
Fur balthei litem excitavit duplicem,
Cestum revellens, & Themiscyræ inclutam
Arcu potentem Porrimam civem auferens:
Cujus foreos virgines Neptunides
Erim atque Lagnum deferentes, Telamum,
Fluenta Thermodontis atque Actæ juga,
Pœnas rapinæ quæsitantes asperas,
Istri uls fonantem gurgitem citas equas
Egere, hiantes horitorem oris sonum
Græcis, vetulsti filiisque Erechthei.
Omnemque duro Marte vastarunt agum,

ἀρσάσ
εὐβαθί

x lamm, Fof.

y Phemij puer.
sic Marcipor,
Fof.

x uls, Cete.

e horitorem,
Diemed.

τὰς μοσχοπιεὺς αἰδαλώσασα γῆμας,
 πάππῳ ἢ δῆρκης ἕμδς αἰτώσας πλάκας,
 χῶρσιν τ' ἠερωδῶν κ' γαλαδραῖον πέδον,
 ὄρυς ἐπηξεν ἀμφὶ πλωεῖν ποτοῖς.
 σεῖρῶν τεραχίλω ζεύγλαν ἀμφιδεῖς πέδους,
 ἀλκῆ νεάνδρῳ εὐπρεπέσατ' γένους.
 ἦδ' ἀντὶ τῶτων τάρροδον βοηλάτῳ
 τὸν ἐξάπρευμιμον σεῖρῳ ἐγχαλαυόμενον
 σείλασα, λίσερις αἰσῶν ἠείψεν πάρον,
 τὸν ἢ παλίμφρων γοργὰς ἐν κλήρις δεῶν
 καθερώσει πημάτων ἀργηγέπς.
 αὐτῆς ἢ κίρκοι τμῶλον ἐκλελοιπότες,
 κίμψοντε, κ' χυσεργὰ πακίωλῶ ποτὰ,
 κ' νᾶμα λίμνης, ἐνδα τυφῶν δάμαρ
 κούθμῶν ἀιρὸ λεκίερν εὐδάνει μυχόν,
 ἀγυλλαν αὐσονίπην εἰσεκόμασαν,
 οὐ δεινῶ λιγυσίνοισι, τοῖς τ' ἀπ' αἰμάτῳ
 ῥίζαν γηάντων σθόνων κεκτημένοις,
 λόγγης ἐν ὑσμίνῃ μιξάντες σάλην,
 εἶλον ἢ πῖσσαν, κ' δρεκκῆλον χθόνα
 πᾶσαν κατεργάσαντο πλῶ ὄμβρων πέλας,
 κ' σαλπῆων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάρον,
 λοῖπῳ δ' ἠεργεῖρι γρυνὸς ἀρχαίαν ἔειπ,
 πῦρ εὐδῶν ἦδη τοσπεῖν ἐξάπῳ φλογί,
 ἐπεὶ πελασγὺς εἶδε ῥυνδακῆ ποτῶν
 κρωσσῶσιν ὀδνεῖοισι βάλαντας γάτῳ.
 ἦδ' αὐτῆς οἰσερήσασα πικρῶμένη,
 τειπλάς τετραπλάς ἀνπίπεται βλάβας,
 πορδῦσα χῶρας ἀντίπορθμον ἦονα.
 πρώτῳ μὲν ἦξει ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ
 ὁμώνυμῳ ζεύς, ὃς καταβάτης μολῶν
 σκηπῆ ὑπυρώσει πᾶντα δυσμενῶν σαθμάς,

ἠερωδῶν ὄρυς
 ἠερωδῶν

οὐ Εὐβαθίω ἀδ
 Διονυσί. Μετὰ
 τοῦς μαοσα-
 λιώτες οἱ λί-
 γυες, οὗς λι-
 συσίνοισι ὀλυ-
 κόφρων κα-
 λεί.

ἠεργεῖρι

Igne ustulantes patrimonia Mopsopi.
 Meusque campos Thraciæ populans avus,
 Terramq; Eordam, tum Galadræum solum,
 Peneum ad annem panxit arui terminos,
 Servile vinclis imprimens collo jugum.
 Virtute præstans juvenis & forma suis.
 At hæc bubulcum suppetias pro tor malis
 Cudonivestem sexque navium ducem
 Mittens, ligone cella fodit mœnia.
 Eum Moneta vorticordia cætibus
 Deum sacrabit, causa princeps luctuum.
 Rursus Timolum deserentes voltures
 Et Cimpson, aureumque Pactoli sinum,
 Et aquas Paludis, cujus in cubilibus
 Typhonis uxor aspero toro incubat,
 Agyllan Aufonitin intrarunt, gravem
 Sævis Liguribus, quiq; primo Sithonum
 Duro gigantum sunt creati sanguine,
 Certamen acris conferentes prælii,
 Pisamque capiunt, & relinquunt omnia
 Prædam duelli jugera, Vmbris finibus
 Propinqua & Alpium jugosis arcibus.
 Litem supremus torris antiquam excitar,
 Olim sepultos ignibus animans rogos,
 Postquam Pelasgos haurientes Rhyndaci
 Conspexit urnis in peregrinis aquam.
 Lymphata at illa efferatis ætibus
 Triplamq; quadruplamq; vindictam inferet,
 Magnis rainis littus adversum imperens.
 Aderitque primus hic Iovi Laperfio
 Cognominisque & Fulguritor Iuppiter,
 Telis trifulcis hosticæ flammans domos:

σύν ᾧ θανάμμαι, καὶ νεκροῖς ερωφωμένῃ
 τὰ λοιπὰ ἀκούσω ταύτ' ἄ νυν μέλλω θροεῖν.
 ὁ δευτέρῳ ᾧ ἔπεφασμένους κέλωρ
 ἐν ἀμφιβλήσσει, ἔλλοπ' ἄ μινδὲ δίκην,
 κρητιδαλώσει γαῖαν ἰθνεῖαν μολῶν,
 χρησμοῖς ἰατρῶν σύν πολυγλώσσῳ ερετῶ.
 ἴριτ' ἄ δὲ ἀνεκίτ' ἄ τῷ δρυνηκόπτῳ γόνῳ
 τὴν τὰ χρυπλάστῃ παρθένον βεραγχισίας
 παραιολίξας, βῶλον ἐμπεφυρμένῳ
 νασμοῖς ὀρέξαι τῷ κεχημένῳ δάνῳ,
 σφραγίδα δέλωτ' ἀκτυλων ἐφαρμόσσει
 φθειρῶν ὀρέϊαν ἢ εἰσεται μοναρχίαν,
 τὸν παρῳμιδον ἢ κρεσθιάσους ερετῶν,
 ὅταν κόρη ἢ κρεσθίαις εἰς ἐπεισίον
 χλεύῃ ὑλακτίσσει κηκῆσι γάμος
 νυμφεῖα πρὸς ἢ κηλωτὰ κρεθανῶν τελείῃ.
 οἱ δὲ αὖ τέταρτοί τῆς θυμαντεῖς παρῳτῆς,
 λακμωνίοι τε ἢ κυπναῖοι κίδεροι.
 οἱ ἢ θήγγρον οἰκίσσαι, σάτνιον τ' ὄρῳ,
 καὶ χρεσόνησον τῷ πάλαι ληκθίαν
 δεσφ' κυρίτ' ἀμπεταν ἐσυνημένῃ,
 τῆς παντομόρφῃ βασιλέας λαμπυρίδῳ
 τοκῆῳ, ἢ τ' ἀλφάισι ταῖς καθ' ἡμέραν
 βυπείαν ἀλθαίνεσκον ἀκμαίαν πατρός
 ἰθνεῖα γατομενυτ' ἄ ἰδανῳ πῆρα.
 ὁ φρούξ δὲ ἀλεφθῆς αἶμα πμωρῶμενῳ
 πάλιν πθλυδὸν ἀνπαορβήσει χθόνα
 τῷ νεκροτάγῃ τὰς ἀδωπεύτους δίκας
 φθιτοῖσι ρητρευοῖσι ἄσεργεῖ τρόπῳ.
 ὅς δὴ ποτ' ἀμφώδονίτ' ἔξ ἀκρων λοβῶν
 φθέρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρῳπίδας,
 δάπταις πτύσκων αἰμοπότησιν φύβον.

ῥιόσεται
 ἢ κρεσθίαι
 ἢ κρεσθίαις
 ἢ κηλωτὰ
 ἢ θήγγρον ἢ
 δάπταις

Quicum ipsa moriar, inque mortuis vagans
 Tunc audiam illic illa, que post eloquar.
 Sed & secundus, interemti filius
 In rete muti piscis immitti modo,
 Terram cremabit hospitem Medici dei
 Oraculis cum multilingui exercitu.
 At rege lignatore tertius satus,
 Figulam recenter virginem Branchesiam
 Glebam solutam flumine inducens sibi
 Terrestre egeno munus optanti dare,
 Libro sigillum quod fuisset conduli,
 Montana Phthirum regna solus incolet,
 Peditem retundens Cara mercenarium:
 Petulca cum nonaria eugium terens
 Nictabit olim nuptias, catulliens
 Turpi suburræ barbarorum nubere.
 Quarti Dymantis sanguine à veteritimo,
 Lacmoni que, tum Cytinæ, & Codri:
 Qui Thingrum habebunt & cacumē Satnium,
 Et marginalem priflini peninsulam
 Empandæ Educę plurimum invisif deę,
 Patris virosę multiformis seraptiæ,
 Quotidiano quæ libidinis lucro
 Miseri lupinam patris explevit famem,
 Extremam arantis terram Edonis hospitem.
 Ast ultor acer Phryx necis sororię
 Rursus nutricem continentem diruę
 Parici opaci, jura sincerissima
 Reddendis arte contumace pluribus:
 Lalifonis aurium qni appendices
 Flaccas recidens, tempora ornabit sua.
 Muscis timorem sanguiforbis adferens:

ἢ ἀνυλ, Φαβ,
 ἢ παρῳτῆς
 ἢ ἰθνεῖαν

ἢ ἰθνεῖαν, Φαβ,
 ἢ παρῳτῆς,

τῷ πᾶσα φλέγεις αἶα δουλοθήσεται,
 δραμβυσία τε δειράς, ἦ τ' ἐπακπιθῷ.
 τέρδουγξήτωνθ', αἶτε σιδόνων πλάκεις,
 παλληνία τ' ἄρρεα, τὴν ὀ βύκερωσ
 Ἐρύχων λιπαίνει γηγυῶν ὑπηρετίς,
 πολλῶν δ' ἐναλλάξ σημάτων ἁμείψεται
 * κανδαῖθ' ἢ μαμερτός, ἢ τ' ἡ χηὶ κελίει
 τὸν αἰμοφύροισι ἐσιώμενον μάχαις.
 ἔν μάν ὑπέξει γ' ἢ τιμηθέως τοκάς,
 ἀλλ' ἀντὶ πάντων περσέως ἕνα σωρᾶς
 σελεὶ γίγαντα, τῷ δάλασα μὲν βατῆ
 πεζῷ ποτ' ἔσται, γῆ δ' ἢ ναυαλαθήσεται
 ῥήσοσνπ πηδῶτις χέρσον. οἱ δὲ λαφρία
 οἴκοι μαμέρσας ἠδαλωμένοι φλογί
 σὺν κελίνοισι τειχέων περβλήμασι,
 τὸν χρησμολέξην αἰπάσονται βλάβης
 ψαίνυδα δεσιζόντα πᾶτωνθ' λάτειν.
 σεξίω δ' ἁμικίφ πᾶσα μὲν βρωθήσεται
 φλοῖωπν ἐκδύνουσα διπλαχε σκέπην
 καρπίροφθ' ἄρῆς, ἀγρία τ' ὄρειδαλῆς.
 ἄπας δ' ἀναύρων νασμὸς ἀναυθήσεται
 χανδὸν κελαινήν διψαν αἰονιμένων.
 κίφελλα δ' ἰὼν τηλόθεν ροιζιμένων
 ὑπὲρ κέρεα σήσους, κίμμερός δ' ὅπως
 σκιάκαλύψει πέρραν ἀμβλύων σέλας.
 λοχρὸν δ' ὅποια παυρην ἀνθήσας ῥόδον,
 καὶ πᾶντα φλέξας ὡσεὶ κέγκανον σάχην,
 ἢ αὐδὶς παλιμπλώτοιο γέυσεται φηγῆς,
 μόσυνα φηγὸτ δὲ κλον, ὡς λυκοψίαν
 κόρη κνεφαίαν ἀγχι παμφαλάμενθ',
 χαλλικηλάτῳ κνώδοντι δειματῳμένη.
 πολλοὶ δ' ἀγῶνες καὶ φόνοι μεταίχμιοι

ν ἀπάρξεται
x κανδαῖθ'

γ κελί

α ἀγρίας

β αὐδὶς

λύσων

Cui cuncta Phlegæ terra capta serviet,
 Thrambusiumque culmen, atque cærulei
 Rupes Titonis, atque Sithonum plage,
 Palleniumque jugerum, quod corniger
 Rumo saginat, liva gentis accolæ.
 Multas vicissim concitabit lacrimas
 Quirinus aut Gradivus, aut quem dixeris
 Ligurientem pota cæde prælia.
 Sed non quiescet sic parens Promethei,
 Sed pro universis stirpis unum Persei
 Mittet gigantem, cui via mare hospitem
 Erit pedestri, & terra navigabitur
 Tonlis secanti rura. tunc Feretriæ
 Domus Quirine tota flagrans ignibus
 Cum mæniorum ligneo procestrio,
 Faunum vocabit pestis autorem, augurem
 Mendaciorum, Februique antistitem.
 Crudæque genti cuncta mandetur simul
 Deglubta duplici delibrato cortice
 Mansueta nutrix fructuum, atque arbor fera:
 Exhaustietur omnis unda fluminum
 Sitis calores affatim extinguentium:
 Nubes sagittis eminus stridentibus
 Super caput crebrescet, utque Cimmeræ
 Obnubet umbræ squalor obscurans jubar.
 Qualis Locrensis non diu vivax rosa,
 Et cuncta vastans velut aprica stramina,
 Rursus feretur in pedes reciprocus,
 Natantis alni caudicem, ut crepusculum
 Puella serum, mobili visu legens,
 Aheneo latronis ense territa.
 Multi labores, multa belli funera

g ambulatio
Fest.

Erunt

λύσουσιν ἀνδρῶν, οἳ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας
 δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφοδκειαμένον,
 οἷο δ' ἐν μεταφρένοισι βυσφόροις χροῶνς,
 ἕως ἀν αἰδῶν εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον,
 ἀπ' αἰακῦ τε καὶ πὸ δαρδάνου γηγῶς
 δεσπορωτὸς ἀμφὼ καὶ χαλκιδραῖ[⊙] λέων,
 πρηνῆ δ' ὀρμαίμων πάντα κωπώσας δόμον,
 ἀναγκάσει πῆξαντας ἀργείων πρόμους,
 σῶναι χαράδρης τὸν στρατηλάτῃν λύκον,
 καὶ σκῆπτρ' ὀρέξει τῆς πάλαι μοναρχίας.
 ὧ δὲ μὲθ' ἕκτῃ γεννᾷν αὐδαίμων ἐμὸς
 εἰς πρὸς παλαιστής συμβαλὼν ἀλλήλῃ δουρὸς
 πόνῃ τε καὶ γῆς, καίς διαλλαγᾶς μολῶν,
 πρέσβις ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται,
 σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δουρικλήτους λαβῶν.
 τῇ μακρᾷ τλήμων εἰς ἀνηκόντας πέτρους,
 εἰς κύμα κωφόν, εἰς νάπαις δυσολήπιδας
 βάζω, κενόν φάλλησσι μάστακ[⊙] κρότον,
 πῶσιν λόγων γδ' ἀεφιδεὺς ἐνόσφισε,
 φιδειοῖσι φήμαισιν ἐγχείσας ἔπει,
 καὶ δεσφάτων πρόμανην ἀφιδεὺς φρόνιν
 λέκτρων σερηθεῖς, ὧν ἐκάλχαιεν τυχεῖν.
 θήσει δ' ἀληθεῖ, σὺν κακῷ δὲ πρὸς μαδῶν,
 ὅτ' ἔδεν ἔσται μῆχ[⊙] ὠφελείν πάτραν,
 πῶ φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα,
 ἢ τὸς ἠρόρδαι, καὶ παλίσυ[⊙] ποσὶν
 ἔβαιναν εἰρηκτῆς ἐντός, ἐν δὲ καρδίᾳ
 σερλι[⊙] ἔσναξε λοιδιον μέλι[⊙],
 κλάειν μίμαλῶν, ἢ μελαγκραίρας κόπις,
 νησὺς δουρατρὸς, ἢ τὴ φικειον τέρας,
 ἐλικτὰ κωτίλλησσι δυσφράσως ἔπει.
 ἐγὼ δὲ λοξὸν ἠλδον ἀγγέλλων ἀναξ

εχχαλκιδραῖ
 ος ⊙ χαλα-
 ερεῖ[⊙]
 ἀκταίων
 εχαλάδρης

εχαλεμῶν

εσι

ετιός

ειστάλαξ

εφικειον

Erunt viroꝝ, nunc gravis certamina
 Ob sceptrā regni fortiter certantium,
 Nunc exaratis in boum novalibus:
 Dum crudus heros sopiat bellum grave
 Ab Æaco atque Dardano ducens genus,
 Thesprotus utrumque & Chaladræus leo:
 Omnem & supinans fratris everfam domum,
 Formidolosos coget Argivos duces
 Ditis Chaladræ fœvum adulari lupum,
 Et sceptrā prisici principatus tradere.
 Cui sexta jam post fœcla cognatus meus
 Manu feroces conferens quinquertio,
 Terræque aquæque non recusans sagmina,
 Inter sodales tum cluet veterrimus,
 Partas duello primitu exuvias ferens,
 Quid misera longum tempus in furdas petras,
 Surdas procellas, irritas cautes loquor,
 Sonos inanes oris incassum ciens?
 Nostram obrogavit Nuptus antiquans fidem,
 Rumore vano veriverbium illinens,
 Mentemque certæ dictionis augurem,
 Passus repulsam quorum amabat assequi.
 Veram esse faciet, & malo edoctus suo
 Quis, quod juvandi patriam nulla est via,
 Carmentam abunde hirundinem laudaverit.
 Tantum locuta est, & reciproco pede
 Rectâ petebat carcer, atque in pectore
 Sirenis expiravit ultimos modos
 Clari sacerdos, atque Nefus filix
 Augur, satelles, quale Picatum loquax
 Monstrum, involuta verba lime tinniens.
 Ego implicatum nuntiaturus tibi

σοὶ τόνδε μῦθον παρθένη φοιτᾶσριάς,
 ἐπεὶ μ' ἔταξας φύλακα λαΐνῳ σέγῃς,
 καὶ πάντα φράζειν κἀναπεμπάζειν λόγῳ
 ἐπιθύμῳσ' ἄφρον' ὄτρυνας τρέχην.
 δαίμων δ' ἤμας ἐς τὸ λῶον ἐδραμίσιν
 τεύξειν ὅσπερ σὺν περικῆδέτι θρόνῳ,
 σῶζον παλαιῶν βεβρυκῶν παγκληρίαν.

ὄτρυναι

Τ Ε Λ Ο Σ.

Veni furem virginis Fatae sonum,
 Cum sim locatus laxae custos domus.
 Narrare cuncta tum putare singula
 Iussus, loquelae nuncius volubilis.
 In melius autem Dius iste cuncta omnia
 Vortat, tuo qui tutor assidet solo,
 Priscam tuens possessionem Bebrycum.

FINIS.

H IOAN-

IOANNIS MEVRSI

in Lycophonis Alexandram
Commentarius.

Ἐπισημῶν αἰολον σόμα.) Simili phrasi Aeschylus Prometheo αἰολοσύμης χηρημὸς dixit:

Οὐ γὰρ ἦσυχος κόρη.) Numine afflato-
rum indicium putatur clamore confuso baccha-
ri. Ruffinus Hist. Eccles. lib. 11. cap. 14. *Cumque*
primum navicula senum oram illius soli attigisset,
ecce subito sacerdotis illius templi virgo filia correpta spiritu,
cum ingenti vociferatione clamoribus usque ad celum datis (malim elatis) agi per medios
populos capit, & crebros ducens rotatus, stridens huc atque illuc rabida ora vibrare &c. Apuleius Miles. VII. *Inter hac unus ex illis bacchatus effusus, ac de imis precordiis anhelitus crebros referens, velut numinis divino spiritu repletus, simulabat sauciam recordiam prorsus. Et postea. Infit vaticinatione clamorâ consilio mendacio, semetipsum incessere atque criminari, quasi contra fas sancta religionis designasset aliquid.* Statius Sylv. lib. 14. in viâ Domitiani de Sibyllâ.

En & colla rotat, novisque latè

Bacchatur spatijs.

Oecumenius ad cap. xi i. Act. Apost. Καὶ ἔτω μανίας πληρωμένη, καὶ τὰς τριχάς λυσοῦσα, καὶ ἀφρον ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποπέμψουσα, καὶ τὰλλα πάντα ποιούσα ὅσα οἱ μανόμενοι ποιοῦν ἐιώθασιν, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μάλλον μανίας ἐφθίγγελο ῥήματα. Eunapius in vita Aedesi

de Sosipatra loquens. *Εἶτα εἰς τὸν περὶ καδύλου ψυχῆς κ' π τὸ κολαζόμενον, καὶ π τὸ ἀδύνατον αὐτῆς, ἐμπίπτουσα λόγον, μεταξὺ τοῦ κορυβαντισμοῦ καὶ τῆς ἐκβαλχεύσεως, ὡς περ δακρυπέισα τῶν φωνῶν, ἐσιώπησε.* Petronius. *Potius furentis animi vaticinatio appareat, quam religiosa orationis sub testibus fides.* Lactantius lib. iv, cap. xxvi 1. *Ecce aliquis instinctu demonis percitus dementit, effertur, insanit, &c.* Lego d. *effertur. i.* Simile mendum apud eundem authorē lib. i. cap. xxi. *Sectis namq; humeris & utraq; manu districtos gladios exerentes, curruunt, efferruntur, insanunt.* Legendum omnino, *c. efferrantur. i.*

Δαφνηφόρων φοῖβαζεν ἐκ λαμῶν ὄσα.) Cassandrae vatis *δαφνηφόρος λαμῶς* vocat Lycophron, quia *laurus μαντικῆς σύμβολον*: ut ait Aphthonius *περὶ μυν.* & futurorum praesensionem habere credita olim, eaque de causa Apollini dicata, ut patet ex Theocriti epigrammate primo, & Ovid. *Metamorph. lib. i.* Auctor *καυπονικῶν* libro xi. *Καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένης δάφνης ἀνόμασεν ὀμωνύμως. λαβὼν δὲ ἀπὸ τῆ φύλῃ πῆδρον, ἐσεφανώσατο, καὶ μαντικῆς ἔκδοτε σύμβολον ἐγένετο τὸ φύλον.* Hesiodus gustatā lauru Poëtam factum se, & praeteritorum futurorumque cognitionem accepisse prodit, his verbis:

*Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδωκε δάφνης ἐειδικέσθ' ὄζον
Δρέψαδ' ἐπιπῶν. ἐνέσπνευσαν δέ μοι ἀνδρῶν
Θεῖων, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσοόμενα πρὸ τ' ἐόντα.*

ubi Scholiastes, ἢ *δαφνη ἐνεργεῖ πρὸς τὰς ἐνδυσασμάς.* A Claudiano quoque lib. 2 de Raptu Proserpine—*venturi praescia laurus* dicta. Apud Home-

rum etiā Iliad. *α.* Chryses vates Attridas accedit.

Στέμμα δ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκκεκόλυ ἀπόλλωνος. Eunapius in Chrysanthio. *Ἡ δὲ πρὸς τὸ θεῖον οικειότης ἔτος ἢ ἀπερχομένη καὶ εὐκόλος, ὥστε ἐξήκεν τὸν σέφανον ὀπιθεῖν αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τ' ἥλιον ἀναβλέποντα χρισμὸς ἐκφέρειν, καὶ τῆς ἀψευδέως κ' πρὸς τὸ κάλλιστον εἶδ' ἐνθὺς πνεύματι γερουμένους.* Nam eo loco σέφανος (ut apud Homerū *σέμμα*) lauream significat, Huc pertinet verba Capellæ lib. 1. *Delius quoque ut ramale laureum gestitat, divinatrice eadem conjecturalique virgâ, &c.*

σφιγγὸς κελαινῆς) De Sphynge vide Hesiodum Theogoniā, Palaphatum *περὶ ἀπίων ἰσοειῶν, & Psellum ἀναγωγῆς.* Lycophroni heic κελαινὴ dicitur, quod effigies ejus in lucis, qui tenebricosi sunt, consecrari consueverit, ut auctor Synesius in oratione de Regno, vel propter ænigma quod ita habet.

*Ἐστὶ δῖπνον ὅππ' ἦν καὶ τετράπυον, ἢ μία φωνή,
Καὶ τείπων, ἀλλὰ σὸς ἢ φωνὴ μόνον, δὸς δ' ἦν γαῖαν
Ἐρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον,
Ἀλλ' ὅπῃται πλείσιον ἐπὶ γόμενον ποσὶ βαινῶν,
Ἐνθά τὰ χ' ἴσοισιν ἀφαυρῶταλον πέλει αὐτῆ.*

Apud Scholiasten corruptum valdè legitur. Vide Athenæum *δειπνοσοφ.* & Apollodorum lib. 3.

δυσφάτης αἰνιγμάτων οἶμας) Martianus Capella dicit *obliquas vaticiniorum ambages*, lib. 1. de Mercurio loquens. *Ἥρπε pedibus talaria nectit aurea, & nunc in fanis, quibus aut vaticinia obliquis fundebantur ambagibus, aut denuntiata pecudum caede, fissiculatis extorum proficiis viscera loquebantur.*

Videmus porò Lycophronem poëmate hoc anti-

quissimos poetas imitari voluisse, qui obscuritate de industria affectabat. Aeschyli Scholiastes *περμ. δεσμ.* Οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρώτον μὲν ἀνίγμῳσι γράφασσι, ὕστερον δὲ καθόλου φανερώς ἐρχῶντο τῷ λόγῳ, Vnde Prometheus.

Λέξω τοῖς σοὶ πᾶν ὅ π χεῖζεις μαθεῖν,
 Οὐκ ἐμπλέκων ἀνίγμῳτ ἀλλ' ἀπλωῶ λόγῳ,
 Ὡς περ δίκχιον πρὸς φίλῳσι οἶχιν σῶμα.

Itaque vides jam causam, ob quam ita obscurus in hoc poemate Lycophron. Alia est potior, quia olim oracula ænigmaticè efferebantur. Clemens. *Στρωμ. lib. v.* Οὐ καθαρῶ γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεας ὁ δεμιτόν τῶν εἰ) συνεδόκῃ καὶ πλάτωνι. ἐν τεύδειν αἰ προφητεῖαι, οἱ τε χρισμοὶ λέγονται δι ἀνιγμάτων.

τῆς κέρνῃς πέλας) Cerne insula est contrà sinum Æthiopicum, cuius neque magnitudo neque intervallum à continēte constat, Æthiopasque tantum populos habere creditur. Auctor Plinius lib. vi. cap xxxi. Cernem autem heic Auroræ habitaculum facit Lycophron, quò pertinent Nonni illa Dionysf. lib. 33.

— ἀμφὶ δὲ κέρνῃ
 κωκλώσας πῆρεξ κῦφα βολαῖς ἀνίάπι⊕ ἡῖς
 ἰπῆατο μειδιῶν.

Eustathius ad Dionysii *περ εἰζήσην.* Τὴν κέρνῃν οἱ μὲν νῆσόν φασιν ἐν τῷ ὠκεανῷ. οἱ δὲ τῆτο ὁ δέχονται. καὶ ἡ θέσις δὲ αὐτῆς διαφανεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτῆν ὑποπίθουσι, ὡς καὶ ὁ Δυκόφρων ἐμφαίνει.

ἰηλόπεζοι) Paridis naves ἰηλόπεζῳσι Lycophron appellat propter remos, est enim ἰηλο⊕ animalculum multipes. Apollonii Scholiastes lib. i. Δέξω) ὃ ἰηλο⊕ καὶ ζῶον π† θεϊδίου πολὺ πν. ἐκατέρωθεν γὰρ

! Deleo ἰηλο⊕ διον quod a Giossegrapho, non ab inter-
 prete.

ἔχει πολλὰς πόδας. Eodem modo Valerius Flaccus lib. i. Argonaut. *Phrygius iulos* dixit de navibus Trojanis loquens. Certè Suidas cum scriberet, ἰηλόπεζα, ἢ ναῖς. dubium non est quin hunc Lycophronis locum ob oculos habuerit.

εὐῶπες) Ifacius Tzetzes interpretatur εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὄπας, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινῆσι τὰς κῶπας. Possunt & ita dictæ videri à navis parte quæ ὀφθαλμὸς nuncupabatur, cui & ejus nomen inscribi solebat. Iul. Pollux lib. i. cap 9. Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ πρῶτον ἀκροστόλιον πῆλγῃς ὀνομάζεσθαι καὶ ὀφθαλμὸς, ὅτι καὶ τὸνομα τῆς νεῶς ὀπγρεφῆσαι Vide etiam Etymologici autorem in ἀκροστόλιον.

αἱ φαλακραιῖαι κόρας) Eleganter admodū naves è Phalacræ arboribus fabricatas φαλακραιῖας κόρας appellat, quod Horatius imitatus lib. i. Od. 14.

Quamvis Pontica pinus
 Silva filia nobilis.

Atque eū Cælius Firmianus Symphosius in ænigmate de navi, quod ita interpungendū, & emendandum.

Longa feror, velox frondosa filia silvæ.
 nam antea malè.

Longa feror velox, formosa filia silvæ.
 Et in ænigmate veteris poetæ Græci

Υλογενῆς, ἀνάκην⊕, ἀναίμα⊕, ὑγροκέλευθ⊕.
 Vocat ὑλογενῆν, ut illi silvæ filiam.

ὑπὲρ καλυδωνῶν) Calydnæ insulæ duæ juxta Tenedum sitæ teste Strabone. Aliorū tam de numero quàm situ alia est opinio. Sed Geographicis immorari instituti nostri nō est, sed relego lectorè ad doctissimi viri Gulielmi Canteri Annotationes,

qui satis super his quatenus ad Lycophronis illustrationem.

λευκά φαίνουσι πηλά) Est in remota πηλὸν sive πη-
 ρὸν extremitas, qua Latini veteres, quod in *Folli*,
 sive *Folij*, similitudinem desineret, *Folliculare* ap-
 pellaverunt, nam veteres *Follum* & *Folium*, sicut
Sollum & *Solium* dicebāt: & errat Festus qui aliter
 explicat. Fallūtur autē viri docti omnes quicunq;
 locū hunc tangūt, Canterus, Villiomarus, Titius,
 dum aut sola vela, aut solos remos intelligi vo-
 lunt. Certē sive vela, sive remos interpretare,
 utrunque defendi potest. Si remos, juvat Pollux
 lib. I. cap. 9. Τῆς ἢ κόπης, τὸ μὲν δ' λαμβάνουσι οἱ ναύ-
 ται, ἐγχειρίδιον. τὸ δ' μέσον, ἕρακθ. τὸ δὲ τελευταῖον,
 πηρὰ καὶ ταρσοὶ κωπῶν. Et Antisthanis Scholiastes
 Avibus. Αἰ νῆες ἀντὶ πηρῶν τὰς κόπας ἔχουσι. Hinc
remigium alatum dixerunt Iul. Africanus Hist. A-
 postol. lib. I. Mart. Capella lib. VI I I. & Virgilius
Æneidæ VI. Similiter Apuleius Miles. v. *Remigio*
pluma capti maritum proceritas spacii fecerat alicu-
num. Et πηρῶν ἐρεμῆς Æschylus Agamemnone
 dixit. Sane Propertii locus de remis accipiendus,
 quicquid dicat Robertus Titius, qui parcius de-
 buerat doctissimi immeritissimique Canteri ma-
 nibus insultare. Sed hæc missa facio. Apud Hesio-
 dum lib. 2.

— νηὸς πηρὰ ποντοπόροιο,
 item Pind. Olymp. Od. 9. qui nuncupat νῆα ὑπὸ-
 πηρῶν, utrolibet modo accipias, perinde est. Si au-
 tem vela interpretabere, juvat Cassiodorus lib. v.
 epist. xvii. vela *aluis navium* nominans. Æschylus
 quoque Prometheus, dum λιπὸ πηρὰ ναυτίλων ὀχί-
 ματα

ματα dicit, quod rectè Scholiastes interpretatur τὰ
 ἔχοντα τὰ ἀρμενα ὡς πηρὰ. Et Persis ab εὐρέε δρόπλε-
 ρεῖ νᾶες, que æquatis velis procedunt, ut utar Vir-
 giliii verbis. Infra apud Lycophronem πηρωτὰς
 ἀκαδάδας utro modo intelligas, fusq; deque est. A-
 litarum verò hæ πηλά, ἀλιὰ πηρὰ, illæ ὀκὺ πηρὰ, ut
 volunt Grammaticorum filii.

ἄτης ἀπ' ἄκρων) Ates colles de Ilio accipe. He-
 sychius. Ἀπολόφθ, (lege ἄτης λόφθ) ἕτω τὸ ἴλιον
 ἐκαλεῖτο πρῶτον. Erat vero duo. Stephanus. Ἴλιον,
 πόλις Τρωάδθ, ἦν οἱ Τρῶες Ἄτιω ἐκάλουν, καὶ αὐτῆς λό-
 φοὶ δύο. ita emendo, malè antea, ἦν οἱ Τρῶες Ἄκλιν
 ἐκάλουν. Minus originem ab historia profectam
 vide apud Apollodorum libro tertio βιβλιοθήκης.
 Eustathius dissentit. Φασὶ δὲ (inquit) εἰς ἴλιον ἔτα-
 νηνέξαι ριφιῖσαν ἢ ἄτιω, διὸ καὶ ἄτης λόφθ ἐκεῖ, τῆτο
 δὲ ἀστειὸς πέπλασαι διὰ τὰς μεγάλας ἄτας ἀς ἐκ διδὸς οἱ
 τρῶες ἔπαθον.

πεύκησιν ὑλαμηφόρεῖς) Ex pinu maximè naves
 olim fiebant, quam materiam etiam iis præscribit
 Fl. Vegetius de Re militari lib. 4. cap. 34. Horatius.

Quamvis Pontica pinus

Sylvæ filia nobilis

Lactes & genus & nomen in utile.

Ovidius Tristium lib. I. eleg. 3.

Pinea texta sonant.

Virgilius Æneid. IX.

Pinea silva mihi multos dilecta per annos

Lucus in arce fuit summa (quò sacra ferebant)

Nigranti piceâ, trabibusque obscuris acernis.

Has ego Dardanio juveni cum classis egeret,

Lata dedi.

Festus Avienus in Orā maritimā de Oestrymi-
dibus loquens.

— multa vis his gentis est,
Negotiandi cura jugis omnibus.
Non usque cymbis turbidum latē fretum
Et belluosi gurgitem Oceani secant.
Non hi carinas quippe pinu texere
Fecere morem, non abiecte, ut usus est.)
Curvant faselos: sed rei ad miraculum
Navigia iunctis semper aptant pellibus,
Corioq; vastum saepe percurrunt salum.

Τρεις παρὲν λέοντες) Trinoctem leonē vocat Her-
culem, quia tres noctes cum Alcmena concubue-
rit Iupiter, præceperat enim soli, uti fabulantur,
ut tres dies lateret. Iustinus Martyr in Orat. ad
Gentes. Τὸν γε τειεσπερον ἀλκιδίω, Ἰῶν ἀγόνων ἡγή-
τορα τὸν ἀδόμητον, τὸν τῷ διὸς ἕδον. ὃς βλοσυρὸν κατέπε-
φνε λέοντι, καὶ πολὺ κρανον ὄλεσεν ὕδραν. Statius Pa-
pinus Thebaid. lib. xii.

Da mihi poscenti munus breve Cynthia, si quia
Est Junonis honos, certè Jovis improba jussu
Ternoctem Herculeam

Seneca Agamemnone duas noctes refert,
Roscida noctis geminavit horas,
Jussit Phœbum tardius celeres
Agitare currus

Hunc sequutus Propertius lib. 2.
Iupiter Alcmena geminas requieverat Arctos,
Et cælum noctu bis sine rege fuit.
Martianus Capella lib. 2. In ortu Herculis gemi-
nata noctis obsequium, serpentesq; idem parvum
oblidens vim numinis approbavit.

Hieronymus adversus Vigilantiū. Liberè procla-
mabis te esse aut Mercurium propter nummorum
cupiditatem, aut Nocturnum juxta Plauti Amphitruonem, quo dormiente in Alcmena adulterio duas
noctes Iupiter copulavit, ut magna fortitudinis Her-
cules nasceretur. Clemens παρὲν πικρῶ novem no-
ctes refert. Εἰς ὅσον διεήλασεν ἀσελγείας ὁ ζεὺς ἐκεί-
νῳ, ὁ μὲν ἀλκμήνας τοσαύτης ἡδυπαθείας νυκτας, ἔδδ
ἢ αἰνυκτες αἰ ἐννεα τῷ ἀκράσῳ μακροῖ, &c. Arno-
bius eū sequitur lib. iv. Deus Hercules natus est,
qui in rebus hujusmodi patris sui transiret exuperare-
retq; virtutes, ille noctibus vix novem unam potuit
prolem extundere, concinnare, compingere. Leonem
porò vocat à leoninā qua solitus gestare: Est au-
tem ἔσπερος, qui manè φώσφορος, quod vel pueris
notum. Timæus Locrus lib. πρὸς ψυχᾶς κόσμῳ καὶ
φύσει. (ut alios omittam) Οἱ μὲν αὐτὸς πόντος μὲν
ἔσπερος γίγνεται ἐπόμενος τῷ ἀλίῳ ἰσότητον, ἐκόσων μὴ
ὑπὸ τῆς ἀνγᾶς αἰτῶ ἀφανισθῆμεν, πόντος δὲ ἐφῶ πρὸς α-
γένηται τῷ ἀλίῳ, καὶ πρὸς ἀνατέλλει πρὸς ὄρθηρον.

ὃν ποτε γνάθους) Theophylactus Commenta-
rio in Ionam prodit Herculem triduo in ventre
ceti fuisse, historiamque ad Christum servato-
rem nostrum detorquet. Aliter Val. Flaccus Ar-
gonant. lib. 2. & alii. Οὐλαμὸν Grammatici 40. vi-
rorum faciunt.

τρίτανος κέρχαρος κών) Eleganter describitur
à Philostrato juniore in Imaginibus, his verbis.
Ὁ γὰρ δὲ ὅπως ὀξεία ἢ τὸ σῶμα ἐμβολή, κέρχαρος
καὶ λειοίχως ὀδόντας ἐμφαίνουσα. ὃν οἱ μὲν ἀγκιστρῶδεις,
καὶ ἀνεσεσμιμένοι κατέχεν τὰ ληφθέντα. οἱ δὲ ὀξείς πῶ
αἰχμῶ, &c

σμίειγραι ἐσάλαξε κωδείας) Notant Grammatici κωδείαν tantum de papaveris capite dici. Lycophron tamen hoc loco. Homerus Iliad. ξ. Nican- der ἀλεξιφαρμακῶς, & alii pro capite quovis ani- mato polucent.

τύψας ἀτρακίῳ) ἀτρακίῳ fufum fignificat, μετα- φορικῶς de fagitta Lycophrō usurpavit. Hesychius. Βέλιθ, ἀτρακίῳ μεταφορικῶς. Eadem notione est apud Sophoclem Trachiniis.

Τὸν γὰρ βαλόντ' ἀτρακίον ὄσθα, καὶ θεὸν
Χεῖρωνα πημύναντα.

& Philoctete.

——— πρὸς δὲ τῷτ' ὁ μοι βάλοι
νευροσπίδης ἀτρακίῳ.

Etiam apud Æschylum περιμνηθεῖ λυομένης,
ὡς δ' ὄτι μύθων καὶ λιβυστικῶν λόγος,
πληγάντ' ἀτρακίῳ τοξικῶ τὸν αἰετὸν
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανῶν πηρώματιῳ.

ἐν τ' ἀλλῷ μίση) Hercules cum jussu Eurysthei Augie (tabulum purgasset, eique promissam mer- cedē Eurystheus denegaret, indignatus collecto exercitu Elidem vastavit, cumq; ea de causā sum- ma existeret viroῦ paucitas (plerique enim bello confecti erant) mortuorum uxores cum exercitu coire jussit, quā ratione cum plurimi nascērentur, instituit in Olympo monte propē Elidē in hono- rem Iovis patris certamina Olympica, in quibus ipse prior cum Iove luctatus est, unde eum hoc loco παλαισιῶ vocat Lycophron. Vide Homeri interpretes.

κρόνσ παρ' αἰπὸν ὄχθον) Olympium intellige. Pindaro ista phrasis familiaris. Olymp. Od. v.

σφίσι

σῶπῆρ ὑφινεφὲς ζεῦ
κερνίον τε ναίων λόφον.

Item VIII. IX. X.

ὑπὲρ σπήλυγγῶν ἰχθυωμένων) In scopulis olim piscatores piscatum exercebant.

Oppianus κυνηγητικῶν ἀ.

ἦτοι μὲν πέτερον ἐφήμενος ἀρχαίοισι
γυραλέοις δανάκοσι, καὶ ἀγκίσροισι σαφιοῖσι
ἀτραμος ἀσπαιεὺς ἐπεδήσατο δαίδαλον ἰχθύν.

Theocritus idyllio primo.

Τοῖς δὲ μετὰ χειρῶν τε γέρον πέτρα τε τέτυκται
Λεπταῖς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέλα δίκτυον εἰς βίλον ἔλκει.
Idyllio 9.

Τῆνω ἢ σρόμβω καλὸν ὄσρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτιάδην, πέτρασιον ἐν Ἰαχρίασι δοκέουσα.

Et idyllio 22.

——— εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρῳ μεμαῶτα, καθεζόμενῳ ἢ δοκέον
ἰχθύας, ἐκ καλάμων ἢ πλάνον ἔσειον ἐρωδῶν.

Ovidius Metamorph. lib. 111.

——— moriensq; mihi nihil ille reliquit
Præter aquas, unū hoc possum appellare paternū.
Mox ego, ne scopulis hærerem semper in usdem,
Addidici regimen dextrâ moderante carina
Flectere

Aristænetus lib. 1. Παρὰ τῶν ἀκτιῶν ἐσηκῶπι μοι κατὰ
πέτρας, καὶ τῶ ἀγκίσρῳ περιπερηγῶτα κἀλλισον ἰχθύν τῷ
καλάμῳ κυρτεμένῳ τῶ βάσει, &c. Petronius Satyrico.
Nisi piscator eam imposuerit hamis escam, quam
scierit appetituros esse pisciculos, sine spe prædæ mo-
ratur in scopulo. Hinc dixit piscatum saxatilem
Plautus Rudente. Et Isidorus hinc lucem capit in

Glossis

Glossis, ubi dicit *Piscina specula*. ut emendandum monui in meis ad illas Animadversionibus.

σάρκας κατὰ ἴδων λοφύσιν) Cur veteres cadavera comburere consueverint, tradit Homeri Scholiastes Iliad. α. Τὸ παλαιὸν τὰ σώματα τῶν θνησκόντων πύρρεσσιν ἐκαίετο διὰ τὸ ἀπειρία γίνεσθαι. εἶθ' ἔτιος ἐδάπτετο ὑπὸ γῆν. & quæ sequuntur. Quintilianus Declamat. x. *Vanâ ergo sapietes persuasione frustra ti, qui constare homines & perfici corporis alimentis animisq; dixerunt, corpus caducum, fragile, terrenū, ut sicca humidis, calida frigidis, resolutis astricta pugnaret, partim aut doloribus affici, aut novissimis annis, aut (lego &) senectute dissolvi. Animam vero flammæ vigoris impetum perennitatemq; non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, & quo sacri torquentur axes, inde venire, unde rerum omnium auctorem parentemq; spiritum ducimus, nec interire, nec solvi, nec ullo mortalitatis affici fato: sed quoties humani pectoris carcerem effregerit, & exonerata membris mortalibus levi se igne lustraverit, petere sedes inter astra.* Magi id impiū censebant, teste Diog. Laertio lib. i. in Proœmio. Loquitur ita de ipsis. *περὶ τε δικαιοσύνης λόγος ποιείσθαι, καὶ ἀνόσιον ἠγείσθαι περὶ δάπτεσιν.*

Τοῖς τε παντάλῳ) Palladium ex Pelopis costis fuisse vides heic etiam ex Lycophrone. Clemens *πρωτρεπιπῶ.* Πολλοὶ δ' ἀν' τὰ γὰρ πον θαυμάσιαν, εἰ μάθειεν τὸ παλλάδιον, ἴδ' ἰδοπέδες καλύμενον, ὃ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς ἰσχυρῶνται μὲν ἀφελείσθαι ἀπὸ ἰλίου, παρὰ κατὰθέσθαι ἢ Δημοφῶντι, ἐκ τῶν Πέλοποι ὅσων καλέσκειν αἰσθῶν. Arnobius lib. iv. *Quis ex reliquiis Pelopis corporis esse Palladium prodidit? nō vos? Testis etiam*

Plinius

Plinius alibi. Traditur autem Trojanis venditum à Scythis, dictitantibus inexpugnabilem eam urbē fore, in quā illud adseruaretur. Dionysius Halicarnass. lib. i. ait Chrysen Pallantis, cum Dardano nuberet, Minervæ dono acceptas in dotem ei dedisse duas Deæ effigies, & sacra magnorum Deorum. Post Dardanū, cum ægrè diluvio evassisset, in Samothraciâ cōsedisse, moxq; deductâ in Asiam coloniâ effigies illas secum detulisse, ubi redditum consulenti oraculum.

εἰς πόλιν ἢ κλιζητε θεοῖς σέβας ἀφθίλον αἰεὶ
δεῖναι. καὶ φυλακῆς τ' σέβειν, θυσίας τ', χρῆσις τε,
εἴ τ' ἂν γὰρ τὰδε σεμνὰ καὶ ὑμετέραν χώραν ἢ
δῶρα διὸς κέρως ἀλόχῳ σέβειν. ἢ ὃ πόλιτι
ἔσται ἀπόρρητον τ' αἰεὶ χρόνον ἡμετὰ πάντων.

Atque ita in urbe sui nominis reposuisse, ibiq; adseruatas donec Ilium habitari cœpit, quò reges transtulerunt, & in templo, quod cum adyto in arce construxerant, posuerunt.

Τοῖς τελευταίοις βυκόλου πηρώμασιν) Ad secundam Troiæ expugnationem tria enumerat necessaria pœta, in quibus etiâ Herculis fagittas, quæ penes Philoctetē erant. Vnde Propertius lib. 3. eleg. 1.

*Exiguo sermone fides nunc Ilion, & tu
Troia bis Oetai numine capta Dei.*

& Seneca Troade.

*Accipe rector Phrygia planctus,
Accipe fletus bis capte senex,
Nil Troia semel te rege tulit,
Bis pulsata Dardana Graio
Mama ferro, bisq; pharetras
Passa Hercules.*

Hercu-

Hercules etiam apud Sophoclem φιλοκτήτην.

Τὸ δ' αὖτε εἶπεν ἄδ τοῖς ἐμοῖς αὐτῷ χερσῶν
Τόξοις ἀλώουαι

Alia tamen tria enumerat Plautus Bacchidibus;

Signum ex arce si perisset, alterum etiam est Troi-
li mors,

Tertium cum porta Scaae limen superum scinde-
retur.

Τευτάρηα verò πρὸς πρῶματι dicit, quæ Hercules (à
quo postea Philoctetes) à Teutaro præceptore ac-
ceperat. Meminit Theocriti Scholiastes Idyl-
lium XIII. Εἰ χερσὶ τῷ, inquit, ἠε γα κλῆς σκυδικοῖς τό-
ξοις διδαχθεῖς ὑπὸ πνῶ Σκιδῶ Τευτάρηα

σειλά τ' ἔπειθεν ἢ κηπήρεν χθορὸς) Rectè ad Cory-
thum Oenones ex Paride filium hæc à Scholiaste
referuntur, qui à matre repudiatam se ægrè ferente
cōtra Troianos ad Ilium missus est, ubi & à patre
deprehensus, atq; interfectus. Parthenius ἐρωπικῶν
λδ'. Εἰκ ὅ Οἰνώνης κὶ Ἀλέξανδρῳ παῖς ἐγένετο Κόρυθῳ.
ἔτ' ὀπίκευ ὀφικόμενον εἰς Ἴλιον Ἐλένης ἠράδην, κὶ
αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνας ὑπέδεχετο, ὡς δὲ τ' ἰδέ-
αν κρέπτετο, φεραῖας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνείλεν. Hæc
pro Scholiaste Parthenius, quem non videtur le-
gisse Canterus.

Page 3.

αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς) Oenonem medicine peri-
tiam habuisse patet etiam ex Heroidum Ovidia-
narum epistolis, ut quæ eam ab Apolline accepe-
rit. Ita ipsa de se.

Me fide confpicuus Troia munitor amavit,

Ille mea spoliū virginitalis habet.

Id quoq; luētando, rupi tamen ungue capillos,

Oraq; sunt digitis aspera facta meis.

Net

Nec pretium stupri gemmas aurumq; poposci,

Turpiter ingenuum munera corpus emunt.

Ipse ratas dignam medicas mihi tradidit artes,

Admisitq; meas ad sua dona manus.

Quacūque herba potens ad opē, radixq; medēdo

Utilis in toto nascitur orbe, mea est.

ἐκ ἰάσμων ἔλκετο φρακῶσα) Per ἐκ ἰάσμων ἔλκετο
mortem Paridis intelligit Lycophrōn, alioquin
quomodo cum Parthenio ei conveniāt nō videtur.
quod. ἐρωπικῶν δ'. tradit Oenonem solam Paridis
vulnus potuisse sanare. Ἀλέξανδρῳ, αἰτ', ὁ περὶ
μυθολογῶν κατὰ πλῆθος ἠράδην τῆς Κεβελῶτο θυγα-
τρὸς Οἰνώνης, λέγεται ὅτι ταύτῃ ἐκ τῆς κατεχρημέμευ δι-
σσίλειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῆς συνέσει
φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσαι. ὁ δὲ Ἀλέξανδρῳ αὐτῷ
ἀγαθῶν παρὰ τῷ πατρὶ εἰς πλῆθος, ὅταν αὐτῷ σέ-
σαδμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, κὶ αὐτῇ (λέγο ἔφη) φιλοφρο-
νόμενον μνησθῆναι περιλείπειν, ἐν πᾶσι ποτέρα τε πμῆ-
σξίν. ἠδὲ συνίεναι μὲν ἐφασκεν εἰς τὸ παρὸν, ὡς δὲ πα-
νυ αὐτῆς ἐραση, χεῖρον μὲν τοι τινα γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλ-
λάξας αὐτῷ εἰς τὴν εὐρύπλευν περαιωθήσεσθαι, κακὴ
πῶνθεῖς ἐπὶ γυναικί ξένη πόλεμον ἐπάξειται τοῖς οἴκο-
ις. ἐξηγεῖτο ὅτι ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν ἰῶ πολέμῳ τραυθῆναι, κὶ
ὅτι ὑδεῖς αὐτὸν οἶοσε ἔσσαι ὑγῆ ποιῆσαι, ἢ αὐτῇ.

ἕνονδ' ὀχθήσει μόρον) Parthenius loco citato. Τῷ δὲ
κέρυκος ἰαλέξθῃ παρὰ τῆς οἰνώνης δάτλον ἀπαγεί-
λαντῶ, ἀδυμῆσας ὁ ἀλέξανδρῳ ἐξέπνευσεν. οἰνώνη δὲ
ἐπεὶ νέκυν ἦδη κατὰ γῆς κείμενον ἐλθῶσα ἴδεν, ἀνώμω-
ξεν τε, κὶ πολλὰ κατολοφουμένη διεχρήσατο ἐαυτῇ.

δωὰ κὶ τειπλά) Ter captā dicit Troiam Lyco-
phrō, cui astipularur Theocritus Τευκρίδου τειπρω-
θων appellās in obscurā Arā. De duabus expugna-

tionibus loquitur Pindarus Isthmion. Ode v.

ἀλλ' ἐν οἰνώφει μεγάλητορες ὄρχη
μιακοῦ, παίδων τε, τοῖς κ' ἔσθ' ἄλλοις
δὲς πόλιν τρώων σφάδον, ἐσόμενος
εἰ ἤθελλαι πρὸς τέρειν,
καὶ σὺν ἀτρείδουσι

Iam de tertiâ quaeramus : Eam invenio sub Charidemo quodam accidisse, servi & equi operâ ad eam rem uso. Narrat fufcè Polyænus Strategematum lib. 3. sub finem: nam quod de Amazonibus quidam proferunt, non credo nisi authorum testimonio videam. Sed audiamus Polyzenum. Χαεῖδημῶ ἰλιέων λειλαλιῶν ἄντ' ἴην πόλιν, οἰκέτῳ ἰλιέα περὲλ θόλια ὅπῃ λείαν συλλαβῶν, μέγαλοισ δώροισ ἐσῶσι σφεδῶναι τὴν πόλιν. ἵνα ὅ τιςὸς φανείη τοῖς φυλάττουσι τὰς πόλεις, ἔδωκεν αὐτῶ πολλὰ πρὲσβαλια, κ' ἀνδράποδα δις πρὸς κ' τρεῖς ἀγαθῶν. οἱ ὅ φυλάκες τὰντα νειμάμενοι, συνεχῶρην αὐτῶ κολλάκεις ἐξίεναι νύκτωρ, κ' σὺν αὐτῶ ἀνδρας πλείονας, τὴν λείαν περὲλ αὐθόρῳτα, χαεῖδημῶ ἴθ' ἐσθ' ἄλλοις σὺν αὐτῶ συλλαβῶν ἔδησε, τὰ ὅ τούτων ἰμάτια περὲλ αὐθόρῳτα τοῖς ἰδιοῖς ἀνδράσιν ὀπλισμένοις ἔδωκεν αὐτοῖς τὰ τέ ἀλλα τῆς λείας, κ' ἵππων ὡς αἰχμάλωτον. οἱ φυλάκες ἵνα δέξαιτο ὅ ἵππον, πᾶσαν ὅ πύλλω ἀνέωξαν. οἱ στρατῶται ἴππῳ συνσπεσόντες ἴους ἵε φύλακας ἀπέκτειναν, κ' τὴν λοιπὴν δύναμιν δεξάμενοι ἴθ' ὀπλοῦσ ἐκράτησαν, ὥσε, εἰ χεῖ π' κ' πᾶξαι, δεύτερον ἔαλω τὸ ἔλιον, πάλιν ἵππῳ καταστρατηγόμενος. Sed & quartum ea praesentia fuit, & incendio funditus deleta à C. Fimbriâ Nicomediae legato, annis clo. l. post Graecorum eversionem. Vide Appianum, & Augustinum de Civitate Dei, lib. 111. cap. VII.

ὅς ποστ' ἐν βασιλῶ σκῦτῃ) Dardanus Iovis ex Ele-

Αἰρά

étrâ filius factâ inundatione è Samothraciâ utrius in Idam Troiæ promontorium tranavit. Homeri Scholiastes (quem non rectè Didymum nonnulli existimant, qui sæpè in istis scholiis citatur: equidem, si conjecturæ locus, Ioannis Tzerze esse dicam, qui ipse in Chiliad. Var. Hist. Commentarii sui Homericæ meminit, neque memovet Ammonius, qui in voce χλαμῦς Didymi verba profert ad Iliad. β'. quæ ibi nullus invenias) is itaque Scholiastes hoc modo ait. Δάρδανῶς ὁ Διὸς καὶ Ἠλέκτρης τῆς Ἀτλαῖῶ θυγατρὸς Διῶν (lego λιῶν) τὴν Σαμοθράκιον ἐπομβρίας γηνομένης, κατασκευάσας σκεδῖαν, κ' ἀσκὸν ἐαυτῶ σπειρεῖς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ἰθύν τῆς τρωάδος, κ' ἀποβάς διὸς ὑποσπόμενος κτίζει πόλιν, ἴην καὶ ἀφ' αὐτοῦ δαρδανίαν ἐκάλεσεν. Et Nonnus Dourusacôn lib. 3.

πᾶτερον ἔδωκεν ἑτάσας
δάρδανῶ ἀντικέλευθον ἐνάσαστο πῆτερον ἀρούρης
δάρδανίλῳ ἐπυρρον ἐπόνυμον ἄστυ χαεῖδης,
ἰδαίλῳ ἀροτῆει διαγρέψας κόνιν ὀλλῶ.

Huc etiam referri debent illa Virgilio Æneid. VII.

Atque equidem memini (fama est obscurior annis)

Auruncos ita ferrè senes, his ortus ut agris
Dardanus Ideas Phrygia penetravit ad urbes,
Threjeciamq; Samium, qua nunc Samothracia fertur.

quibus duobus postremis versibus inest τὸ ὕστερον πρὸς τέρειν ut vocant. Vide Eustathium ad Dionysii περὲλ γησιν. Apollodorus lib. 3. aliam abitus causam ponit, dicens Dardanum interitu fratris Iasii (quem Iupiter, quia Cereri vim intulisset,

fulmine interfecerat) mœstum, relicta Samo-
thrace in objectam continentem enatasse ad
Teucrum Scamandri fluvii Idææque Nymphæ fi-
lium. Utrem verò *ῥαπὸν σκύτῳ* appellat, quia ex
dæmouuorum animalium corio eos veteres con-
suebant. Vide Etymologici auctorem, & Artemi-
dorum lib. v. cap. XXI.

(*Ζήρυndon ἀντην*) Zerynthus antrum est in Samo-
thrace. Nicandri Schol. *ἑπειακοῖς. Τὸ Ζηρύνδιον ἀν-
την ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων δὲ φησὶ. Ζήρυ-
δαν ἀντην τῆς κυνοσαγῶς θεᾶς. ὃ δὲ ἀπὸ πηλείου τῆς
ἐκάτης.* Aristophanis Scholiastes ad *εἰρήνην* narrat
eò confugere solitos, qui in magnis periculis ver-
sarentur, & mox ubi Hecata & Corybantibus sa-
crificassent, liberatos fuisse. Idem Suidas ἐν Σαμο-
θράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, αἳ ἐδύον τελεῖσθαι παρὸς
ἀλεξιφάρμακον κινδύων τινῶν. ἡ δὲ ἐκείσε καὶ τὰ τῶν
κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς ἐκάτης, καὶ τὸ Ζήρυ-
δον ἀντην, ἢ κύναν ἐδυον ἐν κινδύοις ἐν γινόμεναι, ἐπε-
καλοῦντο τοὺς δαίμονας ἐμφανῶσαι καὶ ἀλεῖψαι. ἐδύ-
κουν δὲ οἱ μεμνημένοι ταῦτα, ἐκ τῶν δεινῶν σάξενται
καὶ ἐκ χεϊμάνων. Huc pertinet illud Diogenis Cy-
nici apud Laetium lib. vi. in vita ejus. *Θαιμά-
ζοντος τινὸς τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀναδίματῳ, ἔφη, πω-
λῶ ἀντιπάλαια, εἰ καὶ οἱ μὴ σάξεντες ἀντιπάλαια.*

(*Τῆς κυνοσαγῶς θεᾶς*) Hecaten intelligit cui
canes immolabantur, ut tradit Theocriti Scholi-
astes idyllio 2. & Plurarchus *ῥωμαϊκοῖς*. Inde est
apud Theocritum.

Τᾶ ῥοῦθᾶ θ' ἐκάτα τὰν καὶ σκύλακες τε μέοντι,
quæ de causâ etiam ἐκάτης ἀγάλματα nuncupa-
bantur. Helychius, ἐκάτης ἀγάλματα, τὰς κύναν ἔτω
φασί,

φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι ἐκ τῆς κύναν. Emendabis verò
Stephanum in *Ζήρυndon*, apud quem depravatissi-
mè legitur hic versus:

Ζήρυndon ἀντην τῆς κύναν σαγῶς θεᾶς.

(*κορυβάντων*) Corybantus Iasii & Idææ filius
fuit, ac simul cum Dardano sacra Cybeles in
Phrygiam deportavit, ejusque Deæ sacerdotes à
suo nomine Corybantes dixit, auctor Diodorus
Siculus. Sunt qui hos quinque & viginti fuisse
existunt, alii LII. atque ex iis XXXII. *ἀειεργούς*
nuncupatos veneficos fuisse, reliquos *θεξιοῦς* di-
ctos veneficia dissolvere potuisse. Vide Apollonii
Schol. lib. 1.

(*ὃτ' ἡμάδιονε πᾶσαν ὀμβροῦσας ῥόδα*) Diluviū hoc,
de quo agit Lycophron, tertium fuit, si Nonno
credimus, qui Dionys. lib. 3. tres *κατακλυσμούς* enu-
merat, in quo non convenit ei cum Xenophonte,
qui in lib. de *Æquivocis* quinque ponit, primum
trimestrem sub Ogygo pisco, secundum Nilia-
cum menstruum sub Hercule & Prometheo Æ-
gyptiis, tertium bimestrem in Achaia sub Ogy-
go Attico, quartum Thessalicum trimestrem sub
Deucalione, quintum etiam trimestrem sub Pro-
teo Ægyptio, qui Paridi Helenam eripuit. Etiam
Isidorus Origin. lib. 13. cap. 22. tria diluvia re-
censet.

(*ζυῶς καχλάζων νασμὸς*) Veterum ista fuit opi-
nio Iovem atherem esse, cui concipiendi, gene-
randique & cuncta vegetando nutriendi vis ines-
set. Virgilius.

*Tum pater omnipotens fecundis imbris ather
Conjugis in gremium lata descendit, et omnes*

Magnus alit magno permixtus corpore fatui.
Horatius.

—— *manet sub Iove frigida*

Venator tenera conjugis immemor.

Calpurnius eleg. v.

Dum peragit vernum. Iovis inconstantia tepus.
Profluxit ea opinio ab Anaximene & Cleanthe.
Vide Laëtantium lib. i. cap. 5.

καὶ δελφίνες) Ovidius etiam in diluvii descriptione Metamorph. lib. i.

—— *silvasq; tenent delphines, & altis*

Incursant raras, agitataq; robora pulsan.

φείβοιτο φῶκαι) Ovidius libro citata.

Et modo quæ graciles gramen carpere capelle

Nunc ibi deformes ponunt sua corpora phocæ.

Τήρων & εἰς ἀσπαρμα. πεφραίας κυνός) Helenam columbam vocat ob libidinem, ob quam ea avis etiam Veneri sacra. Canem autem, ob conjugum multitudinem, canes namque indifferenter cum quavis coeunt. Salvianus, ut alios omittamus, lib. 4. de Dei providentiâ. *Nunquid enim aliquis ex servis turbas concubinarum habet? nunquid multarum uxorū sabe polluitur? ut canum vel suū more tantas putet conjuges suas esse, quâtas potuerit libidini subjugare?* Vel canem vocat, quod ejus raptus & Græcis & Troianis infaustus fuerit, nam canis olim inopinatus cōspectus mali ominis erat. Terentius Phormione Act. xv. Sc. iv.

—— *post illa monstra venerunt mihi,*

Introuit in ades ater alienus canis,

Anguis per impluvium, &c.

Sophocles ἀηγήρη.

ἔσων παρὰ γματ' ἢ κύνες καθήγνηται.

Horat. lib. i. i. Od. xxvii.

Impios parra recinentis omen

Ducat, & pragnans canis.

Vel propter impudentiam. Terentius Eunuchi Act. iv. Sc. vii.

—— *ain' verò canis?*

Quo loco Interpres vetus. *Hoc verbo impudentibus inimicis convitium fieri solet. nam militare dictum est in hostem CANIS.*

ἢν τέρη & ὑγρόφοιτ & ἐκλοχούεται.) Per Τέρην ὑγρόφοιτον cygnum intelligit, in quæ mutatus Iupiter Ledam compressit. Didymus ad Odyss. λ'. Ζεὺς Λήδας ἐραδείς Θεσιν παιδός, εἰς κύνων ἑαυτὸν μετέβαλλεν, καὶ διαπτάς ἐμίγη αὐτῇ, μετὰ χρόνον δὲ ἐπέμην τεκῆσα ὠὸν ἐποτίθειται εἰς λάρανα, ὅθεν συνέβη τὰς τε Διοσκύρους καὶ τὴν Ἑλένην γενέσθαι. Hæcille. Ovidius quoque Met. lib. vi.

Fecit alorinis Ledam recubare sub alis.

Vnde & Gregorio Nazianzeno κύνος dicitur. Vide etiam Apollodorum lib. 3. Fabulæ allegoriam ex Melisso refert Fulgētius Mytholog. lib. 2. Sunt qui velint ovum hoc è lunâ decidisse. Fides sit penes authorem.

κελυφάνη εὐθείλιον ὁσερακωμένη) Athenæus lib. 2. ex Clearchi Eroticis refert in cænaculis, quæ αἰετὶς dicebantur Helenam nutritam fuisse, atque inde natam fabulam de ejus ex ovo ortu. Athenæi hæc verba. Ἐκάλην δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκίαν παρὰ ὑμῖν καλούμενα ὑπερώα, αἰετὶς φησὶ Κλέαρχος ἐν ἐρωτικαῖς. Τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιαύτοις οἰκίμασι τρεφομένην, ὁδὲσαν ἀπενέχεσθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ αἰῶν εἶναι γαληνη-

μένη. ἢκ εὖ τὸ Νεοκλῆς ὁ Κροθωνιάτης ἔφη, ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ἀόν, ἐξ ἧς τὴν Ἑλένην γεννηθῆναι. Lucianus in Gallo proceritati colli tribuit, quod candidum & olorum planè habuit.

ἢ πατρὸς κόπρης σείβοντα βασιλῶν βυσσάμων) Regiū antiquitus pecora pascere. Didymus ad Odyss. XIII. Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ τῶν βασιλέων παῖδες πανάπαλοι (lego ἀνάγαίπολοι) ἐκαλεῖτο, καὶ ἐποιμαῖνον. Hesiodi Scholiast. lib. i. Τὸ παλαιὸν βασιλεῖς πολυθέρμους, καὶ ποιμενικὸν ἔζων τὸν βίον. Varro de Re Rust. lib. 2. cap. 1. *De antiquis illustrissimus quisq; pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres poëta, qui alios vocat πολυάρας & πολυμήλεις, alios πολυβάτας: Qui etiam ipsas pecudes propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt.*

Pag. 10.

καλλὸς τὸν δουρίτιω) Dearum de formâ contentio, & Paridis iudicium fati nota. Vide Isocratem ἑλένης ἐγκωμίῳ, & Ovidiū in Epistolis. Athenæus lib. xi. δειπνοσοφιστῶν putat illud iudicium virtutis voluptatisque comparationem representare, & quia potior iudicata Venus, id est, voluptati posthabita virtus, meritò cuncta confusa & perturbata fuisse. Alii Paridem virum eruditum credunt, orationemque in Veneris laudem composuisse, eamque Iunoni & Palladi in eâ prætulisse, cecinisse quoque hymnum in Venerem quem κερσὸν vocaret, post à patre in Græciam sacrificiorum causâ missum Helenam rapuisse, belloq; dedisse occasionem. Proclus è tribus vivendi generibus amatorium eum amplexum existimat. Huc pertinet Aristippi jocus, quo usus apud Dionysium: cum enim ille ei tres meretrices offerret,

ret, ut quam veller eligeret, tres simul abstulit, dicitans neque Paridi tutum fuisse quod unam elegisset. Narrat Diogenes .Laetius lib. 11. Διονυσιός δέ ποτε, τειῶν ἐπαίρων ἑσῶν, μίαν ἐκλέξαται κελύσαντ, τὰς τρεῖς ἀτήραγεν, εἰπὼν, οὐδέ τῷ πάειδι συνλύεγκε μίαν περικεῖναι. Accidit autem hoc iudicium in loco qui Ἀλεξάνδρεια dicitur. Stephanus. Εἰ καὶ τόπος ἐν τῇ ἰδητῇ τρωικῇ ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ πασι τὰ πάειν διακρίναι τις θεός. Apud Homerum verò iudicii Paridis nusquam mentio, quod observabit Macrobius lib. v. cap. xvii. *Nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerus admittit. Virgilius tantam deam, quod cuius de honestis fœmina deforme est, velut specie victam Paride iudicante doluisse, & propter Catamiti pellicatum totam ejus gentem vexasse.*

Τράμπις σ' ὀχλήσει καὶ φερέκλοι πόδες) Benè admodum Paridis barbari navem τράμπιδα vocat usus propriâ vocabuli significatione, nam τράμπις, ut ait Nicandri Schol. κυρίως βαρβαρικὸν πλοῖον ἔστιν. Fallitur autem Isacius noster dum πόδας naves explicat, quem malè sequitur Canterus ille. Ego verò remos dico. Nonius Marcellus: *Remi sunt navales pedes.* Etiā Artemidorus lib. i. cap. 50. pedes remos interpretatur his verbis: *πλειόνας πόδας ἔχειν ἀγαθὸν ἐμπόσεις καὶ ναυκλήρω. σωμάτων γὰρ πλειόνων ἄξινοι, καὶ παντὶ μισθῷ τάτους τρέφοιτες. κυβερνήτη δὲ ἰδόντ' τὸν ὄνειρον σημαίνει γαλήνην. πλειοῖσι γὰρ ποσὶ χησεται τῆς νεὸς ἐρεσομένης.* Hinc *Remipedem* navem dixit Aufonius. Et Callimachus epigrammate vi. ἐρέσων ποσσίν. Lucilius Sat. lib. viii.

Verum flumen uti atq; ipso divortio aquarum

I lignis pedibus circurum concinit aquis.
 quos verius emendent alii quibus plus otii. Inde
 quia remi appellati sunt *pedes*, naves *ambulare* di-
 cuntur. Catu de Re Rust. cap. 1. *Si poteris, sub ra-
 dice montis fiet, in meridiem spectet, loco salubri, ope-
 rariorum copia fiet, boſumque ibi, aquarum & op-
 pidum validum propè fiet, aut mare, aut amnis quâ
 naves ambulent.* Hunc refuto Villiomarum qui
 negat dici posse navem ambulare pedibus. Quid
 quod similiter Salustius scaphas *progressas* dicit.
 Verba ejus ista. *Earum alie paululum progressa
 nimio simul & incerto onere, quum pavor corpora
 agitaverat, deprimebantur.* Quem locum lector,
 acceptû teferes Scriverio meo, magnæ industrie
 juveni. Huc pertinet quod cursus à poëtris tribua-
 tur navibus. Vide Agell. lib. x cap. xxvi. Vocantur
 tamè aliàs *pedes* funes nautici quibus vela adstring-
 untur. Vnde etiam poëta noster *ποδωτὰ λίνε* vo-
 car. Dicuntur verò *φασέλλοι πόδες* à fabricatore.

καμπύλης χάσας πένκης ὀδόντας) Navis curvi dē-
 tes sunt anchoræ, quæ arenæ impactæ mordicus
 eam retinēt. Symphosius in ænigmate de anchora.
Scrutor aquas medias, ipsas quoq; mordeo terras.
 Virgilius Æneid. lib. 1.

fessas non vincula navis

Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu. Inde
mordaces anchoræ. Sidonius Epistol. lib. vii 1. *Præ-
 terea de continenti in patriam vela laxantes hostico
 mordaces anchoras vado vellunt.* Itaque dentes na-
 vis anchoræ sunt. Isidorus Orig. lib. 19. cap. 2. *An-
 ora dens ferreus.* Virgilius Æneid. vi.

Obvertunt pelago proras, tum dente tenaci

Anchora

Ancora fundabat naves.

Nonnus ἀγκυλοδόντας χαλῆς vocat Dion. lib. 3.
 καὶ διεβῆς φαρμάδοιο βαρυνόμενος διὰ κόλπου
 ὀλκάδθ' ἀγκυλοδόντες ὅπισφικοντο χαλινῶ
 δουμένοι φαέδοντθ'.

Pindarus χαλκὸς γενυ χαλινῶν Pythion Ode. 4.

ἀνικ' ἀγκύσαν ποτὶ χαλκὸς γενυ

ναὶ κρημάντων ἐπέτοσε θεῶς

ἀργῶς χαλινῶν.

Alioquin etiam navis dentes appellantur τὰ ἔμ-
 βολα, sive rostra. Porro *Dentes* Latinis dicuntur
 non solum quibus cibis atteritur, sed iſi omnè
 quo aliquid teneri aut execari potest, teste Nonio.
 Ad anchoram porro quod attinet, eam invenit
 Anacharſis Scytha teste Laertio lib. 1. *Ἰεὺς δ' εἰς τὸν
 βίον ἀγκυρῶν τε, καὶ κρεσμικῶν τερχῶν, ὡς πρὸς.*

εἰναφώσωνα σολον) Illustrissimus Iosephus Sca-
 liger retulit mihi legisse se apud veterem quen-
 dam scriptorem Græcum, classẽ hanc velo-
 rum noxem fuisse. quod tamen manifestò fal-
 sum. Lege Libellos qui Dictyni & Daretẽ men-
 tiuntur.

τιῷ ἀνυμφον πόρπῃ) Helenam πόρπῃ vocat, pro
 quâ buculam Lacedæmonii aliquando immola-
 runt. Historia, sive potius fabula, ita haber. Labo-
 rantes peste Lacedæmonii oraculo moniti sunt,
 liberandos esse si virginem nobilem immolarent,
 Helenam autẽ cum fors petiisset, eaque ornata
 produceretur, aquila advolans gladium abripuit,
 & buculę ibi loci pascenti imposuit, quę pro He-
 lena immolata fuit. Vide Plutarchi παρὰ ἑλλήλοισ.
 Ut autem hęc Helena, pro qua vitula sacrificata
 fuit,

fuit, ὠβρησ appellatur, ita infra Iupiter, pro quo Saturno datus lapis, δίσκος sive lapis vocatur.

eis ἄρκυν ὀδνησιαν βρόχων) Externos laqueos interpretate amorem mulieris peregrinæ. Aptè verò amorem laqueo assimilat ex Ægyptiorum mysteriis. Horus Ἱεραγλυφικῶν lib. 1. Παγίς ἔρωτα ὡς θήραν ἐμπλέκειν τὸν ἀνέρα σημαίνει. ita enim splendidus corrigēdusq; ilte locus videtur. Sic infra.

Ἡ μὴν παλύνσει δυσλύτοις οἷσιν βρόχοις,

Ἐρωτος ἐκ ἔρωτος, ἀλλ' ἐρινύα

Πικρὰν δ' ἀποφύλασσι κηρυκῶν πάγην.

Et apud poetas alios sæpè id observare.

ἐμπαισασθῆν ἰξευτὸ πῆρῶ) Scholiastes dum πλεῖν interpretatur πῶ ταχύτητα τῷ ἀλεξάνδρῳ, ἢ τὸ πλοῖον, miserè ineptit: ut dissentiam auctor Pollux, qui ita ait lib. 5. cap. 3. Πτέρυγες αἰ ἐκατέρωθεν περιβαλαί. & cap. 4. Ἐστὶ δὲ πᾶρκυν ὠμέρῳ, καὶ ἀκρωλένια, ὅπερ ὄβρι τὰ περιττὰ τῶν ἀρκύων. αἰ οἱ μὲν κρασπέδα, οἱ δὲ πτέρυγια ἀνόμασθαι. Latinis *Linea* sive *Formido* dicitur. Gratius.

Ne reprehensa suis properantem linea pennis
Implicet.

Nemesianus.

*Linea quin etiam magnos circumdare saltus
Que possit, volucresq; metu concludere pradæ,
Digerat annexas non unâ ex alite pennas.*

Interebant ex retis generi plumas versicolores.
Hinc *retia maculis distincta*, dixit Ovidius in Epistolis. Prudētius *maculas* Hymn. III. καὶ θυμωσίνων.

Callidus illa queat volucres

Aut pedicis dolus aut maculis.

Meminit ejus retis etiâ Seneca lib. 2. de Clementia.

tia. Sic *feras lineæ & pinnae clausus continet, easdem à tergo telis eques incessat, tentabunt fugam per ipsa que fugerant, proculcabuntq; formidinem.* Symmachus lib. 1. Epist. 47. *Nam unde est hac sensuum in epistolis tuis novitas, verborum vetustas, si tantum nodosa retia, vel pinnarum formidines, & sagaces canes, &c.* Apuleius in Apolog. *Verum ego ista propterea commemoravi, non quod pinnarum formidines, & fuliginis maculam, te presertim iudice, timerem.*

νήσω δ' ἐνὶ δράκοντι) Salamina puta. Δέκοντα verò καταχρηστικῶς posuit pro ὄφιν, Cychreum autè designat, qui ὄφιν cognominatus fuit propter morum asperitatem. Stephanus. Κυχρεῖος γὰρ ὠμὸς περὶ Σαλαμίνα. Σοφοκλῆς Τεύκρω. Ἐπὶ Κυχρεῶς τῷ Σαλαμῖνι καὶ ποσειδῶνι, ὅς ὄφιν ἐπεκλήθη διὰ τὴν τεργύτητα τῶν τρέπων. quæ verba Stephani mutila moneo, & post Τεύκρω aliquid deesse, videlicet ὀνομάσαι φησι, aut tale quid, scribo itaq; pro puni-
tō asteriscum defectus notam. Huc pertinent illa Eustathii ad Dionysium. Ἡ δὲ Σαλαμῖς ἐβδομήκοντα σταδίων ἔχει περιμέτρῳ, ἢ ὀγδοήκοντα, ἐκαλεῖτο δὲ ποτὲ κυχρεία, ἀπὸ πνος κυχρείας, ἢ καὶ λυκίφρων ἢ Ἀρριανὸς μέμνηται, ὅς ὄφιν μὲν ἐπεκλήθη διὰ τεργύτητα ἴσως. Emendo. δ. 1. τρέπων. Ut autem istiusmodi homines apud Græcos ὄφεις, ita apud Latinos *Scorpiones* appellabantur. Apuleius Miles. ix. *Notfi quendam Barbarum civitatis nostra decurionem, quem Scorpionē præ morū acritudine vulgus appellat.* Contra mites *Ovicula*. Aurelius Victor. *Quintus Fabius Maximus Cunctator, Verrucosus à verrucâ in labris sitâ, Ovicula à clementiâ morū dicitur.*

Ἐχέαι πῶδον) Hic πῶδον non tam de cupidine Venereâ intelligi debet, quâ de Paridis nave, quæ pictum in puppe Cupidinem habebat, ut ex Ovidio clarum, apud quem sic ipse Paris in epistolâ ad Helenam.

*Ἰγῶια caduntur Phrygiâ pineta securi,
Quæque erat aquoreis utilis arbor aquis.
Ardua proceris spoliantur Gargara silvis,
Innumerasq; mihi longa dat Ida trabes.
Fundatura citas flectuntur robor a naves,
Textitur & costis panda carina suis.
Addimus antennas & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca deos.
Quâ tamē ipse vehor comitata Cupidine parvo,
Sponsor conjugii stat Dea picta sui.*

Solebant namque veteres tutelæ nomine naves appellare, quod etiam observavit in nuperis ad Petronium Animadversionibus eruditus juvenis Ioannes à Wouweren. Servius ad Æneid. x. Solent naves nomina accipere à tutelarum picturâ. Lutatius ad Statii Thebaid. 8. Tutelam navis intelligimus cum gubernatore navigare, habent enim pictos præsules, quorum nominibus nuncupantur & naves. Inde apud Lucianum πλοῖον. Τὴν ἐπιώρυμον ἡὺς νεὸς δεῖν ἔχειναι τὴν ἰσὴν ἐκατέρωθεν. Sic Virgilius Æneid. v. Pristin, Chimeram, Scyllam, & Cætaurum nuncupat naves à tutelæ picturâ, in cuius loci explicatione ineptiunt interpretes tam veteres quàm recentiores. Et in xi. Massici.

— aurato fulgebat Apolline puppis.

Claudius Quadrigarius apud Nonium lib. xii. Rerū Rom. *Quinque priestes, navigium ea formâ à*
marinâ

marinâ belluâ dictum est. Lego navigium ea formâ à marinâ belluâ dictum est, pro navigiorū dictarū, quæ syncope ejus ævi autores affectatè usi.

ἀκτῆς) Tota quondam Attica Acte nominata dicitur, quod maximam ejus partem mare attingat, autor Strabo lib. 9. Vel ab Acteone, sive Acteo terrigenâ rege. testes Plinius, Gellius, Solinus. Hinc ἀκτῆον μέλι Andromacho γαλήνη inel Atticum. Similia apud Virgilium, Ovidium, Catullum, & alios poetas.

δουλέων ἐῶλον ἐκ ὀφει κύπευ) Venerem secundam intelligit illam quæ πάνδημο dicta. Duas enim veteres Veneres statuebant, alteram ἑξενίαν dictam, quæ honestos excitare amores, alteram πάνδημον, quæ in libidinē impellere putata. Plato quoque in Symposio duas esse Veneres ait, & ἡ μὲν γὰρ γέγονε πρεσβυτέρα, inquit, καὶ ἀμύητος, ἑξενὸν θυγάτης. ἡν δὲ καὶ ἑξενίαν ἐπινομάζομεν ἡ ἡνωτέρα διὸς καὶ διώνης, ἡν δὲ πάνδημον καλούμεν. Quæ Platonis locum indubiè respexit Apuleius in Apologia, cum scriberet. *Mitto enim alta illa & divina Platonicâ, rarissimo cuique priorum gnara, ceterum omnibus profanis incognita: geminam esse Venerem deant, proprio quaque Amore & diversis amatoribus polentem. Earum alteram Vulgariam, qua sit percita (lego pradita, ut statim sequitur) populari Amore, non modo humanis animis, verum etiam pecuinis & ferinis ad libidinē imperitare, ut immodico truciq; perculsorum animalium serva corpora complexu vincientem: alteram vero Calitem Venerem, pradita qua sit optimati Amore, solis hominibus, & eorum paucis curare, nullis ad turpitudinē stimulis*
vel

vel illecebris sectatores suos percellentem. Quippe ejus amorem non amoenum & lascivum, sed contra incorruptum & serium, pulcritudine honestatis virtutis amorem amatoribus suis conciliare: & si quando decora corpora commendet, à contumeliâ eorum procul abstertere. Ita enim scribenba ea postrema verba monuit literarum lumen & columen Ii. Casaubonus, quem meritò sequor. Huc pertinet quoque Epigramma Theocriti, cujus initium ita habet.

Ἡ κῦπρις ὃ πάνδημον ἰλάσκειο τὴν θεὸν εἰπῶν
Ὀυρανίαν, ἀγνάς ἀνδραμα χρυσογόνας.

Et illa Musæi.

ἀλλ' αἰεὶ κυθέρειαν ἰλασκομένη ἀφροδίτην
πολλάκι καὶ τὸν ἑρώϊα παρηγορέεσκε θυηλαῖς
μητρὶ σὺν ὕρανήν, φλόγερην τρυμέουσα φαρέτρην.
ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνεύοντας οἴσους,
δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιον ἦλθεν ἑορτῆ.

Vide etiam Artemidorum lib. 2. cap. 42. Apud Phurnutum verò lib. de Nat. Deorum, cum ait: Καλεῖται δὲ (ἢ ἀφροδίτη) ὕρανία τε καὶ πάνδημος. καὶ παναιτή, διὰ τὸ καὶ τῶ ὕρανώ, καὶ ἐν τῇ γῆ, καὶ θαλάσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς θεωρεῖσθαι. Legendum est πάνδημος, καὶ ποτινή vel θαλασσίη, quod sequentia facile convincunt. Sanè juvat & Musæus extremo poemate.

αἰνοπαθῆς δὲ Λέανδρον ἀκηλήτοις ἐνὶ δῖναις
πολλάκι μὲν λιτύνδουσε θαλασσαῖν ἀφροδίτην.
Et antea.

κῦπρις δῖος πορὸν βῆ θαλάσσης
καὶ κρατέει πόσιον.

Meminit utriusque Veneris Catullus Epigra. 69.

Nato

Nam mihi quam dederat duplex Amathuntia curam,

Scitis, & in quo me torruerit genere.

Ad Venerem πάνδημον quod attinet, de ea elegās locus apud Heliodorum Æthiopic. lib. 1. ἐπεὶ δὴ γὰρ τὴν πάνδημον ἀφροδίτην τὸ περὶ φηκῶν ἀπμάζει γένεθ, ἢ τῆς καδ' ἡδονῶν χρείας, ἀλλὰ τῆς εἰς διαδοχῶν σποράς, πῶς δὲ ἐμαντῶ γενέσθαι διεσκεψάμην. Simulacrum eius Athenis in foro consecratum fuit à Solone, ut quidam volunt. Harpocration. Α πολλόδοξος ἐν τῷ περὶ θεῶν, πάνδημόν φησιν ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀμφιδρυθεῖσαι (scribo ἀφιδρυθεῖσαι) περὶ τῶ ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐν ταῦτα πάντα τὸν δῆμον συναγαγεῖσθαι τὸν παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἀς ἐκάλεον ἀγοράς. νικάνδρος δ' ἐν ἑκτῷ κολοφωνιακῶν, σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπεῖν, ὅτι ἐξ ἧς εἴσθαι, διὰ τὸς νεύς, καὶ ἐν τῶν περὶ γινόμενων χρημάτων ἰδρύσασθαι ἀφροδίτης πάνδημον (scribo πανδήμω) ἰερόν. βῆ δὲ ἢ πάνδημον, πάγκοινον. Sed quod ait inibi Solonem σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπεῖν, id vero ita habet, Solon inter pulcherrimas leges quibus Atheniensium Remp. firmavit, etiam constituit, ut ciues & se & fortunas suas redimerent, quæ lex σοσάχθεια est appellata. Diog. Laertius lib. 1. Σόλων ἐξηκεσίδου Σαλαμίνιος, πρῶτον μὲν τῶν σοσάχθειαν εἰσηγήσασθαι ἀδῖναισι. τὸ δὲ ὑπὸ λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κλημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοισθαι, καὶ πολλοὶ δὲ ἀπορίαν ἐδήτεον. ἐπὶ δὲ ταλασίαν ὀφειλομένων αὐτῶ πατρώων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τὸς λοιπῶς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρῶτος. καὶ ὃ τὸς ὀνόμος ἐκλήθη σοσάχθεια. Vide Plutarchum in vitâ eius.

ὁ γὰρ σε συλλέκτροιο φλεγγραίας πόσις) Proteus Paridi, cum

ridi, cum in Ægyptum venisset, Helenam admittit reddito illi ejus simulacro. Huc facit illud Stesichori.

Τρώες οἱ τότε ἦσαν (sic lego, non ἴσαν) Ἐλένης εἰδούλου ἔχοντες.

Vide Herodotum mediâ Euterpe. Meminit ejusdem rei Xenophon lib. de Æquivocis.

Τείτων (ἡ βολαίαν) Nilus fluvius Ægypti septem ostiis nobilis, Ægyptū quorannis cum sol in Cancro est flantibus Ætefus inundatione suâ fertilem reddens. Vide Heliodorum Æthiopic. lib. 11. Hinc in Messala genethiaco Tibullus.

*Te propter nullos telluris tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Iovi.*

Vnde & à veteribus Ægyptiis Horomasdes, (si Laërtio fides habēda, qui tamen fallitur, est enim hoc nomen Persicum, quo Kalendæ designantur) hoc est Iupiter, vocatus est, divinique ei honores habiti sunt. Et Niloa Ægyptiis instituta, quæ celebrabantur sub ortum inundationis. Heliodorus Æthiop. lib. 1x. Καὶ γὰρ πως συνέπεισε νειλῶα τότε πῶ μείσις παρ Αἰγυπτίους ἑορτὴν ἐνεσηκνεῖναι, κατὰ τρεπὰς μὲν τὰς θεινὰς μάλιστα, καὶ ὅτε ἀρχὴν τῆς ἀνέξσεως ὁ ποταμὸς ἐπιλαμβάνει ἰελευμένῳ, ὑπὲρ πάσης ἢ πάς ἄλλας πρὸς Αἰγυπτίων σπουδαζομένην. & quæ sequuntur. Hic Triton aliquando, quandoque Æætos, Ægyptus, & Oceanus nominatus est. Postea Nilus à Cyclopi filio Nilo Ægypti rege Tantali ex filio nepote. Servius tamen aliud etymon ponit. Inundationis causas habes apud Solinum cap. 35. Horum ἱερογλυφικῶν ἄ. Lucretium lib. vi. & Apollonii Scholiasten lib. iv.

οἶά τις σιφρὺς) Huc pertinent Artemidori verba lib. 3. cap. 65. Αἰσάλλαξ ἀνδραπῶν τυφλὸν ἀπὸ τῆ συμβεβηκότῃ σημαίνῃ καὶ ματαιοπονίαν, διὰ τὴ μάταιον τῶ ζῶντόνον.

λίθηοντα κῆρας) Metetricè vocat Helenam quæ nupta Menelao cum Paride degebat. Potes est etiam ad historiam referri, quæ narrat pictam aliquando à Zeuxide Helenam fuisse, quam quia amplius ex ejus pictura ille lucrum reportaret, Græci metetricem vocitarunt. Ælianus ποικ. ἰσθρ. lib. 4. Ὁ Ζεῦξίς ὁ ἠερακλεώτης ὅτε τὴν Ἐλένην ἔβλεψε, πολλὰ ἐχρηματίζετο ἐκ τούτου τῶ γεγραμμάτῃ. οὐ γὰρ εἰκὴ, καὶ ὡς ἔτυχε ἰδὲ βυλομένους εἰαθεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργυρίου καταβαλεῖν, εἴτα ἕτα δεῦρα πᾶσι. ὡς οὖν μίθωμα τῶ ἠερακλεώτη λαμβάνοντῃ ὑπὲρ τῆς γεγραφῆς, ἐμάλιντο οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἐλένην ἐταῖρον. Cum autem hæc pinxisset, quid de eo opere homines censuri essent expectandum non putavit: sed protinus hos versus adiecit ex Iliad. γ.

Οὐ νέμεσις ἱεῶας τε καὶ εὐκνήμιδας ἀχαιῶν
Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί πολὺν χεῖρον ἄλγεα πάθειν
Αἰνῶς ἀδυνάστοι θεοῖς εἰς ὅσα εὐκίεν.

Vide Val. Max. lib. 111. cap. vii.

αἰγαίων (ἡ ἀγνίτις πᾶρον) Sic apud Horatium lib. primo, Sat. 3.

*Concha salis puri.
& Persium Sat. 3.*

—purum & sine labe salinum.

Catullus.

Quod culus tibi purior salillo est.

Vide Acronem. Neptuni autem salem vocat, quæ ille (ut est apud Iul. Pollucem lib. 6. cap. 10.) in

Tragasi (nam τραγάσιν non τραγαίν lego) gratiam conglutinavit. Si quis tamen ἀπλῶς per Neptunū mare intelligat, non ineptē fecerit, qua ratione Alexander Ætolus citante Parthenio.

ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσης

nuncupavit. Mos verò erat veteribus falem in mēsa hospitibus apponere, eo concordiam inter se mutuò optantes, ut ex Jaquā & terra ille constat. Plutarchus ἐκκλησιῶσι. Λαβὼν αἰχμάλωτον ἀσπῆρα οἴκαδε, καὶ μελαδὺς ἀλῶν τε καὶ τραπέζης, ἀπέπεμπεν οἴκαδε. Heliodorus lib. iv. Δημῶδες γὰρ οἶμαι καὶ τῶν ἀγροκόλερων, σπονδῶν καὶ τραπέζης κοινωνήσαντας, καὶ φιλίας ἀρχὴν ἱερῆς ἄλας ποιησάμενος μὴ ὄχι καὶ πῶν περὶ ἀλλήλων γυνῶν ἔχοντι ἀπειλεῖν. Item lib. vi. Ἀλλὰ πρὸς ξενίων καὶ φιλίων θεῶν, πρὸς ἀλῶν καὶ τραπέζης, ὧν ὡς οἶμαι, φιλανδρῶπων ἐν ἡμετέροις πεπεύραθε. Plautus Curculione. &c. *Qui homini.*

Therapontigone Platagidore salve: salvus quum advenis

In Epidaurum, hic hodie apud me nunquam delinges falem.

Hinc Dion περὶ αἰσισίας. Τὸν ἀρχίλοχον ἔδεν ἀνησαν οἱ ἄλλοι καὶ ἡ τραπέζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων. Demosthenes in Orat. περὶ παραπροσβείαι. Πῶς ἄλλοι πῶ τραπέζαι, πῶ σπονδαὶ ταῦτα γὰρ τραγωδεῖ παρῖων. Huc pertinet proverbium vetus. Ἄλας καὶ τραπέζας παραβαίνε. de quo vide auctorem proverbiorum. Romani quoque in mensis salinum ponebant. Festus. *Salinum in mensa pro aequali solitū esse poni, ait Verrius, cum patellā, quia nihil aliud sit sal quam aqua.* A quo patullulum abit Acron. *Salinum (inquit) est patella in qua Diis primitia cum*

sale

sale offererebantur. Horatius lib. 2. Od. xvi.

Vivitur parvo bene cui paternam

Splendet in mensa tenui salinum.

& lib. 1. Sat. 3.

— modo sit mihi mensa tripes, &

Concha salis puri. —

Atque tum sacras esse mensas existimabant. Arnobius lib. 2. *Sacras facitis mensas salinorum appositū, & simulacris Deorum.* Quod à Græcis, ut alia multa, demanavit. Quia verò Tragasi supra facta mentio, à quo Tragafus sal, emēdabis obiter Hefychium & Stephanū scribendo τραγασι οἱ ἄλλοι. Nam apud illū malè τραγάσι οἱ ἄλλοι, &c. apud hunc τραγασι οἱ ἄλλοι.

Λάξας τραπέζαν) Nempe hospitalē, nā illam Græci vocabāt κοινήν τραπέζαν. Heliodorus lib. v. Ἡ δὲ τραπέζα δὲ ἡμῖν κοινήν περιπέτετο. τὰ μὲν ἄλλα ἡμῶν παρεχόντων. τῆ τυρρηνῆ δὲ ὄψον ἀφθονον ἐκ θαλάττης τὸς νέος ἐσιώστος. Parthenius Erotic. xiv. ἐκείνος ἀπεωδεῖτο, πότε μὲν φάσκων ὀρθοδεῖν μὴ κατὰ δῆλος γένοιτο, πότε δὲ διὰ (lego Δία) ξένιον καὶ κοινὴν τραπέζαν προσεχόμενος. Ad Paridē quod attinet ille hāc ex re τραπέζιτης a Poētā dicitur. Hefychius. *Τραπέζιτιν Πάειν, τὴ παραβάντα πῶν τραπέζαν, καὶ ἀπιμῶσιαι τὴ Μεγαλάν.* Mensæ verò olim maxima in veneratione habitæ, velut sacre. Synesius epistolā lvii. *Τραπέζα μὲν ἱερὸν χεῖμα, δι' ἧς ὁ θεὸς πῶν φιλίος τε καὶ ξένι.* Pindarus Nemeon. Od. xi.

— ξένι Διὸς ἀσκέεται θέμισ ἀενάοις

ἐν τραπέζαις.

Hinc Iuvenalis Sat. 2.

— nullus verbis pudor, aut reverentia mense:

Orpheus in Argonaut.

αἰδομένους θεῖμιν ἀγροδελῆ ξενίην τε τράπεζαν.

Tacitus Annal. 11. *Tractataque in multam noctem letitiâ, per epulas ac vinolentiam incantum Cotyn, & postquam dolū intellexerat, sacra regni, eiusdem familia deos, & hospitales mensas obrēst, antem, catenis onerant.* Referendus huc etiam Demosthenis locus, & proverbium Græcorū, quorum pauld antè facta mentia.

ἀρκίην πδῆνῆς) Paridem expositum ab urfa lactatim narrat Apollodorus lib. 3. Ælianus Ποικίλις ἰσοείας lib. 12. Ἄλλα ἔχ τὸν ἀλόων (lego ἐκάβης (ἀλέξανδρον τὸν πειάμυ ὑπὸ ἀρκυ φασι τρεφῆναι. Quid quod ait Artemidorus lib. 2. ca. 12. Ἄρκιον γυναίκα σημαίνει. φασι γδ ἐκ καστῶς (lego καλλιστῶς, nam festinans librarius mediam syllabam omisit) τῆς ἀρκυδικῆς μετὰ ἀλλῆν τὸ ζῶον οἱ περὶ μεταμορφώδους μυθολογήσαστες. Alioquin olim à Græcis mulieres ἀρκυτες nominari consuevisse nemo, opinor, ignorat. Qua de re ad Theocritum.

Τοῖ γδ φαλάξεις εἰς κανὸν νευρᾶς κλύωον) Allusit ad proverbium, Κενὰ φάλαξ.

Ἄσιτα κἀδάρητα φορμίζον μέλη) Veteres didicisse fidibus notū ex Ciceronis lib. de Senectute, aliisque. Εἴθ' εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ χαλλίμαχο ἰσορέι, μετὰ κιδάρας περὶ τὴς ἀλαξίεναι, ἔχ ἀνυμνεῖν ἔχ ἐγκωμιάξεν. Et mos erat ut in conviviis post cœnam citcumferretur lyra: cujus cum se imperitū Themistocles diceret, utar Tullii verbis, habitus est indoctior. Etiam Romanorum veterum epulis fides ac tibias adhibere moris fuit. Certe antiquitus, si qui fidibus docti, pari cum philosophis in

honore

honore habebantur. Didymus ad Odyss. 3. Τὸ ἀρχαῖον οἱ αἰοδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέχον. Athenæus lib. 1. Σῶφρον δέ π' ἦν τὸ τῶν αἰοδῶν γένος, ἔχ φιλοσόφων διάδασιν ἐπέχον. Quintilianus lib. 1. cap. 10. *Quis ignorat Muscen (ut de hac primum loquar) tantum jam antiquis illis temporibus non studii modo, verum etiam venerationis habuisse, ut iidem Musici & vates & sapientes judicarentur.* Ad Paridem quod attinet, ejus lyram etiam Alexandri Magni temporibus extitisse tradit præter Plutarchum Ælianus Ποικ. ἰσορ. lib. 9.

τῆς πενταλέκτρου θαυδον) Æschylus Agamemnone πολυάνορα appellat, Euripidis Scholiastes ὄρεσιν refert Tyndarum Helenæ patrem aliquando Diis omnibus sacrificasse excepta Venere, quæ ob id irata filias ejus cōnubiâ bis terve mutare, & viros deferere fecit, citatque hos Stesichori versus.

ἔνεκα τυνδάρεως ἐξέχων ἀπᾶσι θεοῖς
μῖα δ' ἀδάξιο ἠπιόδωρον κύπειδον,
κείνη δ' Τυνδάρεω κέρας χλωσαμένη,
διγάμους ἔχ τεργάμους τίθησι, ἔχ λιπασήνορας.

τεῖπλαις πῆναις χαλεκλώσασιο) Pro τειπλαις libens hic legerim τειπλαι, nam duo tantum, album n. & nigrum, stamina Parcisi tribuunt poetæ. Tres vero esse Parcasi, notius est quam ut hic referri debeat.

θιναιᾶς ἀλδς) Ex Thaletis sententiâ, qui ex aque elemento ortas res omnes putavit. Hermias, ut Laërtium omittamus, in διασυρμῶ τῶν ἐξω φιλοσόφων. Ἀλλὰ χόθεν, ait, δέ μοι θάλης τὴν ἀλήθειαν νεύει, δεῖξόμενος ὕδαρ τοῦ παντὸς ἀρχῆν, καὶ ἐκ τοῦ ὕδαρὸς τὰ πάντα συνίσταται, ἔχ εἰς ὕδαρ ἀναλύεται, ἔχ ἢ γὰρ ἐπὶ ὕδαρ ὀχεῖται. Nuncupat vetò δλωμαῖαν ἀλα,

quemadmodum poëta ἀλα πολιάν, & Anyta poëtria in epigrammatis ἠίονα πολιάν duriusculā cātachresi. At maris filias vocat propter feram & inimicem fatorum legem. Claudas autem ab formā anili quā fingebantur. Catullus in epithalamio Thetidis & Pelei.

*Cum intereā infirmo quatientes corpora motu
Veridicos Parca cœperunt edere cantus.*

His corpus tremulum, ———

Infrā quoque à poëtā nostro γηραιά κόραι appellantur.

διδω μὲν ἀεπακτῆρας) Theseum & Paridem intelligit. De Thesei rapinā elegans locus est in Iſocratis Helenæ encomio, quem adscribere nō gravabor. Θεσεύς ὁ λεγόμενος μὲν αἰγείως, γενόμενος δὲ ἐκ ποσειδῶνος, ἰδὼν αὐτὴν (Ἐλένην) ἔσω μὲν ἀκμάζουσαν, εἶδει δὲ τῶν ἄλλων διαφέρουσαν, τοσούτον ἠτήθη ἔκάλυψ κρατεῖν τῶν ἄλλω εἰδομένων, ὥς ἔπαρχύσης αὐτῆς καὶ πατρίδος μεγίστης, καὶ βασιλείας ἀσφαλείης, ἠγνοούμενος ἐν ἄξιον ἐν) ζῆν ἔξεν τοῖς παρῶσιν ἀγαθοῖς ἀνευ τῆς πρὸς ἐκείνην οἰκειότητος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων ἔχουσι ἢ αὐτὴν λαβεῖν, ἀλλ' ἀνέμενον τὴν τε τῆς παιδὸς ἡλικίαν, καὶ τὴν χρυσὸν ἰδὼν παρὰ τῆς πύθιας, ὑπειδὼν τὴν ἀρχὴν ἔτυνδάρεω, καὶ καταφρονήσας τῆς ῥώμης τῆς κάσους καὶ πολυδευκούς, καὶ πάντων τῶν ἐν λακεδαίμονι δεινῶν ἐλιγνήσεις, βία λαβὼν αὐτὴν εἰς ἄφιδαν τῆς ἀττικῆς ἐκόμισε. Hæc de Theseo satis fult Iſocrates. Strictè Ovidius in Heroicum epistolis.

Ergo arsit meritò qui noverat omnia Theseus,

Et visa est tanto digna rapina viro.

More tue gentis nitida dum nuda palastra

Ludis,

Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

quos duos priores versus mendofos emendabis hoc modo.

Ergo arsit meritò qui noverat omina Theseus,

Et visa es tanto digna rapina viro.

De Paridis rapinā vide eundem Ovidium, & Didymum ad Odyll. ↓.

πλωτὸς τεύχος αἰετοῦς ὀφθαλμίας) Triorcha ex accipitrum genere est, à testium numero nomen habens, autor præter Aristotelem Plinius, qui sic de eo. Triorchen à numero testium, cui principium in auguriis Phæmonœ dedit, buteonem appellant. Romani, αἰσάλωνα Græci, qui solus omni tempore apparet. Aquilas autem duces interpretare, quia hæc avium reginæ. Volatiles nuncupantur à navibus, quarum vela & remi alæ dicuntur, ut supra docui. ὀφθαλμίας vocat à pictis navium partibus quæ ὀφθαλμοὶ Græcis: si tamen simpliciter quis accipiat oculatam propter visum quem acerrimum aquila habet, non magnoperè repugno. Horatius.

Quis in amicorum vitis tam cernis acutum

Quam aut aquila ———

pullos quomodo dijudicent notum.

ἠμικῆτα βάρβαρον) Barbarum Menelaum appellat à Pelope avo ex Phrygiā (quæ regio Barbara censetur) orto, vel quia

βεβαρβάρωται χροῖσι ὧν ἐν βαρβάρωσι.

quod ei apud Euripidem obijcitur. Barbari autè dicti sunt peregrini homines Athenis à βάρβαρος absonā voce, in quam cum primum Græcè loqui conarentur. incidere solebant. Suadet Cassiodorus barbaros dictos à barbā & rure, nec tamè per-

suadet. vide Strabonem lib. 13. Propriè de Phrygibus hoc vocabulum accipiebatur. unde Sophocles *ἑάρβαρον φούρα* dixit in Ajace, & *βάρβαρον αἴαν*, Electra. *Barbarus ensis*, Ovid. Met. xiv. Et Horatius in Satyris.

Gracia Barbaria lento collisa duello est.

ἐτύμβευσε τάφῳ) Sepulcrum os interpretare. Artemid. lib. 1 cap. 82. Τὸ μὲν αἰδοῖον πασι εἶοικε. τὸ δὲ σῶμα τάφῳ. ὅσα γὰρ ἂν λάβοι σῶμα διαφθείρει, καὶ ἐφυλάττει. David propheta Psalmo quinto. Τάφῳ ἀνεωλέμενον ὁ λάρυξ αὐτῶν. Et Paulus Epist. ad Romanos cap. 3. vers. 13. Potes nihilominus de ventre accipere. Sic infra Lycophron.

πολλῶν γὰρ ἐν πλάγχθοισι τυμβευθῆσεται
βρωθεῖς πολυσχίσι κμπτῶν γνάθους.

& postea.

τύμβῳ γὰρ κένταυρος ὠμόφρων σαρῆς.

Ennius Metamorph. lib. v. 1. de Tereo qui Ityn filium comederat.

Flet modo, seq, vocat bustum miserabile nati.

Ennius (de quo optimè meriti V. V. Clarissimi H. Columna, & P. Merula) de Metio Fuffetio quadrigis distracto.

Vulturus in silvis miserum mandebat hemonem.

Hem quam crudeli condebat membra sepulcro!

Val. Maximus lib. iv. cap. vi. de Artemisia. *Quid enim aut eos colligas, aut de illo inclyto tumulo loquere, cum ipsa Mausoli vinum ac spirans sepulcrum fieri concupierit, eorum testimonio, qui eam extincti ossa potione aspersa bibisse tradunt.* Huc pertinet locus Marci Antonini τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. iv. Χρὲ δὲ μὴ μόνον ἐνδυμῆσθαι τὸ πλῆθῳ τῶν διαπομένων

ἔτι

ἔτι σωματων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ἐκείνης ἡμέρας ἐδιόμενων ζώων, ὑφ' ἡμῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ζώων, ὅσῳ γὰρ ἀειμὸς κταναλίσκεται, καὶ ἔτι σί πως διαπλεται ἐν τοῖς τῶν τρεφομένων σώμασι. Item ille Apuleii Miles. v. *At hic jam tua est existimatio, utrum sororibus pro tuâ carâ salute sollicitis adsentiri velis, & declinatâ morte nobiscum secuta periculi vivere, an savissima bestia sepeliri visceribus.* Quintilianus Declamat. xii. *Estuant adhuc intrâ pectus sepulta ventribus nostris cognata viscera.* Nec abludit quod vultures τάφοι ἐμψυχοι sunt appellati. Hermogenes lib. περὶ ιδέων, cap. περὶ σεμνότητος. Περὶ δὲ τοῖς ὑποξύλοις τουτοῖσι σοφισταῖς πάμπολλα ἔυρεσι ἂν. τάφος τε γὰρ ἐμψυχὸς τοὺς γῆρας λέγεται ὄντιν εἰσι μάλιστ' ἄξιοι. Ut autem venter & os sepulcrum appellantur, ita reciprocè Saturnus devorasse filios dictus est, quos extulerat sepelieratq;. Lactant. lib. 1. cap. xii. *Sed fictum, sanè putemus Saturnum filios devorasse, modo cum aliquâ ratione: nunc (lego nunc) idcirco, quod ait vulgus comedisse filios suos eum, qui extulerit, sepulturaq; mandaverit?*

πόδον ναυμέδον) ἀρπακλήνειον) Quomodo raptus à Neptuno Pelops refert Olympion, Od. 1. Pindarus, his verbis.

ὕπὲρ πάντων σὲ δ' ἀντί-
α περὶ ἔρων φέρομαι.
ὅσῳ δ' ἐκάλεσε πα-
τήρ τὸν εὐνομάταλον
εἰς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβὰ δ' εἰσι δειπνα παρέχων,
τὸτ' ἀγλαοτρίαν ἀρπασσάμε

ἔτι

δυμένα φρένας ἡμέρω

χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.

Meminit etiam lib. iv. Arnobius.

ἔσειλ' ἑρεχθεὺς εἰς λετειναίας γυίας) Pindarus fuscō loco citato.

πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῶαν
λάχραι νιν μέλαν γένεζον ἑρεφον,
ἔτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον,
πισύτα παρὰ παλῆδος εὐ-
δοξον Ἰπποδάμειαν
χεδέμεν. ἀρχὴ δ' ἑλθῶν
πολιῶς ἀλὸς οἶϙ' ἐν ὄρεσσιν
ἄπυεν βαρύκλυτων
εὐτρίανταν. —

& postea.

— τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
ἔδωκεν δίφρον χρύσειον ἐν πῆρεσι-
σιν, τ' ἀκράμαντας ἵππους.

& quæ sequuntur. Cur autem fabulentur equis rapuisse docet Palaephatus his verbis. Πήλοψ ἦλθεν ἔχων παλοῖον. ἐγλέσθη δὲ ἐπὶ τοῦ παλοῖου ἵπποι ὑπὸ πῆρεσι.

ὡς ὁ καρμίλιος γόνϙ) Lego καρμίλιος, quo nomine inter Cabiros quatuor, quibus in Samothrace initiabantur, appellatur. Apollonii Scholiastes lib. i. Μυῦνται ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασείας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. Τέσσαρες ἢ εἰσὶ τ' ἀειδμόν. Α' Ξίερος, Α' Ξιόκερσα, Α' Ξιόκερσϙ. Α' Ξιέρϙ μὲν ἐν ὄρεσιν ἢ Δημήτρῃ. Α' Ξιόκερσα ἢ ἢ Περσεφόνη. Α' Ξιόκερσϙ δὲ ὁ ἄδης. ὁ δὲ περσεφόμενϙ Καρμίλιϙ ἐρμῆς ὄταν, ὡς ἔσονται Διονυσόδωρϙ. Postea iterā tertiā extritā Καρμίλιϙ dictus. Varro lib. vi. de L. L. Camillus nomi-

natus.

natur in Samothraces mysteriis Dius quidam ad-
minister diis magnis. Macrobius lib. 3. cap. viii. ex
Tulliano id ei apud Tuscos nominis fuisse nar-
rat. Statius Tullianus de Vocabulis rerum libro pri-
mo ait dixisse Callimachum Tuscos Camillum ap-
pellare Mercurium, quo vocabulo significant præ-
ministrum deorum. Servius Æneid. xi. ad stipula-
tur. Ministros & ministras impuberes Camillos &
Camillas in sacris vocabant. unde & Mercurius
Hetruscā linguā Camillus dicitur, quasi minister
deorum. Strabo lib. x. ex Acusilaο narrat Casmi-
lum Vulcani & Cabiræ filium, à quo Cabiri &
Cabirades Nymphæ. Quæ verò Samothraces, &
ab iis edocti Hetrusci, Καρμίλιον appellârunt, eum
ἡμβρομον Cares. Eustathius ad Dionysium. ἡ δὲ
ἡμβρος θεακικὴ μὲν ἐστὶ νῆσϙ, ἱερὰ καβείρων καὶ αὐτῆ
ὄνομα δὲ διαιμόνων οἱ καβείροι. ἐπιμαῖτο δὲ αὐτόθι καὶ ἐρ-
μῆς, ὃν ἡμβρομον λέγουσιν οἱ κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς ἔδνικοῖς
ἀναγράφεται.

φερονύμους ἔδνυσε νηρέως τάφους) Myrtili historiam
fuscō explicat Homeri Scholiastes Iliad. secundo.
Claudianus de laude Serenæ.

— curru Pisæa marino

Fugit tela Pelops, nam providus obice regis.

Prodidit Oenomai deceptus Myrtilus axem,

Seneca Thyeste.

— proditus occidit

Deceptor Domini Myrtilus, & fide

Vectus quā tulerat, nobile reddidit

Mutato pelagus nomine. —

Vide Acronem ad Horatii lib. i. Od. i. & Euripi-
dis interpretem ὀρέσης. Fuit verò Myrtilus Mercu-
rii ex

rīi ex Phaëtusa filius, vel, ut aliis placet, Iovis & Clymenes.

ᾠδονεργον ψύλλαν ἡνιοσφοῶν) Antiquitus non cōtemptum, sed regium planè aurigandi munus, dicebaturque ἰσσοῖα: differebat autem à παρσβάτου munere, ille enim soli currus moderationi erat intentus, & τῷ παρσβάτη pugnanti, si necessum foret, suppetias ferebat. Adī Hom. Scholiast. Sunt verò Pŷlla & Harpinna nomina equorum Oenomai.

ἢ τὴν ὀπλαῖς ἄρπινναν ἀρπύιας ἴσσω) Id est, unguibus obliquis & obcavis, eæ enim in equis laudantur maximè. Philostratus iumor in Imaginibus. Φερεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενός τε, καὶ πολλοὶ τὸν μυκῆτες, καὶ κοῖλοι ἢ ὀπλῶ. Isidorus Orig. lib. xi. 1. cap. 1. In generosis equis, ut ajunt veteres, quatuor spectantur: forma, pulcritudo, meritum, atque color. Forma, ut sit validum corpus, & solidum robore, conveniens altitudo, latitudo, latus longum, substrictius, maxima & rotunda clunes, pedibus latè patens, corpus omne musculorum densitate nodosum, pes siccus, & cornu concavo solidatus. Xenophon quoque περὶ ἵππικῆς equos laudat unguilas oblongas habentes quod tales sint maximè cavæ. Πόδες δ' ἂν τις δοκιμάζοι (inquit) πρῶτον μὲν τὰς ὄνυχας σκοπῶν, οἳ γὰρ παχέες πολλὸν τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς ἐνωδίαν. ἔπειτα ἂν εἴτετο δεῖ λανθάνειν, πότερον αἱ ὀπλαὶ εἰσὶν ὑψηλαὶ ἢ πασσιναι, καὶ ἐμπεδον καὶ ὀπιθεν ἢ χαμαλαί: αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ, πόρρω πρὸ τῆς δαπέδου ἔχουσι πῶν χελιδόνα καλυμένῃ. Est verò in equis χελιδῶν unguilæ cavitatis. vide Hesychium: Neque audio doctissimum Villiomarum, qui id negat,

negat, quod utinam non fecisset.

τὸν δ' αὖ τέταρτον) Deiphobū intellige. Homeri Scholiast. ad Iliad. ultimum. Ἀλεξάνδρου τοῦ ξυδένου ὑπὸ φιλοκτίτη, περιαιμῶν τὸν Ἑλένης γάμον ἐπαδλον ἔθηκε τῷ ἀεισεύουσι καὶ ἀπὸ τῶν μάχων. Διφροβῶ δὲ γυναικὶ ἀγωνισάμεν ἔζημεν αὐτῶν.

κίρκου καταρρακτῆρος) Eodem nomine appellat Æschylus τραγ. δεσμ. Ægypti filios, Danaï filibus desponsatos.

οἱ δ' ἐπισημμένοι φρένας.

κίρκοι πελειᾶν ἢ μαυρὰν λελειμμένοι,

ἢ ἔξουσι θηρεύσοντες ἢ θηρασίμης

γάμους,

Scholiastes. Κίρκος ἦ, ἢ γυναικὶς, τὸς νυμφίους, ἢ γυναικὶς ἢ ἀνδρῶν, διὰ τὸ ἀρρακτικὸν λέγει.

τὰ δευτερεία τῆς δαισφάλτου πάλης λαβόντα κηρύξουσιν) Rectè κηρύξουσιν dixit Lycophron, nam apud veteres certaminum victores per præconem renuntiari moris erat Iul. Pollux lib. 4. cap. 12. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος ἱερὸν μὲν ἔρμου, κατεκέρυττε ἢ ἡσυχίαν ἐν τε ἀγῶσι, καὶ ἱερουργίας, καὶ σπονδῶν παρῆγγελλε, καὶ ἐπεχειρίαν ἐπαγγελλε, καὶ τὸν ἀγωνιστὰς ἀνεκέρυττε. Pindarus Python. Od. 1.

πυθιάδου

δ' ἐν δρόμῳ κέρυξ ἀνέξωτέων ἀγῶν

γέλλων ἱέρων ὑπὲρ

καλλινίκου

ἄρμασι.

Callimachus epigrammate xi. i.

ἄλλων μὲν κήρυκες ὅπῃ βεσχυρὸν ἄνομα κερὸν

φθέγγονται.

Nam sic legere malim, quàm ἄλλων μὲν κ. que vox doctis

doctis viris haecenus imposuit. Virgilius Ænei. v.

Tum satis Anchisæ cunctis ex more vocatis,

Victorem magnâ præconis voce Cloanthum

Declarat.

Inde est quod ait Eumenius rhetor. *Fortissimi viri in sacris certaminibus summo labore atque etiam vite periculo solam vocem præconis & coronæ testimonium petunt.* Huc pertinet etiam epigramma illud.

Ἰβλαίη κήρυκι τόδ' Ἀρχία εὐκλεῖ ἦν
Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνης.

Ὅς τρίς ἐκέρυξε ἢ Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα.

Item illud Statii Thebaid. v. 1.

sequitur Sicyonius Alcon,

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena

Phadimus.

ὅν ποτ' οἰνώνης φυγᾶς) Peleum cum fratrem Phocum in palæstrâ incautè occidisset,

fraterno sanguine fontem

Expulsumq; domo patriâ

canit Ovid. Met. lib. xi. 1. Solebant namque veteres perpetrâ incautè cæde à patriâ profugere, quoad expiati essent. Homeri interpres Iliad. α'. Εἴθ' ὡ παρὰ τοῖς παλαοῖς ἢ ἀκῆσιον φόνον ἐργασμένοι φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ χαρίζιν ὅπῃ τῆς οἰκίας (lego ἐστίας) συσκευαλυμένον χαδαρσίων δέομενον. ἀφ' ἐπὶ τὰ παῖδων) Ægrè ferēs Thetis mortali Peleo se nuptam, filios masculos sex igne combussit, septimo Achilli idem factura à Peleo interveniēte prohibita fuit. Homeri Scholiastes Iliad. π'.

Ὅτις καταναγκασθεῖσι ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γυνώμενα παῖδα εἰς πῦρ ἔβαλλε, νομίζουσα τὰς θνητὰς τῶ

τῶ πύρρι σάρκας καταφλέξειν, τὸ ἴδιον ἀθάνατον διαφυλάξιν, ὅπως ἐξ παίδας διέφθειραν. Ἡβροδομον δὲ γινόμενον Ἀχίλλεα βάλλῃ ὁμοίως εἰς πῦρ, θεασάμενος ἢ Πηλεὺς ἀφῆρπασε ἢ παῖδα, καὶ ἐνεγκῶν εἰς τὸ Πήλιον ὄρεθ' τρέφειν παρέδωκε Χείρωνι. Vide præterea interpretes Apollonii lib. iv. Aristophanis ad νεφέλας, & Apollodorum lib. i. 11.

περὶ γυνήτειραν ἑλαμωνύμῃ) Οὐλαμώνυμον vocat Pyrrhum, qui aliter Neoptolemus. Eodem modo νεϊκέων ἑπαώνυμον Polynicem dixit Euripides Phœniis.

ἐλλάδ' (καρὰ τόμῳ) Iphigeniam putat quæ Dianæ Tauricæ hospites immolabat. Cum enim in Aulide mactâda staret, à Dianâ in Scythiam avēcta, sacrifque ejus præfecta creditur. Placet hoc loco transcribere Antonini verba ex Metamorp. libro, quæ ita habent. Θησῶς καὶ Ἐλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτῷ ἐξέτρεφεν ὁ τῆς Ἐλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα. πρὸς ἣ ἢ Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτῇ τεκεῖν, Ἐλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησῶς ἀπελθεῖν. ἐπειδὴ ἢ ἑσραεῖα ἢ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο περὶ σήμαινον οἱ μάντις ὅπ' ἐσοῖτο πλῆρ, ἐὰν Ἀγρτέμιδι δύσωσι ἢ Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων ἢ διδοῖ σφάλιον αὐτῇ αἰτῶν τῶν Ἀχαιῶν. πρὸς ἣ ἢ βαμοῦν ἀγαμῆνι οἱ αἰεσιεῖς οὐ περσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἐσρεψαν ἄλλη παῖδ' οἰς, Ἀγρτεμις ἢ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ ἢ βαμοῦν ἔφηνε μόρον, αὐτῷ ἢ περσωτάτω τῆς Ἐλλάδ' ἀπῆνεγκω εἰς τὸ Εὐξῖνον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα ἢ Βορρυθένης παῖδα. Haecenus ille. Huc pertinent quoque illa Senecæ extremâ Octavia.

Lenes aure, Zephyriq; leves

*Tectam quondam nube atheriâ
 Qui vexistis raptam seve
 Virginis aris Iphigenianz.
 Hanc quoque tristi procul à pœnâ
 Portate, precor, templa ad Trivia.
 Urbe est nostrâ mitior Aulis,
 Et Maurorum barbarâ tellus,
 Hospitis illic cede litatur
 Numen superùm.*

Fuscâ hæc admodum etiam Ovidius elegiâ secundâ libri tertii de Ponto, qui videndus.

Pag. 16.

φαλιεῶσαν ἀσίλον) Leucen putat, quam in ponto Euxino, ut ab Achille & Helena habitaretur, Thetidis rogatu edidit Neptunus. auctor Philostratus ἠρωϊκοῖς. Arrianus in periplo ponti Euxini tribus eam nominibus insignitam ait, ac Leucen quidem à colore dictam, his verbis. Κατὰ τὸ μάλισα τὸ σόμα, ἐπ' οὐδὲ πλέοντι ἀνέμῳ ἀπαρτίτῃ ἰδίως τὸ πάλαιος, νῆσος πρὸς σκεῖ) ἢ ἵνα οἱ μὲν ἀχλλέως ἦσιν, οἱ δὲ δρόμον ἀχλλέως, οἱ δὲ λεινὸν ὅτι τῆς χροῖας ὀνομάζουσιν. πάντῳ λέγεται δέ τις ἀνεῖναι τῆ παιδί, καὶ πάντῳ οἰκεῖν τὸν ἀχλλέα, &c. Hefychius, Ἀχίλλειον πάλαιος, τὴν ἀχλλέως νῆσον, τὴν λεινὴν λεγομένην. Euripides.

ἢ
 παλαιῶσι ζεφύρου τὰν
 πολυδρόνιδον ἐπ' αἴαν,
 λεινὸν αἰτὰν ἀχλλῆος,
 δρόμος χαλκισαδίδης, οὐ-
 ζεῖναι κατὰ πόντον.

Pindarus φαεννὰν νῆσον vocat Nemeon. Od. IV.

ἀτάς

αἴας Σαλαμῖν' ἐχει πατρώων,
 ἐν δὲ εὐζένο πελάγη
 φαεννὰν ἀχλλεὺς
 νῆσον.

Antoninus Liberalis libro citato dicit etiam Iphigeniam in Leucen deportatam, immortalitateq; accepta Orilochiam dictam fuisse. Vide Eustathium ad Dionysii περιήγησιν.

τὴν ποτ' ἐν σφαγαῖς κερμάς) Cum in Aulide Grecorum naves coactæ jacerēt, tempestaq; à profectione prohiberet, proditum à Calchante est, non antè eam desituram quam Dianæ foret immolata Iphigenia, quæ dum ad aram mactanda duceretur, à Diana cervam reponēte liberata est. Meminit Lucretius lib. 1.

*Aulide quo pacto Triviai virginis aram
 Iphianassa turpârunt sanguine foedè
 Duçtores Danaûm delecti.*

Vide Virgilium Æneid. 2. Ovid. Metamor. lib. 12. Antoninum Liberalem libro citato, Sophoclem ἠλέκτρα, & Dictyn Cretensem lib. 1. Si modò is est, & non supposititius aliquis, quod magis verisimile mihi. Dianæ itaque immolatam Iphigeniam ab Agamemnone nemo nescit. Callimachus clavum in Dianæ templo suspensum memorat hymno 111.

σοὶ δὲ Ἀχμείμων
 παρθάλιον νῆος σφετέρης ἐγκέτ' εἰλο νηῶ,
 μέλιον ἀπλοῖς, ὅτι οἱ κατέδησας αἰήτας.
 τευχρῶν ἠνίκα νῆες ἀχαιίδες ἄσσα κήθειν
 ἔπλεον, ἀμφ' Ἐλένη ραμνισίδι θυμωδείσαι.
 ἔρημ.) Arrianus loco antea citato. Ἡ δὲ νῆσος
 ἀνδρῶν

ἀνδρῶπων μὲν ἐρήμη δὲν. νέμειαι ἢ αἰξίν & πολλαῖς, & ταύτας ἀναπνέουσι λέγονται τῶ ἀλλεῖ ὅσοι περὶ ἔχουσι. Ammianus narrat eōd appulſos viſis antiquitatis veſtigiiſ, temploῖς, & donariis eidē heroi cōſecratis, veſperi repetere naveſ dicētes non ſine diſcrimine vitæ illic quemquam pernoctare.

νυμφίον φέρουσι) Denominationis huius cauſſam tradit Pomp. Mela quod Achilles infeſta claſſe mare Ponticum ingreſſus victoriam ibi ludicro certamine celebravit, poſteaῖ, ſe & ſuos, ubi ab armis quiete eſſet, curſu exercitaverit: cui adſentitur Plinius, qui Achillis inſulam ab curſu aliam dicit, eumῖ, ab illā 2 5000. paſſum diſtare.

εἶδον ἠλλοιωμένην Ἰφίγειαν) De Iphigeniæ metamorphoſi inter authores nō convenit, plerique in cervam mutatam volunt, Lycophron cervam pro eā immolatam, ipſam autem in anum mutatam canit. alii in taurum, alii in urſum, alii in buciſiam, inter quos Plutarchus παραλλήλοις.

σφαγίον ἢ δὲ χερνίβιον πείλας) Σφαγίον ſive ſφάγιον, vas erat quo excipiebatur victimæ ſanguis. Pollux lib. 10. cap. 12. Καὶ ſφάγιον εἰ δύοις, ἢ (lego ὅ) ὑφ' ἑξί τῶ τῶν ἱερείων αἵματι. & poſtea eodem libro cap. 23. Σφάγιον, ὅ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Homerus Odyſſ. 3. ἄμνιον vocat, quo loco Didymus. Ἀμνίον δὲ μὲν τῶν ἀπαξ εἰρημάνων ἢ λέξις, σημαίνει δὲ ἀγγεῖον ὅπου τὸ αἷμα τῶν ἱερείων δέχονται, καὶ δὲ κατὰ τὸ ἔτυμον ἀμνίον. ὅ δὲ τερηπικόν τοῦ μένους, τοῦτ' ἐστὶ ψυχῆς. οἱ ἀπποκοὶ δὲ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Quid verò ſit χερνίβιον docet Athenæus lib. ix. Εἰς τὴν, inquit, ὕδωρ εἰς ὃ ἀπέβαλλον θαλόν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυſίαν ἀπετέλουν. Euripides

ἡρακλεῖ μαινομένῳ,

μέλλων δὲ θαλόν χερσὶ δεξιᾷ φέρειν

εἰς χερνίβ' ὡς βάβειεν ἀλκμήνης γόνῳ.

Vtebantur eadem aquâ ad manuū lotionē adhibito ſmegmate. Athenæus loco citato. Εἰς τῶν δὲ (lego τε) εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτοῖς, καὶ σμήγματι ἀπορρῦψας χάειν.

ἀδν τε παφλάζοντες) Veteres Græci omnia concava κρατῆρας vocabant. Scholiastes Sophoclis Oιδ. ἐπὶ Κολ. ad illud κοίλα πέλας κρατῆρας, ait. Τὰ γὰρ κοίλα ἕως ἐκάλον ἐκ μεταφορῆς, ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ αἰτῆν κοιλώματα κρατῆρας καλεῖνται.

ἕρκων τὸ δευτερόν ἄρσαντες (ὑλόν) Bis enim Græci de Helenâ vindicandâ, ſiquis eam rapuiſſet, conjurati ſunt. prius, cū Menelao collocaretur, iterum, cū à Paride raptâ. De priore conjuratione ſic Pausanias Λακωνικοῖς. Περίῃσι δὲ ἴσων καλόμενον μνημά ἐστι. Τυνδάρεως γὰρ θυίας ἐν ταῦτα ἵππον τοὺς Εἰλένης ἐξώρεκ μνηſῆρας ἰσῖς δὴ τῶ ἴσων τῶν ἰομίων, ὁ δὲ ἕρκῳ ὡς Εἰλένη καὶ τῶ γῆμαι περκαίδεντι αὐτῷ ἀμύνειν ἀδικημένοις, ἐξορκώσας ἢ ἵππον κηλῶρεξεν ἐν ταῦτα. Atque hæc Pausanias. Paullō fuſius in Helenæ encomio Iſocrates, hunc in modum.

Μετὰ τὴν θυſίαν ἐξ ἀδν κρατάβασι, ἐπανελεύσης αὐτῆς (Εἰλένης) εἰς λακεδαίμονα, καὶ πρὸς τὸ μνησεύσασθαι λαβούσης ἠλικίαν, ἀπανίης οἱ ἴσῖ βασιλεύοντες καὶ δυνασεύοντες ἐν ταῖς πόλεσι, ἢ αὐτὴν γνώμῳ εἶχον περὶ αὐτῆς. ἐξόν γὰρ αὐτοῖς λαμβάνειν ἐν τῶ αὐτῶν πόλεσι γυναικας τὰς πρωτεύσας, ὑπεειδόντες τὴν οἴκον γάμων, ἠλδον ὡς ἐκείνῳ μνησεύσοντες. ἔπω ἢ κεκειμένον τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικεῖν, ἀλλ' ἐπὶ κοινῆς τῆς τύχης ἕσσης, ἕτω πρόδηλον ὡς ἀπασιν ἐσομένην περκαίχουσι, ὡς

συνελθόντες πείσεις ἔδωσαν ἀλλήλοις, ἢ μὲν βοηθήσει
εἴ τις ἀποστρέψῃ τὸν ἀξιώθεντα λαβεῖν αὐτῆς, νομίζων
ἔκαστος πῶτ' αὐτὴν τὴν ὀπκιναίαν ἐαυτῷ παρεσκευάζειν.

Hactenus Isocrates. De secunda autē idem Pau-
sanias Κορινθιακοῖς. Χαλκικεῖν ὄστιν ἡ μέγα, ἀνέχει ἡ αὐ-
τὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα ἀρτέμιδος, καὶ διός, καὶ αθηνῶν.
λυκίας δ' ἐν ἐποίησι μηχανέως τὸ ἀγαλμα ἔδ' διός, καὶ
ἀργείων ἔφη τοὺς ὀπίλιον στρατεύσαστας ἐν ταῦτα ὁμο-
σαι παρεμένειν πολεμοῦντας, ἐς ἀνὴ τὸ ἴλιον ἔλωσι,
ἢ μαχομένους τελευτῆ σφῶς ὀπλάβη. Quo ritu ea fa-
cta sit, qui scire volet, videat Diestyn lib. 1. Hęc ju-
ramēta respexit Sophocles αἰαντὶ μασιγροφόρῳ, apud
quem ita Teucer.

ἢ γὰρ πησὶς σῆς εἶνεκ' ἐστρατεύσαστο
ζυγαῖκός, ὡσπερ οἱ πόνοι πολλοὺ πλέω,
ἀλλ' ἐνεγ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐπ' ὁμόμοιο.

& φιλοκτήτῃ, ubi ita Neoptoleum affatur U-
lysses.

οὐ μὲν πέπλωκας ἔπ' ἔνορκος ὕδενι,

& Horatius lib. 1. Od. xv.

Quam multo repetet Græcia milite

Conjurata tuas rumpere nuptias.

Et regnum Priami vetus.

Thucydides existimat Græcos magis Agamem-
nonis potentiā, quam religione prioris juramen-
ti coactos fuisse. verba ejus ξυγγραφῆς lib. 1. ita ha-
bent: Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τῶν τότε δυνάμει πρού-
χων, καὶ ἐποσούτων τοῖς Τυνδαρεῶν ὄρκοις κατελιημμένους
τοὺς Ἑλλήνας μνηστῆρας ἄγων, τὸν σόλαν ἀγέεσσι.

παρ' αὐτὰς κερδῶν θεῶν) Lucri Deū veteribus ha-
bitū Mercurium nemo nescit, unde & ipsi statuas
cum crumenā erigebantur. Codinus. Τοῦ κέρδους

αἶπρον

αἶπρον λέγεται, καὶ ἐμπόειον τὸν ἐρμῆν. ὅθεν τὸ ἀγαλμα
αὐτῷ ἰσῶς βασιζον μάριπτον. Suidas. Κερδῶν θεός, ὁ
ἔρμης. ὡς κέρδους ποιητικὸς. καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν κα-
λοῦσι, καὶ κλώπα. διὸ καὶ μάριπτον αὐτὸν ποιοῦσι
βασιζον. Hinc Divitem dixit Aufonius in epist.
ad Paullinum.

Jam nunc per auras Persei talaribus,
Petaσος αἰθῆραις Arcados veddis, vola.

ταύρω) Taurum vocat Bacchum, quem tau-
rinis cornibus effingebant veteres, quia iis pocu-
lorum vice utebantur. Nicandri Scholiastes ἀλε-
ξίφαρμακοῖς. Οἱ παλαιοὶ κέρσιν ἐρχόντο ἐν τῇ πό-
σει ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κέρσιν εἰρηται. ἢ
διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, ταῦτεσι τὴν ἀπὸ τοῦ
οἴνου ἰχθύν, ὁ δὲ δῖονος καὶ ταυροκέρως. Festus. Cor-
nua Liberi patris simulacro adjiciuntur, quem in-
ventorem vini dicunt, eò quod homines nimio vino
truces fiant. Apud Cyzicenos & Argivos Bacchi
statua tauri figurā erecta fuit. Neque negligendus
de cornibus, vicem poculorum usurpatis Nonni
elegans locus Dionys. lib. xi 1.

καὶ βοόοις ἀρύοισι κερδῶσιν ἀντὶ κωπέλων

μήπω φαινόμενων, ὅθεν ὕστερον ἐξέτι κείνῳ

δέσκειλον ἔνομα τοῦτο κερδῶν κέρσιν πέλων ὄνῳ.

ἰχθῶν ἐμπλέξας λύρας) Leonem intelligit Tele-
phum, qui cūm Græcis transitum per Myliam in-
terdixisset, jamque ad arma devenisset, ab Achil-
le ope Bacchi, qui cum vite supplantabat, vulnus
accepit, quod sanari non potuit nisi ab ipso Achil-
le. Vnde Serenus Sammonicus.

Ut Larissæā curatus Telephus hastā
Proderit.

Allusum huc quoq; ab Ouidio Trist.lib. 1. eleg. 1.

Namque ea vel nemo, vel qui mihi vulnera fecit,
Solutus Achilleo tollere more potest.

Supplantatum verò à Baccho Telephum etiam
infra canit.

— οὐδ' ἔτι δὲ πύργου τέκοι
μυσῶν ἀνάκτορον, ἔπειτα οἰκιστὸς δόρυ
γνάμψαι θέοισιν ἄρ' ἔτι συνδήσας λύγρις.

Aliter tamé Dictys lib. 2. In festus (Telephus) Aia-
cem invadit, atque fugatis quos adversum ierat, cū
obstinatè Ulysssem inter vineas, qua loco adjuncta
erant, insequeretur, præpeditus trunco vitis ruit. Id
ubi Achilles procul animadvertit, telo jaculatus fin-
itur sinistrum regi transfigit.

κείωντ' ὀδόντ) Dentes sectores, Græcis τομαῖς,
dicuntur anteriores. Artemidorus lib. 1. cap. 32.
Ὀδόντες ἐμπεδῶδοι ἐμβληθέντες οἱ καλούμενοι τομαῖς
ἔδεν ἔωσι παράξαι διὰ λόγῳ. Et Iul. Pollux lib. 2. οἱ
δὲ ὀδόντες ταῖς γένυσιν ἐμπεφύκασι δύο καὶ τειράκοντα.
ἐκκείωνται ἐκατέρω σιαγόνι ἐγγερωμένοι, ὧν οἱ μέ-
σοι τέσσαρες καλῶνται τομαῖς. Isidorus præcifices vo-
cat Orig. lib. xi. cap. i. Dentium autem alii τομαῖς
vocantur, alii κυνὸδόντες, alii μύλιοι. Latinè Præci-
fores, Canini sive Colomelli, & Molares, qui ve-
teribus Latinis etiam Genuini appellati, quod à
genis dependerēt. Hinc lucem do Arnobio lib. 3,
dicenti. Etiam sequitur ut; habeant subtractionibus
ciborum dentes trini generis, atque in officia trina
compositos.

λευσῶ παλαι δὲ) Huc pertinet Nerei vaticiniū,
quod est apud Horatium Ode xv. lib. 1. Hermoge-
nes quoque lib. Πιεεὺ μισθ. δειν. Ἐλένη τῶν κελῶν αἰ-
τίη

τῖα πᾶσι καὶ ἑλλήσι καὶ βαρβάρῃσι, καὶ μάλιστα τοῖς τρω-
σὶν ὁμολογεμένως κακῶς ἐλίλυθε. Videnda quoque
Paridis ad Helenam epistola, quæ est inter Heroi-
dum Ovidianarū. Accius Telepho citante Prif-
ciano.

Quantam Tyndareo gnata & Menelai domus
Molem excitavit belli, pastorque illius. Lego
Illius.

σπίεον ὀλεθρίων κελῶν) Lucem huic loco adfe-
runt illa Artemidori lib. 3. cap. 35. Ἄλυσις σημαί-
νει καὶ πολὴν περὶ γράτων ἐκ ἐνδύμων οὐδὲ περὶ τῶν.
πέπλεκῳ μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν οὐκ ἐνδύμων ἔτους δεδε-
μένους ποιεῖ. Plinius lib. 11. epist. viii. Veteribus
negotius novæ accrescunt, nec tamen priora peragun-
peraguntur: tot nexibus, tot quasi catenis manus in
dies occupationum agmen extenditur.

Pag. 18.

Hinc Catenati labores apud Martialem lib. 1.
epigra. xi 1.

Exspectant curæq; catenatique labores,
Gaudia non remeant, sed fugitiva volant.
μηδ' αἰσικεῖων) Hecuba gravida cum facem se,
qua tota conflagraret Troia, parere somniasset,
territa Priamo marito somnium omne exposuit,
qui Æfacum filium quem Merops avus maternus
somnia expendorum rationem edocue-
rat, arcessi ad se iussit, Æfacus verò re auditâ exi-
tium toti Troiæ portendi respondit, ac proinde
exponendum partum admonuit. Vide Apollodō-
rum lib. 3.

νυκτίφοιτα δειμάτα) Infomnia vocat νυκτίφοιτα
δειμάτα, quoniam ea noctu grassentur, hominesq;
percellant. Causam ob quam noctu obrepant ex

Peripateticorum sententiã refert Ælianus Var. Hist. lib. 3. cap. 11. his verbis. Οἱ περὶ παθῆτικοί φασί μεθ' ἡμέραν θηλεύσαν τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περὶ πλέ-
πεδῶ, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκ-
τωρ δὲ διαλυθεῖσαι τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφα-
ραϊθεῖσαι ἐν τῷ περὶ τὸ δῶρα καὶ τέπω, μαντικώτερον γο-
υέδῶ, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

τεφερώσας γῆνα λιμναίῳ πυρὶ) Τεφεῶν Græcorum
Latinè *Cinefacere* dixit Lucretius. Lemnium ig-
nem vocat quem in Lemno inventum nonnulli
volunt, quod tamen falsum. ἐν ταῦτα γδ ἀνιένται ἐς-
γῆρας πύρος αὐτόμαλοι φλόγες. ut ait Heraclides in
Allegoriis.

τεφεῶν ἵππεντα κλειδάς εὐάρεχσ μύλω) Lege ex emē-
datione C. I. V. Iosephi Scaligeri *τυπένη*. Optimè
autem illustrat Lycophrone illa Ovidii Me-
tamorpha. VII.

— pavor occupat illum,

*Ante oculosq; natant tenebrae, retròque ferenti
Aversos passus medio lapis obstitit arvo (lego
arma)*

*Quæ super impulsus resupino corpore Cynum
Di multa vertit, terræq; afflixit Achilles.*

Qualia verò fuerint ejus ævi saxa discite ex Juve-
nalis Sat. xv.

*Saxa inclinatis per humum quesita lacertis
Incipiunt torquere, domestica seditiane
Fela. nec hunc lapidem, quales & Turnus, &
Ajax,*

*Vel quo Tydides percussit pondere coxam
Ænea, sed quem valeant emittere dextra
Illis dissimiles, & nostro tempore nata,*

Nam

Nam genus hoc vivo jam decrescerat Homero.
Virgilius Æneid. XII.

— saxum circumspicit ingens,
*Saxum antiquum, ingens, campo qui forte ja-
cebat*

*Limes agri positus litem ut discerneret arvis,
Vix illud lecti bis sex cervice subirent.*

Est verò μύλω lapis molæ superior, qui etiam ὄν-
nuncupabatur: inferior verò μύλη. Latinis veteri-
bus μύλω sive ὄν- dictus *Catillus*, μύλη autè *Me-
ta*. Ammianus lib. xvii. *Dingq; pensilis hominū mi-
libus multis tanquã molendarias rotãtibus, caveã lo-
catur in mediã, eiq; sphaera superponitur abena, &c.*
Et *Machina*. Vnde *machinale pondus* apud Auso-
nium pro molã.

*Cui subjugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali saxa volunt pondere.*

Et *machinaria molã* Apuleio Miles. vii. *Protinus
uxor ejus auara quidẽ nequissimaq; illa mulier mo-
la machinaria sub jugum me dederat.* Aliàs *Machi-
na* non tam pro lapide, quàm pro ipsã molã posi-
ta. Idem Madaurenfis libro citato. *Mihi verò per
diẽ laboriosa machina attento sub ipsã vespera fur-
fures apponebat incretos ac sordidos, multoq; lapi-
de salebrosos.* lib. ix. *Nec die tantum, verum per-
peti etiam nocte, prorsus instabili machinarũ verti-
gine lucubrãt pervigilẽ farinam.* Postea. *Helcio
sparte dimoto nexu machine liberatũ applicãt præ-
sepio.* Item paullò antè. *Quantquam frequẽter, cum
inter homines agerem, machinas similes circumrota-
ri vidissem.* Æsinis autem istis machinariis (ut
hoc obiter dicam) oculos velabant, ad amolien-
dum

dum capitis vertiginem, qui mos etiamnum tenet. Colligo ex Apulcio ibidem. *Dic sequenti mola qua maxima videbatur, matutinus adstitior, & illico ve' a' a' facie propellor ad incurva spatia flexuosi canalis, ut in orbe termini circumfluentis reciproco gressu, mea recalcans vestigia, vagarer errore certo.*

ἀλλήνηρ⊕ (ψυδραῖσι φήμαις) Plutarchus ἑλληνικοῖς. Τῆς μῆριναῖς ἢ Τένω διαβαλλόμενος ὡς βυλόμενος αὐτῆ συγγενέδαι, Μόλω⊕ ὁ ἀλλήνης ψυδῆ καταμαρῦρῆσεν αὐτῷ, Heraclides de Rebusp. λέγεται ἢ καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μῆριναῖς καταμαρτυρήσαντο⊕ ἀλλήτῃ πρὸς βιάζεσθ (malim βιάσασθ) ταύτην, εἰς λάρανα καὶ μεβληθεῖς ὑπὸ τῶ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥίφεις διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον, διὰ τὸ καταψεύσασθαι τὸν ἀλλήνην, διὸ ὁ γόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀλλήνην εἰσέναι. Stephanus in Τένεδ⊕. Καὶ παρρημία, Τένεδ⊕ ἀλλήτης, ὅπῃ τῶν τὰ ψυδῆ μαρῦρῆντων. Τὸν γὰρ ἀλλήτην ἢ φιδονόμην πρὸς Κύκνον ἦγαγε μαρτυροῦντα ὅπ Τένυς αὐτὴν ἠδελε βιάσασθ.

λαρῆακοφθέρης ῥίφας) Cycnus mortuâ priore uxore Proclea, ex qua Tenû & Hemitheam (quam alii Leucotheam) suscepit, Philonomen (alii Polybeam) duxit, quæ cum capta amore Tenni eum de stupro compellasset, atq; ille detrectaret, apud patrem eum accusavit tanquam vim inferre voluisset, qui credens illic arreptum in arca conclusum in mare projecit, Neptunus verò misertus tum propter pietatē, tum quia nepos esset, arcam ad Leucophryn insulam appulit, ubi Tenu ab incolis benignè exceptus, & pro rege habitus est, suoque de nomine insulam Tenedum nuncupavit.

vit. Historiam narrat Homeri Scholiastes Iliad. α. Plutarchus ἑλληνικοῖς Tenum cum sorore in Tenedum profugisse commemorat. vide præterea Heraclidem de Rebusp.

χρηλῶ καταδρύφαξε διπύχως γονὰς) Lycophron utrosque Cycni liberos arcæ inclusos memorat, alii solum Tenum. Mos verò veteribus, eos quos supplicio afficere vellēt, in subterraneo specu, aut arca, aut alio aliquo loco cōcavo concludere parum alimenti apposito, ne fame necare viderentur, quod nefas habebatur. Hinc apud Sophoclem ἀνπηζόνη.

Χο. μόρω ἢ ποίρω καὶ σοε βυλεύη κλαεῖν;

Κρε. ἀγῶν ἐρημ⊕ ἐνθ' ἀν' ἦν βρεσῶν σίε⊕,

κρύψω πείρωδαι ζῶσαι ἐν κατάρυχι,

φορβῆς τοσῶτον ὡς ἀγ⊕ μόνον περθεῖς (lego

περθεῖς)

ὅπως μίασμα παῶς ὑπεκφύρι σάλλις.

Demetrius Triclinus. Εἴθ⊕ ἦν παλαιὸν βυλομένουσ καταειργύναι πνὰ ἀφοσιούσθ καὶ βραχὺ πιδέναι τροφῆς. καὶ γὰρ ὑπενόων κατάρσπον τὸ ἰοιούτων ἐπ. τῦτο ἢ ἐποῖν ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῶ ἀναρεῖν, ἰοῦτο γὰρ ἀσβεῖς. Observare quoque eum morem est in Theocriti δαυλούσις, in his versibus.

ἀσπὶ δ' ὡς πῶκ' ἐδέκλω ἢ αἰπόλον ἐυρέα λάραναξ

ζῶν ἐόνια, κακῆσιν ἀτασλίησιν ἀνακί⊕.

ὡς τε νιν αἰσιμαὶ λῆμανόθε φέρβον ἰοῖσαι

κέδερν ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνδεσσι μέλισσαι,

οὔνεκα οἱ γλυκὴ μοῦσα κατὰ σῶμα⊕ χέε νέκλαρ.

Hinc etiam illustro Arnob. lib. v. *Cymis Nana speciem contemplata regis Sangarii fluminis filia carpit mirans, atque in sinu reponit: fit ex eo prægnaans, tanquam*

tanquam vitiatam claudit pater, & curat ut inedia moriatur.

μνήμων ἐπιμῆδης) Olim heroibus varii submotores adhibebantur, quo modo etiam Achilli Phoenix, qui hoc loco *μνήμων* idèd à Lycophrone appellatur, cui etiam à Symmacho lux, qui lib. 3. epist. 13. ita ait. *Nullam certè Nestor tertiae ætatis suæ seculo militia vacationem poposcit, nec Achilli excusavit ætatis suæ frigus Phoenix monitor.* Latinus Pacatus in Panegyrico. *Sanctè Tybris quondam hospitii monitor Æneæ, mox Romuli conservator expositi.* Statius Sylv. lib. v. in Epicedio i' atris.

*Hinc tibi vota patrum credi, generosaq; pubes
Te monitore regi, mores & facta priorum
Discere.*

Tertullianus Apologetici cap. xxx. *Illuc suspicientes Christiani manibus expansis, quia innocuis, capite nudo, quia non erubescimus, denique sine monitore, quia de pectore oramus.* Idem omninòd munus Epitydæ apud Virgilium Æneid. v.

*At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemq; impubis Iuli
Epityden vocat, & fidam sic fatur ad aurem.*

Delecti ad eam rem non nisi viri moribus & ætate graves. Parthenius Erot. vi. *ἔως ὅτε τρεφεὺς ἀντὶς ἀναπνύσαντο, καὶ ἐπιγνῶς τὸ πάθος, τῆ μὲν παρρεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ἢ βέλῃται ταύτῃ ἔπειτα μάλ᾽ ἡρήσῃ.* Apuleius Mil. x. *Et magnā domus cladem ratus indigere consilio pleniore, ad quendam compertæ gravitatis senem educatorem* (ita cōstitutō ea verba) *protinus refert.* Val. Flaccus lib. 1.

Æsonides, fessum Phylace quem miserat avo,

Non

Non jā operū in partē, monitus sed tradat ut acres; Æschylo etiam Prometheo *μνήμονες ἐεικνύες* dicuntur, quæ pænarum terrore homines ad beneficiendū moneant. Alias verò *μνήμονες* apud Doriæses dicebantur, qui *Metatores* apud Romanos. Vide Plutarchum Συμποσ. lib. 1. quæst. 1. Quod Mnemonem quandam hic comminiscitur nobis Scholiastes, more suo facit, id est, inepricit.

ἀλλὰ ληθάργω σφαλεῖς) Lethargus morbus notissimus. De eo ita Ser. Sammonicus.

Denique nonnunquam somno sic membra gravantur,

Ut conjungatur leto sopor altus acerbo.

Vide Celsum lib. 23. cap. 20. & Plinium lib. 24. cap. 9. Lycophron pro oblivione posuit, efficien-tem pro effectu.

ὅταν πελασγὸν ἄλμα) Fertur Achilles tanto impetu in terram desiliisse, ut fontem isto suo saltu ederet. Id ipsum quatuor sequētib; versibus describit Lycophrō. Meminit ejus rei Euripides *ἀνδρομάχη*, & Iustinus Martyr in Orat. ad Græcos, his verbis. *Αὐτὸς δὲ ὁ πηληϊάδης ὁ ποταμὸν πηδήσας, τριαν κατὰ σέβας, ἔκλειρα χειρωσόμενος. Πολυξένης ὁ ἦρας ὑμῶν δῶλον ἦν, ὑπὸ Ἀμαζόνων νεκρᾶς νενίκηλο.* Vbi loci, ὁ ποταμὸν πηδήσας, vertendum erat, *qui fluvium saltu excavit.* Et sanè errant doctissimi viri Henr. Stephanus, & Frid. Sylburgius.

ὄρχησις ἀρης) Martem ὄρχησιν dici existimaverim, quia *πυρρίχη* erat ὄρχησις ἐνόπλιος, cui respondet Romanorum *bellicrepa saltatio*, quando cum armis saltabant, ut est apud Festum, & Quintil. lib. 1. cap. 12. de eadem illa verba Agathiæ lib. 1.

Τροχᾶ-

Τερχάζειν Ἰο ἀγαγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων ἐν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι, ἕς τε πυρρίχλιω ἰνὰ ἐνόπλιον περιειδνεῖσθαι, καὶ δαμῆϊ τῇ σάλπιγγι κλισιοβομβεῖσθαι τὸ ἐνούλιον ἐπιπύρριχον &c. Heliodorus Æthiop. lib. 111. Τὸς παρ-
 νικῶς χοροῦς, τὰς ἀυλιεῖδας, τὴν ἐνόπλιον τῶν ἐφέθων δεξὶ πυρρίχλιον ὄρχισιν &c. Elegētissime depingit Apuleius Miles. x. Puelli puellāq, virenti florētes atātulā, formā conspici, veste nitidi, incessu gestuosi, Gracanicam saltantes pyrricham, dispositis ordinationibus decoros ambitus inerrabant: nunc in orbe rotarum flexuosi, nunc in obliquam feriem connexi: & in quadratum patorem cuneati, & in caterve diffiduum seperati. At ubi discursus reciproci multimodas ambages tubæ terminalis cantus explicuit auleo subducto, & complicitis spirarijs, Paridis scena disponitur, &c. Fuit etiam Troia nominata. Virgilius Æneid. v.

Troiaq, nunc pueri Troianum ducitur agmen. Servius. Ludus ipse quem vulgo Pyrricham appellant Troia vocatur. Festus. Troia, & regio Priami, & lusus puerorum equestris dicitur. Euripides quoq; Andromachā τρωϊκὸν σῆδημα appellat. De saltationum autem nominibus, ut & de generibus, dividia inter authores. Vide interpretem Sophoclis ad Ajacem, Aristophanis ad Nubes, Vlpianum ad Olynthiacam 11. & Iul. Pollucem lib. 4. cap. 4. Emendandus verò obiter Sophoclis interpres. Τῶν ἢ ὀρχήσεων ἢ μὲν βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἢ ἢ κρητικὴ, ἢ ἢ πυρρίχη. Nam malè legitur ἢ κρητικὴ, ἢ καὶ πυρρίχη. quod falsum. siquidem κρητικὴ erat Corybantiaca, sive Gnosia, πυρρίχη verò ἐνόπλιον. Poteris nihilominus ὄρχισιν interpretari τὸν

τὸν ἄλλοπερσῆλλον. Aut qui in nuptiis Cadmi & Harmonicæ filix sine armis nudus saltavit. Nonnus Dionys. lib. quinto.

πατὴρ δὲ ὑπὸ χάσματι κέρως
 γυμνὸς ἄτερ σακῆων ὠρχήσατο μείλιχον ἄρησ.
 σρόμβον ἢ αἵματηρὸν ἐξάσχαν νόμον) Notum est veteres ignoto tubarum usu couchis uti cōsueviffe. Helychius, Κόχλιος τοῖς θαλαττίοις ἐρχῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπγγων ἐνερέσεως. ita emendo, nam malè antea Κόχλον, τοῖς θ. Hinc Theocritus Διοσκ.
 ἢ ἢ ἀμυκτον, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκῆσατο κοῖλον,
 οἱ ἢ δοῶς συνάγασθεν ὑπὸ σκιεῶς πλατανίσων
 κόχλων φουσαδέντων.

Virgilius.

Sed tum fortè cavā cum personat aquora
 conchā.

Ovidius.

Ceruleum Tritona vocat, conchāque sonanti
 Inspirare jubet, fluctusque & flumina signo
 Jam revocare dato.

Tertulliano hinc lucem dō lib. de Pallio. Adhuc maris conchæ & buccinæ peregrinantur in montibus, cupientes Platoni probare etiam ardua fuisse. Huc referendum etiam Theognidis ænigma illud præscum conchæ in militiā usum exprimens.

ἢ δὴ γὰρ με κέκλιπες θαλάσσιον οἰκάδε νεκρὸς
 τεθνηκώς, ζωὴ φεγγόμενον σόματι.

παρέφικεν δ' ὄψε λήϊε γυῖα λόγχαϊς ἀποσίλωσες) Pag. 20.

Eodem modo Ennius Annal. lib. vi 11.

stant poluere campeī.

Hastate spargunt hastas, sit ferreus imber.

*
Desantur campis horrentia tela virorum.

*
 *

Horret ager, campeiq; armis subleimibus ardent.
 Et in XIV.

Horrescit telis exercitus asper utrinq;ue.
 Item in Erechtheo.

Arma arrigunt, horrescunt tela.
Sparsis hastis longis campus splendet & horret.
 Homerus.

ἄσφειξεν ἢ μάχι φησὶμβροτος ἐγγείησιν
 μακρῆς, ἄς εἶχον ταμεισίχρους.

Virgilius. — *tum ferreus hastis*

Horret ager.
 πηροῖσι χερσὸν ἀέρος διατράφων) Simili phrasi dixit
 Virgilius Æneid. lib. 1.

— *versâ pulvis inscribitur hastâ.* Sidon.
 lib. 11. in epistola quadam ad Domitium. *Mun-*
dius incanduit, glacies Alpina deletur, & hiulcis a-
rentium rimarum flexibus terra perscribitur.

Nonnus Dionys. lib. 3.
ἰδαίνω ἀερόπτεο διατράφας κόνιν ὀλκῶ.
 Plautus.

Corpus tuum virgis ulmeis inscribam.
 Achillem verò mortui Hectoris corpus currui al-
 ligatum circumvectantem eleganter aquilam
 vocat, alludens ad veterum consuetudinem, qui
 reges & viros principes post mortem ab aquila
 vehi fingeant. Artemidorus lib. 2. cap. 20. Ὁ
 χεῖδα ἀετῶ βασιλευσὶ μὲν, καὶ μεγιστῶσι, καὶ πλουσίοις
 ἀνδράσιν ὀλεθρον μνηστεύεται. εἴθ' ἂν γὰρ παλαιὸν ἀπο-
 θνήσκον-

θνήσκοντας τοὺς πλάσσειν τε καὶ γράφειν ἐπ' αὐτῶν
 ὀχλημένους, καὶ διὰ τῶν τοιούτων δημιουργημάτων πμῶν.
 Hinc fortè nata Romanorum consuetudo, qui
 cremato Imperatoris corpore aquilam emitte-
 bant, quæ in caelum animam principis deferre
 credebatur. Qua de re est apud Herodianū lib. iv.
 Postea ait.

λευρᾶς βοώπης γαλομῶν δὲ αὐλαῶ.

Similiter Sat. 1. Iuvenalis de malefico per arenam
 tracto.

Et latum mediâ sulcum deducit arenâ.

πῶς τε παλῆς) Apollinis Hector, non Priami,
 putatus quibusdâ. Homeri Scholiastes Iliad. ter-
 tio. Πορφύει ἐν τοῖς παραλελειμένοις φησὶν ὅτι ἡ
 ἔκδορα ἀπόλλωνος ἴδον παραδίδωσιν ἱβυκῶ, ἀλέξαν-
 δρῶ, ἐυφορίων καὶ λυκόβορον. Fortè eâ ratione quâ à
 veteribus herôes omnes Deorum filii nuncupa-
 bantur. Hierocles in Commēt. ad χρῆσῶν Pytha-
 goræ: Θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπευφημῶνται, οὐκ
 ἐν θνητῆς ἕστας αὐτοὶ γενόμενοι, ἀλλ' ἐν τῆς μονοειδούς
 αὐτῶν αἰτίας περιόητες, οἷον φῶς ἢ ἠὲ σία ἢ φῶς εἰνὲν σῶμα-
 ῖον ἀνδρῶν. Emendabis verò obiter Etymologi-
 cum, ubi malè legitur τῶν φιλάτων, quod ab do-
 ctissimo Sylburgio non animadvertum.

λαβὼν ἢ τῶν πεφασμένον δόν) Taurum oc-
 cisum vocat Hectorem, quem Priamus redemit
 auro. De eius redemptione vide Homerum Iliad.
 α. & Theonis Sophistæ παραδείγματα. Meminit
 quoq; Theoph. Simocarus in epist. quadam. Ἡ δὲ
 πη καὶ πρίαμον ὁ τῆς δέπδοσ. παῖς. καὶ πολὺν γὰρ ἐχρῆζεν
 ὁ τῆς πηλέως ἠχύνετο, καὶ δίδωσι τῶ πατρὶ τε θνητότα του
 παῖδος, δυνε χεσῶτα φιλοπυμένον δῶρα ἢ πρίαμον.

Et Lactant lib. III. *Scilicet aurum pendere debuit, tanquam pro mortuo. Hædore.*

σκεδρῶ παλάμῳ τρυπάνις ἤρτημένῳ) Ita solebant veteres. Homeri Schol. Iliad. v'. Μὴδέπω νομισμάτων ὑπαρχόντων, σταθμῶ ἐδάμενοι οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον ἢ ἀργύρεον, καὶ τὰ παρὰ πώλησιν. Idem mos Romanis præcis. Æl. Donatus Phorm. Act. I. Sc. I. *Vnciatim. Cum expensa pecunia ferretur more veterum, non, ut nunc, annumeraretur.* Persii interpres vetus Sat. 2. *Solebat (as) pensari potius, quam numerari.* Festus, *As pensantes expendebant, non adnumerabant.* Isidorus Otig. lib. x. *Præius qui dabant pecuniam, non numerabant eam, sed appendebant.* Ea propter trutinina in æde Saturni polita fuit, moris antiqui vestigium. Varro de L. L. lib. IV. *Per trutinam solvi solitum, vestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc propter pensuram trutinam habet positam.*

κρητῆρα βάκχῃ δύσεται) Homeri Scholiastes Iliad. v'. Διόνουσι φαίσιον γενόμενον ἐν νάξῳ μίαν τῶν κικλάδων ξενίσις, ἔλαβε παρ' αὐτῷ δῶρον χρύσειον ἀμφορέα. διαχθεις δ' ὕπερ ἐν ὑπὸ λυκύργῳ, καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἀμφορέα, ἢ δ' τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ἔσπεως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποθῆναι ὅσα αὐτῷ. quæ verba optimè hunc Lycophronis locum exponunt. Est autem hic crater inter astra postea relatus: Macrobius in Somn. Scip. lib. I. cap. XI. *Arctani huius indicium est crater Liberi patris ille sive in regione qua inter cancrum est & leonem locatus, &c.*

νύμφαισι αἱ φίλαντο βηφύρα γάνου) Nymphas a mare

mare Bephyri fluentia ait, quia eæ fluminum omnium præfides credebantur. Servius Eclog. I.

Omnibus aquis Nymphae sunt præfidentes. Vide Porphyrium lib. de Nympharum antro. Itaque quicumque fluvium transirent, eum adorabant, & manus lavabant. Hesiodus lib. 2.

Μὴδέ ποτ' ἀνείων ποταμῶν κελίβροον ὕδαρ.

Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὐξῆ ἰδῶν ἐς καλά βέεδρα,

Χεῖρας νιψάμεν πολυπράτῳ ὕδατι λευκῷ.

Militares copię sacrificabant, atque id vocabant θύειν τὰ διαβατήρια. Neque Romani Petroniam amnem in Tiberim defluentem inauspicatò transibant, & Peremne auspicari dicebant. Festus *Peremne auspicari dicebant, qui omnem aquam, quæ ex sacro oritur, auspicato transit.* Vide eundem in *Petronia.*

ὅς περ δειμαίνων πόντιμον) Historiam quam Lycophron innuit, narrat Homeri interpres Iliad. α. λέγεται τῷ θέτιν παρὰ διδς μαθεῖν περὶ ἀχλλέως, ὅτι εἰ μὲν μείνη ἐν τῇ φθίᾳ μὲ συμπαλεύσας ἑλλησι εἰς πῦλινον, πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ζωὴ, ἀδοξῶ δ' εἰ δὲ συνελθοῖ αὐταῖς, ἔσται ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ' ἀοίδιμος καὶ ἐυκλείης. ὅθεν ὡς περ ἐν δία ἡ θέτις τοῦτο, ὡς αὐτὸν παρὰ θημένη εἰς τὸν λυκομήδους παρθενοῦνα ὡς κόρη ἐν τῇ σκύρα. Philostratus junior in Imaginibus. Τὸ δ' εἰς τοὶ μοιρῶν ὅτι τῷ παιδὶ δόγμα παρὰ τοῦ πάρος Νηρέως ἢ Θέτις μαθοῦσα, καὶ ὡς ἐπ' ἀμφω πεπερωμένον αὐτῷ εἶη, ἢ ζῶν ἀκλεῶς, ἢ ἐυκλεῆ γενόμενον πάχιστα τελευτᾶν, ἀποδετῶ αὐτῇ ὁ παῖς ἔν ταις λυκομήδους θυγατράσιν ἐν σκύρα κρύπτεται, κόρη μὲν εἶδ' ὀκῶν ταις ἄλλαις. Tertullianus lib. de Pallio. *Naturam concussit Larissæus heros in virginem mutando ille*

ferarum medullis educatus, unde & nominis concilium. Apud Statium Papinium in Achilleide sic Scyrum alloquitur Thetis.

*Chara mihi tellus magna cui pignora cure
Deposuit, ingens timido commissimus astra,
Sis felix, taceasq; precor quo more tacebat
Creta Rheæ, te longus honos aternaq; cingent
Templa. — & quæ sequuntur.*

Horatius Carm. lib. 1. Od. vi 11.

Quid latet, ut marina

*Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Troia
Funera, ne virilis.*

Cultus in cædè Lycias proriperet catervas.

Theon in Paradigm. Ο ἄχαιεὺς πολλαὶ φράσας χαλεπὴν ὄπλοισι, καὶ τῆ δόξῃ τοῦ πατρὸς εἰς σῶσεν καταφυγῆ, καὶ εἰς παρθενοῶνα κατέδου, καὶ τὴν φύσιν ἐκρυψε τῷ σχήματι, κόρη δοκεῖν εἶναι βελομένη. Vide etiam Hygini fab. 96. Apollodorum lib. 3. Ioan. Tzetzen Chil. 1v. Hist. 16. Philostratus ἠρωϊκοῖς commentitium existimat.

ὄϊον κίων ἀισώσεις δέμων) Hectorem κίονα vocat eleganter poeta noster.

κύλοι γδ οἰκων παῖδες εἰσὶν ἄρσενες.

ut ait Euripides. Inde Apuleium illustro Miles. 7. Sed uxor eius Plotina, quadam rare fidei atque singularis pudicitie femina, qua decimo partus stipendio viri familiam fundaverat. Item Statium Papium Sylv. lib. 1v. in carmine ad Maximum.

Sed damus lento veniam, quod alma

Prole fundasti vacuos penateis.

O diem latum, venit ecce nobis

Maximæ alter.

Et The-

et Thebaid. lib. 1.

*Hic sexus melioris inops, sed prole virobat
Femineâ, gemino natarum pignore fultus.*

Huc pertinent Artemidori illa lib. 2. cap. 10. Κίονες ἢ κατὰρῶ πνεὶ καίονοι, καὶ μὴ διαφθερόμενοι, τὰ τέκνα σημαίνουσι τῆ ἰδόντων ἐπὶ τὸ βελτίον καὶ λαμπρότερον μεταβῆναι. δι δὲ συντεταγμένοι υἱῶν ὄλεθρον σημαίνουσι. Afranius in Privigno etiam mulierem firmamentum appellat simillimo modo.

Uxorem quæris firmamentum familia,

Scias abesse ab his lustris ingenium procul.

Lycophronis huic loco similis planè Pindari in Olympion. Od. 3. dum inquit.

ἀλλεῖα τ' ἐνεκ' ἐπεὶ
ζῆλος ἦτορ λιπὴς ἔπεισε μάτρη.
ὄς ἐκίον' ἐσφαλες τριάς
ἀμαχὸν ἀσεβῆ κίονα,

Simili modo in Cantico Canticorum angeli columnæ nuncupatur. Mox vocat Hectorem ἐρεσμοπάτρης, quemadmodum Pindarus sæpè victores suos. Quæ autem homines columnæ affimilentur hæc est causa. In ædibus prisca ævi erant effigies, quæ columnas earum fulcirent, ut auctor est Vitruvius: ex à Græcis ἀτλαντες, à Latinis Telamones dictæ fuerunt: Verba hæc sunt lib. vi. cap. x. Item si qua virili figurâ signa nutulos aut coronas sustinent, nostri Telamones appellant, cuius rationes quid ita, aut quare, ex historicis nō inveniuntur, Græci verò eos ἀτλαντας vocitant. Atlas enim historice formatur sustinēs μῦθῳ. Atq; ἀτλαντες quidē quia fabricabatur ad effigiē Atlātis cæli colūnā sustinētis.

Eleganter Æschylus Prometheus.

Οὐδ' ἦτ' ἐπέει με καὶ χαλκὴν ἔχου τύχαι
 τείρωσ' ἀτλαντῶ δὲ πρὸς ἐσπέρας τόσσας
 ἔσηκε κίων ἕραν ἢ τε καὶ χυδὸς
 ὅμοις ἐρείδων ἀχθὸς ἢ ἐνάγκυκαλον.

Nuncupabantur autē isti telamones gibbosi, quod
 ita fierent (ut ait Servius) ut gibbosis imitentur, dum
 onera sustinent. Martialis hinc est capiendus.

— ridetur Atlas cum compare gibbo.

Ait verò Victruvius ἀτλαντῶς Latinè *Telamones*
 dici, ut & Glossarium *Telamo*, Ἀγλαίσσο οὐρεῖς. Emen-
 do Ἄτλας τὸ οὐρεῖς. quod & in Critico monui. Id ab
 Ennio profectum docet Servius lib. 1. Æneid. Vel
 potest ejus assimilationis hæc causa videri, quod
 olim columnas pro simulacris ponere consueve-
 rint. Clemens Strom. 1. πρὲν γ' ἔν ἀκείνω δ' ἴππων τὸς
 τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἴσαντες οἱ παλαοὶ, ἐσε-
 βον τούτους ὡς ἀφιδρύματα Ἰὺ δεῦ.

Pag. 22.

καλῶν ἐπ' εὐχαίς πλείεα φύξιον δια) Appellat φύ-
 ξιον δια, qui aliter ἀποτρόπαιος, Latinis *Averruncus*
 & *Prodigialis*: Et *Averrunci* dii omnes. Glossæ.
 δεὸς ἀποτρόπαιος. *Auruncus*. Ecdē *Auruncus*, δεὸς
 ἀποτρόπαιος. *Deos depellentes* dixit Persius Sat. v. &
Deos avertentes Tarquinius apud Macrobi. lib. 3.
 cap. 20. Appositè autem Iovem prædicit invocan-
 dum Græcorum exercitui, quippe cui etiam post
 reportatam victoriam simulacrum statuebant, ut
 est apud Scholiasten Euripidis Phœnissis.

καὶ σαυροῖσι κορσῶν ἢ πέρων) Palos hos *Cervos* Ro-
 mani appellabant. Solebant verò illos castris ad
 munitionem præfigere. Meminit eorum Virgilius
 in eclogis.

Atque

Atque humiles habitare casas, & figere cervos.
 Tibullus lib. 4.

Nam te non alius belli tenet aptius artes,
Quà deceat tutam castris præducere fossam,
Qualiter adversos hosti defigere cervos,
Quemve lacum ducto melius sit claudere vallo.

Mentio eorum etiam apud Iulium Cæsare Com-
 mentariis de Bellis Civili & Gallico.

ὡς μέλισσαι συμπεφυρμένοι καπνῶ.) Apes terreri
 fumo sciunt ii qui alvearia curant. Sed natū istū
 morem non hodiè neque heri testatur Virgilius
 Georg. lib. 4.

— fumoq; manu prætende sequaces.

Inde ait Quintilianus Declamat. xi 11. de apibus
 veneno enectis loquens. *Hoc tu damnum intelli-*
gis, hoc veneno vindicas, quod mehercule inhumanè
etiam fumo prohibuisses? Apollonius lib. 2.

ὡς ὁ μελισσῶν σμῆν ὁ μέγα κηλοβοτῆρης
 ἢ μελισσοκόμοι πῆτερη ἐνὶ καπνῶσιν,
 αἰ δὴ τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾗ ἐνὶ σίμβλῳ
 βομβηδὸν κλονέονται, ὅππῃ δὲ λιγνυόεντῃ
 καπνῶ τυφόμεναι πῆτερη ἐκὼς αἰσθάν.

Ammianus lib. xvi 11. *In domo Barbarionis, pede-*
stris militie tunc rectoris, examen apes fecere per-
spicuum. Superq; hoc prodigiorum gnarus sollicitè
consulenti, discrimen magnum portendi responsum
est, conjecturà videlicet tali, quod ha volucres post,
compositas sedes opesq; congestas, fumo pelluntur, &
turbulento sonitu cymbalorum. Testatur idem Ari-
 stoteles in Historia animalium. Huc pertinent il-
 la Vlpiani lib. 9. Disputation. D. Ad legem Aquil-
 iam. *Si quis fumo facto apes alienas fugaverit, vel*

etiam necaverit, magis caussam mortis praestitisse videtur quam occidisse, & ideo in factum actione tenebitur. Idem lib. xviii. ad Edictum. Si cui apes mee ad tuas advolaerent, tu eas exusseris, legis Aquilia actionem competere Celsus ait. Quem locum indicavit mihi amicissimus meus Scriverius. Dicebantur autem apud veteres Græcos (libet enim hoc nunc dicere, quia in id vocabulum incidi) μέλισσαι etiam animæ. Porphyrius lib. de Nymph. antro. Καί ἐτι γε μάλλον νύμφαις ἰαῖς ψυχαῖς, ἀς ἰδίας μέλισσας οἱ παλαιοὶ ἐκέλευν, ἠδονῆς ὕσας ἐρασιπλάς. ὄθεν καὶ ὁ σοφοκλῆς ἐκ ἀνοικείως ἐπιτῶν ψυχῶν ἐφη. βομβεῖν δὲ νεκρῶν σμῖν, ἐρχεται τ' ἄλλη. Sic vicissim Quintilianus apes Animas vocat loco citato. *Animum meum extinxisse unius hora momento tot animæ movent, quod perierunt de me bene merite.*

μήνης ἐλισσῶν κύκλον) Veteres Græci ad lunæ cursum menstruum tempus metiri solitos innuit hoc loco Lycophron, quod notū ex Aristophanis Nicandrique interpretibus, & Censorino. Item Macrobio Saturn. lib. i. cap. 16. Theodoretus de Provid. Serm. 1. Τοῦ δὲ μῆνους ἐκ τῆς σελήνης τὸ μέτερον λαμβάνομεν, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τῆς περσηρορίας μετέλαχεν. μήνην γὰρ ὀνομάζουσι τὴν σελήνην. Imitati eos etiam veteres Latini; Sequentes tamen ad solis cursum omnia tempora dimetiebantur, teste Macrobio loco citato. Idipsum designans Virgilius dicit.

vos o clarissima mundi
Lumina, quæ celo labentem ducitis annum,
Liber, & alma Ceres.

πυρφόρον βαλῶν ἴνγη τόξων) Eleganter sagittas tribuit Troilo amasio Achillis, nam etiam hominis

nis forma amantem lædit, unde & Cupidini tela affingūt poëtae. Xenophon Σπομν. α'. Ἰσως ἢ καὶ οἱ ἔρωτες τοξοὶ διὰ τοῦτο καλῶνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ πηρώσκουσι. Phurnut. Τοξότης ἢ (ὁ ἔρωτες ὄν) ἐπεὶ πληγὴ πνιθμοῖον ἀπὸ τῆς περσηρορίας οἱ ἀλισκόμενοι αὐτῶν πάσχουσιν. Aristænetus lib. 1. Ὁ ἔρωτες ἢ μετριῶς ἐνέτεινε τὴν νευρᾶν, ὅτε καὶ τερπνῆν πᾶρκεν ἢ ἰοξεία, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰχθῦς περσηρορίας τὰ τίξαι, σοφορότατα διεφῆκε τὸ βέλ. Vide Moschi ἔρωτα δραπέτην.

πρὸς τοῦ δαμῆντος) Hesiodus in Theogoniâ de Amore.

πάντων ἀνδρῶπων

δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ὀπίσθενα βυλῆν.

Museus.

ἄνδρες γὰρ αἰολέμητις ἔρωτες βελέεσι δαμάζει,
καὶ πάλιν ἀνέρες ἔλκον ἀκέεσται. οἷσι δὲ ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βυληφόρος ὅτι βελοῖσιν.

ἢ ἄλλα παμπη) Illi sepulcrum intelligit, quod
ἐν πεδίῳ Σιμῆντος

Pag. 24

fuisse canit Theocritus χάλεισι. Meminit ejusdem Valer. Flaccus lib. 1. Littora δὲ veteres ἱμῦλος prelabitur Ili. Homerus Iliad. xi.

Καὶ πρῶτη μὲν ἢ ὅτι Ἰλίου σήματι μάχη.

Item.

Οἱ δὲ παρ' Ἰλίου σήμα παλαιῦ Δαρδανίδα

Μέσσην καππεδῖον. &c.

Elegans locus Strabonis lib. viii. Εἰκὸς ἢ διὰ τῶν τῶν ἐν μέσῳ τῶν πεδῖων τετάφθαι αὐτὸν (τὸν Ἰλίου) ὅτι περὶ τῶν ἐδάρρησεν ἐν τοῖς πεδῖοις δέδαι πῶν ἐποικίαν. Emendabis verò Etymologicum, in quo pessimè legitur.

ἢ ἄλλα πομπῆ καὶ χαμμενίδου διπλῶν.

verbis

verbis sensum nullum habentibus.

περὶ ἐκ λοχείας γυναικὸς χυτλώσαι ὄρωσιν) Solebant quondam partum ἐκ matris utero prodeuntē aquā abluisse. Moris ejus quoque apud Callimachium vestigium, hymno in Iovem.

Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλην ἀπεθήκατο κόλπῳ,
Αὐτίκα δὲ χυτλώσαι ὄρωσιν ὅς κε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαι, τὸν δ' ἐνὶ χροῶσι λοίσσαι,

Item hymno in Delum.

ὄϊδα καὶ ἄλλας

Ἀνισαμένης ἐπ' ἐμείοι λοχῶϊδας

ita malim legere, quàm ἀπ' ἐμείοι. Apud Lucianū quoque *τετραποδάγγρα*.

ὅτε γὰρ λαχόνων σε τεκῶσα

Μοῖρα, Κλωθὰ τοτ' ἔλυσεν.

Ennius Andromedā apud Nonium in Lavit. *Nam ubi introducta est, puerumq̄, ut lavent, locant in clypeo.* Plautus Amphitryone, Scenā, *Spes atque opes, &c.*

Postquam peperit pueros, lavere jussit nos occipitius,

Sed puer ille quē ego lavi, ut magnus est, & multum valet.

Hinc capiendus Apuleius Miles. i. *Et lotio perlitis quasi recens utero matris editus.* Nonnus ἀρχυτλώσον λοχείῳ eleganter dixit de Bacchi nativitate lib. ix. Dionys.

καὶ μιν ἀρχυτλώτοιο διαίοντα λοχείῳσιν
πηχῆσι κῆρον ἀδακρον ἐκύφισε σύγλον ὄρωσιν.

Apollonius lib. 2. de Tibarenis agens

ταὶ δὲ αὐτὸν κωμύεσσαν ἐδαδῆ

Ἀνέρας, ἠδὲ λωστρά λεχῶϊνα τοῖσι πόνονται.

Nam hinc petenda ei loco lux. Vides etiam hanc consuetudinem apud Aristotelem lib. *περὶ θανυμ. ἀκνσμ* cujus ea sunt verba. *Αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργάζονται τίλινσι, καὶ τὸ παίδιον ὕδατι περικλύουσαι, παρὰ χεῖμα σκεπήσιν καὶ σκέλλουσι, καὶ τὰλλα οἰκονομῶσιν ἅμῃ πικτύουσι καὶ περικτέον.* Apollonii tamē locū etiam ad puerperarum ablutioem poteris referre.

σέ δ' ἅμῃ πρὸς νυμφεῖα) Polyxenē immolationē à Neoptolemo ad Achillis tumulum factam attingit, quam vide apud Ovidium *Met. lib. 13.* Senecam Troade. & Dictyn libro ultimo. A quibus dissentit Philostratus *ἡρωϊκοῖς* ita narrans. *Λέγεται ἢ πολυξένη φάργων ἐν τῷ ἱερῷ τῶν τραάδων, καὶ τῶν τραῶν ἐσκεφασμένων, ὅτε γὰρ τὸ πῶμα τῷ ἀρχιλλέως ἀδεῶς ἠνεγκαν, αυτομολία χεῖσας καὶ φυγεῖν εἰς τὸ ἐλλωικόν. ἀναχθεῖσά τε τῷ ἀγαμέμνονι ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ λαμπερῆ τε καὶ σώφρονι, καὶ δάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. Ιεταίῃ δ' ἠδὲ κειμένῃ τῷ νεκρῷ δραμεῖν ὅππῃ δὲ σῆμα ἐν νυκτὶ, ἔξω τε αὐτὴν ὀπκλῖναι πολλὰ εἰσῶσαν ἐλεφάντα καὶ γαμικὰ. ὅτε δὲ καὶ δεῖξαι τοῦ ἀρχιλλέως ἐραστῶν μὲν κινῶν, καὶ ἀγάγεσθαι αὐτὴν μὴ ψευσαμένῳ τὸν γάμον.*

γαμυλίας θυηλῶν) Veteribus ante nuptias sacrificare moris fuit. Polyænus lib. iv. *Ταύτῃ (Νικαίαν) Ἀντίγον ὁ τῷ ἡφ' Δημήτριῳ μνηστῆρα. ἢ δὲ ἀσμένῃ μισρακίῳ βασιλεῖ καὶ πρὸς γάμον αὐτὴν ἐπέδωκεν. ἦν θυσία μεγαλοπρεπῆς. πανήγυρις.* Theophrastus ἠδ. *Χαερταί. cap. περὶ ἀνελάδου. Καὶ ἐκδιδῶς αὐτοῦ θυγατέρα, τῷ μὲν ἱερείῳ πλὴν τῶν ἱερείων τὰ κρέα ὑποδίδου. Paulanias. Τυνηδρέως θύσας τῷ ἵππον τοῦς Ἐλένης ἐξώρεκ μνηστῆρας ἰσῶς ὅππῃ τῷ ἵππῳ τῶν τομίων. Dicebatur autem id sacrificium *περηάμια, γαμυλία, & περτέλγα.* Vide præter poetarū interpretes, Iul. Pollu-*

Pollucem lib. 3. cap. 3. Lycophrḱ γαμηλίος θυηλάς
nuncupat. Terentius Phorm. Act. IV. Sc. IV.

*Ducenda est uxor, ut ais, concedo tibi
Spatium quidem apparandis nuptiis,
Vocandi, sacrificandi, dabitur paullulum.*

Et apud Plautum Aulularia. Fiebat verò Iunoni,
Veneri, & Gratiis. Etymologici auctor. Γαμηλία, ἢ
εἰς τὰς φεράτορας διδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγὴ ὀπ
γάμων, ἢ ἀνόμασον καὶ κρεαῶν. οἱ δὲ φασὶ γαμηλίαν
θύσιαν, ἢ ἔθνον τοῖς δημόταις οἱ εἰς τὰς ἐφέβους ἐγγρα-
φόμενοι, καὶ μέλλοντες γαμῆν. ἐγίνετο ἢ ἡ θύσια τῆ ἡ-
ρα, καὶ ἀφροδίτη, καὶ χάρισι. Ait verò, Γαμηλία. ἢ εἰς
τὰς φεράτορας διδομένη ἐγγραφή. Ita nimirum apud
oratores intelligi debet, apud quos nō una hujus
vocis notio. Harpocraton. Εἰν μὲν τοῖς Ἰσοκράτους ὑπομ-
νήμασι φησὶν (ἔδ) τὴν γαμηλίαν τοῖς φεράτορον ὀπγαμοῖς
διδδομένην. παρὰ πείθεμεν ὅτι λέξιν φανερῶν, ἐν ἣ οὐδὲν
τοιῦτον γέγραπται. ἐν ἣ τοῖς εἰς δημοδένειν, δ' αὐτὸς πά-
λιν γαμηλίαν φησὶν (ἔδ) τὴν εἰς τοὺς φεράτορας εἰσαλαβῆν
τῶν γυναικῶν, ὅδεμίαν ἀποδείξειν τῆς ἐξηγήσεως περι-
δέμεν. Sed ad sacrificia nuptialia revertor. Etiā
Romanis moris fuit ante matrimonii copulationem
sacrificare, ut & in divortio, eorumque Con-
farreatio atque Diffarreatio notæ antiquitatis stu-
diosis: apud quos etiam Sponsus & Sponsa dicebā-
tur, quod σπονδαὶ interpolitis rebus divinis face-
rent, teste Festo. Iphidem verò cuius hīc mentio,
Helenæ & Thesei filiam memorat ex Euphorione
idem Etymologici auctor.

σπονδοῦν βῶν) Vittatæ antiquitus tam hostiæ
quam sacerdotes teste Emporio. Hinc apud Vir-
gilium Æneid. 2. Sinon,

*Iamq̄ infanda dies aderat, mihi sacra parari,
Et suls & fruges, & circum tempora vitæ.*

& infra.

— vittaq̄ Deum, quas hostia gessi.

Ovidius Met. lib. xv.

*Vitima labe carens, & præstantissima formâ,
Nam placuisse nocet, vittis insignis & auro
Sistitur ante aras.* —

Fuerunt aurem ex vitæ à lanâ. Festus. *Insula sunt
filamenta lanæ, quibus sacerdotes, & hostiæ, tem-
plaq̄, velabantur.* Vide Varronem lib. vi. Inde cū
antiquitus frondes atque flores ad sepulcrū ferre
moris esset, postea à dī cœpit lana.

τεῖπάτρην κανδάων) Orion τεῖπάτρης dicitur, à
tribus (ut volunt fabule) patribus, Iove, Neptu-
no, & Mercurio. Nonnus Dionys. lib. xiiii.

ὠείων τεῖπάτρης ἀπὸ μητέρης ἀνδρὸς γαίης,
ἔντε θεῶν τεύγονοισιν ἀέξηδεῖσα γένεθλης
εἰς τόκον αὐτοτέλεσον ἔμορφοῦδι χύσις ἔρων,
αὔλακα νυμφεύσομαι τελεσσιγόνοιο βοείης.

Vide Palæphatum, Hyginum, Homeri & Nican-
dri interpretes. Sed ineptit Scholiastes qui locum
hunc de Orione interpretatur, deq̄; ejus gladio,
nescio quid, comminiscitur. Certè aut ego longè
fallor, aut Orion homo invisitæ staturæ hic ac-
cipiendus pro aliquo Cyclopium Vulcani mini-
strorum, solent enim arma ἠφαιστότεκτα heroibus
tribuere poetæ. Neque movere debet quenquam
nominum priorum confusio, quæ etiam apud
Ovidium invenitur, cum ait:

*Sive quis Antilochum narrabit ab Hectore vi-
Etum.*

cum tamen à Memnone occisus sit. Et apud Plautum Pseudolo.

Item ut Medea Peliam concoxit senem.

Cum tamen Æsoni hoc acciderit. Virgilius quoque pro Castore Pollucem posuit.

Talis Amyclai domitus Pollucis habenis

Cyllarus.

Servius. *Castor domitor equorum fuit, sed fratrem pro fratre posuit poeticeâ licentiâ.* Imitatur Prudentius ἀποδεώσει.

Aut Pollucis equum suffire ardentibus extis.

Vocat verò τριπατερον, κατὰ συσκοπὴν, pro eo quod est τειτοπάτορα. Similiter infra τειργέννησθ ponitur pro eo quod τειρογένεια. Mutuatur autem hoc epitheton à tribus Cyclopibus Corto, Gyge, & Briareo, qui nominabantur τειροπάτορες, quibusque Athenienses pro filiorum susceptione sacrificabant. Etymologicographus. Τειροπάτορες. Δύμων ἀνέμους εἶναι φησι. φιλόχορθ δὲ τοὺς τειτοπάτορας πάντων γαρονεμαί πρώτους, πῶ μὲν γὰρ σελήνῳ καὶ τὸν ἥλιον τότε καλεῖν γονεῖς. τοὺς δὲ ἐκ τούτων ἰρίτους πατέρας. φανόδημθ δὲ φησι ὅτι μόνοι ἀθλιωαῖοι δύνασι καὶ ἔυχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων. ἐν ᾗ τοῖς Ὀρφείως φυσικοῖς τὸς τέττας πατέρας Ἀμαλκειδῶ, Πρωτοκλείαν, καὶ Πρωτοκρέοντα Δυραρούς καὶ Φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας οὐρανοῦ καὶ γῆς αὐτὸς φησιν. ὀνόματα ἃ αὐτῶν, Κότιθ, Βειάρεως, καὶ Γύγης. Vide etiam Suidam. Neque quenquam movere debet, quod Cycloppum epithera confundat, nam hoc Lycophroni, aut potius vati confusa voce (ut primore Tragediâ dicitur) oracula profanti, haud insolens. Eodem modo infra Iovis Agamemno-

memnonis & Hercei, Minervæ Gracæ & Myndig epitheta confundit: Invenio tamen etiam gladii Orionis mentionē apud Nonnum Dionys. lib. 25.

τις ἔλοθ' ὠρίωνθ ἀμαλδόνε μαχαίρη,
ἢ θρονίοις βελέεσιν οἰσεύσειε βοώτιω.

Et ab Ovidio in Metamorphosi.

Ensisfer Orion

Sed id quia armatus, unde & *Inguia* appellatus; Germanicus: *Hunc Romani Inguilam vocant, eò quod sit armatus; ut gladius stellarum luce terribilis, & clarissimus.* Itaque hoc sententiæ nostræ adveifari non potest: Dixi autem Athenienses sacrificasse pro filiorum susceptione, quod colligi potest etiam ex Diogene Laertio lib. vi. in vita Cynici cognominis. Θύοντων τινῶν θεοῖς ὀπ τῶ ἦδον γερτέδρ, ἐφη, περὶ δὲ Ἐσοδαπὸς ἐκβῆ, οὐ δύετε. Et fanè adeo cupida masculæ prolis matres, ut an eâ edituræ essent varijs ominibus quærerēt scire, maxime ovo gallinæ incubanti subducto, atque eoufque foto, quoad pullus excluderetur, qui si gallus esset, masculæ prolis indicium habebatur. Imitati hoc Græcorum, ut multa alia, Romani. Videmus apud Suetonium Tiberi cap. xiv. *Pregnans Livia, cum an marem editura esset, variis captaret omnibus, ovum incubanti gallina subductum, nunc suâ, nunc ministrarum manu per vices usque eò fovit, quoad pullus insigniter cristatus exclusus est.* Sed hæc, fateor, nimis extrâ ordinem.

δολόγκων δημόλδων ὀλένη) Supplicii genus veteribus usitatissimum lapidibus fontes obruere. Vestigium ejus etiam apud Parthenium Ερωτ. 21. de Pifidice. Ἐπεὶ μὲν τοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένελο,

καμεινήσας ἐπὶ τῷ δρακόντι, περιτρέψατο τὸς σερπῶ-
 τας κατὰ λίσσας τὴν κόρην. Apuleius Miles. i. de Me-
 roë. *Publicitius indignatio percreebuit, statuiturq̄, est
 ut in eam die altera severissimè (saxorum) jaculatio-
 nibus vindicaretur.* Elianus ποικ. ἰσρ. lib. v. cap.

XIX. Αἰγύλας ὁ τετραγῶδες ἐκρίνετο ἀσφείας ἐπὶ πη-
 δραμάσι, ἰσόμοιον ἐν ὄντων ἀθηναίων βάλαν ἀλὸν λίθοις,
 &c. Polyænus lib. i. Οἱ δὲ πεισέσαντες Ἐλένην ἔδ),
 πῦρ καὶ λίθους ἐπὶ τὴν Δεράπαιναν ἐπεμπον. καὶ ὡς ἰκαρὴν
 δίκην ἐπὶ Τληπολέμῳ λαβόντες τὸν Ἐλένης θάνατον,
 ἀπεχώρησαν. Vincentius Bellonacensis in Speculo
 Historico. *Roma gladiatorio ludo celebrato, Tele-
 machus monachus increpitans populū attentus spe-
 ctaculis inhiantem, lapidatur a populo.* Quæ habet
 sine dubio ex Theodoret. lib. v. cap. xxvi. Hist. Ec-
 clesiast. & Cassiod. lib. x. Tripart. cap. 11. qui Te-
 leinachi hujus meminerūt: id quid indicavit mi-
 hi Scriverius meus. Qui Iulianus Declamat. xii.
*Populus quoq; impunitū nefas sine lapidibus pra-
 teribit? Petronius. Ex his qui in porticibus spatia-
 bantur, lapides in Eumolpum recitantem miserunt.*
 Interpretes historię Apollonii Tyrii. *Tunc cives ra-
 puerunt Strangulionem & Dionysiadem, extrā ci-
 vitatem trahentes lapidaverunt.* Apud Sophoclem
 quoque ἀνπηγὴ Creon minatur.

φόνον περικείσθαι δημόλευσον ἐν πόλει.
 si quis Polynicis cadaver sepelivisset. Philostratus
 ἠρωϊκοῖς. Πειραχθεῖς ὁ τῷ χεῖρε κατελιθώθη, βάλ-
 λόντων ἀλὸν πελοποννησίων τε καὶ ἰθακκῶν. Et lib. i.
 de vita Sophistarum in Lolliano. Θεορίβη ὁ καθεση-
 κέθῃ ἐπὶ τὰ ἀρτοπόλια, καὶ τῶν ἀθηναίων βάλαν
 αὐτὸν ὠρμηκέτων, παραγράφῃ ὁ κύων, &c. Fuit idem
 mos

mos Hebræis. D. Lucas Actorū cap. 7. de Stephano
 protomartyre. Καὶ ἐμβάλοντες ἔξω τῆς πόλεως
 ἐλιθοβόλουν. & postea. Καὶ ἐλιθοβόλουν ἢ Στέφανον ὀπι-
 κηλόμενον, καὶ λέγοντα, Κύριε Ἰησοῦ δέξαι τὸ πνεῦμά μου.
 Et in veteri testamento multa vestigia.

ὁ δὲ ἀμφὶ τύμβῳ τ' ἀγαμέμνονος Reprehēdit Ly-
 cophronem Lamb. Hortensius, quod Cassandram
 inducat vaticinantem moriturum Priamū ad Io-
 vis Aganemnonis aram, qui à Spartanis coleba-
 tur, quod etiam infrā est videre, cum ad Hercēi
 (quem etiam *Penetralem deum* Latini veteres vo-
 citarunt) peremptum omnes veluti unō ore te-
 stentur. Triphydorus.

αἰακίδης δὲ γέροντα Νεοπόλεμῳ βασιλῆα
 πῆμασι κεκμηῶτα παρ' ἐρκεῖο κίλιε βώμῳ

Et præter hunc Virgilius, Ovidius, alii. Nos po-
 tius condonandam poetæ authoritati hanc epi-
 thetorum confusionem cēsemus, qui etiam infrā
 Epeum instrumenta sua, quibus equū Durateum
 fabricasset, Myndiæ Minervæ consecrasset, cum
 Græcæ id factum historię tradant. Suprà quoque
 Cycloperum epitheta confusā monuimus.

ὁ πρὸς καλύπτρας Capto Ilio, Laomedonteque
 sagittis confixo, cum Telamoni ab Hercule ob-
 rem præclarè gestam Hesionē donata esset, pote-
 statem Hesionæ fecit Hercules quem vellet potis-
 simum captivorum abducendi: quæ cum Podar-
 cem fratrem elegisset, Herculesque in servitu-
 tem redigendum esse dicitaret, dempto de capi-
 te flammeo aureo eum redemit. Vide Apollodo-
 rum lib. 2. De calyptrā verò irā Festus. *Calyptra,
 genus vestimenti, quo capita operiebant.* Iul. Pol-

lux lib. 3. cap. 3. Τὸ δὲ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς, εἰνός, καὶ καλύπτρα. Etiam Hesychni glossæ καλύπτραν interpretantur κεφαλῆς κάλυμμα. Interpretes vetus Iuvenalis Sat. 2. *Flameum Vestis pudori similis, quam & propter pudorem accipiebant.* Hinc videre est fuisse rubri coloris hoc vestimenti genus, nam talis vultus pudore suffusorum.

φλέγας τὸν ὠδίνοντα) Gravidum dicit equum, quemadmodum Lucretius eleganter lib. 1.

*Nec cum Durateus Troianis Pergama partu
Inflammasset equus nocturno Grajugenarum.*
Ennius Alexandro.

Nam maximo saltu superavit

Gravidus armatis equus

Qui suo partu ardua perdat

Pergama.

Virgilius Æneid. vi.

Cum fatalis equus saltu super ardua venit

*Pergama, & armatum peditem gravis attulit
alvo.*

Macrob. Sat. lib. 111. cap. x111. C. Titius in sua-
sione legis Fannia objicit seculo suo quod porcum
Troianum mensis inferant. quem illi idè sic vocabat,
quasi aliis inclusis animalibus gravidū, ut ille Troi-
anus equus gravidus armatis fuit.

Simili phrasi dixit etiam Petronius Arbitr de co-
dem hoc equo graves equi recessus. &

gravidis freta pulsa carinis

Jam peragrabantur, si quis sinus abditus ultra.
Sidonius gravidas spicas Epist. lib. viii. Gravi-
das tibi spiritualium sensuum, spicas doctrina sa-
lubris messe parturiant. Eodem modo infra lo-
quitur

quitur Lycophron noster.

ὁ δ' ἀντὶ τοῦτο σκορπίον λαίμῳ πάσας
φόρκω, κακῆς ὠδίνῳ ἐκλαυσε βάρῳ.

μορματὸν λόχον) Legundū μορμῶ τὸν. Nam pueri
equum μορμῶ vocabant. Theocritus Idyllio xv.

ἐκ ἀξῶ τὸ τέκνον. μορμῶ δ' ἀκνὴ ἴππῳ.

δύκρυε ὄσα θέλεις.

Simili modo eleganter μορμῶ vocat Lycophron
equū hunc, qui Troianis magno terrori fuit. Etat
autem miræ magnitudinis. Virgilius.

*Instar montis equum divinâ Palladis arte
Edificant, sectâq; intexunt abiete costas.*

Apud Aristophanem Avibus nugacissimus nun-
cius dicit centum ulnarū fuisse, additq; ut per-
suadeat, ipsum dimensum. Ita loquitur:

ἐναντία δὲ ἄρματα

ἴππων ὑπὸντων μέγεθῳ ὅσον ὁ δόξει.

ὑπὸ τῶ πλάτες ἀν' ἀπερλασαιτην. πει. ἡ ἐγκλειῆς

Αγγ. Τὸ δὲ μήκῃ ὅτι, καὶ γὰρ ἐμέτρῃσ' αὐτ' ἐγὼ.

ἐκατόν τρεῖς γον.

Quia autem equo capta Troia, quinto quoq; an-
no mense Octobri Marti immolabatur à Roma-
nis in campo Martio equus October bigarum vi-
ctricum dexterior, caput panibus redimitum ha-
bens, de quo magna erat contentio inter Subu-
ranos & Sacravienfes, ut hi in regia pariete, illi
ad turrim Mamiliam id figerent. Eiusdemq; cau-
da, ut ex eâ sanguis in focum destillaret, magnâ
celeritate perferebatur in regiam. Meminerunt
ejus moris Festus, & Propertius.

Λάμψι χακὸν φρύκτωρον) Vestigium hic vete-
ris in militia Græcorum moris, quem enarrat

Theognidis Scholiast. Εἴθε ὡς ἀπὸ τῶν ὑργῶν ἢ ὄρειων τόπων σημεῖα διὰ πυρὸς τοιοῦτα παρρησιαζέσθαι, καὶ αὐτὰ φρυκλιώειαι ἐκλήθησαν, καὶ φρυκλιώειν τὸ σημαίνειν ἐφοδὸν πολεμίων. Homeri Scholiastes Iliad. σ'. Εἴδος τοῖς ἀρχαίοις τοὺς πυλεμομένους ἤ μὲν ἡμερὰ καπνὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν διεζείδεν, τῇ δ' ὕκτι φλόγα, πῦρ ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς βοήθειαν ἔχοντες, συμμαχίαν ὀπλοκλιμένους. Amylius Probus in Eumene. *Dimitium ferè spatium confecerat, cum ex fumo castrorum ejus, suspicio allata est ad Eumenem hoste appropinquare.* Apud Polygenum quoque lib. 1. Alcibiades παρρησιαζέσθαι ὡς αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἀκρας νύκτος τρεῖς ἀναρχήσιν τὸν λαμπήσῃ. Et apud Partheniū Polycrita, σημεῖον αὐτοῖς ἀναρχήσιν ἐστὶ λαμπήσῃ. Synesius Epist. 130. Ἀλλὰ σύ γινώσθι, τειχίης γέ εἰμι, καὶ πολιορκούμενός γέ εἰμι, τῆς ὥρας πολλὰ μὲν φρυκτοὺς ὄραν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτω ἢ αὐτὸς αἶραν τοῖς ἄλλοις σημεῖα. Ad hunc more referenda etiam illa Stephanii in Βόσπορο. Καὶ ἐκ τῆ φωσφόρος ἔπει δάδας ἐποίησε νύκτωρ πολίτας φανῆναι, καὶ πῦρ πολιορκίας ἐγγύθιες φωσφέσαι τὸν τόπον ὠνόμασαν.

τοῖς εἰς τὴν ἡλιοφροῦν ἐκπεπλοκῶσιν) Virgilius *Aeneid. 2. sub initium.*

*Est in conspectu Tenedos notissima fama,
Insula dives opum. Priami dum regna manebant,*

*Nunc tantum sinus & statio male fida carinis.
Huc se provedi deserto in litore condunt.*

καὶ παιδὸς βρωτὸς ὀριμῶς) Laocoonem unā cū filiis duobus Antiphante & Thymbraeo à serpētibz è Tenedo advenientibus devoratum narrat *Aeneidos Virgilianæ lib. 2. Aencas. Petronius in*

Satyrico, & Calaber παραληπομένοις, qui addit eorum nomina fuisse Porcen & Charibæam. Lycophon solius Porcæ heic meminit.

ἐγὼ δὲ τλήμων ἢ γάμος ἀρνημένη) *Infra quoq; extremâ Callandrà.*

πίστιν λόγων γὰρ λεγέμενός ἐνόσπισε, ψευδῆσι φήμασιν ἐγχείσας ἐπι, καὶ θεσφάτων παράμαντιν ἀψευδῆ φροῦν, λέγειν σερπτεῖς, ὧν ἐκάλχαιεν τυχεῖν, θήσει δ' ἀληθῆ, &c.

Vide Euripidis Scholia ad Andromachen.

ἢ τὸν θεοῦ) Apollinis θεοῦ ara in Delo fuit, ad quam hostiam cadere nefas habebatur. *Censorinus cap. 2. Id moris institutiq; majores nostri tenuerunt, ut cum die natali mēnis annale Genio solverent, manum à cade ac sanguine abstinerent, ne die, quâ ipsi lucem accepissent, alius demerent, denique Deli ad Apollinis Genitoris aram, ut Timæus auctor est, nemo hostiam cadit.* Possit etiam legi *Suegion.* nam ita dictus Apollo, quod ejus aræ ante ædium fores (quæ ipsi à veteribus consecrata) statuerentur. *Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 9. Etenim sicut Nigidius quoq; refert, apud Græcos Apollo colitur qui θυραῖος vocatur: ejusq; aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus & introitus demonstrantes potantem.*

λαρείας πύλαιδος) Solebant veteres Minervam ante urbis portas pingere, unde eā πύλαιδα vocarunt. *Aeschylus Scholiastes ad ἐπι ἀθηναίων. Εἴω γέρον πῦρ πῦρ (τὴν ἀθηναίαν) πρὸ τῶν πύλων τῆς πόλεως ἦν ἢ ὁ Δυκάφραυ πύλαιδα λέγει, διὰ τὸ ἀναδεν ἰσθμῶς τῶν πύλων τῆς πόλεως.*

τῆμ. & βιαίως φάσα) Vocat Cassandrá columbá, quia vaticinandi penta. Thessali enim *πελειάδα* suá lingua vaticinatricé vocabát. Servius ad eclogam ix. *In Epiro dicitur nemus fuisse in quo resposá dabant columbae: quod ideo fingitur, quia lingua Thessalá πελειάδες & colúba & vaticinatrices vocantur.* Est autem φάσα avis quam rustici *Tetam* appellitarunt, teste eodé Servio ad eclogam primam. Emenda obiter Isidorum Orig. lib. xii. cap. vii. de ave hac loquentem. *Palumbes eò quod sunt farúta pábulo, quas vulgus tetas vocant.* Nam malé hodie a pabulo quas vulgus titos vocant.

ἢ δ' εἰς τέρατα δεικτο γλύφου σέγης γλῆνας ἀνασρέψασα) Fabulantur, dú ab Aiace violaretur Cassandra, simulacrum Minervæ oculos ad tēpli tectum sustulisse. Homeri Schol. Iliad. v'. *Αἴας μετὰ τὴν ἦης Ἰλίω πύρρῃσιν πολλῶν χακῶν ἀπὸ τοῖς ἑλλησιν ἐξένειο, κροσσάνδραν γδ ἢ περιάου ἰκέτην ὄσαν ἀθιωῶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς ἱερῷ κρήνην, ὥστε τὴν θεᾶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔξοάνει τὴν ὄραφην σρέψαι.* Strabo hoc commentá recté improbavit lib. vi. *Ἰταμὸν μὲν ἐν κῆ τῷ ὄνα μυθεῖν, ὥστε μὴ μόνον κηλαμύσσει φαινόμενον, καθάπερ κῆ τὸ ἐν Ἰλίω ἀποσραφήναι (malim αὖ σραφήναι, ex Lycophrone, & Homeri interprete) κατὰ τὸ Κροσσάνδρας βιασάδων, ἀλλὰ καὶ κατὰ μίον δεικνυδῆ.*

ἐξ ἔρανος πεισῶσα) Refert Herodianus lib. i. *Callius decidisse Palladium in quendam Phrygiæ agrú, cui Pessinuntis ab ejus casu nomen mansit: ibi enim a principio comparuisse.* Vide etiam quæ Apollodorus lib. 3.

ἀγκυρὴ πᾶπρω χεῖμα πμάλφρατον) Ardente apud Ilium Minervæ tēplo, Ius accurrens Palladium

ladium eripuit, ob quod, cum à viro videri nefas esset, visú privatus fuit, quem tamen postea placato numine recuperavit. Vide Plutarchum *παρὰ ἑλλήοις.*

χεράδων δ' ἐφοιμένος) In visa magnoperè ea mors veteribus quæ in naufragiò oppetebatur, quia insepulta manebant corpora. Fl. Vegetius de Re militari lib. 4. cap. 44. *Alii ferro interimuntur, alii ardere coguntur in fluctibus: inter tanta tamen mortium genera qui acerrimus casus est, absumentur piscibus insepulta sunt corpora.* Ovidius Trist. lib. 1. eleg. 2.

Demite naufragium, mors mihi munus erit.

Est aliquid fatog, suo, ferroq, cadentem

In solita moriens ponere corpus humo,

Et mandare suis aliqua, & sperare sepulcrum,

Et non equoreis piscibus esse cibum.

Itaque ne post mortem ejecti sepulturá carerent, membro alicui alligabát pretium, quod sepulturus accipiebat. Planum id ex Synelii quádã epistola. *Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ τε ἐσοκιάζοντο, καὶ τοῖς διομένοις ἀρπεδόνας διένεμον, πάλαι καταδειγμένον τῷτο ποιεῖν. νῦν ἔχει τοῦτον. φέρει δὲ πμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, ὃ γδ πρὸς ὄχθῃ καὶ κερδῆνας ὄμους ἀδρασειᾶς αἰδέσεται, μὴ ὄχι μικρὸν τι μέρ. ἀποδάσσει τῷ χρισμαμένῳ πολλαπλασίον.* Interpres historię Apollonii Tyrii. *Iubet consecrari & compaginari tabulas, rimas & foramina bitumine limi, & facere loculum, & chartá plumbeá intus posita obruari iussit. Perfecto loculo, regalibus ornamentis exornat puellam, & in loculo posuit, & xx. sestertia auri ad caput ejus posuit.* Id aurum in

hunc usum fuisse appositum docent verba sequētia epistolæ ejus resignatæ. *Quicumque hunc loculum inveneris, habes xx. sestertia auri, peto ut x. habeas, x. funeri impendas, hoc enim corpus multas lacrymas reliquit parentibus, & dolores amaros: quod si aliud feceris quam quod dolor exposcit, ultimum diem incidas, nec sit qui corpus tuum sepultura commendet.* Itaque accepto eo pretio sepeliebant, aut saltem plenâ manu ter terram injiciebat. sin fecissent, impii habebantur. Sophoclis Schol. ἀπὸ γόνυ. Οἱ ᾄδοντες ὄρωγτες ἀταρον, καὶ μὴ ἐναμυσσόμενοι κόριν, ἐναγείας εἶδ' ἔδοκον. *Alianus ποικιλισορ. lib. v. Νόμος καὶ ἦν ἀρκίος, ὃς ἀν' ἀτάρῃ περὶ τὴν σάμαν ἀνδρῶν τε, πάντως ἐπιβάλλειν γῆν.* Valer. Maximus lib. v. cap. iiii. *Post obitum nullam Atticæ regionis, qua ossibus ejus injiceretur, glebam invenit.* Horatius lib. i. Od. xxviii.

At tu nauta vage ne parce malignus arena

Ossibus & capiti inhumato

Particulam dare.

quo loco Acron vetus interpres. *In sacris hoc genus sepulture tradebatur, ut etsi nō obrueretur, manus plenâ ter jasta terra cadaveri pro sepultura esset.* Quintilianus Declamat. v. *Ignotis cadaveribus humum congerimus, & insepultum, quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, ut non quantulocunque veneretur aggestu.* Declamati vi. *Nobis (rerum natura) adversus exanimis genuit non solum miserationem, qua cogitationi nostra subit, sed etiam religionem.* Inde ignotis quoque corporibus transiensium viatorum collatitia sepultura, inde injecta ab alienis humus. Ennius

Crc.

Cresiphonte.

Neque terram injicere, neque cruenta

Convestire mihi corpora licuit.

Ut indicavit Scriverius. *Observo autem glebam illam in os mortui injici consuevisse.* Cicero lib. 2. de legibus. *Priusquam in os injecta gleba est, locus ille ubi crematum est corpus nihil habet religionis, &c.* Quod etiam satis illa Horatii ostendunt.

At tu nauta vage ne parce malignus arena

Ossibus & capiti inhumato

Particulam dare.

Romani hoc *justa facere mortuo* appellabant, qui facere cogebantur ante novarum frugum gustationem: si quis neglexisset, porcæ præcidaneæ Cereri mactabat. Festus lib. xiv. *Præcidaneæ agna vocabatur, qua ante alias cadebatur. item porca, qua Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo justa non fecisset, id est, glebam non objecisset: quod mos erat eis facere prius, quam novas fruges gustarent.* Varro de Vita pop. Romani lib. iiii. *Quid humatus non sit, heredi porca præcidaneæ suscipienda (lego succidenda) Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est.* Sed in Festi verbis lego cum Scriverio meo, *glebam in os jecissent.* Et tum juverint meam de glebæ in os objectione sententiam. Atque post glebæ injectionem mortuus *Humatus*, at ante *Humilis* vocabatur.

κραιώσις τὰρχυθείσων) Vrnis antiqui mortuorum cineres includere soliti. Homeri interpres Iliad. quarto. Οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα ἐν ἔδαρῳ ἐπιγῆν, εἰ μὴ πρότερον ἐκένουσαν, εἰδ' ὅτως τὴν τέφραν οὐν τοῖς

τοῖς ὄστέοις ἐχώνυυον ἐν ἀγγείῳ πνὶ ἀποδέμενοι. Moschus idyllio 4.

ὃ κεν ἕνα χροῦσον ἐς ὄστια κρωσὸν ἀπ' ἀνίων
λεξάντες κατέδωσαν ὅπ' ὄρωτον γένομεθα.

Peregrè autem mortuorum cineres urnis impositos domum mittebant. Ammianus lib. xix. *Post incensum corpus, ossaq; in argenteam urnam coniecta, quæ ad gentem humo mandanda portari statuerat pater, &c.* Vbi legendum portare, vel deest vox, curare, aut tale quid. Ovidius Tristiū lib. 3. eleg. 3.

*Ossa tamen facito parvâ referantur in urna,
Sic ego non etiam mortuus exul ero.*

ἀλλ' ὄνομ' οὐκ ἐλεῖν) Mos fuit vetus Grecis pariter & Romanis usitatissimus mortuorum oculos sugillandi, teste Plutarcho. Propertius.

*At mihi non oculos quisquam inclinavit euntis,
Condita sunt vestrâ lumina nostra manu.* Statius Thebaid. lib. 2.

*Procuovere pares fatiis (miserabile votum
Mortis) & alternâ clauserunt lumina dextrâ.*

Virgilius Æneid. ix.

— nec te tua funera mater

Produxi, pressi-ve oculos.

Valerius Flaccus Argonaut. lib. 3.

— serâ componunt lumina dextrâ.

Romanis interdum id facere lege Mœniâ interdictum fuit. Varro Geminis. *Lex Mœniâ est in pietate, ne filii patribus luci claro sugillent oculos.* Idèd-que vulgò infelices appellabantur, quorum oculos propter absentia parentes aut propinqui claudere non potuissent. Ea de causâ & hoc loco Ly-

cophton

cophton Græcorum peregrè mortuorum ὄνομα δικλεῖον dixit, cō respiciens. Inde & apud Theocritum ille laqueo vitam finiturus.

— τὸν τλάμονα μὴ με παρέρθης.

Et apud Ovidium Metamorph. lib. xiv. de Iphide loquentem.

Atque onus infelix elisâ fauce pendendis.

ὃ κενεῖων) Florentinus I. C. Instituit. lib. vii. *Monumentum generaliter res est memoria causâ in posterum prodita, in quâ si corpus vel reliquia inferatur, fiet Sepulcrum, si verò nihil eorū inferatur, erit Monumentum memoria causâ factum, quod Græci κενολάφιον appellant.* Argiuorum bello Troiano occisorum cenotaphium memorat Pausanias Κορινθιακοῖς. Τῶν ὀνομασθέντων ὀνομασθέντων Δαναῶν μνημα, ὃ Ἀργείων παφὸς κενὸς ὀπόςσους ἐν τῇ Τλίῳ καὶ ὀπίσω κομιζόμενος ἐπέλαβεν ἢ τελευτῆ. Solebant verò olim cenotaphia in mortuorum honorem erigi, ad quæ memoriâ eorū recolebāt. Agathias. καὶ λίτομαι παρ' ἐδίτα, φίλῳ καὶ ἀλεξέον ἀποίτη
εὐτ' ἂν ἐμῶ λείψασεις παρ' ἰδίῳ δεπταλίῳ,
κῆτθανι σὴ παρ' ἀκόιθις, ἐχθ' δέ μιν ἐν χροῖνι τύμβῳ,
αἰ αἰ, βοσπορίης ἐγγυθεν ἠῖόνῳ,
ἀλλὰ μοι ἀλλ' ἴδι τεῦχε κενήθειον ἐγγυδί σσιῶ,
ὄρω ἀναμνησῆ τῆς πόλῃ κλειδίης.

Callimachus epigrammate 22.

— εἰν ἀλί πρὸ φέρειαι νέκυσ, ἀπὶ δ' ἐκείνῳ

ὄνομα καὶ κενεῖον σῆμα παρ' ἐρχόμεθα,

Virgilius in mulum inanem dixit Æneidos libro tertio.

Sollennes tum forte dapes & tristia dona

Libabat cineri Andromache, manesq; vocabat.

Helto-

Hectoreum ad tumulum viridi quem cespitem in-
anem

Et geminas causam lacrimis sacraverat aras.
Valerius Flaccus lib.v.

Tu quoque nunc tumulo nequidquam condita
inani,

Annue diva maris. ———

Suetonius in vitis Cæsarem lib.v. cap. i. *honorarium tumulum* appellat. Caterum exercitus honorarium ei *tumulum* excitavit, circa quem deinceps *stato die quotannis miles decurreret, Galliarumq; civitates publice supplicarent.* Ex eodem hoc ritu capies Aufonium in Epitaphiis Profess. Burdigalensium Titulo xvii. *Æmili Magni Arborii.*

Illic pives opum, doctog; ibi Cæsare honoris
Occumbis patribus Magne superstitibus

In patriam sed te sedem ac monumenta tuorum
Principis Augusti restituit pietas.

Hinc renovat causam lacrimis, & flebile munus
Annus ingrata religione dies.

Xenophon expeditionis Cyri lib.vi. ἐνίς ἢ τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνερχόντες ἔδειξαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων οὐκ ἔδύνατο κελίσεια. οὐδ' ἢ μὴ εὐείσκον, κενότατον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πρὸν μέγαλην, ἢ σφαίνος, ἐπέδειξαν.
Papinius Thebaid. libb. xii.

Quin fugitis dum tuta via est, Lernæque reverse
Nomina, quod superest, vacuis datis orba sepulcris,

Absentesq; animas ad inania busta vocatis?
Quem locū indicavit mihi juvenis doctus Petrus Scriverius amicus meus. Ovidius Metamorph. xi.

Et sapē in tumulis sine corpore nomina legi.

Pytha-

Pythagorici verò iis qui à philosophiâ descivissent cenotaphia extruebant, quippe eos pro mortuis habebant. Testes Origenes, Clemens, alii. Vide nobilissimi & doctissimi viri Theodori Canteti Varias.

καὶ νεκρῶν γραφῆς) Notus omnibus mos sepulcrorum inscribendorum. Artemidorus lib.v. cap. lxxv. ἐπιγραφῆς ἀκλόουτον ἐστὶ τὸν ἀποθανόντα τυχεῖν. Theocritus in Epigrammatis.

ὀμικλὸς τὸ δ' ἔτευξέ τᾶ Θρηίστα,
Μόδ' ἔτ' τὸ μνᾶμ. ἐπὶ τᾶ ὁδῶ καὶ πῆρα κλείτας.
Ovidius Trist. lib. 3. eleg. 3.

Quosq; legat versus oculo properante viator.
Grandibus in tumuli marmore cade notis.
Juvenal.

——— titulo res digna sepulcri. Seneca. *Inscriptus doffeni monumento titulus.*

Hos resiste & Sophiam doffeni lege,
Quem locum suggestit Scriverius meus.

Hinc intelligendus Laberius apud Macrobiom.

Ut hedera serpens vires arboreas necat,
Ita me vetustas amplexu annorum necat,

Sepulcris similis nil nisi nomen retineo.
Et Cicero lib. de Senectute. *Nec sepulcra legēs ve-*
reor, quod aiūt, ne perdam memoriam. Solebant verò scribere non solum sepulti nomen, verum etiā e quā patriā & quā familia esset oriundus. Hieronymus in vita Paulæ.

Scipie quam genuit, Paulæ fudere parentes,
Gracchorum soboles, Agamēnonis inclita proles,
Hoc jacet in tumulo: Paulam dixere priores:
Eustochii genitrix: Romani prima Senatus

Paul-

Pauperiem Christi & Bethlemitica rura secuta.
Callimachus epigrammate xx.

Τιμόνοη τίς δ' ἔσσι, μὰ δαίμονας, ὃ σ' ἀν' ἐπέγνω
 Εἰ μὴ Τιμόθεν πατρός ἐστίν ὄνομα

Σίλη, καὶ Μήθυμα τῆ πόλις.

Diogenes Laertius lib. i. σόλωνι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸς
 τάφος (ἐδίξε) πρὸς ἑὸ βλέπωϊας, καὶ ἀπὸ τῶν δῆμων ἰὸς
 χημάλισμὸς ἐγκραχεσγμένους. **Theophrastus** lib.
 πδ. Χαράκι. capite περὶ περὶ εὐεργίας. Καὶ γυναικὸς δὲ πε-
 λευτισσῆς, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνήμα τοῦ τε ἀνδρὸς
 αὐτῆς, καὶ τῆ πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς, καὶ αὐτῆς τῆς γυ-
 ναικὸς τῆνομα, καὶ ποταπὴ ἔστι, καὶ περὶ ἐπιγράψαι ὅτι
 ἔτοι πάντες χησοὶ ἦσαν. **Romani** hanc sepulcrorum
 inscriptionem *memoriam* sive *monumentum* dix-
 erunt. **Servius**. *Apparatus mortuorum funus dici so-*
let: exstructio lignorum, rogis. subiectio ignis. pyra.
crematio cadaveris, bustum. locus, ustrina. operis cō-
structio, sepulcrum. inscriptum nomen, memoriaque,
monumentum. Lego minuta immutatione, i. n. *me-*
moriam, atque monumentum. quam emendationem
 meā firmat illa **Isidori** **Orig.** lib. xv. cap. xi. ubi de
 sepulcrorum inscriptione. *Monumenta itaque &*
memoria pro mētis admonitione dicta. Neque aliud
memoria quam sepulcri inscriptio, in illis **Cicero-**
nis verbis. *Nec sepulcra legens vercor, quod aiunt,*
ne perdam memoriam. Vetus Inscripctio.

SERVILIUS: TROILVS.

SE. VIVO. COMPARAVIT,
 MEMORIAM. SIBI. ET. SVIS:

Item alia,

C. CALPVRNIVS. PHILOKYRIVS. V. G.
 ET. SEPTIMIA. AMMIAS. CONIVX.

CONPA-

COMPARAVERVNT. SIBI. MEMORIAS. II.
 Et apud **Ausonium**, *monumenta* in Epigrammate.
 ——— *monumenta* fatiscunt.

Mors etiam saxis, nominibusq; venit.

ἄν καταιβάτης σκηπτὸς κατ' ὄφρονν γέσθηται θυ-
 μένων) **Fulminū Iovis** tria genera ponuntur. Hoc
 tertii generis censendum. **Festus**. *Manubia Iovis*
tres dicuntur esse, quarum una sunt minima, quae
moneant, placidaeque sint. Alterae quae majores sint,
ac veniant cum fragore, discutiantq; aut divellant.
quae à Iove sint, & consilio Deorum mitti existimen-
tur. Tertiae his ampliores, quae cum igne veniant: &
quamquam nullum sine igne fulgur est, haec propriam
differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuli-
gine deformant, aut accendant, quae statum mutent
deorum consilio superiorum. Sciendū etiā noctur-
 na fulgura (quale hoc, de quo **Lycophron**) **Plato-**
ni, diurna autē (*Dia* appellabant & est in **Glo-**
fario *Dium, ἀσπαπῆ*, & *Diumius, ζεύς ἡγεμόνιος*) **Io-**
vi tributa fuisse. **Festus**. *Dium fulgur appellabant*
diurnum, quod putabant Iovis, ut nocturnum sum-
manum. **August.** de Civitate dei lib. ix. cap. xxi i i.
Romani veteres nescio quē summanum, cui noctur-
na fulmina tribuebant, coluerunt magis quam Io-
vem, ad quem diurna fulmina pertineant. **Plinius**
Hist. lib. 2. cap. 52. *T huscorum litera novem*
deos. emittere fulmina existimant, eaque esse undecim
generum, Iovem enim trina jaculari. Romani
duo tantum ex ijs servare: diurna attribuentes Jo-
vi nocturna Summano. Et *Provorsum fulgur* di-
 cebatur, quod incertum erat noctu an interdiu
 factum esset, quapropter Iovi **Fulguritori** & **Sum-**
mano

mano sacrificabant. Iaculabantur verò etiam alii dii fulmina, sed tantum alba, aut nigra, solus Iupiter rubra. Lyricorum Princeps Horatius lib. 1. Od. 2.

— & rubenti

Dexterâ sacras iaculatus arces
Terruit urbem.

Quo loco vetus ejus interpret Aeron. Omnes manubie alba & nigra esse dicuntur. Iovis rubea & sanguinea. Claudianus lib. 2. de rapto Proserpinæ.

Missâq; panè foret, ni Iuppiter aethere summo
Pæificas rubri mississet fulminis alas. Hęc intelligit Arnobius lib. 111. Deos novem Manilius, quibus solis Iupiter potestatem jaciendi sui permiserit fulminis.

Quia autè Iupiter eos fulmine interficeret, quorum impietatem damnaret, inde factum ut Græci veteres damnatos κεραυνοῦσθαι dicerent. Artemidorus lib. 1. cap. 3. Καὶ γὰρ τοὺς καταδικαστέους κεραυνοῦσθαι φασιν. Hinc capiendus Iuvenalis Satyra VII.

— quàm fulmine justo

Ft Capito & Numitor ruerint damnante Senatu

Pirate Cilicum. —

Nam fulmine justo ruerit Græcâ phrasi dixit, pro damnari. Ab eodem fonte derivatum illud Statii Sylv. lib. v. in Protreptico ad Crispinum.

— nuper cum fortè sodalis

Immerita falso palleret crimine fama,
Erigeretq; forum succinctaq; iudicè multo
Surgeret, & castum vibraret Iulia fulmen.

Fulmen

Fulmen Iulie legis nihil aliud quam damnatio. Quâ verò de causâ Iovi fulmen tributum sit, docet Plinius lib. 2. cap. 20. Latet pleròq; magnâ cali affectatione compertū, principibus doctrinâ viris, superiorum trium siderum ignes esse, qui decidui ad terras fulminum nomen habeant, sed maximè ex iis medio loco siti, fortassis quia contagium nimii humoris ex superiori circulo atque ardoris ex subiecto per hunc modum egerat, ideoque dictum Iovem fulmina iaculari. Dicit verò Lycophron κατὰ τὴν ἀρχαίαν σκηπτοῦς, sicuti postea ἀρχαίως ἐυμαρίδης. Propriè quoque vocabulo σκηπτοῦς usus. Aristoteles lib. de Mundo. τῶν δὲ κεραυτῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, φοβέριες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργητέες. ἐλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἰς π.

λαμπτήρα φαίνη) Attingit historiam Nauplii, qui indignè ferens filii Palamedis necem, Ulyssis & Diomedis dolis circumventi, plurimorum ex Græcis Principibus uxores in adulteriū pellexit nec eo contentus, redeunte à Troiâ victrice classe, seivâ iactatos tempestate, ut in scopulos pertraheret, in Caphareo promontorio & opheltis rupibus ignes accedit: eò naufragi cursum dirigentes portum rati, quicquid supererat navium confregērunt. Val. Flaccus lib. 1.

— & face sevâ

In tua mox Danaos æcturus saxa Caphareu
Naupliis.

Euripedes quoque Helenâ

πολλοὺς δὲ προσέουσας

φλογεῶν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν

εὐβοίαν εἰλ' ἀχαιῶν
 μονόκωπ' ἄνης, πότερος
 κρηφίαις ἐμβαλὼν
 αἰχμαίαις τ' εἰναλίαις ἀλλαις
 δόλιον ἀστὲρα λάμψας.

Vide etiam Q. Calabrum παρὰ ἐλ. π. 3. Ammianū
 Marcellium lib. XXI I.

μερῆσι δ' ἐν πέτερσι τετραίνων πτερεῖ) Ajax ob Cas-
 sandræ stuprum Minervam sibi infensam habens,
 cum naufragium passus esset, & in Gyradas petras
 enatastet, se etiam invitis diis evasisse jactabat, ob
 quod à Neptuno de saxo præcipitatus in mari pe-
 riit. Philostratus ἡρωϊκοῖς ait eum malè sibi ab A-
 gomemnone, qui Cassandram eripuerat, metuen-
 tem, noctu tempestate existente cymba aufugisse,
 atque dum ad Tenum & Andrum cursum dirige-
 ret, juxta Gyradas petras periisse. Vide etiam Hy-
 gini Mythologicon.

Τειωνύχῳ δορεῖ) Tridente puta, quem Neptuno
 assignavit antiquitas propter triplicem aquarum
 naturam, liquidam, fecundam, & potabilem. vel
 ut aliis placet, propter tria aquarum genera, ma-
 rinam fluvianlem, & stagnantem. Vide Fulgen-
 tium Mytholog. lib. I. Æschyli Scholiastes παρμ.
 δεσμ. Τετραίαν δὲ λέγουσι κρηφίην τὸν ποσειδῶνα, ἢ
 διὰ τὸ τρίτον σοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρεῖς δι-
 αφεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς
 λιμναῖον.

λαίρευς) Mercenarium vocat Neptunum, ob
 navatam Laomedonti in exstruendis Troiæ ma-
 nibus operam, quod notum nimis. Cyprianus de
 Idol. Vanitate. Laomedonti muros Neπτῆρῆς in-
 stituit,

stituit, nec mercedem operis infelix structor accepit.
 ἀκτῆς σειεῦ κρηφίαι) Sirius stella erat in ore ca-
 nis, qua oriente Roma quotannis per publicos sa-
 cerdotes sacrum Canariū fiebat, Iunius Philargy-
 rius Georg. IV. Oriente (Sirio) maximi calores & ex
 his graves morbi: ideòq; Roma omnibus annis sa-
 crum Canarium fit per publicos sacerdotes. Festus.
 Rurila canes, id est, non procul à rubro colore im-
 molantur, ut ait Ateius Capito, Canario sacrifi-
 cio pro frugibus deprecanda scævitia causâ sideris
 canicula. Fiebat id prope portam Catulariam, ut
 est apud eundem Festum, Catularia porta. Por-
 ro Sirii apud Poëtâs frequens passim est mentio
 tum pro stella ipsâ, tum pro sole quoque. Hely-
 chius, Σεῖριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τῦκυνὸς ἀστὴρ. Ἔτρος; mo-
 do exponi potest apud Virgilium.

— tum steriles exurere Sirius agros,

Apollonii Scholiastes lib. 2. etiam omnes stellas
 eo nomine nuncupari posse auctor est; Ὁμοίως δὲ
 (inquit) καὶ πάντα τὰ ἀστρα σειεῖα λέγουσιν; οἰοῦντι τεί-
 ρεῖα πνα ὄντα ἢ διὰ τὸ τείρειν, τὸ δαμάζειν; ἢ ὅτι τέρετα
 εἰσιν, καὶ σημεῖα τῶν πλοῖζομένων. A Lycophronè
 hoc loco pro sole ponitur.

Δίσκου μεγίστου πάροδος) Discus erat βαρὺς λί-
 θος ὃν ἐρρίπθουν οἱ γυμναζόμενοι; ut aiunt Glossæ
 Græcorum. Erat verò ex cre. vide Artemid. lib. I.
 cap. 49. Σόλος autem ferreus. Vide Scholiasten
 Homeri Iliad β'. Disci jactus in quinquertio ni-
 mis notus. Lycophron καταχρηστικῶς pro lapide
 usurpavit. Emenda obiter Suidam. Δίσκος, ὁ σό-
 λος malè enim hodie ὁ σόλος legitur.

τρέμων) Ineptias Scholiastæ! Ecquis hic novus

Tremont aut apud quem scriptorem ejus nomen Meritissimò reprehedit doctissimus Canterus, cujus explicationis fulcrum firmissimum à Pausania, qui in Atticis audi visse se memorat quendam, ὃς τὸ πάρος τὰ πρὸς αἰγυαλὸν ἐφασκεν ἐπικλῆσαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἐσοδὸν πρὸς τὸ μνήμα αὐτῆς χαλεπὴν ποιῆσαι. lege, πρὸς τὸ μνήμα οἱ χαλεπὴν π.

ἐρχοῦν αἰγυαίας ἀλῆς) Ægei maris etyma varia vari tradunt. Plutarchus in Theseo, & Hyginus fab. 43. ab Ægeo Thesei patre nomen inditū tradunt. Festus. *Ægeum mare appellatur, quod crebra in eo sint insula, ut procul aspiciētibz species caprarum videantur, sive quod in eo Ægea Amazonum regina perierit, sive quod in eo Ægeus Thesei pater se precipitaverit.* Artemidorus, Ἄγεα τίς ἐστὶ αἰολίδου ἢν αἰγία οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ πάλαιον τὴν ταυρῶν ὀνομασίαν περσεύληφεν. Alii à fluctuum, quos αἰγυαί vocat Græci, magnitudine. Solinus. cap. xvi. ab Antandro capræ speciem referente. Alii ab Ægæone qui & Briareus dictus, qui victū à Neptuno se egre ferens, in mare illud se precipitavit. Vide Strabonem, & Constantinū περὶ θεμάτων.

Pag. 10.

οἱ τ' ἐπι ξένους ξένοι) Sive ξένον hostilem sive peregrinam accipias, eodem res recidit. nam Lacedæmonii Barbaros vocabant ξένους. Herodotus οὐραγία, οἱ ἐφορεῖ ἄσπασιν ἐπ' ὄρεα καὶ δι' ἀρκέων εἶναι ἐν ὄρεσι περὶ χολύας ἐπὶ τὸς ζείνους. ξένοις δὲ ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. Sic Latini peregrinos & hospites *Hostes* appellabant. D. Ambrosius Offic. lib. 1. cap. 29. *Denique etiam adversarios molli veteres appellatione nominabant, ut peregrinos vocarent. Hostes enim*

anti-

antiquo ritu peregrini dicebantur.

τὸν μὲν δὲ Phænicem dicit, quem κρηεῖς φωνοῦσιν, quod Achillis nutritius fuerit, ut ipse narrat apud Homerum Iliad. i. non κ, quod ait Canterus memoria lapsus.

ὅτ' εἰς νότον τρήρων ἐνθάδῃ λέχεται) Cū Amyntor Clytiam pellicem uxori Hippodamiae præferret, Hippodamia ægrè ferēs Phænici filio persuasit ut cum pellice patris rem haberet, qui cū matris rogationi auscultasset in patris odium incurrit, qui cum visu privavit quem à Chirone postea recepit, quā de causā ad Peleum profugit, à quo Dolopum regionem & Achillem accepit educandum. Vide Homerum Iliad. i. eiusq; interpretem, & Apollodorum lib. 111.

τὸν ἀνδάμιλλον) Mopsium, cum quo certabat, & à quo victus. Contigit hoc certamen in finibus Ioniae, in Grynæo nemore, si Servio fides habenda, cujus talia verba ad eclogam. vi. *Grynæi nemus est in finibus Ionis, Apollini consecratum, in quo aliquando Calchas & Mopsus dicuntur de peritiā divinandi inter se habuisse certamen, & cum de pomorum (Lycophon grossos tradit) cuiusdam arboris numero contenderent, stetit gloria Mopso, cuius rei dolore Calchas interit.* Vide Strab. lib. xi. Seneca Mopsium inferiorem factum vult in Medea.

*Omnibus verax sibi falsus uni
Concidit Mopsus, caruitq; Thebis
Ille qui verè cecinit futura,*

ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον) Usitatum veteribus, maximè Hebræis, καὶ ἐμφημισμὸν mortē som-

ni benignore vocabulo appellare. Nonnus in paraphrali,

ὑπνον ἀναγκαῖον κὶ ἀμεμφία Λάζαρος εὐδῆ.

Callimachus epigrammate χι ι ι ι ι

τῆδε Σάων ὁ Δικωνῶν Ἀκάνδιος ἰεσθν ὑπνον
κοιμάται. ———

& epigrammate χχι.

— ἢ δ' ἀποερίζετ

ἐνδασδε τὸν πάσις ὑπνον ὀφίλομενον.

& idyllio tertio Moschus.

ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
ὁππότῃ πρώτα θάνατος ἀνάκοι ἐν χροῖ κούφα
εὐδομος εὐ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νηχεῖον ὑπνον.

Orpheus Argonaut.

εὐδῆς ἀγνιάδι γλυκερῶ βεβολημένῳ ὑπνω

Et postea.

Ἐπὶ τῷ ἀπὸ γλυκερῶ θανάτῳ μάρπτεισι τελευτῶ.

Sic Æschylo εὐμενίσαι mortui εὐδοντες dicuntur, & infra Lycophro, sepulcrū εὐνασίειον vocat. Id inde profectum quia dormientibus mortui similes, unde & mortis fratrem somnum nuncuparunt. Athenagoras περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. Παρ' ἡμῶν αἰτίαν οἱ μὲν πῖνες ἀδελφὸν ἔθανάτῳ ἔπνον ὀνομάζουσιν, οὐχ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν πατέρων οὐρας (quod Hesiodus in Theogonia) γενεαλογηθῆες, ἀλλ' ὡς τῶν ὁμοίων πατέρων τοῖς τε θάνατος κὶ ὑπνὸς ἐγγινομένων, ἐνεκά γε τῆς ἡρεμίας κὶ τοῦ μηδενὸς ἐπαυθάνεσθαι τῶν παρόντων, ἢ νομόμεναι, μᾶλλον ἢ μηδέ τοῦ εἶναι κὶ τῆς ἰδίας ζωῆς.

τὸν μεμορμένον πότμον) Mortis tres gradus, Fatum, Casus, Genitura. Epicurei hominē fato mori dicebant. Stoici casu, Pythagorici genitura. Vide Acronē Horatii interpretē. Mortis autē duo gene-

ra, Naturalis, & Violēta. Aristoteles περὶ ἀναπνοῆς. Θάνατος δ' ἔστιν ὁ μὲν βίαιος, ὁ μὲν κατὰ φύσιν. βίαιος μὲν ὅθεν ἢ ἀρχὴ ἐξωθεν ἢ κατὰ φύσιν. ἢ, ὅταν ἐν αὐτῷ. Plato πρῶτος. θάνατος ὁ μὲν κατὰ νότον καὶ τραύματα γινόμενος ἀλεγεινὸς καὶ βίαιος. ὁ δὲ μετὰ γῆρας ἰὸν ὅπῃ τέλος, κατὰ φύσιν, ἀπονότατος τῶν θανάτων. Demosthenes in oratione περὶ σεφάνης naturalē mortem dixit τὸν τῆς εἰμαμένης κὶ αὐτόματον θάνατον. Ita etiam Philostratus de vita Sophisti. lib. 1. Scopeliano. Τοιαυτὴ λέγρη, ὃ δὲ σώβουτα βέλεται σε ὁ ὕος ἠδη πεθάναι. ἔδῃ τὸν αὐτόματον καὶ μετ' ἑσὺ πολὺ θάνατον ἐνδιδὸς τῷ σῶ γῆρας, ἀλλ' αὐτὸς γῶν μὲν πῶ ὀφειλῶν, μιθόμενος δὲ καὶ παρ' ἐμάς χεῖρας. Violentam autē τὸν ἐξ ἀναγκαίας τύχης vocat Sophocles ἡλέκτρα. Plinius lib. 1. epist. 12. vocat mortem, quæ non ex natura, nec fatalis. Apuleius Miles. 1. tumultuarii genus mortis. Arnobius lib. 1. Vinculis corporis non naturali dissolutione digressus est, sed. vi illata discessit. Qui verò violenta morte occidissent (ut hoc obiter dicamus) cū iis hastas efferre moris erat. Vide Etymologici auctorem. Harpocration. ἐπενέγκειν δόρυ ὅπῃ τῆς ἐκφορῆς, καὶ περὶ σαργρεῦεν ὅπῃ τῷ μνήματι, Δημοσθένης καὶ εὐεργῆς κὶ μνησιβύλου, τὰ ὑλά φησὶν ὅπῃ ἔβιαιος ὑποθάνοντος, ἰσθῶ δ' ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἀτθίδων περὶ σερχίδος καὶ κηφάλεσι πῶν, γεσφῆ ταυί. πῆνες δὲ ὅπῃ ἔλαφου δόρυ κατὰ πεπιχότα φασι. πεποπῆσαι. ἢ, παρὰ κατὰ δέμενοντε καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς σερσῆκται, τῦτον τὸν τρόπον μετέχευε τὸς φονέας. Unde intelligendus Virgilius Æneid, xi. in funere Pallantis.

— guttisq; humectant grandibus ora,

Hastam alii, galeamq; frunt. —
Vertebant autem hastas, inde ait. — & *versis*
Arcades armis. Servius, Lugentum more, mucro-
nem hasta non cuspidem contra terram tenentes.
Statius Thebaid. v. 1.

Tunc septem numero turmas (centenus ubique
Surgit eques) versis ducunt insignibus ipsi
Graugene reges. —

Qui verò libimet manus intulissent, ii sepeliebatur, siquidè igne cremari nefas. Testis Philostratus *ἡρώκεις. ἔθαψαν δὲ αὐτὸν (αἶαντα) καταδέμεναι εἰς πλῆγῶν τὸ σῶμα, ἐξηγυμένῳ Κάλχαντῷ ὡς ἐχ' ὅποι πύρι θάπτειν, οἱ ἑαυτοῦς ἀποκτείναντες.* Apud Statium quoque lib. 111. Thebaidos rex Thebanorū Mæonem qui seipsum occiderat

— *Verat igne rari, pacemq; sepulcri*
Impius ignaris nequidquam Manibus arcet.

Fatalem autem mortem Apollini & Dianæ imputabant. Strabo lib. xiv. *καὶ ὁ ἥλιος δὲ καὶ ἡ σελήνη δὲ πάθει, καὶ τοὺς αὐτομάτως θανάτως τούτοις ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς.* Sed ad pensum redeo. Hoc loco apud Lycophronem τὸν μεμορμένον πῶτμον non debes interpretari τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ ἀντόματον, sed mortem ab oraculo prædictam.

τὸν δ' αὖ τέταρτον ἐγγόνων ἐρεχθέως) Idome-neum intelligit qui à Iove quartus. Nam Iovis Minos, ejus Deucalion, ejus Idomeneus. Hic captà Troiâ cum in Cretam rediisset, regno à Leuco ejectus Colophonem venit, ubi transfactâ vitâ, in Cercapho monte sepultus est. Vide Didymum ad Odyss. μ'.

δὲ ἐκὶν κύνες) Vates hi duo canes appellantur
elc.

eleganter nomine ex Ægyptiorum mysteriis desumpto, qui vatem designantes canem effingebant. Horus lib. 1. *Ἰερογραμμάτια δὲ πάλιν, ἢ περιφθῆται, ἢ ἐνταφιασθῆν, ἢ ἀπλῶα, ἢ ὄσθησιον, ἢ παρμόν, ἢ ἀρχὴν, ἢ διχασθῆν βυλόμενοι γραφῆν, κῶνα ζωγραφούσιν. ἰερογραμμάτια μὲν, ἐπειδὴ περὶ τὸν βυλόμενον ἰερογραμμάτια τέλειον γίνεσθαι χρῆ πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς, καὶ ἀσπηγείωδ' ἡμεδὲνι χαιεζόμενον, ὡς περὶ οἱ κύνες. περιφθῆται δὲ. ἐπειδὴ ὁ κῶνα ἀπενίξει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ τῶν θεῶν εἶδωλα, καὶ δάπερ περιφθῆται.* Ab Esaiâ canes appellantur vates ad populi peccata conniventes. Apollinis autem canes vocat, quia ille *μαντικῆς* præful, quod vel pueris notum.

ἀγνῶν ἡρώων) Mortui à veteribus sacri appellati Pag. 32.
sunt, & æstimati. Et Plutarchus in vita Numæ Põpili mortuos vocat *ἱερεῖς*. Plinius ille naturæ mystes, lib. 11. de terrâ loquens. *Sequitur terra cui univ*
rerum natura partii eximia propter merita cognomen
indidimus maternæ venerationis. Sic hominum
illa, ut calum Dei, que nos nascentes excipit, natos
alit, semelq; editos sustinet semper; novissimè com-
plexa gremio; jam à reliquâ naturâ abdicatos, tum
maximè ut mater operiens nullo magis sacramento
quàm quo nos sacros facit, etiam monumenta ac ti-
tulos gerens, nomenq; prorogans nostrum & memo-
riam extendens contra brevitatē avi. Rationem hujus rei haurio ex Macrobio Sat. lib. 111. cap. VII. *Quicquid destinatum est diis, sacrum vocatur. pervenire autem ad deos non potest anima nisi libera ab onere corporis fuerit: quod nisi morte fieri nō potest. ita ergo opportunè sacratum Halesum facit,*

cit, quia erat appetiturus. Ac proinde etiam sacra ipsa sepulcra, unde ἐγὼ ἡπία Lycophron hoc loco dicit. Catullus quoque.

Laferpiciferis jacet Cyrenis

Oraclum Jovis inter est uos

Et Batti veteris sacrum sepulcrum.

Cicero Phil. ix. *Sepulcrorum sanctitas in ipso solo est, quod nullā vi moveri neque deleri potest. atque ut cetera extinguuntur, sic sepulcra sunt sanctiora vetustate.* Quintilian. declamat. x. de sepulcro loquens: *Sacratos morte lapides, etiam cineres & ossa religiose quiescentia fractā sparsisset urnā.* Festus non sacra sed religiosa esse vult. *Religiosum ac sacrum est, ut templa omnia, atque ades, quae etiam sacrate dicuntur: at quod per se religiosum est, nō utique sacrum est, ut sepulcra, quod ea non sacra, sed religiosa sunt.* Incipiebat autem illa sepulcrorum sanctitas statim à glebæ injectione. Cic. lib. ii. de legibus. *Prusquam in os injecta gleba est locum ille ubi crematum est corpus, nihil habet religionis, injecta glebā tum & ille humanus est, & sepulcrum vocatur, ac tunc denique multa religiosa jura complectitur.*

οἱ πάντες ὁ σφίκεαν) Ita dicta Cyprus ab incolis qui σφίκες nuncupabantur. Nonnus Dionys. xi. σφίκεαν νῆσον dixit per appositionē. Vide Eustathium ad Dionysii περιήγησιν, & Hesychium. Κέρας vero, sive κέρας dicta quondam Cyprus ab incolis urbis Amathuntis, quos, quia advenas immolabant, Venus in boves, qui à magnitudine cornuū Cerastræ à Salaminiis nominantur, transmutavit. Ovidius Metamorph. lib. x.

Atque

Atque illos, gemino quondā quibus aspera cornu

Frons erat, nude etiam nomen traxere Cerastra.

Stephanus aliter. ἡ κύπερις ἐκλεῖτο κὶ κέρας ἀπὸ σφίκεαν ἀκέραιον. Quem sequuti Ioach. Vadianus & Géma Κέρας enim etiam promontoria à Graecis nuncupantur.

ὁ μὲν πατὴρ μομφαῖσιν ἐλασθημένον) Teucer captus à Tho domū reversus, à patre Telamone, quod fratris Aiaceis mortem ultus non esset (Lycophron ait persuadere patri non potuisse Aiaceis sibi manus intulisse violentas) ejectus est, itaque cum in Cyprum appulisset Salamina condidit. Velleius Paterculus lib. i. *Teucer non receptus à patre Telamone ob segnitiam non vindicata fratris injuria, Cyprum appulsus, cognominē patri suae Salamina constituit.* Vide etiam Nonnum Dionys. xi. i. & Horatium lib. i. Od. 7. Solebant autem Graeci filios suos ob delictum aliquod abdicare, atque è conspectu remove, & tum dicebantur filii ἐπιπέων & γένος, quum autem cum patre in gratiam redirent, ἀναλαμβάνεσθαι εἰς τὸ γένος. Qui mos neque Romanis ignotus fuit. Quā de re vide quae eruditissimus vir Is. Casaubonus ad Diog. Laertium. Atque haec erat abdicatio criminis imperfecti, siquidem duae abdicacionum species. Quintilianus lib. vi. cap. iv. *Abdicacionum formae sunt duae, altera criminis perfecti, ut si abdicetur raptor, adulter. Altera imperfecti, velut pendens, & adhuc in conditione positi: quales sunt in quibus abdicatur filius, qui non pareat patri, &c.*

ὁ μὲν πατὴρ φονεὺς πῶλον) Vocat Aiaceis πῶλον quia efflictim amaretur à patre. Aliās πῶλον vocan-

vocantur pueri effæminati, (qui *Catamiti* Latinis) & meretrices. Hesychius. *παῖδες, ἑταῖρα, πόλυς* γδ *αὐτὰς ἔλεγον, οἷον ἀφροδίτης πόλυς. ἢ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένας.* Vide alios Grammaticos. Similis notiois apud Romanos *Pullus*. Festus. *Antiqui puerum, quem quis amabat, pullum ejus dicebant.*

νόδον φίτυμα. Apud veteres spurii pari cum legitimis in honore habebantur. Docet id præter Eustathium Scholiastes incertus Iliad. viii. his verbis. *Ἡμεῖς δὲ φαμεν* (exponit cur Teucer nothus vocetur) *τῆτο μὴ εἶναι πρὸς αἰχύνῳ, διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαίοις ἔδθη κρατῆν. ἐτίμων γδ τοὺς νόδους ὁπίσης τοῖς γνήσιοις.* Declarant id etiam Servii verba hæc *Æneid.* i. i. *Consuetudinis regia fuit, ut legitimam uxorem non habentes, aliquam licet captivam, tamen pro legitimâ haberent, ad eam ut liberi ex ipsâ nati succederent.* Sciendum verò hunc honorem solis regum & principum virorum spurii contigisse: nam privatorum hominum neque pari in honore, neque paternarum facultatum hæredes fuere: sed acceptis mille drachmis contenti esse jubebatur. eaque pecunia *νοθεῖον* dicebatur. Harpocration. *Νοθεῖα, ἢ τὰ τοῖς νόδοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα ἔτω καλεῖται, ἢν ᾗ μέχρι κλίων δραχμῶν.* Aristophanes Avibus.

*πῖ εἰ ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδώ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ ἀποδότησκων, ὁ νόμος αὐτὸν ἐκ εἶ.*

Sunt autem generationis species quatuor. Homeri interpres Iliad. 4. *παιδοποιία τετραχῶς λέγονται, ὁ μὲν γδ γνήσιος, ὁ δὲ νόδιος καλεῖται, ὁ δὲ σκότιος, καὶ ἄλλος παρθέσιος. γνήσιος μὲν οὖν καλεῖται ὁ ἐκ νομί-*

νομίμων γάμων. νόδιος δὲ ὁ ἐκ παλλακίδος. σκότιος, ὁ τὸν πατέρα ἀγνοῶν. παρθέσιος ᾗ, ὁ ἐκ παρθέτου ἐκ νομιζομένης γενόμενος. Qui γνήσιοι Græci, ii *Legitimi* Romanis dicebantur. *Νόδιος* qui sit docet Beda ad Samuelem lib. i. i. cap. i. *Nescius intimationem, quia spurius est qui patre ignobili, sed nobili est matre generatus: sicut contra nobili patre, sed matre procreatus ignobili nothus consuetè vocatur.* Latini exprimere non possunt, ait Quintilianus lib. 3. cap. 6. his verbis. *Νόδον, qui non sit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quâdam testatur, non habemus, ideoque utimur peregrino.* Isidorus Orig. lib. ix. *Nothus dicitur qui de patre nobili & matre ignobili gignitur, sicut ex concubinâ. Est autem hoc nomen Græcum & in Latinitate deficit.* Qui σκόπιος apud Græcos, is *Favonius* apud Romanos, & *Spurius* à spurio, quod virginalis scrobis, ut cum Arnobio dicam, vocabulum. *παρθέσιος* quomodo Latine dicantur doceant alii, ego nescio.

Ἐλύσαν ἐν ποίμνησιν Sophocles *Aiace,*
ἐφαρμένως γδ ἀστῶς εὐρίσκομεν
λείας ἀπάσας, καὶ κατῳαρισμένας
ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ὀπιστάταις.

& postea:

τοὺς ζῶντας αἰ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζετε,
ὡς ἀνδρας, ἕχ ὡς εὐκεραν ἀγρὰν ἔχον.

Homerus Iliad. λ'.

λίθη δ' ἐκ πεδῶν συνελάσασμεν ἡλιθα πολλήν.
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσσα πῶτα οἰῶν,
τόσσα σῶν σβόσια, ἴσα ἀιπόλια πλάττε αἰγῶν.

Adludit Apuleius Miles. III. *Audacter microne districto in infani modum Aiakis armatus, non ut ille vivis pecoribus infestus, tot laniavit armenta, sed longè fortius, &c.* Qualis hic Aiakis fuerit furor, docet Cornelius Celsus lib. vi. cap. xvi. *Quidam imaginibus non mente falluntur, qualem insanientem Aiacem vel Orestem. poetarum fabula ferunt.*

ὄν χάρων ὀμησῆ δὲρα) Homeri Scholiastes Iliad. ψ. ἰ' ὄρηται ὅπ κατ' ἐκείνο καρῆ ἔτυχεν ἠεκακλῆς τῆ νόσφ σαλαμῖνι κατὰ τινα χρείαν περσικεύσας, πελαμῶνι δ' ἄρτι γενέσθαι τὸν παῖδα αἰαντα. ὄρησας ἔν ὁ ἠεκακλῆς καὶ ἀναλαβὼν τὸν παῖδα πεισείκαλε λεοντῆ, ἐφ' ᾧ ἠύξαλο αὐτὸν γενέσθαι ἄτρωτον. ὁ δὲ ἠύξῃσθαι, καὶ τὸ πᾶν δ' ὀσμάτῃ ἐγένετο ἄτρωτον. πλὴν δ' αὐχένῃ. ἴστο γδ ἐδόκη τότε κατὰ τύχην τὸ μέγῃ μὴ πεισείκῃσθαι τῆ λεοντῆ. Paullḱ aliter Pindarus Isthmion. Od. vi. Vide etiam Philostratum ἠρωϊκοῖς, & Apollodorū lib. III. Sciendum verò antiquitus heroas pelli- bus amiciri consuevisse. Apollonii Scholiastes lib. I. Σύνηδες τοῖς ἠρωσῖδ δερματοφορεῖν. Inde apud Theocritum Διοσκουεῖς.

αὐτὰρ ὑπὲρ νότοιο καὶ αὐχένῃ ἠωρεῖτο
ἄκρον δέρμα λέοντῃ ἀφημμένον ἐν ποδῶων.

Virgilius Æneid. v.

— occurrit Aeeftes

Horridus in jaculis & pelle Libystidos urse.
& IV.

Dat Niso Mnestheus pellem horrentisq; leonū
Exuvias:

Eā de causā apud Romanos in pelle lanatā novā
nuptam considerare moris erat. Vide Festum.

χαλλῶ

χαλλῶ τορητόν) Æris usus vetustus admodum, quippe qui diu ante ferrum inventum extiterit. Heliodus lib. I.

χαλλῶ δ' εἰράζοντο, μέλας δ' ἤεσκε σίδηρῃ. quo loco interpres. χαλλοῖς τὸ παλαιὸν καὶ ὄπλοις, καὶ ξίφεσι, καὶ χωρικόις ἐργαλείοις ἐχρῶντο, βαρῆ πνι πύ- τι συμνίτες. Apollonii Scholiastes lib. I. Α' πολλῶ- νι ὄρησιν ἐν πρώτῳ τῶν ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑ- πὸ τῶν ἀρχαίων χαλλὸν λέγεσθαι, ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω ἐυρηθέντος σίδηρος χαλλῶ ἐχρῶντο. Augustinus de Ci- vitate Dei lib. VII. cap. XIV. *Eam terrā antiqui colebant are, antequam ferrum inventum esset.*

δυσμενεσάτη ξένων δώρω) Ajax apud Sophoclem. δῶρον μὲν ἀνδρὸς ἐκλορῃ, ξένων ἐμοὶ μάλισμα μισθθέντῃ. ἐχρίσεν δ' ὄραν.

Vide Homerum Iliad. η'. Huc pertinet epigramma.

ἔκλωρ αἰαντῆ ξίφῃ ὄπασσεν, ἐκλοεῖ δ' αἴας
ζωσῆς, ἀμφοτέρων ἢ χάεις εἰς θάνατῃ.

ubi malim legere ἢς θάνατῃ pro ἦν Doricè. Oc- cidit autem seipsum Ajax

χόλω βαρυνθεῖς τῶν ἀλλείων ὄπλων.
ut ait Sophocles, cui adstipulantur Homerus & Ovidius. Suidas tamé tradit ortā de Palladio con- tentione, Aiacem noctu fuisse interfectum, Uly- ssi, ut putabant, dolo.

ἐν ἠτήρησι δημοσίων σαδείς) Mos veteribus concio- nem ad populum habentes stare. Homeri Scho- liastes Iliad. α'. Τὸ παλαιὸν καὶ βασιλεὺς ἦν, καὶ ἄλ- λος οἴας δῆποτε τύχης, ἐδημηγορεῖ ὁρδὸς ἰσάμενῃ. Et apud Ovidium Metamorip. lib. XII.

Surgit ad hos clypei dominus septemplex Ajax.

Nonnus *Διονυσιακῶν* λζʹ.

ὄρθωθεῖς δι' ἀγρόδουσε, ποδώκεας ἀνδρας ἐπέϊνον.
ἀνδράσι ὠκυπόροισιν ἀέθλια ταῦτα γινέσθω.

Eodem modo heic Phænodamas.

δῶρον ὄτρυνεν κυνὶ σείλαι) Δῶρον veteres Graeci vocabant, quod posteriores δειπνον, ut apud Romanos *Vesperna*, quæ postea *Cæna* nuncupata. Ter autem cibum sumebant. Prima ejus sumptio ἀριστον dicebatur, altera δειπνον, ultima δῶρον. Didymus ad Odyss. βʹ. Τεῖσι δὲ τριφαῖς (οἱ παλαιοὶ) ἐχρῶντο. καὶ πῶ μὲν πρῶτῳ ἐχθλὸν αἰσον, ἢ ἐλάμβανον πρῶτας σχεδὸν ἐπ σκοτίας ὕπης. καὶ ὠνομάδῃ ἀριστον, ἢ παρὰ τὸ λαμβάνοντας αὐτὸς εἰς τὸ ἀριστὸν προσέφερον. ἢ ἀπὸ τῆς προσφάρεσθαι πῶ τῳ πρῶτῳ πῶ τριφῶν, παρὰ τὸ αἶρεσθαι ὀνομασμένης τῆς λέξεως. πῶ δευτέρῳ δειπνον, μεθ' ὃ ἐδξ̄ πονεῖν. ὃ πῶ εἰς ἐνεργεῖν. λαμβάνοντες γὰρ πῶ τῳ ἦν τριφῶν πάλιν περιτὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνον, τὸ δὲ τρίτον δῶρον, τὸ κατ' ἡμᾶς λεγόμενὸν δειπνον. καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαυέρπον. ὅταν εἰς τὸ ἰαῖεν πορωόμεθα. Athenæus quatuor refert, ἀράπισμα, sive διανησάμῶν, δειπνον, ἐσπεῖσμα (quæ *Merenda* Romanis) sive δειπλιγόν, & δῶρον. Sciendum verò antiquissimos Græcos carnare duntaxat consuevisse, ut & frugaliores Romani. Isidorus Origen. lib. xx. cop. 11. Est autem *cæna vespertinus cibus, quam antiqui Vespernam dicebant.* in usu enim non erant prandia. ita omnino iste locus legendus: nam quod in veteribus & duperrimè editis libris legitur, *quam antiqui vespertinā dicebant*, vitiosum esse, vel puer animadvertat. Salvia. lib. 1. *Nunquid parcam illam tunc, agrestemq̄ vitam cum gemitu & dolore*

solc.

tolerabant? cum vites ac rusticos cibos ante ipsos quibus exercebantur focos sumerent, eosq̄, ipsos capere nisi ad vesperam nō liceret. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. v. *Sed vultisne diem sequentem, quæ plerique omnes abaco & latrunculis conterunt, nos istis sobrius fabulis à primo lucis in cæna tempus, ipsam quoque cænam non obrutam poculis, nō lascivientem ferculis, sed questionibus doctis pudicam, & mutuis ex lecto relationibus exigamus?* Nisi mavelis ibi cæna vocabulum prisca significatione pro prandio accipere.

χερσαῖο ἀντόδωτο) *Αὐτόδωτοι* dicebantur qui de suo cenabant. Romani *Sodales* appellarunt, teste Festo, cuius ea verba, *Sodales quidam dictos putant, quod una sederent essentq̄ alii, quod ex suo dantibus vesci soliti sint.* & bilogo, *ederent essentq̄*, aut essent pro eo quod *ederent* dixit. Et sanè in primore significatione ista usurpavit Apuleius Miles. x. *Hic est, qui sodalem convivamq̄, possidet luctantem asinum, saltantem asinum, voces humanas intelligentem, sensum nutibus exprimentem.* Convivorum autè apud veteres tria erant genera, ἔρανος, γάμος, εἰλαπίνη. Eustathius Odyss. αʹ. Ἰτέον ὅτι κατὰ τρεῖς μάλα τὸς ἰσόπυς συνέδωσαν ἀν πολλὰ (lego παλαιοὶ) ἐπ' ἐνωχία. ἤρουν ἐν εἰλαπίνῃ, ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἔρανο. καὶ ὁ μὲν ἔρανος κόσμιον, καὶ ὁδὲ πολυτελές, ἀλλὰ καὶ φειδωλῶς ἠδίων ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἔρανευσι, ὡς ἀν' ἴδιον ἔδιδοντες ἕκαστος. ὅτι δὲ ἔρανος, ἢ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤρουν καταβολῆς, καὶ διαπάντης πολλῶν πινῶν ἐνωχία, &c. ὁ δὲ γάμος, δῆλον ὅτι ὁμίλου ὅτι συνέδωσις ἐπὶ νυμφίῳ συναρμογῇ. ἢ δὲ εἰλαπίνῃ ἐνωχία ὅτι καὶ αὐτὴ πολυτελής ἐν ἡ κατὰ εἰλας, ὡς οἱ παλαιοὶ γέφουσιν.

Pag. 34.

ἡ ὁμοῦ εἰλάμενοι πολλοὶ ἔπεινον, χαίροντες δὲ ἡλιαδῆ τὸ
 θεῖον κλήτος. Πορτὸ ἔραν, aliás vocabatur ἀπὸ
 αὐτοῦ εἰδὸς δειπνον. Item κατὰ βόλιον. Ioan. Tzetzēs ad
 Hesiodi lib. 1. 1. Καλῆμεν κατὰ βόλια, ὅταν κοινῶς εἰ-
 δῶτες διαπύλῳ συμποσάζωσιν. Huic respondet Ro-
 manorum *Sportula*, quam instituit Nero pu-
 blicarum cænarum loco. Eleganter de illâ Iuven-
 alis Sat. 1. 1. 1.

Nonne vides quanto celebretur sportula fumo?

Centum conviva sequitur sua quemque culina.

Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res

Impositas capiti, quas recto vertice portat.

Servulus infelix, & curfus ventilat ignem.

Εἰλαπύλῳ Hesiodus lib. 1. 1. πολλῆξινον δειπνον vocat.
 μηδὲ πολλῆξινον δειπνον δὲ διαπέμφει.

ἐν κοινῷ πλεῖστον δὲ χάειν, διαπύλῳ τὸ ἐλιγίστην.

Ea Romanis *Recta cæna*, aut ἀπλῶς *Recta* fuit
 appellata, atque à liberalioribus divitibus saluta-
 toribus data. Martialis lib. vi. 1. 1. ad Domitianum
Cæsarem.

Promissa est nobis sportula, recta data est.

Suetonius in Augusto cap. lxxiv. *Convivabatur*
 & assidue, nec unquam nisi *recta*, non sine magno
 ordinum hominumque, delectu. Has sustulit Nero,
 Domitianus revocavit, teste Tranquillo. Genera-
 le horum omnium nomen erat σύνδειπνον. Latine
Convivium, vocabulo aptiore. Cic. de Senect.
Bene enim majores nostri accubitionem epularem
amicorum, quia vite conjunctionem haberet, Con-
vivium nominarunt melius quam Græci, qui hoc
idem tum Compotationem, tum Conconationem vo-
cant. Ita enim emendandum eum locum in Variis

meis

meis brevi docebo, si vivo, & valeo. qui in eo erat
Concana dicebantur. Latine Glossæ. *Concana*, σύν-
 δειπνοι. Græcæ. σύνδειπνο, *Conviva*, *Concana*.

τῶν περὶ δε μιλῶν) Arcades vetustissimam se to-
 tius Græciæ gentem credi voluerunt, (quare anti-
 quos hos Manilius, Seneca *veteres* vocat) atque ad e-
 regionem ipsam ante lunam fuisse. Ovidius.

Orta prior lunâ, de se si creditur ipsi,

A magno tellus Arcades nomen habet.

Statius Papinius.

Arcades — astris lunâq; priores.

Rei ejus hanc tradunt causam nonnulli, quod
 prius annum habuerint, quàm is in Græciâ ad lu-
 næ cursum constitueretur. Lucianus in Commēt.
 de Astrologiâ, & Scholiastes Apollonii lib. 4. di-
 cunt primum deprehensum lunæ cursum in Ar-
 cadia ab Arcade Endymione. Censorinus de die
 natali cap. x. 1. x. In *Achaia* Arcades *trimestrem*
annum primò habuisse dicuntur, & ob id περὶ ἑλῶτος
appellati, non ut quidam putant, quod ante sint nati
quam lune astrum in celo esset, sed quod prius ha-
buerint annum, quam is in Græciâ ad lune cursum
constitueretur. Figmenti ejus auctor Hippas quidam
 Rheginus existimatur. Varias variorum hæc
 de re opiniones habes apud Aristophonis Scho-
 liaften ad Nubes.

σποδῶ κατ' ἄκρον χεῖμα διαλαύτων πυρὸς) Glandi-
 bus veteres vesci solitos notissimum est; Lucretius
 lib. v. de primis hominibus agens.

Glandiferas inter curabant corpora quercus

Plerumq; — & ibidem.

Sic odium capit glandis —

Horatius lib. i. Satyrâ III.

Cum prorepserunt primis animalia terris

*Mutum & turpe pecus, glandem atque cubilia
propter*

Vnguibus & pugnis, dein sustibus, atq; ita porro

Pugnabant armis, quæ post fabricaverat usus.

Maximus Tyrius περι ἔρωτ. Ἡσαν δέ που κατὰ τὴν
Επικούρου (φασί) βίον, αἱ τερφαιλοῖς ἀνδρώποισ φησι
καὶ ὄγκαι. Iul. Pollux lib. i. cap. xi i. περὶ πυρῶν τοῦς
ἀνδρώπους ἔδρεψεν ἡ βάλαν. Macrobi. in Somn.
Scip. lib. i. i. cap. io. *Cumq; rudes primum homi-
nes, & incuria silvestri non multum a ferarum aspe-
ritate dissimiles meminerit, vel fabuletur antiqui-
tas, tradatq; nec hunc eis quo nunc utimur victum
fuisse, sed glande prius & baccis alitos, sero speras-
se de sulcis alimonia.* Vide Platon. in Politia. Elianum
lib. i. i. & Vitruvium, ubi piscorum hominum cibos agrestes memorat. Atque
inde βαλανιστῆς vocabant eos qui glandes colligebant
mercede cōducti. Auctor proverbiorum. βαλανοῖς ἔζωντο
πρὶν οἱ ἀνδρωποὶ καὶ βαλανιστῆς ἐκάλουν
τοὺς ἐπὶ μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντες. Et
Athenis in nuptiis moris erat puerum patrum
matrum spinas cum glandibus, & canistrū panibus
refertum ferre, clamareque, ἐφύρον κικόν, εὐ-
ρον ἀμείνον. Eadem de causâ coronæ civicæ apud
Romanos è fronde quernâ dabâtur. Agellius lib.
v. cap. vi. *Civica corona appellatur, quam civis civi
à quo servatus est in prælio teste vite salutisq; per-
cepta dat. ea sit è fronde quernâ, quoniam cibus vi-
ctusq; antiquissimus quernus capi solitus sit.* Cum
verò ait Lycophron ποδῶ πυρὸς θαλάγγων, Ob-
servan-

servandum est glandes prius ab illis affari solitas,
quam ederentur. Etymologici author. Οἱ ἀρχαῖοι
βαλανοῖς εἶχον ἔδο ἀποκαίειν. Inde est quod ait Ar-
nobius lib. i. i. *Aut de milio sit (cibus) aut sit panis
ex farre. aut (ut secula imitemur antiqua) ex cinere
caldo glandes.* Similiter postea repertis frugibus
panes coquebant in cinere prius, inde in furno,
teste Varrone lib. i. de vitâ Pop. Romani. Primi-
tivi autem panes ex hordeo confiebant. docet id
Artemidorus lib. i. cap. lxxi. ἀρτοὶ κριθῖνοι πᾶσιν
ἀγαθοί, πρῶτην γὰρ τερφὴν ταῦτῳ ἀνδρώποισ δέδο-
ται παρὰ θεῶν λόγῳ ἔχει. Plinius lib. xvi i. i. cap.
vii. *Antiquissimum in cibus hordeum, sicut Atheni-
ensium ritu Menandro autore apparet, & gla-
diatorum cognomine, qui hordearii vocabantur.* Et
postea. *Panem ex hordeo antiquis usitatum, vita
damnavit, quadrupedumq; tradidit refectibus.*
Lucanus in Panegyrico ad Pisonem.

— nam quid memorare necesse est

Ut domus à Calpo nomen Calpurniâ ducat,

Claraq; Pisonis tulerit cognomina prima,

Fumida callosâ cum pinferet hordea dextra.

Mansere tamen hordeacei panes in usu paupe-
rim & frugaliorū. Seneca Epist. xv i. i. *Non enim
injucunda res est aqua & polenta, aut frustum hor-
deaci panis.* Sulpitius Severus Dial. i. de virtuti-
bus monachorum Orientalium in quâdam in-
cognitâ insulâ in deliciis fuisse memorat. *Incola
lacte vivunt, qui sollertiores sunt, vel, ut ita dicam,
diutiores, hordeaceo pane utuntur.* Itaque sordidus
habitus Romæ hic panis, & quibusdam in pæniam
ad edendum datus. Suetonius Augusto cap. xx iv.

Cohortes, si quae cessissent loco, decimatas hordeo paravit. Ita capio ista verba.

βυβῶν ἑξήματα θρυλλίξας δέμας) Ovidius Metamorph. lib. vii i i.

Occupat audetem, quiaque est via proxima leto, Summa ferus geminos direxit ad inguina dentes.

Philostratus junior in Imaginibus. ἐμπεπτωκὸς ἦ δ' οὗς Ἀγκυρῶ τῶν χειρῶν τὸν μηρὸν, κίτται δ' ἑαυτίας, ἀδρῶν ἐκ ῥέων τὸ αἶμα, καὶ εἰς πολλὸ ἀνεῤῥωγῶς ἔμπε, quem locum depravatum ita putabam restituentium. Κίτται δ' ἑαυτίας, ἀδρῶν ἐκ ῥέων τὸ αἶμα καὶ εἰς πολλὸ ἀνεῤῥωγῶς τὸν μηρὸν. Consentit Pherecydes lib. ix. citante Apollonii interprete.

ὅς πολλὰ χειλεύς) Vetus illud & notissimū proverbium,

πολλὰ μεταξὺ πέτρῃ κούλης καὶ χεῖλεσσι ἀκρῶ (nam πέτρῃ tibi legendum non πέτρῃ rectè monuit olim doctissimus Henricus Stephanus) quod ita verbum jam omnium fere in ore est.

Multa cadunt inter calicem supremāq; labra. De hoc proverbio, ejusque origine Didymus ad Odyss. xxii. ex Aristotele differit in hunc modum.

Δέγχε δ' ἀεισιδέλης περὶ τῆς παρρημίας ἔτος. ἀγκυρῶ δ' ποσειδῶν καὶ ἀστυαλαίας ἀμυρῶ ὦν τὸ γένος. ἔχον οἰκήτιον ἀπὸ κρήτης ἐκέλευσεν αὐτῶ πολλὸν περὶ σφῆρειν σίνην. εἰπὸν δ' αὐτῶ ὡς δ' ἐδηήσεται ποιεῖν ὅθεν ἐπυῖθεν αἱ ἀμπελοὶ ἰνυγῶνθον. αὐλὸς δ' ἀγκυρῶ κατακρηλομήσας τὸς δεξάπνοιας ἔλαβε τὴν κύλικα, καὶ περὶ σίτετο. ἀξῆαντι δὲ ἐκείνη.

πολλὰ μεταξὺ πέτρῃ κούλης καὶ χεῖλεσσι ἀκρῶ. ἀφῶ συνέβη χεῖμα σὺδς μεγάλησσι παρρημίας τοῖς ἀγκυρῶ καὶ χροῖοις. ἀκῶσται δ' αὐλὸν ἀπὸ τῶν χεῖλῶν τὴν κύλικα.

λίγα καταδεῖναι καὶ δεσμεῖν ὡς τ' ἀγκυρῶν ὦν, συμβαλόντα δὲ τῶν χροῖοις τελευτήσασιν, ἐν δ' ἀφῶσι κατανοῆσαι τὴν παρρημίας. Ita enim emendo. Vide etiam Apollonii Scholiasten lib. i. & laborosissimas illas maximi Erasimi Chliades. Festus aliam originem affert. Hinc sumptū illud M. Catonis in oratione de edilibus vitio creatis. *Inter os & offam:* de quo cōsule Agellium lib. xii i. cap. xvi. Hoc etiam usus Cicero in epistola quadam ad Atticum.

κυλίνδει μοῖρα παμμήτωρ βελῶν) Parcās humanæ vitæ praesidere credidit antiquitas, faustaque infausaque omnia ab illis immitti. Hesiodus in Theogonia.

αἱ τε βεστοῖσι

γενόμενοις διδῶσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,

αἱ τ' ἀνθρώπων τε θεῶν τε παρουσίας ἐφῆπυσσι.

πολέξας ἀφύκτας ἀκρῶν ὀρχιστῶ σφουερῶ) Hæc quomodo cum superioribus cohæreant, non video, ὀρχιστῶν verò dicuntur qui in prælio morientes præcipite casu in terram provoluuntur, & ut ait Virgilius lib. i i.

— saltu terram super egra dedere

Corpora.

Eodem modo hic ὀρχιστῶ vocatur Ancrus.

μάρταντι ἐκ κοίλης πέτερας) Theſeum intelligit, qui enses & calceos sub ingenti abditos saxo abstulit, quâ de re infra dicendum. Hujus filius Acamas.

τὴ ποτ' εἰς λέχος) Fertur Laodice quum ob Helenam repetendam Diomedes & Acamas venissent, magno Acamantis flagrasse amore, ejusque concubitum magnoperè expetivisse, quotandè,

operâ Philobiæ Persei uxoris regiam esse pellicè
persuadentis, potita est, atque ex eo gravida facta
Munitum peperit. Vide Parthenium Erot. xv. 1.

ιδαια ποεις) Hoc loquendi genus Poëtis admo-
dū familiare. Sic infrâ dicit *χωρον σκύδου*, Æschylus
πορμ. δεσμ. σκύδου οϊμον, Persis ἠλλάδα αἴαν.
Horatius *Adrium mare*, Sophocles *Atace ιδαια*
χθών. Sic apud Theognidem *ἀσεν και κίων* pro eo
quod est *ἀσενκίων*. Sic *sexum ματῆ* pro masculino
Arnob. lib. iv. Tertullianus de Pallio cap. 3. *Anda-*
ciam Graciam similiter, ubi frustra mutarūt vini
docti. Tibullus, *Campania terra*. Propertius, *He-*
roas manus. Horatia *pila*. *Augusta navis*. Prudē-
tius *Lucinas boras*. Martialis *Lybiā palestrā*. Apu-
leius Miles. i. *Thessalia civitas*. Cato *Italiam ter-*
ram. apud Macrob. lib. vi. cap. vii. Venantius in
Phænice *Oceanas aquas*. Velleius lib. i. *Graciam*
juventutem. Similia observavit apud Theocritum
Ic. Casaubonus immortale litterarum decus.
Olim autem Troia *ιδαια* vocabatur. Sophoclis
Scholiastes. *Ιδαια τὸ πάλαι ἢ Τροία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ*
ιδης ἢ ὄρης.

ὄν δὴ ποτ' ἀγρώσσοντα) Studiosa admodū vena-
tionis fuit antiquitas, ita ut dedecus ferè fuerit
principi viro venationis non esse studiosum. Iul.
Pollux lib. v. *Τὸ πρῶτον ἡρώικόν, καὶ βασιλικόν, καὶ*
πρὸς ἐσωμασίαν αἶμα καὶ ἐνφυλίαν ἀσκει, καὶ ὄντιν εἰρωσι-
κῆς τε καρτείας αἶμα καὶ πολεμικῆς τόλμης μελέτημα,
πρὸς ἀνδρείαν φέρων, &c. Xenophon Cyrop. lib. i.
Ἀληθεστῆ δοκεῖ αὐτῇ ἢ μελέτῃ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον
ἔσθ, & quæ ibi multa sequuntur. Vide ejusdē κνη-
ζῆπκόν. Philo περὶ βίῃ Μωσ. Ἡ μὲν γὰρ ἀστρίων θήρα
ερα-

εραθηκὸν καὶ ἐχθρῶν ὄντι γύμνασμα. Hinc est quod
Darius sepulcro suo inscribi mandaverit. φίλος καὶ
τοῖς φίλοις, ἵππεύς τε καὶ τοξότης αἰεὶ ἐγενόμην,
κνηζῶν ἐκέρτατον, πάντα ποιεῖν ἠδυνάμην.

κρησώνης ἐχρς κτενεῖ) A Thraciâ viperâ interfe-
ctum Munitū canit Lycophron, quia apud Olyn-
thum Thraciæ id acciderit. Parthenius loco su-
pra citato, *χρόνος ὃ ποσειδῶν ἔγινετο τῷ ἀχάμαντι ἦος*
μὲν μῆνις, ὃν ὑπ' αἰθέρας τετραφέντα (sic emendo) *με-*
τὰ τετρίας ἄλωσιν διεκόμεσεν ἐπ' οἴκῳ. καὶ αὐτὸν θηρεύον-
τα ἐν ὀλύμπῳ τῆς θρακίης ὄρεσι ἀνεῖλεν. Ubi notandus
Iani Cornarii error, qui *sub dio* vertit, cum *ab*
Ætherâ vertendum esset. Sed fefellit medicum
doctum loci depravatio non animadversa, & hi-
storice ignorantia. Hoc ided dicere volui, ut *ἀπει-*
ρόχαλοι ille Græcarum literarum cōtemptores vi-
deant, quantum ejusmodi interpretibus, quos ip-
sis authoribus præferūt, credere debeant. Sed per
me quidem hominibus istis licet repertis frugi-
bus βαλενηφαζῖν.

τὸν δνόφω τεθραμμένον) Videtur alludere ad pri-
scam consuetudinem. Olim enim pueri in specu-
bus, qui tenebrosi, educabantur. Didymus ad O-
dysl. vi. i. i. *Οἱ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τὲς πρὸ ἐαυτῶν*
ἐν σπηραῖν καὶ πετραῖν γαληνῶν. διὰ τὸ τῶν πικρῶν εἰς τὰ
σελήνη καὶ σήλαμα ἐντεθῆναι τὰ παιδία. Quod etiâ
docet ad Homeri Iliada Scholiastes incertus. Do-
ctissimus G. Canterus *σκοτίον* interpretatur. Ma-
lim simpliciter τὸν δνόφω τεθραμμένον, id est, κρύ-
φα. Ita Orestus *κρητῆλῃ ἦεν* dixit Sophocles ἠλέκ-
τρα, qui occultè esset educatus.

ἢ μόνῃ ζυγῶν δούλιον ἀμφήρσαι) De Æthræ capti-
vitate

virate ita Apollonii Scholiastes lib. 1. ἐπεσράττευσαι κατὰ τῆς τεσιζήνης οἱ Διοσκουρεῖ δια τῶν ἀδελφῶν Θησιώως ὄντων ἐν ἑδῶ. καὶ πορθέησαντες ἔλαβον αἰχμάλων τὴν Αἰθραν τὴν Θησιώως μητέρα. Turbet fortè hoc loco quempiam Lycophron, quod dicat Æthram in servitutem redactam, cum Græci nulli servi essent. Πάλα γδ (sic lego, non πάλιν) ἐκ ἐξήν ἑλληνα ἦ) δέλον, ἀλλὰ βαρβαροῖς ἐκέχρησθαι, ut notat ad Orat. κατὰ μέδων Vlpianus. Imo ne verberare quidem fas: inde Athenienses etiam servos publicos in militiam mittebant belli impensas conscripturos, ut possent ex iis veritatem verberibus extundere. Idem Vlpianus ad Olyth 11. Δύλος εἶλον δημοσίους ἐν ἀθλαῖσι δὲ ἀχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους χράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀποχρήσοιεν τὰ ἀναλισκόμενα. ἐκ ἀκαίρων ἢ τῦτο ἐπίοιεν, ἀλλ' ἵνα διὰ τοῦ δύνασθαι τύπην ἴσως ὡς δούλους, ἐχῶσι μανθάνην τὸ ἀληθές. αἰχρὸν γὰρ ἐνομιζέτο παρὰ ἀθλαῖσι ἐλευθέρους τύπην. Hoc quamvis ita sit, jure tamen belli servos facere licebat.

ὄν ὄσρα καὶ σρόβιλον) Pilea veteres Dioscuris affinxere. Philo περὶ ἀρετῶν. εἴτ' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ὅτε μὲν λεοντῶν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσαι, διακοσμήμενον εἰς ἠρακλέα. ὅτι ἢ πῖλος ὅπλις κεφαλῆς, ὅσπερ ἀσκαίον εἰς Διοσκουρεῖς. Carullus.

Salax taberna, νοσῶ, contubernales.

A pileatis nona fratibus pilâ. Apuleius Miles. x. Junonem quidem Castor & Pollux, quorum capita cassides arata stellarum apicibus insignes contuebant. Ea dimidiati ovi formam fuisse patet ex hoc Lyco-

Lycophronis loco. Cur autem iis attributa, docet Festus. Pilea Castori, & Polluci dederunt antiqui, qui Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est. Neque verò placet Mureti commentum. Castoris pileum erat circumdatum strophio, inde Tusculani quod in puluinati imponebant, Castoris Strophium appellabant. Videre id ipsum ex Festi verbis in Stroppus. Respexit autem hunc Lycophronis locum Eustathius ad Dionysium. Λέγει ἢ τόνον, τὸ τρονοςδές. ὥσπερ λυκόφρον σρόβιλον, τὸ σροβιλοσδές.

τὰ δ' ἄλλα θριπύβρωστον) Vertendum erat hoc modo. Pag. 36.

Reliquas porro ades vermiculatum intactum Sigillum servabit. ———

Et rectius multò magnus ille Scaliger, Intacta vermiculata claudendix domos Servabit alias. ———

Olim autem ades, scrinia, & quæcunque clauderentur, obsignari moris erat, quod etiam heic est videre. Aristoteles περὶ θαυμ. ἀκυσμ. Καὶ τῷ οἴκῳ κατασφραγίζεσθαι τὰς θύρας. καὶ πρὸς θύρην μέλλωσιν ἀνοίγειν, ὅπδειξαντες τοῖς πολιταῖς καὶ τοῖς ξένοις τὰς σφραγίδας, ὅπως ἀνοίγῃσιν. Aristophanes θεσμοφορεῖαζ

Εἶτα δ' ὅπ τῦτο ταῖς γυναῖκανίτισι Σφραγίδας ἐπιβάλλωσιν ἠδὴ καὶ μοχλοῖς Ἰπρῆντες ἡμᾶς. ———

Theophrastus in Eth. Charact. cap. περὶ ἀπιστίας. Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὐτῆ ἑροστῆν κατακείμενον, εἰ κέ κλεκε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσημάνται τὸ κοιλιόχρον. Plautus in Casina.

Obsignate cellas, referte annulum ad me.

Huc pertinent illa Theodoretici de Provid. Dei, Orat.

Orat. v. Καὶ τῷ μέλιτος ἐρεῖσαι τὰνάματα, ὡσπέρ πνι
 θουαυρῶ σήμαντες ἢ σφραγίδας ὀπβάλλουσι. Et illa
 Apuleii in Apologia. *Quaquam ipse aperiret (ut
 pote promissu librorū qui illic erant conditi) penē quo-
 tidie, & clauderet: sēpē nobiscum, multo sapius solus
 intraret. lineum in mensā posium cerneret, sine ullo
 sigillo, sine vinculo.* Et postea. *Quod conditum cum-
 que, quod obsignatum, quod inclusum domi adserua-
 tur, id omne argumento Magicum dicitur.* Cornel.
 Tacitus Annal. lib. 2. *Irridebantur & Graci co-
 mites, ac vilissima nensilium anulo clausa.* Mc-
 nander.

ὅστις ὁμοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
 ὁ ὧζι δάμαρτα, &c.

Vocat verò Lycophron *θριπὸ βραβρον σφραγίδα*, quia
 antiquitus ante invētum annuli signatorii usum,
 lignis à vermibus exesis res qualvis signare cōsue-
 verunt. Hesychius. *Οἱ λάκωνες σφραγίσιν ἐρχῶντο
 ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβραμένοις κατασημαινομένοις
 ὀπότε βύλοιντο.* φιλοτέφανος δέ φησι πρῶτον ἡρακλῆα
 χησίασθ. Inde ea signacula *θριπιδέσα* atq; *θριπιδέ-
 σατα* nuncupata fuerunt. Etimologici autor. *θρι-
 πιδέσα*, ἰὰ ὑπὸ τῶν θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα, οἷς ἀν-
 τι σφραγίδος ἐρχῶνλου. Estathius *Odysl. α.* *θριπιδέ-
 σα*, ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβραμένα, οἷς ἐρχῶνλοι οἱ
 σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντι γλυπῶν σφραγίδων. Suidas,
θριπιδέσα, ξύλα ὑπὸ (lego ὑπὸ) θριπῶν βεβραμένα,
 οἷς ἐσφραγίζον. Licet hanc consuetudinem etiam
 observare apud Aristophanem *θεσμοφοριαζούσας*,
 ubi mulier quædam ita loquitur.

κῦνδ' ἔτ' αὐτὸς ὠκότερ' ἔμυριπίθης
 ἐδίδαξε θριπιδέσα ἔχειν σφραγίδα

ἔξαφαιμένους.

Synefius in epistola ad Olympium. *Τεκμαίρομαι δὲ
 πῶ ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῶτε θριπιδέσατον
 γερονέου, ἢ τῶ συγκεχῦδαι τὰ πλείονα τῶν γραμμά-
 των.* Ea signacula *θριπιδέσα* & *θριπιδέσατα* ap-
 pellata, ut dixi. Hyperides in Orat. ad verus De-
 madem vocat Graciam *θριπιδέσατον*, id est vasta-
 tam. Signatoriorum autē anuloiū formā magni-
 tudine minutissimi digiti expressit ad Taciti An-
 nales vir clarissimus I Lipsius, quem pete.

τοῖς ἡμιθνήτοσ) Cur ἡμιθνήτες Dioscuros vocet,
 notum est. Vide Didymum ad *Odysl. λ.* Virgilius
Æneid. vi.

Sic fratrem Pollux alternâ morte redemit,

Itaque reditq; viam toties.

Hinc & Homero *ετερήμερες*, Pindaro *παρ' ἄμαρ* vi-
 vere dicuntur.

διπύχους λαπέρσιος) *Δάας* (ait Homeri Scholiastes
Iliad β.) πόλις λακωνικῆς ἢν οἱ διόσκουροι πορθήσαντες
 λαπέρσιν ἐκλήθησαν. Stephanus, *Λάας*, πόλις λακωνι-
 κῆ. *Λυκόφρων*, ἢ λᾶν περῆσεις. ταύτην ἐλόντες οἱ Διόσ-
 κουροι, *Λαπέρσιν* ἐκλήθησαν. Strabo lib. vii. Tὴν δὲ
 Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐν *πολιοχίας* ἐλθὼν ἰσο-
 ροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ *Λαπέρσιν* *περσηπορεύθησαν*. So-
 phocles.

Νῆ λῶ Λαπέρσα, νῆ τον ἐυράταν τείτον,

Νῆ τοὺς ἐν Αργεί, ἢ καὶ *ἀ Σπάρτην* θεοῦς.

δυσαρπέγω κρεκί) *Quamvis non ineptè omnino
 legatur* *δυσαρπάγω*, magis tamen *δυσαρπάγω* pla-
 cet. Horatianus *Nereus.*

— *malâ ductis avi domum*

Quam multo repetet Gracia milite,

Coniun-

Coniurata tinas rumpere nuptias,

Et regnum Priami vetus.

Et verò κρέξ avis marina, Ibidi similis, infausta nuptiis putata.

κῆ τεύρενητθ (δεὰ) Syncopen in hac voce esse monui suprâ. Huius autem epithethi varix traduntur causis. Ego unam apponam, n. quod nata sit tertia mensis die, quæ τειτομηνίδα dicta. Harpocration. Τὴν τρίτῃ τῷ μηνὸς τειτομηνίδα ἐκάλεον, δὲ κεί γὰρ γενέσθ τότε ἢ ἀδενά. ἴσθθ δὲ καὶ τρωτογένειαν αὐτὴν φησι διὰ τὸτο λέγεσθ. Postea Lycophron Heclorem vocat θυσμειῶν μοχλόν. Similiter f̄ Hercule ἀκμωνα Callimachus Hym. 111.

— τοῖθ γδ ἀεὶ Τιρύνθιθ ἀκμων

ἔσθηκ προ πύλαων. —

ἐν σφρηπῆς κεκμηκόπ) Mortuos κατ' ἐμφημισμὸν Græci veteres κεκμηκέναι dicebant. Phurnutus de nat. deorum. Τινὲς ἢ τῶν ποιωτῶν ἀκμωνθ αὐτὸν εἶναι φασιν ὄν, τὸ ἀκμητον (ita legendum alias in Variis Deo volente docebimus) τῆς περιφορῆς αἰνιτόμενοι, ἢ ὑπολαβόντες ὅτι ἀφδερτός ἐστι, τὸτο παρισσὸν διὰ τῆς ἔτυμολογίας κεκμηκέναι γδ λέγμεν τὸς τέλειυτηκότας. Etymologicographus. Καμόντας τὸς τέλειυτηκότας ἔλεγον. Et alii Grammatici passim. Homerus Iliad. 3.

— κῆ οἱ ὕπνευεσθε καμόντας

ἀνθρῶπως πίνυσον. —

Theocritus idyllio xvi 1.

— κῆ συγγόν ἀεὶ σφρδμῆα καμόντων.

γραικῶν ἀρισθ) Græci denominati à Granico fluvio, ut placet Constantino lib. περὶ θεμάτων his verbis. Τὰ ἢ σφρὸς δάλασαν κῆ τὴν Κύζικον καλοῖ-
κῆθ

κῆσι φρῆγες τὲ καὶ Γραικοὶ ἀπό τῷ ποταμοῦ Γραικῶ τὴν ὀνομασίαν πλάθισαντες, & infra themate 17. Καὶ μέγχι τῷ σφραμῶ τῷ λεγόμενῳ Γραικῶ πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται. Fuit ea prisca gentis appellatio, recentiores autem ἔλλοντες nuncupari maluerunt. Falsum autem quo aiunt Helychius & Etymologici auctor. Ρ' αἶκος, φραμῶθι δὲ τὸ γ' σφρδθῆτες γραικὸν φασι. Ineptit similiter Constantinus loco citato: nā primum dicti sunt γραιοί, id est antiqui κῆ ἀντόχρονες. Deinde παραγωγικῶς, γραικοὶ. quod verissimū est ut ἀχαιοὶ, ἀχαικοὶ, μυσαῖοι, μυσαῖκοι, βαρδιαῖοι, βαρδιαῖκοὶ, σεληναιοὶ, σεληναικοὶ. Aristoteles Meteorologicón lib. 1. cap. 14. Sellos olim Græcos, postea Hellenes appellatos tradit. Vide Stephanum.

ἐν λέσχαις) Λέχαι pro confabulationibus hoc loco. Helychius, Λέχη, ὀμιλία, κῆ φλυαία, κῆ ὀ δημόσιθ τόποθ ἐν ᾧ διέτειβον οἱ πῶχοι καὶ διελέγηθ ἄλλήλοις. σημαίνει ἢ καὶ τὰ κοινὰ δεπνιστήρια; καὶ τὸς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τὸς ἀλεξνὸς τόπους λέχαις καλοῖσιν. Cicero ad Atticum lib. 1. 2. epistola 1. *Novi nihil. quid ergo opus erat epistola? quid cum coram sumus, & garrimus quicquid in buccam? Est profecto quiddam λέχη, quæ habet, etiamsi nihil subest, collocutione ipsa suavitatem.* Euripides ἰππολύτοφ.

— εἰσὶ δ' ἠδοναὶ πολλαὶ βίου

μακρὰ τε λέχαι, καὶ χολὴ τερσάνων χακόν.
Callimachus epigrammate 2.

— ἐμνήσθην δ' ὄσα κίς ἀμφοτέρω

ἦλιον ἐν λέχη καλῆδυσσμεν. —

Sophocles ἀγλιρόνη nuncupat λέσχην conventum à rege indictum. Erant verò λέσχαι duplices. pauperum, & divium. Pauperum, in omnibus fa-
briorum

brorum officinis, ad quas hyeme maximè ad cal-
faciendum conveniebant, & confabulabantur.
Inde Homerus,

οὐδὲ δέλτας ἔυδην χαλκήϊον ἐς δῆμον ἐλθῶν.

Antiphon in orat. ad Nicoclem. Δέχας ἔλεγον δημο-
σίους πᾶς τόπους, ἐν οἷς ῥολὴν ἀγροῖες ἐκαθεζόντο
πολλοὶ Hesiodus lib. 2.

παρ' ἰθὶ χαλκήϊον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέχην
ῥῆ χειμερῆ ὁπότεν κρύος ἀνέρας ἐλεγον (lego ἔργον)
ἰγάνη.

Scholiasfes. Τὸ παλαιὸν τὰ χαλκήϊα καὶ πάντα τὰ
ἐργαστήρια τὰ σὺρ' ἐρχόμ' ἀθύρα μῦ, ἢ καὶ λέχας ἐκάλεον,
ὅπ' οἱ πένητες εἰσερχόμενοι, καὶ μᾶλλον ἐν χειμῶνι, ἐν τῷ
θερμαίνεσθ' λέσχας καὶ φλυαρίας λόγων συνέπλεον. At
divitium λέσχαί aliae erant, nimirum in partibus
ædium secretioribus: de iis Etymologici auctor.
Τὸ παλαιὸν ἔδος ἦν, καὶ τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκ-
χωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες ἐν αὐτῷ καθεζο-
νοὶ διημέρευον ἀδολεσχῶντες καὶ φλυαροῦντες. Olim ta-
men λέσχαί propriè dicebântur loca aprica, in quæ
commentandi causâ conveniebant Philosophi.
Hierocles lib. 1. Philosophicorum ait λέσχας δι-
στας cathedras & conventicula in quibus de Sa-
pientia disputationes habebantur. Vide quoq; vit
doctissimus Bon. Vulcanius ad Callimachum.
Ἐστὶν γὰρ ἐκ τῆς λέσχης Ἀπολλίνι consecρατᾶ. Harpo-
κράτης δ. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθ' τῷ
ἀπόλλωνι: τὰς λέσχας ὁσιν, ἐξέδραϊς ἢ ὁμοίαις γινέσθ'
αὐτίας. καὶ παρ' ἐνίοις τ' θεῶν λέσχην ὄριον ἐπικαλεῖσθ'.
Scribo λέσχην ὄριον ἐπικαλεῖσθ'. Phurnutus de Nat.
deorū. καὶ λέσχην ὄριον ἢ αὐτὸν (ἀπόλλωνα) περὶ σὺν γ-
ρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν
ἀλλή-

ἀλλήλοις συνέχεσθ' τὸς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας ἢ κατ'
ἑαυτὸς ἀναπαύεσθ'. Restitues etiam hanc vocem
Suidæ, apud quem malè λεσχικέιον. Quales vero
in Græcia λέσχαί. tales Romæ *Taberna*, quæ ad pi-
las sitæ. Catullus:

Salax taberna, vosq; contubernales.

A pilcatis nona fratribus pila.

Horat: *Nulla taberna meos habeat. neque pila li-
bellos.*

πληγὴν ἀδαμβίς κρινὸς ἐγκορῦψεται) Κεῖον ἵον
arietem, sed heroem five principem interpretare,
nam Græci veteres τὸ κρινῶν imperare dicebant.
Artemidorus lib. 2. cap. 12. ἐπ' δὲ καὶ κρινὸς πρὸς
θεωτόν, ὅτι ληπτός, καὶ πρὸς ἀρχοῦν, καὶ πρὸς βασιλέα.
κρίνειν γὰρ τὸ ἀρχεῖν ἐλεγον οἱ παλαιοὶ. Apomafat
quoque ἀποτελεσμάτων cap. xc. & lxxxii i i. arie-
tem principem eidem quo Artemidorus modo
significare dicit. Sed per conuitium Lycophron
Idam, qui nimis imprudenter & tenerarie sepul-
crum Apharei violaverat, nomine ab Ægyptio-
rum Theologia petito, qui regem aut principem
stultitiam imprudentiamque perosum designare
volentes, elephantum pingunt cum ariete. Ho-
rus lib. 11. Ἄνθρωποι βασιλεῖα φερόντα μωρίαν
καὶ ἀφροσύνην βουλόμενοι σημεῖαι, ἐλέφαντα καὶ
κρινὸν (ζωγαφοῦσιν. ἐκείνῳ γὰρ θεωρῶν τὸν κρινὸν
φεύγει.

ἄγαλμα πῆλας τῶν ἀμυκλαίων τάφων) Elegan-
ter cippum vocat ἄγαλμα τάφων, sic Pindarus Ne-
meonic. Od. x. ἄγαλμ' αἰδαο. hoc modo.

ἐνδεν ἀρπάξαντες ἄγαλ-
μ' αἰδαο, ἕξεν ὄν πέτρον,

ἐμβαλον ἑρῆν πολυδεῦ-
κεῖ.

De cippis autem sepulcralibus notum notatum-
que viris doctis. Proferam unicum Isidori locum
Orig. lib. xv. cap. xi. *Apud maiores potētes aut sub
montibus aut in montibus sepeliebantur. Inde tractū
est ut super cadavera aut pyramides fierent, aut in-
gentes columna collocarentur.* Obiervo etiam in
honoratiorum cippis effigies mortuorum scul-
ptas fuisse, idq; ex Festo. *Statua est Iudii eius, qui
quondam fulmine ictus in circo sepultus est in fa-
niculo. cuius ossa postea ex prodigiis, oraculorum.
que responfis Senatus decreto intra urbem relata in
Volcanali, quod supra comitium, obruta sunt, su-
perque ea columna cum ipsius effigie posita est.* In
quibus autem ista effigies non essent *Paga* no-
minabantur. Isidorus in Glossis. *Paga, memo-
ria sine idolis:* Sed vide quæ id ipsum illum lo-
cum notavi.

δμῶ δὲ χαλκός καὶ κεραύνιοι βολαὶ ταύρους καταξά-
νυσιν) Castoris & Pollucis historia, quam hic at-
tingit Lycophron, petenda ex Pindaro & Theo-
crito. Ioannes Tzetzes Chiliad. i. Hist. 48.

πρὸς ἀφαρέως γράφουσι παῖδας λυγκέα, ἰδαν,
περὶ λευκίππου θυγατρῶν, φοίβης καὶ ἰλαίρας
μάχαν συνάλα καρτερᾶν, τίνες αὐτὰς ἀν σχῶσι.
περὶ ὃ τὸ ταῦτατον γέρονε τὰ τῆς μάχης.

λυγκεύς τε ὄξυωπέεσσι πάντων τελαῶν ἀ-
δράπων

ἰδων κοιλᾷ τῆς σφύδς κέσσορα, πολυδεῦκη,
κέσσορα κτείνει τῶ δρι, ἢ τῆτον πολυδεῦκης,
τὸν πολυδεῦκην ἰδας δέ, ἢ κεραυνὸς τὸν ἰδαν.

Quo loco ridiculum se præbet Paulus Lacius,
dum vocem κεραυνός, quæ fulmen exponenda
erat, proprium nomen esse arbitratur. O cor Ze-
nodori!

ὄν ἀλλκιδῶνός) Attingit Idæ cum Apolline con-
tentionem ortam de Marpissâ Eveni filiâ. Idas
namque impetratis à Neptuno patre equis velo-
cissimis cum Marpissâ rapuisset, Apollini ob-
vius factus est, qui cum eripere eam vellet, ad ma-
nus deventum est, sed Iupiter misisse fertur Mer-
curium, qui iussit Marpissam utrū vellet eligere,
quæ, metuens ut senio confecta ab Apolline re-
pudiaretur, Idam elegit. Vide Homeri Commen-
tariorem, & Apollod. lib. i.

τελφύσι) Telphusius dicitur Apollo à Telphu-
sâ Arcadiæ urbe. Mavult Canterus πλοῦσι). Po-
test etiam legi δελφύσι). nam ita dicitur.

ἕνεκα Δελφύσις ἱερῆς ἤχυνε ῥέεθρα.
ut ait Homerus in Hymnis, qui videndus.

ῥαιβώσους κέρας) Cornu dicit, quia ea olim arcuū
materies. Alioquin κέρας οἱ παλαιοὶ ἢ τῶν τρίγων
ἢ κέλην, ut docent glossæ Græcorum. Ea apud ve-
teres ex fetis equinis. Hefychius, Ἰσπείαν, τῶν ἰπ-
πων. ἐνιοὶ δὲ τὴν τόξων νεύραν, τὴν ἐξ ἰσπείων τειχῶν.
Accius,

Reciproca tendens nervo equino concita
Tela.

ἀς δὴ πρέβλας) ἐξεπαίδευσε) Ovidius Meta-
morph. xii.

———— dedit altera Liber
Fœminea stirpi voto maiora fideq;
Munera, nam tacitè natarum cuncta meorum

*In segetem, laticemq; meri, baccamq; Minerva
Transformabantur.* —

Dissentit autem ab Lycophrone in eo quod dicat
vi à Græcis raptas.

Pag. 40.

μυληφάτω χλοῖο) Antiquitus nullus molarum
usus fuit, sed fruges torrebant, atque in pilam
conjectas pinsēbant, id quod molendi genus erat.
Servius ad Virgil. Æneid. lib. 1. *Quia apud majores
nostros molarum non erat usus, frumenta torrebant,
& ea in pilas missa pinsēbant. Unde & Pinsores dicti,
qui nunc Pistores vocantur.* Postea molarum
usus inventus à Mylante quodam. Stephanus,
Μυλαντία, ἀρεα ἐν Κευνήρω τῆς Ρόδου. μυλάντοι
θεοὶ * ἀπὸ μύλαντος ἀμφοτέρω, τοῦ καὶ πρώτου ἐυρέν-
τος ἐν τῷ βίῳ τὴν μύλην χεῖσιν. quam lacunā sic sup-
pleo. Μυλάντιοι θεοὶ ὀσμύλιοι. Σπ. &c. Præterea le-
go. Μυλάντια, ἀρεα ἐν Καμύρω τῆς Ρόδου.

ἔρωιν τε ῥέζειν ἢ δὲ ἀλοιφαῖον λίπος) Αλοισφαῖον
λίπος oleum intelligit. Oleo enim ungebantur
luctatores, balneatores, & virgines. Ungebantur
etiam pedes antequam calceos induerent, & qui
ἐ bello reversi erant. dicitur porro ῥέζειν ἀλοιφαῖον
λίπος. ut propriè *Facere* de oleo Latini veteres.
Hinc *Factus* oleum uno tempore factum, eum-
que alii 160. modiorum, alii 120. faciebant. Varro
de R. R. lib. 1. cap. xxiv. *Factum dicunt quod
uno tempore consiciunt. quem alii CLX. aiunt esse
modiorum; alii ita minus magnum, ut ad CXX. de-
scendant.*

οἰνοτρόπος φάβας) Hesychii verba oppidò huic
loco conveniunt. Οἰνοτρόποι αἱ Ἀνεῖς Συγατέρες, le-
γο αἱ Ἀνεῖ. Simili modo emēdo Stephanum, Ἀν-

δρ

δρ, νῆσος μία τῶν κυκλάδων, ἐκλήθη Σπὸ Ἀγρῶ τοῦ
ἑυρυμάχου, ἢ Ἐ Ἀνεῖ ἀδελφῶ τῶ πατρὸς τῶν οἰνοτρόπων.
Nam malè ibi bis ἀνεῖς repetitur. φάβας autem,
sive columbas (malè aves vertit Canterus) cur vo-
cet, docet Ovid. Metamorp. xi. 11.

*Ille tollentes etiamnum libera calo
Brachia, Bacche pater fer opem, dixere, tulitq;
Muneris autor opem (si miro perdere more
Ferre vocatur opem) nec quâ ratione figuram
Perdiderint, potui scire, aut nunc dicere possum.
Summa mali nota est, pennas abiere columbas;
Conjugis in volucres niveas abiere columbas;
ὁ δὲ ἀργυρίπταν) Diomedes Ætoliâ profugus in
Apuliam devenit, ubi Argyrippam condidit. Vir-
gilius Æneid. xi.*

*Ille urbem Argyrippam patria cognomine gentis
Victor Gargani condebat sapygis arvis.*

Ovidius Metamorph. lib. xiv.

*At Venalus frustra profugus Diomedis ad urbē
Venerat, ille quidem sub sapyge maxime Daunio
Mœnia condiderat, dotaliq; arua tonebat.*

Servius Æneid. vi. 11. *Diomedes postquam reperit
inâ Veneris à se vulnerata uxore Ægialiam apud
Argos turpiter vivere, noluit reverti, sed tenuit par-
tes Apulie, & edomitâ omni Gargani montis mul-
titudine, in eodem tractu civitates plurimas condi-
dit.* Adi Geographos.

παρ' ἀυσονίτιν φυλαμὸν) In Stephano est πνεξ-
μὸν, lego πνεξμῶν, victoriam autem interpretor,
ut sit tropus. Solebant enim veteres victoria præ-
mium hoc placentæ genus dare. Artemidorus
lib. 1. cap. lxxiv. Ἡ γὸ πνεξμῶς παρὰ τοῖς παλαιαῖς

ἑπινικίῳ. Et quidem non omnis victoriæ (nam nimis latè Artemidori verba patent) sed tantum in incompotationibus ubi certabāt inter se insonnia. Aristophanis Scholiastes Equitibus. Εἰώθασιν ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἀγροπνίας, ἢ ὁ διαγροπνίας μέρη τῶν ἑω, ἐλάμβανε τὸν πνευμαῖοντα. Simili notione etiam apud Aristophanem est Equitibus.

Ἦν δ' ἀναίδεια παρέλθεις, ἡμέτερος ὁ πνευμῆς.

Et in Thesmophoria celebrantibus.

Τὸ πᾶρ γαμα κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐν ἔσθ' ὀτρύνου,

Τὸ γὰρ τεράζην ἡμέτερος ὁ πνευμῆς.

lego ὑμέτερος.

Victoria autem est, quam, cum in Italiam venisset, Dauno suppetias ferens reportavit. Itaq; sensus hujus loci. Alius præter victoriam ex Italia reportatam etiam Argyrippam Dauniorum possessionem extruet. Neq; est quod quenquam turber μεταχρονομίης, qui familiaris poetis. Poetæ πνευμῆον dixit per ἀποκοσμίω, pro πνευμαῖοντα. Ita Homerus κρῖ pro κρῖμα. δῶ, pro δῶμα. μά, pro μαφιδίως. Ἀλκιμῶ, pro Ἀλκιμέδων. Hesiodus βεῖ & βειδῶ, pro βειαρὸν. Sophocles & Ion Πά pro Πάδιον. Epicharmus λί pro λίαν. Συρακῶ pro Συρακῶσας. Empedocles, ὄ, pro ὄλις. Antimachus ἄλφι pro ἄλφιστον. Euphorion ἦλ pro ἦλ. Philetas ἔει pro ἔείον. Aratus πηδαῖ pro πηδαλία. Simmias Δωδῶ pro Δωδώνη. Apud Romanos quoq; in Saliaribus carminibus erat Par pro Parte, Po pro Populo.

κύκνοις ἐν ἰδαλθέντας) In albas aves mutatos Diomedis socios indicat, cum ait eos cygnis similes. Ovidius Metamorp. xlv.

Si volucrum quæ sit dubiarum forma requiris,
Ut non cycnorum, sic albis proxima cygnis.

Igidorus Orig. lib. xii. cap. vii. Diomedæas aves à sociis Diomedis appellatas, quos ferūt fabula in eadem volucres fuisse conversos, formâ fulicæ similes, magnitudine cygnorum, colore candido, duris & grandibus rostris. Ex quibus verbis facile videre cur alii in cygnos, alii in fulicas verfos tradunt. Fallitur vero doctissimus G. Canterus, qui putat Lycophronem dicere eos in cycnos esse mutatos, cum κύκνοις ἐν ἰδαλθέντας dicat. Diomedæas aves sunt quæ Græcè ἐρωδιοί, Latine *Ardeæ* vocantur. Gallicè *Herons*. Ita quidam. Sed descriptio Pliniana, & reliqua, quæ ipsis à Plinio attribuntur, repugnant. Sane Stephanus & alii ἐρωδιῶν vocant.

φερόνυμον νησῖδα) Diomedeam puta, de quâ ita in περὶ εὐχῆς sua Dionysius.

ἄλλ' ὅπου ἀδριᾶδ' οὐρανὸν ἀφροσφίξις

εἰσελάσεις ἐπὶ νηὸς ἐν πυλῖνι δὴ γαίαν,

δίης ἰφθίμῃ διομηδῆος αὐτίκα νησον,

εἰδ' ἦρας ἀφικανῆς χαλεπαμένης ἀφροσφίξ,

ὅσπότε τελλίτων μελετιάδην ἔδν' ἰβήρον,

ἦς ἀλόχῃ βυλῆσι χαρόφρον' αἰμαλῆιν.

Θεολεγομῶσφω) Sic dixit quoque Virgili *Aneid. v.*

Haec pius Aeneas, nullo certamine tendit

Gramineum in campum, quem collibus undique curvis

Cingebant silva, mediâq; in valle theatri

Circus erat.

Plinius lib. v. epist. vii. Regionis forma pulcerrima, imaginare amphitheatrum aliquod immensum, & quale

quale sola rerū natura possit effingere. Lib. vi. epist. xxxi. Villa pulcherrima cingitur viridissimis agris, imminet littori, cuius, in sinu quam maximus porticus, velut amphitheatrum. Calpurn. in Bucolico.

Qualiter hæc patulum vallis contēdit in orbem,
Et sinuata latus, resupinis undique silvis,
Inter continuos curvatur concava montes:

Sic tibi planitiem curva sinus ambit Arena.

Iustinus lib. xxiv. in descriptione Parnassii. Media saxi rupes in formam theatri recessit. Maitianus Capella lib. vr. Si a primis (lego Parnis) Alpibus dextrum latus & prolixi montis brachium contempleris; prominentias utrinque componens, theatrum quoddam spectare videaris undarum. Lunaria quippe & quodam hemicyclo in promontorium memoratum circumfertur Italia. Et in Thessalia descriptione: Hi omnes montes theatriali more curvantur.

ἀγριοπλάστῶν ἕως ἐμπέδῃς τομαῖς πυκνὰς καλῶς)
De avium Diomedearum nidificatione ita Plinius. Scrobes excavare rostro (tradunt) inde crate consternere & operire terrā. quæ egesta sunt in his fatificari. Fores binas omnium scrobibus, Orientem spectare quibus exeat in pascua, Occidentē quibus redeat. Ejus simia Solinus cap. vii. Cum fatuum adest tempus rostro scrobes excavant, deinde surculis inversum superpositis imitantur texta cratium, & sic contegunt subtercavata. & ne operimenta desint, si forte lignorum casas venti auferrent, hanc struem comprimunt (V. C. premunt.) terrā quam egresserant cum puteos excavarent: sic nidos moluntur bifori accessu, nec fortuito addeunt ad plagas calmeten-

metentur exitus vel ingressus. aditus qui dimittit ad pastum ad Ortum destinatur, qui excipit revertentes Occasum versus est: ut lux & morantes excitet, & receptui non denegetur.

πάντα φέρωντες χερσῶν ὄχλον) Solinus loco citato. Inducant inter advenas, si Græcus est propius accedunt, & quantum intelligi datur, velut civi blandius adulantur: si quis erit gentis alterius, involant, & impugnant. Plinius, Advenas barbaros clangore infestant, Græcis tantum adulantur miro discrimine, veluti generi Diomedis hoc tribuentes: Ildorus Orig. hb. xii. cap. vii. Inducant inter suas & advenas. Nam si Græcus est propius accedunt, & blandiuntur: si alienigena, morsu impugnat & vulnerat, lacrymofis quasi vocibus dolentes vel suam mutationem vel regis interitum. Aristoteles περὶ θαυμασίων ἀκρωμάτων. Ἐν δὲ τῇ Διομήδειᾳ νῆος ἢ καί τινι ἐν τῷ Ἀφρίᾳ, φασὶν ἱερὸν εἶναι τὸ Διομήδους θαυμαστόν τε καὶ ἄγιον. περὶ δὲ τὸ ἱερὸν κύκλον περικαθήμενος ἔριδας μεγάλας τοῖς μεγάροισι, καὶ ῥύγχη ἔχοντας μεγάλα καὶ σκληρά. τοὺτους λέγουσιν εἶναι μὲν ἑλλήνες ἀποβαίνωσιν εἰς τῶν τόπων ἡσυχίαν ἔχειν. εἰάν δὲ τῶν βαρβάρων πνὲς τῶν περὶ οὐκῶν, ἀνιπτάδα, καὶ αἰφρομένους καταράσων αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, & τοῖς ῥύγχησι πτερόσκοντας ἀποκτείνειν. μυθίεται δὲ τούτους γενέσθαι ἐκ τῶν ἑταίρων τῆ Διομήδους, ναυαγησάντων μὲν αὐτῶν περὶ τὴν νῆσον, & δὲ Διομήδους δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Αἰνέου τοῦ τότε βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων γαιόμενος. Lego; δ. ὑπὸ τοῦ Δαῖνου. Paullò aliter Stephanus in Διομήδεια. Καὶ νῆος, inquit, ἡ Διομήδεια, ἐν ἣ ὀ ἑρωδοτοῖ χειροῖδεσ περὶ σπετόμενοι, καὶ κόλπυς δύνοντες οὗς φασὶν ὅτι (emendo ὅτι) τοὺς ἑταίρους Διομήδους

μήδης ἐπεὶ εἰς ὄρνιδας μετασημαπῆλαι. Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. solam Illyricam gentem iis odio esse tradit. Vide Augustinum de Civ. Dei. lib. xviii. cap. xvi. & xviii.

τριζυβίας ἢ τριζύμα) Diomedes cum sibi à Minervâ concessum esset ut Venerem solam ex Diis omnibus, si se bello inferret, intrepidè aggrediretur, cum animadverteret Æneæ opitulante, avidè illam persequutus est, nec antè destitit, quàm vulneraret. Vide Homerum Iliad. ε΄.

Allegoricè ita explicat Heraclides. Διομήδης ἀθηνῶν ἔχων σύμμαχον. τῆτιςτι τῶ φρόνησιν, ἐτρώσεν ἀφροδίτῳ, τῶ ἀφροσύνην, οὐ μάδία, οὐ θεάν τινα, τῶ δὲ τῶν μαχομένων βαρβάρων ἀλογισίαν. αὐτὸς γὰρ διὰ πάσης ἑλληθῶς πολεμῶν μαθήσεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν ἤβαις, τοῦτο ἢ ἐν ἰλίῳ δεκάτη χρόνον ἐμφρόνας, ἔμαχεται περὶ σάμενον, ἐξ ἐμαεζὺς δῶκεϊ τοὺς βαρβάρους, οἱ δ' ἀναίδητοι καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινονοῦντες ἰσὺ αὐτῷ δῶκονται, καὶ ἅπερ οἷος πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐτῇ, πολλῶν οὖν φονδομένων, ἀλληθρὲϊκῶς ὄμηρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ Διομήδους τετραῶδα παρεισηγαγεν.

κοροσοβάμων δ' ἐν πύχαϊσιν αὐσῶνων) Diomedes cum Draconem, qui totam Apuliam vastabat, interfecisset, statuæ ei honoris & gratitudinis ergo publicè sunt erectæ, quod ipsum hoc loco tangit Lycophron. Frustrâ verò est doctissimus Villiomarus, qui lib. iv. cap. xxi. Animadvers. in Locos controvers. Titij hunc locum planè ἀπεσοδονούσος interpretatur. Sed audiamus & expendamus ejus verba, quæ ita habent. *Diomedes, cum primum navem in litus Italia appulit, egestis ex nave lapidibus*

bus ingentibus, quos pro saburrâ in eam congesserat, struicem ex illis in littore constituit, super quâ struice sese collocavit, tanquam loco munito, dum considerat an pacata esset ora ea ad quam appulerat: Quia ergo super eâ struice, tanquam colossus quidam, aut statua super basi, insistebat, propterea κοροσοβάμων vocatur Lycophroni. ingeniosè sat, si sat verè. Ego refuto, & spero, docti omnes mecum. Ait Diomedem cum jam appulisset in Italiam in egestis lapidibus, quos pro saburrâ in navem congesserat, sedisse, ut consideraret, si diis placet, an pacata eâ ora foret. Velim sanè doceat vir ille doctissimus apud quemnam authorem hoc scriptum invenierit, mihi quidem tale quidquam legere nondum contigit. Deinde dicit exemptam navi à Diomede saburrâ, & in struicem congestam, non aliâ de causâ, quam ut super eam sederet, quod tamè falsum: ne dicam ridiculum. nam eximebât navetæ saburrâ navibus suis cum appulissent, ut eas isto pacto leviores factas ad litus facilius ex aquis pertrahere possent.

ἐρμαπίτῳ νηὸς πῆτερον) Solebant olim nautæ, qui mos etiamnum, saburrâ in naves firmamenti gratia recipere. Græci eam ἔρμα vocant. Hesychius, Ἐρμα, τὸ τὴν ναῦν ἐρμασμα σπρίζον. Festus, *Hermâ à Græcis ponitur pro firmamento. Unde etiam Mercurij nomen inventoris, ut putabant, firmæ orationis dictum.* Etiam κεφαλῆς dicebatur, & κέφαλον, teste Hesychio. Lycophron ἐρμαπίτῳ πῆτερον vocat, quia erant ut plurimum lapides: Aliquando tamen etiam faccos habebant fabulo repletos, quibus in aquam demissis naves à vi ventorū

impetuque fluctuum defendebant. Alias ἔρμα est lignum id teres quod navibus in littore stantibus supponitur, cuius usum invenit Lynceus teste Philostrato εἰκόνων lib. II. Et scopulus sub fluctibus occultus ut videri non queat. Anacreon de illis.

ἀσήμενον ὑπὲρ ἔρμάτων

φορεῦμαι.

κρίσει δ' ἀλάην) Nam Alænus ei tantum spolia, Dauno ob amorē Evippes filiæ regionē ad iudicavit. Ita Scholiastes. Festus tamē dicit etiam in Appuliā esse campos qui ipsi forte obvenerint. Hæc ejus verba. *Diomedis campi in Appuliā appellantur, qui ei in divisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt.* Sanè & Arnobius horum camporū meminit lib. IV. *Ubi queso jamdudum Pellonia hæc fuit, cum apud furculas Candinas decus publicum subjugatum est? cum apud Thrasymenum lacū sanguinei cucurrere torrentes? cū Diomedis campi Romanis cadaveribus aggerati sunt?*

βουὸν ἀλλακῆς τέμων) Veteres bubus arasse nemini non notum. unde & à veteribus Latinis *Aramenta* dicti sunt. Multa ejus rei vestigia apud Poëtas passim, maximè apud Hesiodum. Inde Virgilius dixit:

— *sata lata boumque labores.*

Huc pertinet Atheniensium lex quæ jubebat βὸν ἀρότω καὶ ὑπὸ ζυγοῦ πονήσαντα ἐν ἀρότῳ ἢ καὶ ἐν τῇ αἰμάτῃ μὴ δύνειν, ὅτι καὶ ὅτ' εἰμ ἀνχωργός, καὶ τῶν ἐν ἀνδρώποισι χεμάτων κοινωνός, ut ait Ælianus lib. V. ποικ. ἴσορ. Cujus rei meminit & Varro de R. R. lib. I. cap. V. Theodoretus de Provid. Dei, Orat. V. Ταῦτον ἰχθύος καὶ κέρουσι φιπλισμένον ἀγρεῖς, καὶ δού-

λοῦειν

λοῦειν ἀναγκάζεις καὶ πόνοισι διηνεκίειν ὑποβάλλεις, ἀρεσαν τέμνειν, ἀμαξαν σύρειν, &c. Ennodius in Panegyrico. *Tunc arma Cereris, & solventia frumentum bobus saxa trahabantur.* Hinc & ab Arato, & aliis, βόες ἀετῆρες dicuntur. Demetrius Triclinius ad Sophoclis Antigonem. *Ὁ ὑμῶν βουὸν, ἀλλὰ καὶ ἵπποισι καὶ ἐν ἐτέροις τόποις ἀρῶσιν, ὡς περ καὶ ἀλύσιν,* Ex quibus verbis etiam vetus boum ad molam usus apparet, quem videre quoque est ex Arnobio lib. I. *Et asellus, & bos a que, usu atque assiduitate cogete, (malim docente) discit arare ac molere.* Homerus Iliad. ὕ.

ὡς δ' ὅτε τις ζεύξει βόας ἀρσενας ἐνυμῆσ' ἴππος
τελέμεναι καὶ λυκὸν εὐτερχάλο' ἐν ἀλώῃ,
εἴμα φ' ἢ λεπ' ἐλενοῖτο βοῶν ὑπὸ ποσσ' εἰμύκων.

Gregorius lib. περὶ παραδεισίας cap. III. Νυνὶ δὲ τρέπον τινὰ ματαία καὶ ἀόνητ' ἢ γνώσις τῶν τῆς παραδεισίας κελεύων, ὡς τῷ βῶι τὰ γεννήματα, τῷ μετὰ κημῶν ὀπισσρομένῳ τὴν ἀλώνα. Inde est apud D. Paulum epistol. I. ad Timotheum cap. V. Βουὸν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις.

σιπυνοδύται) Grammatici σισύραν & σισύραν confundunt. Aristophanis Scholiastes Vespis. *Σισύρα καλεῖται παρὰ μὲν τισιν ἢ βασιλῆ, ὅτι ἢ περὶ βόλαιον ἐκ δερμάτων συνερραμμένον περὶ βάτων ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι φασιν χλαίναν παλαιὰν εἶναι ἀπλοῦδα. τὴν αὐτὴν ἢ καὶ σισύραν καλεῖσι, καὶ σισύραν.* Iul. Pollux. *Σισύρα, περὶ βλημα ἐκ διφδέρας.* Ammianus Marcellinus lib. XVI. *Iulianus vero absque instrumento quoties voluit evigilavit: & nocte dimidiata semper exurgens, non è plumis vel stragulis sericis ambiguo nitore fulgentibus, sed ex tapete, & sissyra,*

sisyrā, quam vulgaris simplicitas susurnam (scribo *sisurnam*) appellat. Hesychius existimat differre. Διαφέρει δὲ, inquit, καὶ σίσυρα σίσυρας, σίσυρα μὲν γὰρ χιτῶν ἐῖδος. σίσυρα δὲ, διφθέρα εἰς ἀμπεχόνην καὶ σρωμνὴν ὀπίτηδεως ἔχουσα. καὶ πάτερ τὰ κώδια καὶ αἰ μιλώται. Vide Suidam, & Etymologicū. Vocat autē eos Lycophron καρκίνους, id est, duros, immites, & feroces. nām καρκινῶδες dicuntur fruges cum radices agunt, & indurescunt. Vide Hesychium & Erotianum.

ἄχλαινον ἀμπρεύσασσι) χλαῖνα, ait Hesychius, est χλαμύς, ἢ ἱμάτιον χειμεριῶν. Vnde facile colligere laneum fuisse indumentum, nam hyeme lanea, ætate lineæ induebant. Artemidorus lib. i. i. cap. 111. Θέρους μὲν γὰρ οὐτ' ὀδονία τε καὶ τριβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν ἀραδὸν ἀνείη καὶ ὑγείας σύμβολον. χειμῶν δ' ἔπειτα ἱμάτια, καὶ ταῦτα καινὰ. Alias vocant χλαῖνας omnia denā vestimenta. Hesiodi Scholiast. χλαῖνα δ' καὶ χλανίσκιον, τὸ νῦν καλέμενον σφικτίειον, καὶ πᾶν παχὺ ἱμάτιον. Eā notione apud Theocritum est Idyll. xvi. i. i. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῆν μίαν ὄχετο χλαῖναν. Vide Iul. Pollucem lib. vii. cap. xvi. i. & lib. x. cap. xxvi. i. Itaque ἄχλαινον βίον puta nudam & molestam vitam. Sin verὸ χλαῖνας pallium interpretabere, accipies de vita incultā & ornatus omnis experte. Nam inopes, & qui sine arte aliquā vitam tolerabant, tunicis induti erāt: divites autem palliis, quotiescunq; opus esset ἐν-σχημοεῖν. uti Romani togis, quas deinde domum referri ad cippum suspendebant. Emendabis verὸ Etymologicum in quo legitur:

ἄχλαινον ἀμπρεύσασσι ἡλίιο βίον.

νήλι-

νήλιον βίον) Magnopere eā in re curiosi Athenienses, vide εἰκόνας Philostrati. Etiam Romani, ut aliās fufius dicemus Deo volente. Ἀνιποδοσία vero paupertatis iudiciū habebatur. Horatius lib. i. epistola xix. vel (si Acronem sequimur) xx.

Quid si quis vultu toruo ferus & pede nudo

Exiguāq; toga simul et textore Catonem,

Virtutemne representet moresq; Catonis?

Capella lib. vi. Plerunq; tamen adhesit arrisq; pauperibus magisq; illis, quos aut pedibus nudos, aut in tonso crine hispidos, aut sordenti conspexit pallio semitectos.

Terentius Phorm. Act. i. Sce. i.

Nihil aderat adjumenti ad pulcritudinem,

Capillus passus, nudus pes, ipsa horrida.

Inde invehitur in eorum circa calceamenta delicias Tertullianus de Pallio. *Calceos nihil dicimus proprium toge tormentum, immundissimam pedum tutelam, verum & falsam. quam enim expediat in algore & ardore rigere nudipedem, quam in calceo nuncipedem.* Apud Iudæos qui nuptias recusabant discalceari ire debebant. Vide Cyprianum lib. i. i. adversus Iudæos. Apud Romanos tamen etiam ipsi Senatores pedibus nudis incedebant, prius quam calceis nigris uterentur: ut docet vetus interpretes Iuvenalis Sat. vi. i.

τὴν ἐκηβόλον τέχνην) lego ἐκηβόλου. Nam sagittariorum Apollo præses. Homeri Schol. ad Iliad. α. Τέσπαρες τέχνη ἀναλίσθενται τῷ ἀπόλλωνι. μυσική, ἰοετική, ἰατρική, μαθητική.

ἀδορπα παιδεύσασσι νηπίους γόνους) Flavius Vegetius de Re militari lib. i. cap. xvi. *Fudarum autem*

R

usum

ισμῶν primi Baliarium insularū habitatores, & invenisse, & ita peritè exercuisse dicuntur, ut matres parvulos filios nullum cibum contingere sinerent, nisi quem ex fundâ destinato lapide percussissent. Vide Diodorum Siculum lib. v. 1. & Strabonem lib. 3.

ἀρπυιογένων ἀνδρών) Sirenas puta. Eisdem innuit Symmachus lib. 1. epistol. xli. dicens Non illius cali aut soli illecebram retinax advenarum lotos aquaverit, & suada Circe pocula, & triclinium semivolucrum puellarum.

ἀδης πανδοκεύς) πανδοκεύς dicitur Orcus, quia mortis

Omne capax citat urna nomen.

ut ait Horatius. Inde etiam παγκοίταν θάλαμῳ dixit eundem Sophocles ἀνπρόνη.

Δελφινόσημον) Habebat ulysses delphinum clypeo incisum. Caussam refert ex Plutarcho G. Cæterus. Solebant alioquin aquilæ antiquitus herou clypeis insculpi. Inde Aristophanes βατράχῃς,

ἢ ἀσπίδων ἐπὶ ντους

Γρυφαίετος χαλκηλάτας.

Scholiasfes eruditissimus. εἰώδασι γδ ζωγραφεῖν αἰ τὰς ἀσπίδας αἰεῖδς. Euripides μελεόγρη,

Τελαμῶν ὃ χρυσὸν αἰεῖδον πέλτης ὅππ
περὶ βλημα θηρὸς, &c.

Philostratus senior εἰκόνων lib. 11. Καὶ τὸ σημεῖον τὸ βασιλῆον, ὃ χρυσὸς ἐπὶ τῆς πέλτης ἀετὸς. Xenophon Expedit. Cyri lib. 1. Καὶ τὸ βασιλῆον σημεῖον ὄρνῃ φασαν, ἀετὸν πνα χρυσὸν ὅππ πέλτης. Observa apud Persas regum insigne fuisse. Nam cæteri duces & militis Solis effigiē in clypeis suis gestabant. Tertullianus Apologetici cap. xvi. Alii planè huma-

nus & verisimilius Solem credunt deum nostrū. Ad Persas si fortè deputabimur (licet Solē non in linteo depictū adoremus) habētes ipsum ubiq; in suo clypeo.

τοῦ μονογλήνου σέγας) Leonem unoculum Cyclopem Polyphemum vocat, qui unicum tantum oculum,

Argolici clypei aut Phæbea lampadis instar habuit, quo ab ulyssē privatus fuit. Vide præter Homerum, & Auctorem Moralis interpretationis errorum ulyssis, Virgilium Æneidos extremo tertio.

λείψανον τοξενμάτων) Sagittarum reliquias Læstrygonas hæc dicit, simili phrasi eleganter Virgilium Æneid. 1. Troianos reliquias Danaūm nuncupavit.

ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα) Cyprii vocant θρόνα vestes floridas. Thessali animalia maculosa, Ætoli, quos sequitur hæc Lycophron, venena. Theocriti Schol. Idyll. 11. Θρόνα θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ τὰ ἀνδρῶν ἰμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς οἱσι κλείταρχος. Homerus pro rosīs usurpavit. Vide Grammaticos.

ἀλλὰ νιν βλάβης μῶλυ σαώσῃ) Μῶλυ Cappadocum vox est, & herbam eam significat quam Syri Basafā, Arabes Harmala, Græci ἄγριον πῆγανον, Latini Rutam agrestem appellant. Hanc Didymus ad Odyss. κ'. Aristophanis Scholiasfes πλότῳ, & Plinius lib. xxv. cap. 111. adversus veneficia prodesse tradunt, qua de causa etiam adversus Circes veneficia profutura ab Mercurio data ulyssi. Homericus ulysses in Odyssæā,

ὡς ἀεὶ φωνήσας πῶρε φάρμακον ἀρχειφύλης.

ἐν γαίῃς ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτῆ ἐδείξεν,
 ῥίζην μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' εἴκελον ἀνθῶ,
 μῶλυ δὲ μιν καλέσει θεοὶ, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι. θεοὶ δὲ τε πάντα δύνανται.

Apud Ovidium Metamorp. xiv. Achemenides,
Pacifer huic dederat florem Cyllenius album.

*Moly vocant superi, nigra radice tenetur,
 Tutus eo monitiq; simul caelestibus intrat
 Ille domum Circes.* ———

Pullulasse traditur ex sanguine Picolai gigantis,
 quem Apollo Circes infulam evertere molientēē
 medio sustulit.

ἦξει δ' ἔρμυρον εἰς ἀλίπεδον φητῶν) Veteres eos
 qui diutius peregrinabantur ad inferos descēdis-
 se distabant. Artemidorus lib. i i. cap. ix. Οἱ πα-
 λαιοὶ τοὺς μακρὰν ἀποδημίαν ἀποδημήσαντας, εἰς
 ἄδου πορεύεσθαι ἔλεγον. Neque aliter intelligendus
 Ulyssis hic descensus, & Æneæ, qui describitur à
 Virgilio Æneid. vi. Inde etiam eosdē reverfos ab
 inferis rediisse dicebant, quod observare est apud
 eundem Artemidorum, & Apuleium Milesi. xi.
 Ægyptii ejusmodi homines designantes phæni-
 cem pingebant. Horus lib. i. Καὶ τὸν χερσίας δ' ἀπὸ
 ξένης ἐπιδιμύνατα δηληνῆς, πάλιν φοίνικα, ἰδ' ὄρνεα ζω-
 γραφῶσιν. ἔτ' ὃ γὲς αἰγυπθον, ἔσῶν ὁ χερσῶ. Ἔ μοιει-
 διν. αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλη, διὰ πέντακοσίῳν ἔτων
 παρέρχεται. Aristo Chius dicebat Ulyssē in hoc
 ad inferos descensu mortuos quidem ferē omnis
 vidisse, Proserpinam autem ipsam videre minimā
 potuisse. Diog. Laertius lib. i i. in vita Aristippi.
 Τὸ δ' ὅμοιον καὶ Ἀρίστῳ. τὸν γ' ὀδυσσεῖα καταβάντα εἰς
 ἄδν, τὸς μὲν νεκρὸς πάντας σχεδὸν ἑώρακέναι καὶ συντε-
 τυχεῖ

τυχημένοι τῷ ἢ βασιλίῳσαν αὐτῷ μὴ τεθεῶσθαι.
 καὶ νεκρόμαντιν) Tiresiā vocat νεκρόμαντιν quod,
 ut est apud Homerum Odysl. κ'.

— Ἔ ται φρένες ἔμπεδοί εἰσι
 τῶ καὶ τεθνήσῳ νόον πόρε περισφόνεα
 οἶφ' ὑπέπνυαζ, τοῖ δ' σκιαὶ αἰώσσοι.

Callimachus quoque hymno eis λυβρά τῆς παλλὰ-
 ρο Minervam ita loquentem facit,

χὴ μόνῳ, εὔτε θάνη, πεπνυμένῳ ἐν νεκροῖσι
 φοιτασεῖ, μέγαλῳ τίμῳ ἀγασίλειω.

Sophocles Oedipode Tyranno:

—— οἶ δὲ γδ
 ἢ θεῖον ἦδη μάντιν ἦ δ' ἄγρυσιν, ᾧ
 τάλεδες ἔμπέφυκεν ἀνδρώσων μόνῳ.

Hinc Pindarus Isthmion. Ode vi i. Τερεσίαν πυκί-
 νας βυλάς vocat. Meminit ejusdem rei Plato in
 Menone, Cicero lib. i. de Divinatione, & Ælia-
 nus Hist. Animal. lib. i i.

πέμπηλον) Senem vocat Tiresiam, quia septem
 etates vixerit: à quo, & cur hoc ei concessum fue-
 rit tradit Phlegon, lib. περὶ θαυμ. καὶ μακροβ. his ver-
 bis, Διὸς ἐρίσαντ' ἦρα, καὶ φαμένῳ ἐν ταῖς συνουσίαις
 πλεονεχίειν τῷ γυναικί. Ἔ ἀνδρὸς τῆς τῶν ἀφροδισίων
 ἡδονῆς, καὶ τῆς ἡρεῖς φασκείης ἰάεναντία, δόξαι ἀυλοῖς
 μεταπεμφαμένοις ἔρεσθ' ἰδὸν Τερεσίαν, διὰ τὸ τῶν ἰε-
 ρῶν ἀμφοτέρων πεπειραῖσθ'. τὸν δ' ἐραδιώμενον σποφάνα-
 σαι. διότι μοιρῶν ἑσῶν δέχεσθ'. ἢ ἀνδρα ἰεραπεδῶ τῷ μίαν.
 τῷ δὲ γυναίκα τὰς ἐννεά. τῷ δὲ ἦραν ὀργυδέϊσαν κατα-
 νύξαι αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν. τὸν δ' Δία
 θαρσάσθαι ἀπὸ τὴν μαντικὴν, καὶ βιοῦν ὅτι γενεὰς ἑπτά.
 Haecenus ille. Hyginus in Mythologico fab. lxxv.
Cum secundam Iovem judicasset, furo irata πα-

nu averſa eum excacavit, at Jovis ob id fecit, ut ſeprem atates viveret: Agatharchides variat parum. Ο υδ' ευελπίδω κατηγορῶ, τῷ μὲν Ἀρχελάφ πειριπαικτότῳ τῆς Τιμήνου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάροντ' ἑξοχλῶ διχτός.

Ante fores autem & triclini limina quidam Perditus Tiresias iuſſi grandævum gembat.

Versus sunt apud Terentii interpretem Eunuchi Act. II. Sce. III. Statio Longævus, lib. II.

Tunc senior qua iuſſus agit non falſa videri Noctis imago queat longævi vatis opacos Tiresia vultus, vocemq; & vellera nota Induitur.

ἀνδρῶν γυμνακῶν τ' εἰδῶτα) Tiresias cum in Cythærone monte duos serpentes coëvntes vidisset, & fæmellam interfecisset, in mulierem conversus est, & postea marem, atque ita pristinum sexum recuperavit. Vide Antoninum Lib. libro μεταμορφ. Apollod. lib. III. Didymum ad Odyss. Fulgētium Mytholog. lib. II. Ovidium Met. III. Iustinum Mart. in Respons. ad Quæst. Orthod. Phlegontem & Hyginum locis citatis. Meminit quoque Ausonius.

Canca convertit prolos Saturnia Conſus, Ambiguosq; fuit corpore Tiresias.

Quare verò de eo hæc commenti sint, docet Lucianus in Comment. de Astrologiâ. λέγουσι δὲ Τειρεσίω ἀνδρα Βοιάτιον, ἔτε κλέθμαντοσύννης περι πολλὸν ἀείρεται, τῦτον Τειρεσίω ἐν Ἑλλήσιν εἰπεῖν ἅπ τῶν πλανητομένων ἀστέρων οἱ μὲν θήλειες, οἱ μὲν ἀρρενεῖς ὄντες ἢ κ' ἴσα ἀντελέουσι. τῷ καὶ μὴν διφνέα γενέσθαι, καὶ ἀμφί-

ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν. ἄλλοτε μὲν θῆλυον, ἄλλοτε δὲ ἀρρενα.

Ἰνχαῖσι θερμὸν αἶμα πεσοχάνας βόδρω) Ex veteri ritu hæc dixit: Manibus enim in effossa terra sacra fiebant. Festus, Antiqui Diis superis in adificiis à terrâ exaltatis sacra faciebant, diis terrestribus in terrâ, diis infernalibus in effossâ terrâ. Porphyrius lib. de Nympharum antro. τοῖς μὲν ὀλυμπίοις θεοῖς ναὺς τε, καὶ ἔδρα καὶ βωμὸς ἰδρύσασθαι, χθονίοις δὲ ἢ ἤρασαν ἐχάεας, ὑποχθονίοις δὲ βόδρους ἢ μέγαλα. Euripidis Scholiastes Phænissis. ἐχάεα κυρίως μὲν ὁ δὲ τῆς γῆς βόδρω, ἐνθα σφαμαζοῦσι τοῖς κείτω ἐρχομένοις βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπιθετοῖς θεοῖς. Servius eclog. v. Novimus aras & diis esse superis & inferis consecratis. Atria verò esse superiorum tantum Deorum, qua ab altitudine constat esse nominata. Orpheus Argonaut.

— ἰδ' ἐπιτομα πορσύνουτες

σαμμέλαν ἐν βόδρωις χατεκιάδον.

Huc pertinent illa Apuleii Miles. I. Sic hac devotionibus sepulcralibus in scrobem procuratis, &c. Ovidius Metamorp. lib. VI I.

Haud procul egest à scrobibus tellure duabus Sacra facit: cultrosq; in guttura velleris atrii Coniicit, & patulas perfundit sanguine fossas.

Tangit verò hoc Ulyssis sacrificiū etiā Apuleius in Apologiâ. Nec Proteus faciē, nec Ulysses scrobē, nec Æolus fillē, nec Helena craterā, nec Circe poculū, nec Venus cingulum. Et Iustinus martyr Apolog. II. Καὶ ὁ παρ' ὁμήρω βόδρω, καὶ ὁ κάδωδ' Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν τέτυ ἐπίσκειν. Plenissimè verò Poëta Odyss. XI. Ulysses Alcinoο narrantem inducens.

ἰγὼ γὰρ ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενον παρὰ μηρῶν
βόθρον ὄρυζα, ὅσοντε πυγύσιον ἔνθα κ' ἔνθα.
ἀμφ' αὐτὸν δὲ χολῶ χέομεν πᾶσι νεκύεσσι,
παρῶτα μελικρήτω, μέλι πῆξται δ' ἠδέι οἴνω.
Ἰο τρίτον αὖ θ' ὕδαπ. ὅπ' δ' ἄλφιστα λάκκ' ἀλάυναι
πολλὰ δ' ἠγνέμην νεκῶν ἀμεινναχέρινα,
ἔλθων εἰς ἰθάκην, σείραγ βῆν, ἦτις ἀρίστῃ.
βέξεν ἐν μεγάροισι, πυρῶν τ' ἐμπλοσόμεν ἐδλῶν.
τρεῖσιν δ' ἀπάνωθεν οἴν' ἱερδόμενον οἴω
παμμέλαν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
τὺς δ' ὅπ' εὐχαλῆσι λιγῆσι τε ἔδνεα νεκρῶν
σεισάμην. τὰ δὲ μήλα λαβὼν, ἀπεδειξέτο μοῖσθα
εἰς βόθρον. ἔρρηξ' αἶμα κελαϊνεφές, αἱ δ' ἀχέροντο
ψυχὰν ὑπ' ἔξ ἑρέεως νεκῶν κατατεθνησῶτων.

Theodoretus. *De serapili*. Serm. VIII. ὅπ' δὲ καὶ χάρι
τοῖς τεθνεῶσι προσέφερον, ἴτε μὲν κ' ὑμεῖς, οἱ νύκτωρ
ταῦτα παρὰ τὸς νόμους τολμῶντες. μαρτυρεῖ δ' ἡ ὁμη-
ροῦ, τὸν λαέριθ' ἀεικνύς κατὰ γὰρ ὑποδημοσύνας τῆς
Κίρκης, κ' τὸν βόθρον ὄρυζαντα, κ' ταῖς χάρις ὅπ' τετελε-
κότα, κ' ταῦτά γὰρ διηγούμενον τῷ Ἀλκίνοῳ.

ὅθεν γιγάντων νῆσθ') Auctor moralis interpreta-
tionis errorum Ulyssis refert Ulysses ab inferis
recedentem, Aetnam, in qua diem ortumque so-
lis habitare finxerunt, remeasse, non Siciliam, ut
Lycophron.

ὃν ἡ Πιθῆκων) Pithecius innuit. Traduntur Can-
dulus (emendabis obiter Harpocratonem apud
quem malè ἀνδρόλον legitur) & Atlas duo fratres
omnium scelerum inventores & capita extitisse
(unde & Cercopes dicti) qui advenas decipere
summo studio conati sunt, cumque aliquando in
Iovem idè tentassent, in simias, quæ Πιθήκοι Gre-

cis, mutati sunt, atque insulæ Pythecusarum à se
nomen dederunt. Ovid.

*Ignarimem, Prochytenq, legit, steriliq, locatas
Colle Pithecius habitantum nomine dictas.*

*Quippe Deum genitor fraudem & perjuriam
quondam*

*Cercopum exosus, gentisq, admessa dolosa,
In deforme viros animal mutavit, ut iudera
Dissimiles homini possent similesq, videri.*

Alia est opinio Plinii.

ὀβεμῶς τ' ἄλοσθ') Quod Proserpina ὀβεμῶν vo-
cetur docet Hesiodi Scholiastes.

πολυδέγμων λόφος) Vide Notas G. Cant. Eadem Pag. 48.
de causa Perf. Sat. 1.

— *costam longo subduximus Apennino.*

Et Virgilius *Æneid. xii. Pater Apenninus.*

λίμνην τ' ἄορον) Avernī graveolentia & etymon
nota ex Lucretio, Strabone, Aristotele, & Plinio.
Dicit autem ἀμφιτονωτὴν βέσχω propter formæ
rotunditatem. Aristoteles περὶ θάου. Περὶ τὴν Κύ-
μνην τὴν περὶ Ἰταλίαν λίμνην ὄσιν ἡ προσσηροδομένη
ἄοροσθ' αὐτὴ μὲν, ὡς εἰοικεν, ἔσχεσθ' ἀπὸ θάουμασθ' πε-
ρικεῶσθ' γὰρ λέγεται περὶ αὐτὴν λόφος κύκλωσθ', τὸ ὕψος ἔκ-
ελαττον τειῶν σαδίων, καὶ αὐτὴν τῷ χύματι κυκλοτερῆ
Eodem modo Theognis.

ἀθανάτων καλλισον ὅπ' βροχοφδέει λίμνη.
Nam ita malim legere, quam ut vulgò.

— *τροχοφδέει λίμνη.*
ἔνδε περιμείους ὀγκωμότους) Hesiodus in Theogo-
niâ de Styge.

αὐτῶ μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄγκον.
Seneca Hercule furente.

*A fonte discors manat hinc imo latex
Ater, quieto similis, kunc jurant dii,
Tacente sacram devehens fluvio Styga.*

Homerus.

Καὶ τὸ καλῆσθαι συγὸς ὕδαρ, ὅσε μέγιστος
Ὄρεθ' δεινὸτάλος τε πέλμα κάρεσσι θεοῖσι.

Apollonius lib. 2.

ὡς φαιμένη λοιβὴν συγὸς ἄμοσεν ἢ τε θεοῖσι
ριγίστη πάντασιν ὀπιδοιάτη τε τέτυκται.

Ovid. Metamorph. lib. 1.

*Pone metus ait, nunquam tibi caussa doloris.
Hac erit, & Stygius iubet hoc audire paludes,*

Virgilius Æneid. 9.

*Dixerat, idq; ratum Stygii per flumina fratris,
Per pice torrentes atraq; voragine ripas
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.*

ÆXII. *Adiuro Stygii caput implacabile fontis, Una
superstitio superis qua reddita cunctis. Apuleis Mi-
leli. vi. Diis etiam, ipsique Iovi formidabiles aquas
istās Stygias vel fando comperisti? quodque vos de-
jeratis, per numina Deorum, Deos per Stygis ma-
jestatem solere? Servius Æneid. x. Quod cum Sol
jurasset per Stygem paludem se esse facturum, petit
ille ut ejus currus agitaret. Fabulantur autem Poë-
tæ Iovem pugnaturum cum Titanibus aureis ca-
licibus ex aqua eius aliquid hausisse, atque hoc
beneficium reposuisse, ut per eam dii omnes ju-
rarent. Hesiodus loco citato tradit eam cum filiis
suis ei opem in hoc prælio tulisse, eaque de causa
factum ut per eam dii jurent. Si quis pejerasset,
magno supplicio afficiebatur, quod describitur
his verbis ab Hesiodo.*

ὄρεθ'

ὄρεθ' τῶ ὀπίσθον ἀπολείπας ἀπομόσθη
ἀθανάτων οἱ ἔχουσι κάρη νιφότεθ' ὀλίμω,
καῖται νήντηθ' τετελεσμένον εἰς ἐνιαυδόν.

*Etque sequuntur. Servius ad Æneid. vi. Fertur
namque ab Orphæo, quod dii peierantes per Sty-
giam paludem novem millibus annorum puniuntur
in Tartaro. Hoc intelligit Minutius Octavio.
Idè apud eos etiam ipse rex Iupiter per torrentes ri-
pas, & atram voraginem iurat religiose: destina-
tam enim sibi cum suis cultoribus panam præsciens
perhorrescit: nec tormentis aut modus ullus, aut ter-
minu.*

κάρη κίονθ' προσσεμέσας) Mos veteribus cum
militia se abdicarent, arma sua in deorum tem-
plis suspendere, addita inscriptione. Aristophanis
interpres ad Equites. ἔδος ἦν τὰ δαδὸ τῶν πολέμων
ἴπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέσθαι. Propertius lib. 11.
Eleg. xxv.

Et vetus in templo bellica parma vocat.

Nemesianus ecloga. 1.

Nunc album caput, & Veneres tepuere sub annis.

Jam mea ruricola dependet fistula Fauno.

Virgilius Æneid. lib. 1.

---- genti nomen dedit, armaq; fixit

Troia,

Et lib. 111.

Ære cavo clypeum magni gestamen Abantis

Postibus adversis figo, & rem carmine signo:

Æneas hæc de Danaïis victoribus arma.

Ovidius Metamorph. lib. xv.

Cognovi clypeum lava gestamina nostra

Nuper Abanteis templo Iunonis in Argis.

Hora-

*Uejanius armis**Herculis ad postem fixis latet abditus agro.*

τὴν μὲν φαλήρου τύρως) Neapolim intelligit, quæ & Græca urbs, teste Tacito Annal. lib. v. quam prius Parthenopen ob inventum ibi Parthenopes sepulcrum Cumanî conditores dixerunt: hujus incolæ Parthenopæ solennia sacrificia peragebāt.

ἢ σήμα δαμῳήσαντες) Ædis Parthenopæ dicatæ meminit etiam Dionysius in sua περιειγήσει, his versibus.

τῆ δ' ὅπ' ἡμπαυῶν λιπαρὸν πῆδον, ἢ χ' μέλαθρον
ἀγνῆς παρθενόπης, σαχύνων βεβριδὸς ἀμάλλαις,
παρθενόπης, ἦν πόλις ἔοις ὑπεδέξατο κόλποις.

Possit etiam simulacrū exponi. Suidas, Νεάπολις. πόλις ἰταλικὴ διάσημη, ἐν ἣ παρθενόπης ἰδρυμένη, σειρήνος ἀγαλλμα. Inde apud Stephanū scribo. Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημη, ἐν ἣ παρθενόπῃ ἰδρυμένη μάλιστα σειρήνων. Quem vide etiam in Σέρηνουσαι. Aristoteles περὶ θαυμ. Φασὶ τὰς Σέρηνουσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμόν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκρας, ὅς κεῖται πρὸ τῆ πατωκότου τόπου, καὶ διακυμαίνοντα τοῖς κόλποις, τὸν τε περιέχουσα τὴν Κύμνην, καὶ τὸν διεληφότα τὴν καλυμένην ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ νεὸς αὐτῶν ἰδρυται, καὶ πμῶνται καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιόικων θυσιῶν ἐπιμελῶς. ὦν καὶ τὰ ὀνόματα μνημονεύοντος, καὶ λυσι τὴν μὲν, Παρθενόπην, τὴν δὲ, Δευκοσίαν, τὴν δὲ τρίτην Λίγειαν. Ad Ligeam quod attinet, de eâ emendabis Solinum obiter cap. vi. 11. *Insula Ligea appellata ab ejetto ibi corpore Sirenis ita nominata.* Nam malè antea abjecto scribebatur.

βύκτες) Fluvios cornigeros & bicornes passim
Poëtæ

Poëtæ nominant ob ubertatem, & rerum omnium abundantiam, commoditatemque; quas vicinis regionibus subministrant. Quæ formâ Acheloum atque alios fluvios fingere solent Romani, apud quos etiam fuit usitatissimum cornu omnium fructuum copiâ & ubertate conspicuum adungere. Ælianus ποικ. ἰσρ. lib. 2. cap. 33. Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν ὁρῶμεν. ὁμοίως ἢ οἱ πμῶντες αὐτὸς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνδρομόρφους αὐτοὺς ἰδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέδηκαν. Causâ varî tradunt. Festus, Ταυρογνυμῶν specie simulacra fluminum, id est cum cornibus. quod sunt atrociam, ut tauri. Acron ad Horat. lib. 4. od. 14. *Omnium famosorum fluminum vultus cum cornibus finguntur, propter impetum & mugitus aquarum.* Tzetzes ad Hesiodi ἀσπίδα in ea verbâ ταύρεσσι ἐννοσίγαισιν, ita notat. Ἦ γυνὴ διὰ τὸν τῶν κυμάτων ἦρον, ὡς ταῦρεσσι δὲ μυκῶνται. ἢ ὅτι ταυρόκρανός ἐστιν. ἢ ὅτι ταύρειος ποσειδῶν ἐν πόλει βοιωτίας, διατὸ ταύρεος δύεσθαι αὐτῶν καὶ μάστιγα ἐν ὄρχησιν. διὰ τῆτο καὶ ταυροκράνης τὸς πόταμους. Phurnutus, τὸς πόταμους κερασφόρους καὶ ταυροῦ πάς ἀναπλαττῆσιν, ὡσανεὶ βίαιόν τῆς φορῆς αὐτῶν καὶ μυκητικὸν ἐχύσης. Sophoclis interpretres Trachiniis Οἱ ποταμοὶ ταυροκράνοι διετυπῶνται, ἢ ὅτι μυκηθῶν εἰσι παραπλήσοι περὶ τὰς ἐκβολὰς, ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν ὡς οἱ βόες. ἢ διατὸ τὰς νομὰς παρὰ τοὺς ποταμοὺς εἶναι. Addo etiam fortè à magnitudine id natum, nam Græci veteres omnia prægrandia & violenta ταύρες vocabant. Stephanus in Ταῦρεσσι, Ταύρες οἱ παλαιοὶ πάντα ὅσα μεγάλαι καὶ βίαιαι ἐπωνόμαζον.

βύκτες δ' ἐν ἀσκή) Ferunt Vlysem errabundum

ad Æolidem insulam appulisse, atq; ab Æolo accepisse excoriati bovis pellem in qua omnes præter Favonium venti inclusi erant, quorum adminiculo exactis novem diebus tam propè patriam advectus fuit ut eam in conspectu haberet, igneque vicinos cõspiceret. Vide Homerum Odyss. l. Auctore moralis interpretationis errorũ Ulyssis, & Hygini Odyssæam. Huc alluisse videtur Ovidius de Põnto lib. 1. Eleg. 1v.

*Non dubia est Ithaci prudentia, sed tamen optat
Fumum de patriis posse videre focis.*

καλινσερῆτος πημοναῖς ἀλώμεν) Ulysses fractus labore & vigiliis, ut qui continuis novè diebus ac noctibus solus navis gubernaculum direxisset, cum obdormivisset, socii aurum argentumve quodpiam in illo utre conclusum arbitantes eum solverunt, quo factò venti simul omnes eruperunt, eosque in mare dejecerunt. Ulysses autem animi dubius etiã semet in mare præcipitare volens, mutarã tandem sententiã ad Æolum remeavit. Vide Ovidium Metamorp. lib. xiv. Tangit Apuleius in Apolog. *Olim Ulyxis socii thesaurum reperisse arbitrati sunt, cum utrem ventosissimum manticularentur.*

καίνῃ ἔειπὸν ποροκαθίμεν) κλάδω) Larum vocat Ulysses, quod è naufragio sospes evaserit, solet enim ista avis mergere se in mari, & non suffocari.

ἀσῶ σύνοικ) δεακίας ἀνθηδόν) Anthedonis civem dicit Glaucum Polybi F. qui gustarã sedo cuius tactu pisces quos ceperat in mare redivos resiliisse conspexerat, in mare se præcipitavit,

vel

vel, ut alii volunt, in balenam mutatus est. Philostratus senior ἐκόναν lib. 11. Οἰκῆσαι δὲ (ὁ Γλαύκω) ἔπαι πολε λέγεται τὴν ἀρχαῖαν ἀνθηδόνα, ἢ πῶς μὲν πινῶ ἐπὶ τῆς θαλάττης (lego ἐπιθαλάττης) γένουσαι. κύματ' ἀεὶ ὑποδραμίντ' αὐτὸν, εἰς τὰ τῶν ἰχθύων σπινέχθαι ἤδη. Videndi Athenæus, & Strabo. Nonnus Dionys. xxxv. immortalitatem assumpsisse canit. Eum sequitur Ovidius Metamorph. xi 11. extremo, qui rem omnem eleganter describit. Vide etiam Apostolii Paræmius.

ὡς πεύκης κλάδω) Eleganter emendat V. Cl. Ios. Scaliger πεύκης κλάδω, id est, λαμπὰς. ut in agone lampadicho lampas traditur sequenti, sic ventus vento succedens insultas spiritu agitabit Ulysses tanquam suberem in mari.

μόλις ἢ βύνης) Ovidius eleg. vi. lib. 111. de Põto.

Nec quia Neptunus navem lacerarat Ulyssis,

Leucothoë nanti ferre negavit opem.

Vide Homeri Odyss. ẽ. Hyginus in Odyssæã. *Fa- Etã rate Calypso omnibus rebus ornatum, eum dimisit, eamq; ratim Neptunus fluctibus disjecit, quod Cyclopem filium ejus lumine privaverat: ibi cum fluctibus jaçtaretur Leucothoë, quam nos matrem. Matutam dicimus, qua in mari exigit avum, baltheum ei dedit quo sibi pectus suum vinciret, ne pessum abiret, quod cum fecisset, enata vit. Quod de nave ab Ulyssẽ confecta ait Lycophron, id certum ex Poëtã Odyssæã, & Eliano Var. Histor. lib. vi 1. cap. v. Ο' μολογῆ ἦκαὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδένασ, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι. καὶ τὴν χεῖραν δὲ ὁ θεὸς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δὲ αὐτοῦ τὴν τεχνίτην ἠράσατο.*

ἄλλο-

λύγρισι τετρανδείσια) Olim cannabi usu necdum cognito funes è vimine contexebant. Inde est apud Calphurnium eclog. 111.

*Quod si dura times etiam nunc verbera Phylli
Tradimus ecce manus, licet illa vimine torto
Scilicet & lenta post tergum vita domentur.*

Homerus. — Ἰδὴ μὲσσοιοσι λύγρισι.

Theocritus idyll. 1.

— τὴ δὴ τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίειν

Ἄρ' ἔκ' αὐτὸς ἔρωτ' ὑπ' ἀργαλῆος ἐλυγίχθης;
Tzetzes. Πέρτερον ἀπὸ λύγυι σχήνους ἐποίησιν, πρὸς εὐερέσιως τῆς καννάβειως. Hinc capio Felii locum.
Viere, alligare, unde vimina.

ἔλλοσθ' σαρδωνικῆς) Pasticinam marinam intellege, cujus aculeo (nam eum sagittæ suæ præfixerat Telegonus) saucius Ulysses exspiravit. Didymus ad Odysf. λ'. Οἱ νεώτεροι τὰ πρὸς πλεγόνου ἀνίπλασαν τὸν κίρκης καὶ ὀδυσσεύς, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν ὁ πατὴρ εἰς ἰθάκην ἔλθων ὑπ' ἀγνοίας τὴν πατέρα διαχρησάσθαι τρυγόνου κέντρα ὃ ἀντι αἰχμῆς ἐχθροῦ. & quæ sequuntur. Parthenius ἔρω λ. γ'. Καὶ οὐ μετὰ τὸν χρόνον (ὀδυσσεύς) ἢ τὸδε ἀπεργάσθαι πρὸς τῆς αὐτοῦ αὐτῆς γένεας τρωθεὶς ἀκάνθη θαλασσίας τρυγόνου ἐπιλεύθησεν. Nicander in Theriacis ubi de pasticinis his agit.

— ἀνδρὶ δὲ σάκεες

πιθόμεναι μινύθεισι, λοβὸς τὲ μὲν ὡς ποτ' ὀδυσσεὺς ἔφθισο, λευγαλεῖο τυπῶεις ἀλίη ὑπὸ κέντρα.

Meminit & Aristophanis Scholiastes πλάτφ. Lucianus tamen τραγοποδάγρα podagrā mortuum tradit, his verbis.

ἰθάκης ἀνακτα λαεβλιόδην ὀδυσσεύς

ἐγὼ κατέπεφρον, ἔκ' ἀκάνθα τρυγόνου.
Est verò pasticina θαλασσίον θηρίον φονευτικόν, ut ait Nicandri Scholiastes. Hefychius, τρυγόνων, ἰχθύος θαλασσίας, ἧς τὸ κέντρον διληπτικόν. quod etiam ab Antigono lib. ἰσριῶν παραδόξων traditur. verba ejus ita habent, ἐν δὲ τῇ νήσῳ (Τυαζῶ) θαλάσσιος ὄντιν ἡ ἀχρῶθ'· καὶ εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπαλήξῃς, ἀφαναίνει, ποιεῖ δὲ αὐτὸ τῆτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνου κέντρον τῆς θαλασσίας, καὶ εἰάν εἰς τὸς ὀδόντας ἀψῆ, κατασῆσῃ, quod ipsum ex hoc Antigono etiam refert Stephanus in Γύαρος. Philes lib. περὶ ζῶων ἰδιότητι.

ἔσ' ἡμέσῃ καὶ φθορᾷς ὀδυσσεύς
τῶν τρυγόνων τὰ κέντρα τῶν θαλασσίων.
οἷς καὶ τεθληὸς εἰάν ἀμυχθῆ δένδριον,
μαρμαίνεται ζῆν ἐκείτῃ δυνάμιν ἔχον.

Et Nicander loco citato refert putredinē ista ejus aculeo concipere.

νεκρὸν εὐρύταν σέφει λεῶς) Observa etiam heic veterem morem. Solebant namq; coronæ ex omnigenis floribus contextæ mortuo imponi. Euripidis Schol. Phœnissis. εἰσώθασι σέφην τὸς νεκρῶς. Lucianus περὶ πένθους. Μύρω καλλίσῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, καὶ ἀνθεν ὀρίοις σφραγίσαντες περὶ δένταν. Xenophon Expedit. Cyri. lib. vi. ὃς ἡ μὴ εὐεισικον, κενότατον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγαν, καὶ πρᾶν μεγάλῳ, καὶ σφράγην ἐπέθεσαν. Iustinus Martyr Apologet. 2. ὅσπερ μόνον ἐγκαλεῖν ἔχετε, ὅτι μὴ τοὺς αὐτοὺς σέβομεν θεοὺς, μηδὲ τοῖς ἀποθανούσι χροῖς καὶ νύκτας, καὶ ἐν γρηγοῦσι σφράγην καὶ θυσίας φέρμεν. Ilego, καὶ ἐν ταφαῖς 5. Statius Thebaid. iv.

— deflet iamq; omnis ephabum

Turba, coronato contenta est funere mater.

Philostratus ἡρωϊκοῖς autor est eam consuetudinem manasse à Thessalis, qui primi Achillis tumulum eo modo coronarunt. dicebantur autem corona **εἶρα**. Etymologici auctor. **ἔρας, ὁ στέφανος ἐκ πάντων ἀνδρέων, τοῖς νέκυσσι πωλλόμενος. παρὰ τὴν ἔραν, τὴν γῆν, ὁ ἔρασισμένος ἐκ τῆς γῆς.** Non semper tamen **εἶρα** coronæ est floribus, verum & ex oliva. Inde nimirum intelligendus Artemidorus lib. iv. cap. **LIX.** Τοῖς ἀποθανόνσιν ἐλαίας σπονδοφόροι. Et Chion in epistola ad Platonem. **Σημαινὲς γὰρ μοι καὶ ἔρα, καὶ οἰωνίσματα, καὶ πᾶσα ἀπλῶς μαρτυρία θανάτου κατορθώσαντι πῶς πράξῃν. εἰδασάμενος ἢ καὶ αὐτὸς ἐνεργήσαν ἢ καὶ ὄντας. εἰδὲς γὰρ μοι γυνὴ θεῖον πικρὸν καλῶς καὶ μεγέθους ἀναδεῖν με κοτινῶ καὶ ταινίας, καὶ μετὰ μικρὸν ἀποδείξαι τι μνήμα περικεκλῆς, καὶ εἰπεῖν. ἐπιδή κέκμηκας ὁ Χιον, ἴδι οἷς τῷ τὸ μνήμα ἀναπασσόμενος.** Ratio ejus coronationis apud Clementem Pædagog. lib. i i. cap. vi i i. Ἀσχλίτη δ' ἀμεριμνίας ὁ στέφανος σύμβολον. ταῦτη καὶ τὸς νεκρὸς κατασφαινοσιν. Neque verò in sola Græcia iste mos, immò in omni Italiâ. Ovidius Trist. lib. 3, eleg. 3.

Tu tamen extincto foralia munera semper,

Deq; tuis lacrymis humida ferta dato.

Tangitur à Varrone lib. vi de L. L. *Cum ad sepulcrum ferunt frondes atque flores, addunt nunc etiam lanam.* Hinc Persii nebulam discutio:

---- *nunc non è manibus illis,*

Nunc non è tumulo fortunatâq; favillâ

Nascuntur viole. ———

Propertii quoque lib. i. eleg. xvii.

Illâ meo caros donasset funere crines,

Molliter & tenerâ poneret ossa rosâ. Minutius

Felix

Felix Octavio. *Reservatis unguenta funeribus: coronas etiâ sepulcris denegatis, pallidi, trepidi, misericordiâ digni, &c.*

Huc pertinet istud in vetere Epitaphio.

QVOTIENS. QVIS. EORVM. SVIS. CORONAS. PONENT.
ET. ARAM. NOSTRAM. CORONENT.

καὶ τιμνείων) Temenus hic Hercules (ad quem genus referebat Alexander Magnus) abnepos fuit. Nam ex Hercule Hyllus, à quo Cleodeus, à quo Aristomachus, à quo Temenus. Vide quæ de Macedonia regū ortu ex Philippi Melæthonis Chronico refertur Nicolaus Gallotus ad Demosthenis Olynth. i. ubi Alexandrū ab Hercule xviii. facit contra Velleii mentem, qui lib. i. xxxi i i. censet.

ἔργα τῶν κἀνδρανῶν) Asinis ad aratrū etiam usi veteres. Arnobius lib. 2. *Et asellus, & bos aquè (usu atque assiduitate cogente) discit arare ac molere.* Atq; hoc erat pauperiorum. Apuleius inde in Apolog. *Attamè parce postea, Emiliane, paupertate cuiuspiâ objectare, qui nuper usque agellum Zatharensem, quem tibi unicum pater tuus reliquerat, solus uno asello ad tempestivum imbrem triiduo exarabas.* Eleganter verò *ἔργα τῆς* dicitur asinus arato iunctus, nā *ἔργα* etiam de agriculturâ dicuntur. Vide Hesychium. Sic Callimachus hymno tertio:

κλινεῖά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα ἢ πάχη.
& postea.

---- *σὺες ἔργα, σὺες φυτὰ λυμαίνοντες.*

Hesiodus,

ἔργα βοῶν ἀπόλοιγτο. ———

Virgilius *Labores dixit.*

Sternit agros, sternit fata lata, boumque labores.

Ovidius Opus.

*Cernis ut in duris (& quid bove firmitus?) arvis
Fortia taurorum corpora frangat opus.*

Tibullus lib. 1. eleg. 9.

Et duram terrâ rusticus urget opus.

Et lib. 2. eleg. 1.

Et grave suspensio vomere cesset opus.

Hinc etiam Bion idyllio sexto χειμα δύσεργον νο-
τατ, quod hyems ad έργα, id est, agriculturam mi-
nus apta. Vlyssēm verò insaniam simulasse indi-
cat etiam Corrippus lib. 1. 1. 1.

*Quaque ferunt veteres maturo robore vites,
Quas manibus porpriis Ithacus plātavit Ulyxei,
Arce sub Ithaliâ Laërtia lumina servans,
Nondum Troiani vitans discrimina belli.*

Lego, A. f. Inachiâ L. limina f.

ποθών ἢ φάσμα πλῶν εἰς αἶθερα φυγὸν) Helenâ
jussu Iunonis in cælum abreptam narrat Euripe-
des ἐλένη, & ex eo Theodoretus δευτερον. Serm. 3.
καίτην ἐλένην δὲ μετὰ τὴν πολυδύλλητον καὶ παμπού-
λην μοιχείαν, τὸ Μενέλεω χροῖσάντες, εἰς τὸ ἕρπον, ἢ
φρίσιν ἐνευεπίδης, ἀνήγαγον.

Pag. 56.

τῆς μορσόκου) Innuit Poëta incestum Myrrha
cum Cinyra patre concubitum. Myrrha enim ubi
cum patre concubisset, ac cognitam ille stricto
gladio persequeretur, in arborem sui nominis est
mutata. testes Teocriti Scholiastes idyllia 4. Plu-
tarchus παρραλλήλοις. Antonius Lib. lib. μετα-
μορφ. Hyginus fab. 58. Plinius lib. 12. cap. 15. O-
vidius Metamorphoseôn lib. 10.

κραντήρι λευκῷ τὸν ποτ' ἐκλανε πῆλας) Adonis
formâ eximiâ puer, ob quam cum à Venere im-
pendiò

pendio amaretur, ab apro à Musis odio Venetis
immissò interemptus est. Bion Idyll. 4.

κεῖται κελὸς ἀδωνίς ἐπ' ἄρσει μίθρον ὀδόντι
λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπαίς.

A Marte rivali in aprum mutato factū id alii vo-
lunt. Vide Nonnum Dionys. lib. xli. Aphtho-
nius, ἦρα μὲν γὰρ ἡ δεὸς (ἀφροδίτη) τὸ ἀδωνίδος, ἀντήρα
δὲ καὶ ὁ ἀρσις αὐτῆς, & paullo ποῖτ. ζηλοτυπιῶν ἢ ὁ ἀρσις
τὸν ἀδωνίον ἀνελεῖν ἐβύλετο. λυσιν ἐρωτῶ τὸν ἀδωνί-
δου ἠρησάμενον δάνατον. quæ, totidem verbis in-
venies apud Auctorem γεωπονικῶν lib. xi. Huc
pertinet Theocriti idyllium norissimum, & Bio-
nis primum. Apollodorus lib. 3. Dianæ odio occi-
sum narrat.

ἐπόφεθ) δὲ τύρσιας κροφίδης) Attingit Andro-
medæ fabulam à Perseo liberatæ. Eam habes apud
Nonnum Dionys. xxxi. Ovidium Metamorph. v.
Apollodorum lib. 2. Nicandrum in Theriacis, &
Hesiodum ἀσπίδι, si tamen eius est, de quo dicitur
Dionysius Longinus lib. περι ὕψους.

ἀρσιλοπτερον) Simili modo pennipes Catullo,
idque ob Mercurii talaria, quibus usus. Lucanus
lib. viii.

*Quò postquam partu Danaos & divoite
nimbo*

*Ortum, Parrhasia vexerunt Persea penna. Idè
est Volucripes quod epitheton Mercurio tribuit.
Ausonius in epist. ad Paulinum.*

Fer huc salutem præpes & volucripes.

πεφῆσε) δὲ τὸ θεῖσῆρας ξυρῶ) Perseus ope Palla-
ladis Medusæ caput amputavit, Orpheus in hym-
nis à Pallade id non à Perseo factum canit.

ἰπποεφύτης ὠδίνης) Equihominē partum vocat
Lycophron, quo Chrysaor & Pegasus editi sunt.
Hesiodus Theogoniā.

τῆς δ' ὅτε δὴ περσεὺς κεφαλὴν ἀπειθεροτόμισεν,
ἔξέδρε χρυσάωρ τε μέγας ἔκ' ἰππασθ·
τῷ μὲν ἐπ' ὄνυμον ἦν ὄτ' ὦ κενὸν περὶ πηγᾶς
γελίνοι· ὃ δ' ἄορ χρύσον ἐχέειν μετὰ χερσὶ φίλοισι.
ἀνδρας ἐξ' ἀκροῦ ποδὸς ἀγλαματώσας) Proverbia-
lis loquendi forma. Lycophron unam ejus partē
posuit, altera omīssa. Theocritus idyllio. xxi.

Καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς πᾶσι τῶ πόδε συνεχὲς εἶδεν.
Petronius. Hoc ergo remedio murem: us colores à ca-
pillis usque ad unguēs. D. Ambrosius Offic. lib. i.
cap. 12. Perfusum ulceribus, inhorrentē vibicibus,
exaratum vulneribus à capite usque ad pedes vido-
bant. Similia compluria observavit in Spicilegio
Petroniano optimus doctissimūsq; Ianus Doula
F. magno Reip. nostræ literariæ damno vitæ nu-
pertimē ereptus.

— Eheu! invidet omnibus

Mors atra, nec scit parcere cuiquam.

Non nemini, ut suadet libido,

Crine caput spolians decorum.

τὸν χρυσόπατρον μόρφορον) Persei natales satis vul-
gati. Horatius.

Inclusam Danaën— & quæ sequuntur, locus
notus Terentius Eunucho Act. iii. Sc. v.

— virgo in conclavi sedet

Suspectans tabulam quandam pictam ubi inerat
pictura hæc, Iovem

Quo pacto Danaë misisse aiunt quondam in gre-
minum imbrem aureum.

ἐπόλεται ὃ τὰς περὶ πόδες γῆρας) Cur in Ægyptum
venerit Menelaus narrat Servius Æneid. xi. Jupi-
ter Menelai fata miseratus est propter Helena ju-
gale consortium, & cum per diversa errare maluit,
quam Ægypti manibus interire. hic errans ad Æ-
gyptum usque pervenit, ubi Proteus deus marinus
regnaverat, cui rapta aliquando à Theseo Helena
dicitur commendata. Unde quidam dicunt, quod
ad eam querendam Menelaus sit ad Ægyptum
profectus post bella Troiana. & quæ sequuntur. Ni-
candri Scholiastes θελακοῖς cum Helena in Ægy-
ptum ab Menelao vētum ait. Ἴσειον ὃ ἐπ' ἄρ' Ἰερίας
ὑποσέφρον ὁ Μενέλαος σὺν τῇ ἑλένη, ἐπλανήθη, καὶ ἤλ-
θεν εἰς Ἀίγυπτον. In Servii verbis notabis Helenam
à Theseo apud Proteum depositam dici, quū Ly-
cophron pag. 8. & 10, & alii, à Proteo ereptam Pa-
ridi narrent. Ut etiam hoc addam, ab Menelai in
Ægyptum adventu nomen accepit Μενελαϊτῆς νό-
μος. Mart. Capella lib. vi. (ut alios Geographos
omittam) ubi de Ægypto ei sermo. Summa autem
ejus pars contermina Æthiopia oppidorum multas
prefecturas habet, quas Nomos vocant, inter quas
Menala, item Ala, item Alexandria regionem.
Eimendo, inter quas Menelaitem Alexandria r.
Orta menda ex reduplicatione quatuor postero-
rum syllabarum.

δυσόδομοις θεροῖ σὺ κοιμώμενος) Phocas puta, qui-
bus Menelaus in littore (unde heic χαμμευάδες
ἐυναὶ nuncupantur, & tres ejus socii phocarū pel-
libus, quas ab Edothea acceperant, cooperti
dormiebant, ut ex Proteo causam cognoscerent
ob quam tam diu retinerentur. Fabula tota est
apud

apud Homerum Odyss. 4. Teterrimus verò hori piscium (unde & heic δυσσομοι) odor est, quod etià indicat Homerus hoc versu:

φωκῶν ἀλιόροφῶν ὀλοάται τ' ὀδμή.

Hac de causa *tyrpes* Virgilio Georg. 4. & Ovidio Metamorph. 1. *desormes*. Hinc & Aristophanes in Pace Cleonem coriarum traducens φώκῃς ὀσμῆν ei attribuit. Mirum autem quid doctissimo Cantero in mentem venerit, qui pro phocis balanas interpretatus est, neque ab Homero ei persuasum esse.

τριάνορες κόρης) Explicat hunc locum Stephanus Aiyus (inquit) πόλις λακωνικῆ, ὡς εὐφορίων. οἱ πολλοί, Aiyῶται, ὡς παυσανίας. Δυκόφραν δὲ τὸ ἐθνικὸν Aiyῶ, τὸ Δηλυκὸν λέγων ἔτω.

ἢ πάντα τλήσει δ' ἔνεκ αἰγύας κυνὸς
τῆς Δηλύπαιδ' ἢ τριάνορες κόρης.

ὁ λόγος περὶ ἐλένης λακωνικῆς οὐσης καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης, τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ Διιφόβῳ γαμηθεῖσα. Emendo in carmine τλήσει, sequentia hoc modo. ὁ λόγος περὶ ἐλένης λακωνικῆς ὕσης καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης, τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Διιφόβῳ γαμηθεῖσης.

ταμάσιον κρατῆρα) Eustath. Τὴν μέντοι ἐν κώπρῳ τεμέσω, τάμασον ἀξιοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγεσθαι. ἀφ' ἧς καὶ ὁ ταμάσιος κρατῆρ. Fuit hic crater ab Vulcano fabricatus, Pelopique uxorem ducenti donatus, itaque postea hæreditario jure ad Menelaum pervenit, teste Diogene Laertio lib. 1. δάληπ. De eo intelligendus Apuleii locus in Apologia. Nec Proteus faciem, nec Ulysses scrobem, nec Eolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum nec V-

nec Venus cingulum. Philostratus de vitis Sophist. in epist. ad Antoninum. Τὸδε φροῦσισμα τοῦτο, αἶεσε ὑπάτων, καὶ τὰ ἀχθῆσι κυφίει τῆς γνώμης, ὡς περὶ ὁ κρατῆρ τῆς ἐλένης τοῖς αἰγυπῆσι φαρμάκοις. Helena eum in mare Coum abjecit, riparum causam fore dicens. Diogenes Laertius loco citato. Ἄλλοι φασὶν ἠφαισότευκλον αὐτὸν, καὶ δοθῆναι πρὸς τὸ θεῦ πέλοσι γαμῶντι. αὐδῆς τε εἰς Μενελάον ἐλθεῖν, καὶ σὺν τῇ ἐλένῃ ἀρπαδέντα ριφθῆναι εἰς τὴν Κῶν θάλασσιον πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰπάσης ὅτι περὶ μάχησ' ἔσαι.

καὶ βοάγειον) Observandus veterum mos, qui clypeos sibi ex multiplicatis boum pellibus conficiebant superficie aeneâ superinductâ. Ovidius Aiæcis clypeum septemplex fuisse canit.

Surgit ad hos clypei dominus septemplexis Aiæx. Achillis clypeum idem Metamor. x. 1. ex decem pellibus,

Dixit, & hasurum clypei curvamine telum

Misit in Aæciden, quod & es, & proxima rapit
Terga novena boum, decimo tamen orbe moratum est.

Erant verò isti rei pelles boum qui in ætatis vigore. Statur ingerit Theb. 1. 11.

Cedere nec validas sanctis è stirpibus hastas.

Nec pudor emerito clypeum vestisse juvenca.

Lucani è vimine faciebant corioq; tegebant, teste Salustio, Dionysio Halicarnas. lib. 3. Livio 3. Deca. 1. in Saguntinorū obsidione. Advatici quoq; Gallorum populi scutis (ut autor est Cæsar 2. belli Gal. in fin.) ex cortice factis, aut viminibus intextis, qua subito (ut temporis exiguitas postulat) pellibus induxerāt, utebantur. Quum locum mihi indica-

vit amicus noster Eitzo Tiarda. Clypei autem Iunoni dicari meminit quoque idem Metamor. xv. his verbis.

*Ipse ego, nam memini, Troiani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam*

*Hæsit in adverso gravis hasta minoris Atride.
Cognovi clypeum lævæ gestamina nostræ
Nuper Abantis templo Junonis in Argis.*

Diogenes Laërtius lib. viii. Apollini sacratum narrat his verbis. Εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἔσπολλον ἱερὸν, ἐπέδειξεν ἢν Μενέλαος ἀνέθηκεν ἀσπίδα, ἐση γὲν αὐτὸν ὅτι ἀπέπελευσεν ἐκ τρώας, ἀναδέναι τῷ ἀπόλλωνι τὴν ἀσπίδα διασποσῶσαν ἦδη, μόνον δὲ διαμένειν τὸ ἐλεφάντην πρόσωπον. Acron lib. i. Od. xxviii. non Menelao sed Euphorbo inputat id. Pythagoram significat, qui predicavit se apud Troiam Euphorbum Panthoi filium fuisse, qui interfertus a Menelao iterum revixit factus Pythagoras, idq; eum cognovisse agnito clypeo, quem templo Euphorbus fixerat.

ἀσκήρας εὐμαρίδας) Fuit cum putarem legendum ἀσκητας εὐμαρίδας, nunc nihil muto: nam ait Aristophanis Scholiastes Vespis, ἐδὲ τοῖς ποιηταῖς παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμοῦσαι χεῖναι. Erāt verò ἀσκέρας calceamēta villosa, quibus hycme utebantur: atque ea intelligit Hesiodus lib. 2.

ἀμφὶ ἢ ποσὶ πέδιλα βοδὸς ἴφι κλαμένοιο
ἀρμενά δῆσάδῃ, πῆλοισ ἐντοδε πικράσας.

At εὐμαρίδας erant barbarorum inventum, & ex cervino corio consuebantur. unde & Euripides βαρβάρων εὐμαρίδας dixit.

ἐν οἴῳ πῶς) Scholiastes Theocriti idyllio 4. τὸ δὲ Λακόνιον ἀκράσειά τις ἔστιν ἔχουσα ἱερὸν ἦρας. Lycophron porro Thetidē templi istius narrat conditricem: alii ad Lacinium quendam, alii ad Herculem referunt. Servius Æneid. iii. Iunonis Lacinia templum secundum quosdam a rege conditore dictū, secundum quosdam a latrone Lacinio, quē illic Hercules occidit, & hoc loco expiato Junoni templum constituit. Adi Geographiæ scriptores.

πενδῆν τὸν εἰνάπηχον) Cave, lector, de novem- Pag. 10.
cubitali Achillis staturā hæc accipias, toto erres celo. Certē fruitrā est Parrhasius in Comment. ad Claudianum, qui in eā opinione est, & vult eō referendum illud Virgiliti lib. i. Æneidos.

———— nunc quantus Achilles.

Philostratus quidem ἠρωϊκοῖς dicit, ὑπερφύης δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνατο, ἀξεδεῖς τε ῥῶον ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. sed nec hoc quicquam ad asserendam ejus novemcubitalem proceritatem. Εἰνάπηχον dixit Achillem, non aliter quam Otum & Ephialtem ἐνεαπήχας Homerus: ejus isti versus. Odyss. v.

Ἐννεάσει γὰρ τοῖ γε καὶ ἐνεαπήχες ἦσαν

Εὐρὸς, ἀτὰρ μῆκος γὰρ ἦν ἐδω ἐνεόργχοι.

Hesychius huc respexit. ἐνεαπήχες ἦσαν. ἐπαινοῦσι τινες τὴν ἀκρίβειαν. τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων ἔπλατύς τὸ μῆκος τελεσπλάσιον ἔχει. Quæ verba faciunt ut tibi jam luceat in loco antea valde obscuro, ac para sis Hesychio Minerval. Procerū autem fuisse Achillem indicant Philostrati verba citata, & illa Heliodori Æthiopic. lib. ii. Συνένυχον γὰρ ἦν πρὸς τετρακτὰ ἡ νεανίσκος, καὶ μοι ἀληθῶς ἐδόξε τοῖς Ἀχαιῶσι ἐμπρέπειν, τοῦτός ἐστι τῶν μορφῶν, καὶ τοσού-

τοσούτῳ ἰδεῖν τὸ μέγεθῳ. Et lib. iv. Α' ναφέρει δὲ αὐ-
τὸν εἰς Ἀχιλλέα πρόγονον, καὶ μοι ἐπαλιθεύειν ἔοικεν,
εἰ δὲ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει Ἔ νεανίς τεκμαίρεθ' ἄ-
πισυμένῳ τῷ Ἀχιλλῶν ἐυγένειαν. Ex quibus ver-
bis patet homines proceræ staturæ proverbiali
loquutione ab Achille genus ducere dictos. Quod
& à me allusum in Epigrammate quodam, quod
apponam.

*Ponticus ingenti quod se gerere augmine corpus
Conspicit, attollit ecce supercilium.*

*Et proavo esse satum magno mentitur Achille
Demens, & claris se inserit Æacidis.*

Vix dicam quid scis? verâ tibi voce fatebor.

Certè, crede mihi Pontice, magnus homo es.

καὶ μήτε χρυσῷ φαίδρα καλλύνειν ῥέθῃ) Solebant
olim vestes auro intexere, variisque picturis eas
exornare. Virgilianus Æneas lib. 1.

Ferre jubet pallam gemmis auroq; rigentem,

Et circumtectum croceo velamen acantho,

Ornatus Argiva Helena, quos illa Mycenis

Pergama cum peteret inconcessosq; Hymenaios,

Extulerat matris Leda mirabile donum.

Cydonius in Oratione περὶ Ἑ καταφρονεῖν τὸν δάνα-
τογ. ὃ δ' λόγῳ (inquit) κἄν τοῖς ἱματίοις. ἔξευρεν αὐ-
τῷ τὴν ἀερότητα. καὶ ῥ' καὶ ὕλης διαφορὰν ἐζήτησε, καὶ
ἀνδρῶν ἔξευρε, καὶ χρυσὸν συνέφηγε, καὶ παντοδοπιῶν
ζῶων τε καὶ φυλῶν ἰδέας ἐν τῷτοις διέγραψε, καὶ ἱμα-
τίων ἰδέας ἄλλοις ἀπένευμαν, ὡς αὖν ἕκαστῶν γένους, ἢ α-
ξίας, ἢ ηλικίας ἔχον τυγχάνη. Porro quod Lycophrō
ait Græcos post Achillis mortē auro corpus non
decoraturos, id testatur etiam ἡρωϊκοῖς Philostrā-
tus his verbis, ἰταρεῖ δ' (ἀχιλλεύς) ἐκδηλότατα ἀνθρώ-
πων

των πᾶσιν οἷς ἐπὶ ἠνεγκεν αὐτῶν ἢ ἑλλὰς. οὐδὲ κομᾶν ἐπὶ
μὲ τὸν ἀχιλλέα καλὸν ἠγύμνοι, χρυσόν τε, καὶ ὅτι ἕκα-
στῶν εἶχεν ἢ ἀπάγων ἐκ τρυφῆς, ἢ ἐκ διασμοῦ λαβῶν, νή-
σωντες εἰς τὴν πυρᾶν ἀδρόα, &c. Eustathius Iliad. 7.
de Syracusanis hæc commemorat. Συνακσίσις
ὑπερὸν νόμος τῷ ταῖς γυναῖκας μὲ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ'
ἀνδρά φερεῖν, μεδ' ἐδῆπας ποροφρεῖς ἐχούσας παρυ-
φᾶς, εἰ μή τις αὐτῶν σὺλχοροῖν ἐτάειρα καὶ κοινῆ. καὶ τὸν
ἀνδρα δὲ μὴ καλλωπιζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογήῃ μοιχεύειν,
ἢ κίναιδῶ ἐπὶ Certè in quovis luctu matronæ, tam
in Græciâ, quàm Romæ aurū non gestabant. Te-
rentius Heautont. Act. 11. Sc. 111.

Texentem telam studiose ipsam offendimus,

Mediocriter vestitam veste lugubri,

Ejus annis causâ, opinor, qua erat mortua.

Sine auro tum ornata, ita uti qua ornantur sibi.

Et apud alios.

μηδ' ἀβροπῆνυς ἀμφιβάλλεθ' πέπλος) Pepli du-
plex usus, indutui, aut amictui, ut Varro loqui-
tur, & Apuleius: Iul. Pollux lib. vi 1. cap. 111. ἐδῆ-
μα δ' ὅτι διπλοῦν τὴν χρεῖαν, ὡς ἐνδύνα τε, καὶ ἐπιβάλλ-
εσθαι. Hoc loco ἀμφιβάλλεσθαι Lycophronis idem
est quod ὀπιβάλλεσθαι Pollucis. Inde veteres Græci
etiam cælum πέπλον appellaverunt, ὡς οὐρανῶν
ἑραλίον περιβλημα. ut ait Porphyrius lib. de Nym-
pantro.

χέρου σόρδυγα.) Huc pertinent illa Philostrati
loco suprâ citato. Τὸν μὲν δὲ κολωνὸν ἔξενε τοῦτον δὲ
ἐπὶ Ἑ μετόπῳ τῆς ἀκτῆς ὄρας ἀνεσηκῶτα, ἠγειραν οἱ ἀ-
χαιοὶ ξυνηλθόντες, ὅτε πατρώκλῳ ξυνημίθῃ εἰς Ἑ τὰ-
φον, κάλλισον ἐντάφιον αὐτῶν τε καὶ κείνου δούς.

ὄν κρηδέως ἀμναμῶ) Crethei nepos Iason. Apol-
lonii

Ionij Scholiastes lib. I. Αἰόλας Ἑλληνας Κρητέως καὶ
 Ἀθάμας. Κρητέως ἢ Αἰσῶν Αἰσῶν δὲ ὁ Γάσων. Ipse
 Iafon apud Pindarum Pythion. Od. IV. ita ait:

μία βοῦς Κρηδεῖτε μάτηρ
 καὶ θεοσμήδει Σαλ-
 μωνεῖ. τρίταισι δ' ἐν ῥογαῖς
 ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
 τες δέντρο ἀελίῳ χρῆστον
 λείσομεν.

Et apud Valerium Flaccum lib. V.

— ipse egomet proprio de sanguine Phryxi,
 Namq; idē Cretheus ambobus & Eolus auctor,
 Cū Ioye, Neptunoq; & cū Salmonide nymphā.
 μόλον πτωρῶνιον ἐνδε) De Mopso hoc ejuique
 morte ita Ammianus lib. XIV. Et Μόψο ἐστὶν, vasis
 illius domicilium Μοψο, quem à commilitio Ar-
 gonantarum cum aureo vellere direpto, & errore ab-
 stractum, delatum ad Africa litus mors repentina
 consumpsit. & ex eo cespite Punico tecti manes ejus
 heroici, dolorum varietati medentur plerunq; ho-
 spitales.

τύμβειάν δ' ὑπὲρ κρηπίδα ἀνεσήλωσαν) Hoc obser-
 vatione dignum, quia naufragio mortuus ἐ να-
 vium fragmentis rogos struebant. Colligere etiā
 ex Manilio licet lib. IV.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
 Post victas Mithridatis opes, pelagusq; receptū,
 Et tres emenso meritos ex orbe triumphos,
 Cumq; etiam posses alium cognoscere Magnum,
 Crederet, ut corpus sepeliret naufragus ignis,
 Et collecta rogorum facerent fragmenta carina.

νεγτέρων κειμήλιον) Diis manibus sacra antiqui-
 tus

tus sepulcra, unde & in inscriptionibus poneba-
 tur D. M. id est, Deis Manibus. Prudentius lib. I.
 contra Symmachum.

Ecce deos Maneis cur insiciaris haberi?

Ipsa patrum monumenta probant: Diis Mani-
 bus illis

Marmora secta lego, quâcunque Latina vetustos
 Custodit cineres, densisque Salaria bustis.

Symphosius interpres historiae Apollonii Tyrii.
 Pro meritis fabricant loculū ex are collato, & scri-
 pserunt, DII. MANES. CIVES. TARSIS. VIRGINI.
 PRO. BENEFICIIS. PATRIS. EIVS. SEPVLCRVM. EX.
 ÆRE. COLLATO. FECERVNT.

Ἐ πετρῶδέντρο λύκει) Lupi metamorphosin ha-
 bes aliter apud Ovidium lib. XII. Metamor. aliter
 apud Antoninum Liberalem. Locus λύκειον dice-
 batur. Vide Suidam.

κεγχλίνη βεβρωμένον) Theocritus in obscurā
 Arā.

ἐμὸν ἢ τεύγμα ἀδρήσας
 θεοκρίτοιο κλάντας,
 τειρατέροιο καύτας
 αἰξεν ἀναύξας,
 χέλεψε γδ νιν ἰψ̄.
 σύρραστ̄, ἐκδύς γῆρας.

ubi observandum quod dicat morsum à serpen-
 te Philoctetem contemplantem sepulcrū Troili
 ab Achille occisi, quod in tēplo Apollinis Thym-
 bræi erat. Alii tamen aliter. Vide Servium Æneid.
 III. Sophoclis interpres φιλοκλήτη. Λεγεταί γδ ὡς
 ἐν Δήμῳ βυλόμεντρο (ὁ φιλοκλήτης) ἀνασήσασιν βωμῶν
 ἡρακλεί παρα τ̄ αἰγιαλόν, ὑπὸ ὄφραως ἐπλήγη. Home-
 ri Iliad.

ri Iliad. β'. Ἰσόρηται ὅπ φιλολκλήτης ἐν Δήμῳ καὶ δαίρων
τὸν βωμὸν τῆς χροσῆς καλυμένῃς ἀθωᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ
ὔδρου, καὶ ἀνιάτω τεύματι περιπεσὼν κατελείφθη αὐ-
τόθι ὑπὸ τῶν ἑλλήνων. ἔδεσαν γὰρ τοὺς ἡφαίστου ἱερεῖς δε-
ρατεύειν τοὺς ὀφιοδῆλους. Huic cōfentit junior Phi-
lostratus in Imaginibus his verbis. Ἀναπλέοσιες ἐς
Τερίαν οἱ ἀχαιοὶ καὶ περιόχοντες ἦ ἦσις, ἐμασεύοντο
τὸν τῆς χροσῆς βωμὸν, ὃν ἰάσων ποτέ ἰδρύσατο ὅτε εἰς
Κόλαχος ἔπλει. φιλολκλήτης τε ἐκ τῆς ἕν ἡρακλεῖ μνή-
μης ἦ βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς, ἐγχεῖσαντ' αὐτῷ ἦ
ἦ δρεβλὸν ἰὸν εἰς δάτερον τοῖν ποδοῖν οἱ μὲν ἐπὶ Τερίαν οἱ
Ἀχαιοὶ σήλλονται ὁδὲ ἐν Δήμῳ ταύτῃ κείται. διαφόρω
φησὶ Σοφοκλῆς κατατάζων ἰὼ τὸν πόδα. Quem locum
depravatum ita restituere conabar. φιλολκλήτης δὲ
ἐκ τῆς ἕν ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δει-
κνύς, ἐγχεῖσαντ' αὐτῷ τοῦ ὔδρου τὸν ἰὸν εἰς δάτερον
τοῖν ποδοῖν ὅδε ἐν Δήμῳ ταύτῃ κείπται, διαφόρω
(φησὶ Σοφοκλῆς) κατατάζων νόσῳ τὸν πόδα. οἱ μὲν ἐπὶ
Τερίαν οἱ ἀχαιοὶ σέλλονται. De Philoctetæ morfu
vide etiam Dictyn, Val. Flaccum Argonaut. lib. i.
& Philostratum majorem ἡρωϊκοῖς, qui docet so-
lius hydri ex omnibus serpentibus morfum sana-
bilem esse.

φιτρεῦ μαιφόνον) Paridem à Philoctete sagittá
transfixum notum est. Hercules Sophocleus,

ἐλθὼν ἢ σὺν τῷ δὲ ἀνδρὶ πρὸς τὸ τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσον παύσῃ λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτ' ἐκκελεῖς σερατεύματ',
πάειν μὲν ὅς τῶν δὲ αἰπῶ κακῶν ἔφν,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφοῖς βίς.

Vide Hyginum fabula 102. Facem vocat Par-
idem ob somnium matris Hecubæ, de quo ita ipse
in epi.

in epistolâ ad Helenam.

Matris adhuc utero partu remorante tenebar,

Iam gravidus iusto pondere venter erat,

Illa sibi ingentem visa est sub imagine somni

Flammiferam pleno reddere ventre facem.

σκύθη δράκονί) Abulivè δέχοντα posuit Lyco-
phron pro quavis mercede. Nam veteres Græci ita
τὸ κηρύκρον appellabant, ut notat Hefychius, quâ
notione est apud Sophoclem φιλολκλήτην. Vocat au-
tem arcum hunc δράκονίαν, quia mercedis vice, pro
opera quàm Herculi in rogo novarat, acceperat
Philoctetes. Neque possum probare eorum com-
mentum, quibus placet arcum heic draconem
dici propter formam rotundam, aut sibilum te-
lorum. Scythicum autem dicit, quem à Teutara
Scythâ accepit Hercules, vel à Scythe Iovis filio,
qui arcum & sagittas invenit, teste Plinio. Vel καὶ
ἔσοχην: erant enim Scythici arcus peculiare. Am-
mianus lib. xx. *Quum arcus omnium gētium flexis
curvætur hastilibus, Scythici soli vel Parthici circū-
ductis utrinque introrsus pandis & patulis cornibus
effigiem liuæ decrepcentis ostendunt, medietatem re-
ctâ & rotundâ regulâ dividente.*

τὸν τε κηρῶννης θεόν) Thraciæ Deum Martē di-
cit. ut & Herod. lib. v. post prin. sicut monuit Tiar-
da nosster: Manilius:

— *Thrace Martem sortita colonum.*

Stattus Thebaidē Thraciam Martis sedem nun-
cupat. Vegetius de Re Mil. lib. i. cap. xxviii. cō-
menta hæc putat, quia bellicosa admodum sit ea
gens. Phurnutus, Τιμάθου δὲ (ὁ ἀρεῖς) ὑπὸ θεοκῶν
μάλιστ' ἐκ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοῖστων ἔθνων λέγεται, ἐπεὶ

παρ' ἐκείνοις τῶν πολεμικῶν ἢ ἀσκησιῶν εὐδοκίμει, καὶ τὸ ἀρετῆς φερέϊς τῆς δίκης. Arnobius lib. iv. *Quis Spartanum fuisse Martem (prodidit) nonne Epicharmus auctor vester: quis in Thracie finibus procreatum, non Sophocles Atticus cunctis consentientibus thecatris?*

οὐ πῶ τὸ πτοῦς λαμπρὸν αὐγάζων φάσθαι) Græci veteres φάσθαι dixerunt, & quicquid in corpore solis esset, & quod à solis corpore flueret. Hesiodus lib. i.

— λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάσθαι ἠελίοιο.

Aeschylus.

χαῖρε δ' ἠλίου φάσθαι.

Et apud Homerum, aliosque infinitos crebrò. Porriò κατ' ἐξοχήν appellabant φῶτι Solem & Lunam, cum reliquos quinque planetas ἀέρας nuncuparent. Nolebant enim Solem & Lunam in numerum errantium stellarum venire. Sic more suo ἑλλωζων Tertullianus Apologetici cap. xi. *Vani erunt homines, nisi certi sint, a primordio & pluvias de celo ruisse, & sidera radiasse, & lumina floruisse, & tonitrua mugisse, & ipsum Iovem, que in manu ejus imponitis, fulmina timuisse.* Virgilius etiam.

— vos ò clarissima mundi

Lumina, labentem calo quis ducitis annum,

Liber, & alma Ceres. —

τοῖσι τέρψινος βρέτας) Equum durateū intelligit, qui nocturno Grajugenarum partu Troianis Pergama incendit, ut dicam Lucretii verbis. Multa de eo Dion, Virgil. Æneid. ii. & Euripidis Scholiastes ἐκβ. Agathiaz (ob cujus editionē politio-

ris

ris literaturæ studiosi plurimū debent CL. V. Bon. Vulcanio) elegans de hoc equo epigramma.

αἰδέσσομαι ἀκλεινὰ πελάμω πόλιν, ἀν' ἄλαπαξαι

ἑλλάνων δεκέτης ἐκ ἐτάλασιν ἀέρας

ἀμφαδὸν, ἀλλ' ἴστω ποιο κελὸν ξύλον, αἰδέσσομαι δ' ἐπὶ δὸς

κατὰ δανε πρὶν τεύξαι δεσπτεάν παγίδα.

ἢ ὅδ' ἀν' ἀτρειδῶν δεσφιφάρον ἀλαμμένων πόρ,

ἔτω ἐφ' ἡμετέρας λάσιν ἠειπόμαν.

Palaphatus negat in eo latuisse Græcos ἀρματός, sed in loco concavo, qui etiam suo tempore ex te ἀργεῖον λόχθαι dictus fuerit. Verba ejus ita habent. φασὶν ὡς ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίῳ ἴστω ποιο κελὸν ξύλον τὴν ἴλιον. ὅστι δὲ μυδώτης ἀργεῖον ὁ λόχθαι. ἢ δὲ ἀλλήθια ὅτιν ἀντὶ. ἴστω ποιο κελὸν ξύλον ξύλον πρὸς μέγρο μετε ἀρτέρον τῶν πύλων. ὅπως μὴ ἐλκόμενοι εἰσελθῶν, ἀλλ' ὑπερέχη τῶ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθεντο ἐν κελῶ χωρίῳ ὅπῃ τὴν πόλιν, ὁ ἀργεῖον λόχθαι ἐκαλείτο μέγρο τῶ νυν. &c. Victrius machinam bellicam fuisse autumat. Polyænus ὕλυσσιν strategema. Καὶ τὸν ἴστω ποιο δὲ (inquit) ἢ δεσπτεάν ἢ ἐπὶ δὸς πόρ ἦσαν σὺν ἀθήνῃ, καὶ τὸτο δεσπτεάν ὄνομα ἦν. Ad hujus similitudinē erat Athenis in arce æneus equus, cum hac inscriptione. χαρίδμου ἐναγέλλου ἐκ κοίνης ἀνέθηκε.

κατὰ δανε πρὶν τεύξαι δεσπτεάν) Confundite epitheta poeta, ut supra monuimus, nam Minervæ Græcæ non Myndiæ instrumenta sua Epeus dicavit Aristoteles lib. περι δαυμασιῶν ἀκρομάτων. περι δὲ τὴν Ἰταλίαν τῶ κελυμένῳ Καλαβρίαν, ἐγγὺς Μεταπόντι, Ἀθλιῶν ἱερὸν εἶναι φασὶν ἑλληνίας, ἐνθα τὰ ἴστω λέγουσιν ὄργανα ἀνακείδου, αἰεὶς (Lipsius legit εἰς, recte.) ἢ Δάειον ἴστω ποιο ἴστω ποιο, ἐκείνῃ ἢ ἴστω ποιο

ἡλια ὄπισθεν ἔφ. φανταζομένῳ γὰρ αὐτῷ τῷ ἀδελφῷ κα-
 τὰ τὸν ὄπισθεν εἰσοῦν ἀναδειναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τῶ-
 το φερόμενος τυγχάνοντα ἀναγωγῆς εἰλεῖσθαι ἐν
 τῷ τόπῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλοῦσαι, ὅθεν ἑλλωίας ἀπὸ
 νῆα, τὸ ἱερὸν περὶ σαρρεῦται. Adi Simmia Rhodii
 πῆλεκυ.

pag. 64. ὡ δὲ μέγαν χριμιόος) Crimissus Siciliae fluvius ex
 una Phœnodamantis filiarum Acesten suscepit.
 Virgilius Aeneid. v.

occurrit Acestes
 Horridus in jaculis & pelle Libystidos ursa,
 Troia Crimisso conceptum flumine mater
 Quem genuit.

Servius Aeneid. i. Hippoten quendam, non Phœ-
 nodamantem nominat. Timens Hippotes quidam
 uobilis filia Segesta, cum Laomedontis regis Hesi-
 onia jam esset orta seditione religata, inpositam eam
 navi misit quo fors tulisset. Hac ad Siciliam delata,
 à Crimisso fluvio, quem Crimissum Virgilius poet-
 rica licentiâ vocat, converso in ursam vel in canem
 compressa, edidit Acestem, qui ex matris nomine
 civitatem Trojanis condidit, quæ hodie Segesta no-
 minatur.

τρίδαιον νῆσον) Siciliam accipe, quam ita à tri-
 bus promontoriis notissimis appellavit. Nonnus
 Dionysiagon lib. i i. τεκέρλων. lib. vi. τείλορον ab
 iisdem nuncupavit.

ἡ δὲ λυγαίαν λέως ἑδῆται) Obscuram vestem
 funestam intellige: eam autē nigrā fuisse à nemi-
 ne putem ignorari. Arremidorus lib. 2. cap. 3. τὸ
 δὲ μέγαν ἰμάτιον σιμείαν. περὶ σιμαίνῃ. ἢ γὰρ οἱ ἀποδα-
 τῆτες, ἀλλ' οἱ πενδύρες τοὺς ἀποδηστικῶν τοιοῦ-
 τοῖς

τοῖς χροῶνται. Apuleius Milet. i i i. Inter hæc quædam
 mulier per medium theatrum lacrymosa & flebilis,
 atrâ veste contexta, parvulum quendam sinu tolerans
 decurrit. Et vi i. in fin. Nam mater pueri, mortem
 deplorans aserbam filii, fleta & lacrymosa, fuscaq;
 veste contexta, ambabus manibus trahens cinerofam
 canitiē, epulans, & exinde proclamans, stabulum ir-
 rumpit meum. quod monuit Tiarda meus: Cy-
 prianus de Mortalitate. Contestarer assidue, & pu-
 blice predicarem fratres nostros nō esse legendos ac-
 cersitione dominicâ de seculo liberatos, dūm sciam
 non eos amitti, sed præmitti, recedentes præpedere nē
 proficiscentes & navigantes, desiderari eos debere,
 non plangi, nec accipiendas esse hic atrâ vestes, &c.
 Nota verba illa, accipiendas atrâ vestes, Albatronis
 in luctu deposita veite nigram adsumere motus
 erat. Iul. Paullus IC. Receptarum Sententiarum
 lib. i i. cap. xxi. Qui luget, abstinere debet à convi-
 viis, ornamentis, & albâ veste. Super hoc loco mo-
 monuit noster amor, Petrus Scriverius. Iuvena-
 lis Sat. x.

Hæc data pœna diu viventibus, ut renovatâ
 Semper clade domus multus in luctibus, inque
 Perpetuo marore & nigrâ veste fenescant.
 Catullus.

Funestam antemne deponant undique vestem,
 Candidaq; intorti sustollant vela rudentes.

Cicero in Vatinius. Cedo quis unquam cenavit
 atratus? ita enim illud epulum est funebre, ut munus
 sit funeris, epula quidem ipsa dignitatis. Macrobius
 Saturnal. lib. i i. cap. xv. (Crassus vir consorsius (na-
 cum Cn. Domitio censor fuit) cum supra ceteros di-

serius haberetur, essetq; inter clarissimos civis princeps, tamen muranam in piscinâ domus sua mortuâ atratus tanquam filiam luxit. Varro. Ut dum supra terram essent, ricinius lugerent: funere ipso pullis amictâ. Propinqua adulescentula etiam anthraxinis, amiculo nigello, capillo demisso, sequeretur luctum. Quem locum suggerit idem Tiarda. Homerus etiam tradit Thetum adituram Iovem, cū Achillem filium brevi ad Troiam periturum deploraret sese velo nigerrimo opperuisse. Hinc lucem de Gregorio Niseno lib. 4. περί παρθενίας cap. 111. τὴν τῆος λαμπρὴν καὶ λαχρίμωναν καὶ περιβλεπὸν ἀδρόως χαλαμελαίνει περὶ αὐτῆς ἢ συμφορᾶς, καὶ περιβάλλει τῷ πένθει.

κράτος δ' ἀκνυρῶν τὰ χαλλυνῶν φόβῳ). Solebant apud Græcos in luctu comam alere ejusque ornamentum negligere viri, mulieres autem tondere. Plutarchus ῥωμαϊκοῖς. Καὶ δ' παρ' ἑλλήνων ὅταν δυσυχία γένῃται κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δ' οἱ ἄνδρες. ὅτι τοῖς μὲν τὸ κείρεσθαι, ταῖς μὲν τὸ κομᾶν συνήδες ὄντιν. Artemid. lib. 1. cap. xx. ἢ δὲ ἀτημέλητοι ἐν συμφοραῖς ἀνέξειν θριξί. Et cap. xxi. Καὶ μέντοι ὕδατος ἐν πειρασμοῖς πονηρᾶ, ἢ συμφορᾶ πνιχρῶς ἡσέρεται. ἀλλ' οἷς μάλιστα μέλγει ἐν πειρασμοῖς, ἀλύποισι τε καὶ ἐκ ἀπόροισι. de mulierum in luctu tonsurâ sunt verba illa Accii Amphitryone.

— sed quenam hac est

Mulier funesta veste, tonsa lugubri?

Virgil. 1x. Æneid. Evolat infelix, & fœmineo ululatu Scisba comas, &c. Planè aliter tamen in Palliata fabulâ apud Terentium Heautont. Act. 11. Sc. 111.

Textem telam studiosè ipsam offendimus, Mediocriter vestitam veste lugubri, Ejus annis causa, opinor, quæ erat mortua. Sine auro tum ornatam, ita uti quæ ornatur sibi. Nullâ malâ re esse expolitam muliebri. Capillus passus, prolixus, circum caput rejectus negligenter.

Ecce hic apertè coma muliebris in luctu promissa, non tonsa. Decidite mihi hanc litem vos iudices. Interim tamen sciendum etiam apud alios hunc morem fuisse. Nam Persa (inquit Cuius lib. x.) commisso more detonsis in veste lugubri conjugibus ac liberis, non ut victorem & modo hostem, sed ut gentis suæ justissimum regem lugebant. Quin & Barbaros ferunt (verba sunt hæc in Calig. c. 7. de morte Germanici loquentis) quibus intestinè, quibusque adversus nos bellum esset, velut in domestico communique mœore consensisse ad indicias. Regulos quosdam barbaram posuisse, & uxorè capita rasisse ad indicium maximi luctus. Er hæc habeo à Tiarda meo.

τὸς περὶ ἑδελον ἐν δίδῳ φησὶ κότες) Lego cū doctissimo Cantero ἐν δίδῳ. Expulsi autem sunt Iones ab Æneæ sociis ex Asia venientibus: inde faciem præfero Tertulliano lib. de Pallio dicenti, Iones Nilei comites Asiam novis verbis instruant. Nam ex hac historia capiendus ille locus.

γλυκίας δ' ἀγαλμα) Iones cum Ilium cepissent, supplices à Minervæ simulacro vellebant, nullâ religionis habitâ ratione, quod cum fieret, ipsum simulacrum illud facinoris atrocitate cōmotum oculos clauderat. Hoc narrat his octo novè ver-

sibus Lycophrō, & Strabo lib. vi. τῆς δὲ τῶν Τρώων κελιοῖας τεκμήριον ποῦνται τὸ τῆς Αδωῆς τῆς Ἰλιάδος· ἔδογον ἰδρύνμενον αὐτόδι, ὅπερ κατὰ μύθεον ἀπὸ ἀπρῶτων ἐπιπέτων τῶν ἰκετῶν ὑπὸ Γέροντων ἐλάοντων πῶλον.

σιθκομόρφον) σιθκομόρφον vocat Therfiten ob faciei deformitatē. Artemidorus lib. i. cap. xi. σιθκομόρφον ἀνδρᾶ πανῶρον κὶ γῆπιτα σημαίνει. qualem etiā Therfiten fuisse verū simile fit. Apomafar quoque ἀποτελεσμάτων cap. cxxxv. simiam interpretatur τὸν πανῶρον.

κλήτιν ἀνασαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας) Aufim ne κλήτιν? Hæret mihi aqua. Etymologici anchor κλειτή, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἣς ἐλθεῖσα εἰς ἰταλίαν ἄκησε καὶ πῶλον ἐκίσειεν, ὡς ἀπ' αὐτῆς Κλήτιν ὀνόμασαν (malim ἢ ἀφ' αὐτῆς Κλειτήν ὀνόμασεν) καὶ ἐβασίλευσε τὸ πῶν. καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς δεχόμεναι τὴν βασιλείαν, Κλειταὶ ὀνομάσθησαν. Nisi fortè Etymologicū mendosum. Scio κλήτιν Cyzici uxorem, de qua est apud Parthenium Ἐτοίχε xxv i i. & Argonauti, cōn scriptores, verum ea ab hac alia.

πῶδων τῆς λίνου) Esse πῶδας funes nauticos nemo est qui igitur, arbitror; Servius Æn. v. pag. 488. ibi, *Unā omnes ferere pedem*) Podiam (lego Pedem) id est, *finem, quo tenditur velum, quod Graeci πῶδα vocant, ut est apud Pindarum, & Aristophanem, quē locum acceptum fero Tiardē meo: ut hunc Senecæ i. de Benef. c. xxxi i i. Scriverio. Ingens est rerum copia sine nomine, quas non propriis appellationibus notamus, sed aliunde commo-datis. Qui PEDEM & nostrum, & lecti, & veli, & carminis dicimus.* Homerus Odyss. κ.

αἰδ

αἰ γὰρ πῶδα νηὸς ἐνώμαον.

Sophocles ἀπρόνη αὐτως δὲ γὰρ ὅστις ἐρχεται πῶδα τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπὸ τῆς κῆρας ἐρέτης τολοπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται; Testes in finni, Aristophanes, Euripides, Apollonius, & alii ejus clavis.

λυπρῶν ὄντων βίον) ὄντων, id est, vivent; sic scilicet βλέπον apud poetas. Sophocles.

καὶ βλέποντα μὴ πῶδον, δανόντ' ἀνοικμάξαν ἐν χρεῖα ὁρῶσ. & alius locis multis. Homerus Iliad. α. Οὐ πτε ἐμεῦ ζῶντι κὶ ἐπὶ χροῖνι δεσπομέτα; ita accipere illud Theocriti Idyllio xi i i.

τὸ δὲ αὔριον ἐκ ἐσοράμας, quid vetat? Infra quoque Lycophrōn.

γαλιῶν ἡμαρ ἔσοτ' ἐν ζῶνι δεσπομέτα; Virgilius eodem modo *castum lumine pro mor-tuo dixit:*

nunc *castum lumine lugent.* Ennius Annal. lib. i i i.

Postquam *lumina sis oculis huius Anon reliquit.*

διχὸς τάρραθ) Τελφουσία) Telphusia Erinnyis dicitur, Tisiphonem intellige, quæ cædes vindicare putabatur. Futius verò ut infernalibus deabus nocentiam vindictam tribuebat antiquitas. Æschylus ἐν μενίσσει de illis loquens.

pag. 68.

πάντα γὰρ αὐτὰ τὰ καὶ ἀνθρώπων ἔπειραν διέπειν.

Timæus Locrus lib. περὶ ψυχῆς κόσμου καὶ φύσεως, οἱ δὲ καὶ τὸ σκληρὸς καὶ ἀπειθὲς, πῶν ἰστέδα κόλασας.

T s

αἰπ

ἀτε ἐκ τῶν νόμων καὶ ἀ ἐκ τῶν λέγων σύνονα ἐπαρτισσο
 δειματὰ τε ἐσωράνια καὶ τὰ κατ' ἀδελφῶν, ὅτι κολάσεις ἀ-
 παραίηλοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νεετέροις.

μέγαν πλῆθονα μὴ πεφθόγῳτα) Is erat veterū mos.
 Euripidis Scholiastes ἰππολύτῳ ΕΞΘ' γδ' ἰοῖς ἐφ' ἀί-
 ματι φεύγειν ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκ τὸς τῆς πατρίδος. Πα-
 acius Tzetzes, Μόν' ἦν (lego νόμῳ) ἡ ἐργασάμενον
 φθόνον φεύγειν ἄλλον ἐνιαυτὸν μὴ φαύοντα τῆς πατρίδος.
 Atque illud exilii genus ἀπειραισμός dicebatur.
 Hesychius, Ἀπειραισμός, ἢ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς
 φθόνον δρασσασι. Suidas, Ἀπειραισμός, emendo ἀπε-
 νιαυσίται) ἐν ἀδελφῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ὅτι ποινὴ ἀδική-
 μασι. Iul. Pollux lib. i. cap. vii. Ἀπειραισμός δὲ τὸ
 φυγεῖν ἐτό. Plato in libris de Legibus, & homici-
 dia & eorum poenas distinguit. In fonte enim in-
 noxiumque haberi jubet qui propriū servum oc-
 cidit, eum verò qui alienum, tantū multandū cen-
 set quantum servus ille venierit. At eum qui inge-
 nuum iratus occidit, biennium exulare vult, qui
 per insidias, triennium: Eum porrò qui dum exu-
 lat homicidium, committit perpetuo exilio dam-
 nat. Eandē poenam etiam praeteribit patribus qui
 filios, filiis qui patres, & viris qui cōjuges, & ux-
 oribus quā viros occidissent. Vide Platonem, &
 Theodoretum de εὐσέβει καὶ ἀπειραισμοῦ lib. ix.

δραστὶς δὲ ἀλλαν) Meminit huius rei Strabo lib.
 vi. cuius ea verba: Δείκνυται δὲ τῆς Δαυνίας, περὶ λό-
 φον ᾧ ὄνομα Δρίον, ἠρώα. τὸ μὲν κατὰ χαλκῶ ἐπ' ἀκρῶ ἡ
 κορυφῇ. ἐναγίζουσι δὲ αὐτῷ μέλανα κριδὸν οἱ μαντεύμε-
 νοι, ἐγκοιμώμενοι ἐν τῷ δέσματι. Nisi quod dicar arie-
 tem immolatē solitos cum Lycophrone. Virgi-
 lius Aeneid. vii. sub finem,

Hinc Itale gentes, omnifq; Oenotria tellus
 In dubiis responsa petunt, huc dona sacerdos
 Cum tulit, & caesarum ovium sub nocte silenti
 Pellibus incubuit stratis, somnosq; petiuit.

Et centē is mos non ibi solum, sed & in aliis lo-
 cis, apud alias gentes. Cicero de Divinitat. lib. i.
 Atque etiam qui praerant Lacedaemoniis, non con-
 tenti vigilantibus curis, in Pasithee fano quod est
 in agro propter urbem, somnandi causā excuba-
 bant, quia vera quietis oracula ducebant. Subdit
 verò νόσον δ' ἀκέρως δαυνίους κληθῆσθαι. Sciendum
 olim aegrotos medicina discendae causā in tem-
 plis Deorum, maximè Aesculapii, somnum cap-
 talle. Diogenes lib. iv. in Cratete. Οὗτ' νοσήσας
 εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀπεχώρουσε, κακεῖ περιπατεῖ.
 Petronius. Ipsa quidem illa nocte vexata ram, pe-
 riculoso in horru frigore, ut tertiana etiam impetum
 timerem, & ideo medicinam somno peti, iussaq; sum
 vos perquirere, atque impetū morbi monstrata sub-
 tilitate lenire. De qua vide eruditissimum amicus-
 simumque Wouwerum.

ἀσπίσι καὶ πύρμασι πεφθόμην μολεῖν) Strabo de so-
 lis pecoribus narrat. Τὸ δὲ ποδαλγρεῖν κατὰ πρὸς τῆ
 ρίζης, δέχον τῆς θαλάττης ὅσον σαδύς ε'. ρεῖ δ' ἐξ αὐτῶν
 ποτάμιον πλάνας πρὸς τὰς τῶν δρεμμάτων ἕβους,
 Fuere verò haec heroa (ut videmus ex Strabone)
 Galehantis quidem in cacumine collis, Podalirii
 verò ad radices ejus. Observa hic obiter veterum
 consuetudinē, qui nobiles & potentiores in mon-
 tibus, aut ad eorum radices sepeliebant. Lycop-
 hron supra pag. 30.

τρωαῖς δὲ ταρχύουσι κερμάφου γάπα.

Lucanus, lib. viii.

*Et regum cineres extructo monte quiescant,
Cum Ptolomaorum patres seriemq; pudendam
Pyramides claudant.* —

Virgilius Æneid. lib. xi.

— fuit ingens monte sub alto

*Regis Dercenni terreno ex agere bustum
Antiqui Laurentis, opacâq; ilice testum.*

Servius. Apud majores nobiles aut sub montibus aut in montibus sepeliebantur. Quæ verbo panè tenus transcripti flidor. Orig. lib. xv. cap. xi. Videmus idè apud S. Aureliū lib. de Origine gentis Romanæ ubi de Aventini regis sepulcro. *Post illū regnavit Aventinus Silvius. Isq; finitimis bellum inferentibus in dimicando circumventus ab hostibus prostratus est: ac sepultus circa radices montis cui ex se nomen dedit.*

κρυψοὶ κοινοῖς ἐν μύχοις διασφάγῃ. Elegans sepulcri περιφρασίς. Potest tamen ad veterum sepulcra referri, qui mortuos in cavernis sepeliebant. Etymologici auctor. τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλάμασι τῆς γῆς ἐθαπτο, μήτε σιδήρῳ μήτε χαλκῷ κεχημένοι.

Theoginis.

— ὅταν ἰδυοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης.

Βῆς πολυκωκύτης εἰς αἰδαο δόμος.

Idem mos antiquissimis Romanis, qui ea loca *Puticulos* dixerunt.

καὶ τῶ τε χαλῶ) Solebant tumulos lapidibus sternere. Hieronymus in epistolâ quâdam ad Innocentium. *Linteo cadaver obvolvunt, & fossam humum lapidibus construunt. ex more tumulum parant.*

parant. Petronius hoc *Lapidare* dixit. Virgilius *Mōte sub hoc lapidum tegitur Ballista sepultus.* Et de eodem Focas Grammaticus.

τῷ κρεῖλοβρωτῷ παίδος ἀτρέψυ καὶ πρῶ) Tydeum puta Diomedis patrem, quem cerebrivorum vocat, quod cum in bello contrâ Thebanos è vulnere quod à Melanippo Astacti F. acceperat, moribundus jaceret, eique caput Melanippi occisi ab Amphiaræo vate afferretur, cerebrum evulsum exforbuerit. Vide Homeri Scholia Iliad. 6. & Apollodorum lib. 3. Intrepidum autem vocat, quod cum legatus Thebis rediret Argos, eique Eteocles collocatis quinquaginta lectissimis iuvenibus in itinere insidias struxisset, intrepidus omnes animo aggressus sit, & in fugam verterit. Additur à quibusdam ad unū omnes occisos. Aprum verò appellat quod pellem apri Calidonii gestare solitus sit, quo pacto etiam Deiphilen Adrasti filiam uxorem accepit, nam ille oraculo monitus erat, ut filias suas leoni & apro in matrimonium daret: & leonis pelle amictus Polynices alteram Argiâ accepit. Vide Euripidis Scholiasten Phœnissis, Homeri loco citato, & Auctorem proverbiorum. Apollodorus clypeo insculptū aprum fuisse narrat libro citato. Hæc de re capiendus Statius Thebaid. lib. 1.

Cui Phæbus generos (monstrum exitiabile dictu!

Mox adaperata fides) ævo ducente canebat

Setigerumq; suem, & fulvum adventare leonem.

Et quæ ibi multa sequuntur.

ὁ κλειὸν σέλας) Intellige τὰ χαιεῖς ἑτα. Sciendum est veteres duplici de causâ sacrificasse, vel quia votum,

vorum, vel quia ab oraculo mandatum. Hæc sacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur, illa εὐκταία & χαρισίηα Sophocles Trachiniis.

Δη. Εὐκταία φαίνων ἢ τὸ μαντείας πινός;

Δη. Εὐκταί, ὅθ' ἦρξ τῶν δ' ἀνάστατον δορεὶ
χάραξ γυναικῶν ἂν ὄρας ἐν ὄμμασιν.

Ovidius Metamorph. lib. ix. τὰ εὐκταία sive χαρισίηα sacra vota appellat.

Victor ab Oechaliâ Canæo sacra parabat

Vota Jovis. Plautus Amphitruone.

Ego rem divinam intus faciam, vota que sunt.

Status Thebaid. iv.

— cum te mihi sospite templa

Votivis implenda choris. —

πῆρθε διαρραϊδένι (Palamedem intelligit, quem πῆρθεον vocat, ut Homerus, Hesiodus, aliiq; omnes heroes ὄζυς ἄρη. Orpheus in Argonauticis ὄρπηκας similiter nuncupat Amphionem & Asterium.

Καὶ μὴν καὶ Διῶτοὶ ὄρπηκας ἀμύμονες ἦγον

Ἀμφίων κλυτόφημος, ἰδί' ἀσέριος μενεχάρμης. Theocritus Idyll. vi. ἔρη, ubi caprariam laudat.

πάν' ἐπ' ἀλαδείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρη.

Nisi fortè inavelis πῆρθεον dici ob proceritatem. Veteres enim homines proceros virgultis valde excrefcentibus comparabāt. Philostratus ἠρωϊκοῖς de Achille ὑπερφυῖς ἢ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, ἀνξηδεῖς τὸ ῥᾶον ἔτ' ἄρα τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. Heliodorus Æthiopic. lib. i. i. τάχιστα δὲ εἰς ἀκμὴν κατὰ πρὸς ἔρη π τῶν κύδαλῶν ἀνέδραμεν. In cuius loci explicacione lapsus, ut & aliquoties in eo opere interpretes. Palamedem verò Vlyffis dolo circumventum occiderunt Græci. Notum id ex Dicty. Homero, Philo-

lostra-

lostrato, Polyæno, Virgilio, & Hygino.

ὁ νεοσκαφῆς κρύφει πῶς ἐν κληρίσιν μηδύμνης σί-
γῃ. Optimè illustrent hunc locum illa Philo-
strati verba ἠρωϊκοῖς. ἔδαφε δὲ αὐτὸν (σαλαμῆδον)
ἀλλήλους τε καὶ αἰας, εἰς πῶ ὄμνηεν τῇ Τετάρτῃ τῶν Λιό-
λέων ἠπύρον. ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν (Lycophron νεοσκαφῆς
ἐξέγῃ appellat) ἀπὸ π' ἐξωκοδόμητο μάλα ἀρχαῖον,
καὶ ἰαγάλμα σαλαμῆδος ἰδύται γυναικῶν τε καὶ ἐνοπλον
(malim ἐνοπλον) καὶ θυεσιν αὐτῷ ἐνυδόντες οἱ τὰς ἀκ-
ταίας οἰκόντες πόλις. μασεύειν τε χεῖρ' ἢ ἱερὸν κατὰ μύ-
θυμάν τε καὶ λεπέτυμον. ὄρῃ ἢ τῆτο ὑψηλὸν ὑπερ-
φαίνε) τῆς λέσβου.

ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτρα) Hoc temporis Græci bal-
neis nondum utebantur, sed lavacris, quæ ἀσμίμ-
θους vocabant. Testis Homerus Odysf. 8.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοιτο δόμους ἐν ναιετάοντις,

χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμοῖς τὸ θρό-
νον τε,

ἐς δ' ἀσμίμθους βάντες ἐνξέσαις λέσβου.

Postea inventa balnea. Artemidorus lib. i. cap. 66.
οἱ μὲν πᾶν παλαιοὶ τὸ λέειδ' ἢ κακὸν ἐνόμιζον. Βαλα-
νεῖα γὰρ ἐκ ἠέδου, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγρμέναις ἀσμίμθοις
ἐλέοιτο. Quales verò Græcorum ἀσμίμθοι, tales
erant Romanorum Lavatrina. Varro de L. L. lib.
viii. Eadem ratione domi suæ quisque ubi lavatur
balneum dixerit: & quod non erant dno, balnea di-
cere non consueverunt, cum hoc antiqui non bal-
neum, sed Lavatrinam appellare consuevissent.
Nonius Marcellus: Latrina genere feminino, & est
lavatrina quod nunc balneum dicitur. Lego, &
lavatrina est q. n. b. d. Accedebant autem bal-
nea aut à bello reversi, aut magno labore trans-
actis.

αἴτο. Artemid. loco citato, πάλαι μὲν γὰρ εἰκὸς ἦν
 πανηρὰ τὰ βαλανεῖα, ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλύοντο οἱ ἄν-
 ὄρωποι, μὴδὲ εἶχον τοσούτα βαλανεῖα, ἀλλὰ ἢ πόλεμον
 κατὰ σφέα μίνοιο, ἢ μεγάλης παυσάμενοι πόνου ἐλύοντο.
 Agamemnon autem à bello Troiano reversus in
 balneo, à Clytæmnestra est peremptus. Testes præ-
 ter Lycophronem Æschylum & Seneca Agamem-
 none. Homærus Odysseus, in mēsa canit necatum,
 in quam sententiam & Dion abijt in orat. περὶ ἀπι-
 στίας, cujus eā verba. Οὐδὲ ἀγχι μὲν τὸν ἀγαμέμνονα
 δειπνήσας, ὡς κετέλιανε βῶν ὀπίφάτην, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν
 τρώων ὑδᾶν ἔπαθεν ἐν δέκα ἔτεσιν οἷς ἐπολέμη, καὶ
 ὑδᾶν ὁπποτέρᾳ αὐτοῖς συνέσιτο ἐγένετο, εἰς τὴν οἰκίαν ἐλ-
 θὼν διὰ τοσούτου χρόνου. δύσας τοῖς θεοῖς, τὴν δὲ αὐτῷ
 τρέπεζαν παρὰ θεμεῖον, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς ὄτως
 ὠμῶς ἀνῆρέθη. Homerum & Dionem sequuntur
 Ælianus ποικ. ἰστορ. lib. 2. & Hyginus fab. 117. &
 Juvenalis Sat. VII.

--- ille Deis auctoribus ultor

Parris erat casi media inter pocula.

τὰς δυσεξόδους (ἡλίων κλειθεύς) Euripidis Scholia-
 stes extrema Hecuba. φοβημένη ἢ Κλυταιμνήστρα αὐ-
 τὸν (ἀγαμέμνονα) μὴ τὴν πρὸς αἰγίδον μοιχείαν αὐτῆς
 καταμάδων αὐτὴν μετ' αἰγίδου πμωρήσεται τοῖον δε-
 βελεύς, ἰμάτιον κατεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κε-
 φαλῆς μήτε χειρῶν. ἐν ᾧ πεσεβαλῶσα αὐτὸν λελημμένον
 ἀπέκλινε. Philostratus senior εἰκόνων lib. 2. Ἡ Κλυ-
 ταιμνήστρα δὲ πέπλῳ τέχῃ πρὸς ἀπειρεῖν τὸν ἀγαμέ-
 μνονα πεσεβάσα, πέλεκυν εἰς αὐτὸν ἤκεν ἀμφόκη ἴστων.
 Vocat autem βερέχρον ἀνγρενίστρα vel propter rotun-
 ditatem, ita antè ἀμφιτορθωσῶν βερέχρον paludem, vel
 quia in eā veste tanquam laqueo strāgulatus fuit.

ἀμφι-

ἀμφιβλήστρον verò, ut infra.

— τῷ πεφασμένῳ κέλωρ

ἐν ἀμφιβλήστροις ἔλλοποτο μὴδὲ δίκην.

Describit autem περιεφραστῶς Lycophrò τῷ ἐξω-
 μίδα, qua induenda dum occupatus Agamemnon,
 à Clytemnestra uxore interficitur. Erant verò
 ἐξωμίδος duo genera. Hæc manicas non habebat,
 sed tantum unicum foramen per quod collum
 exerebant, atque ea propriè ἐξωμίδος: Talis in quâ
 occisus Agamemnon: alteras manicas habebat, &
 dicebatur μαχάλιτο. Ejus rursus duo genera: illa
 duas habebat manicas, dicebaturque ἀμφιμάχα-
 λτο, & erat ingenuorū. altera unicam duntaxat,
 dicebaturque ἐτερομάχαλτο, & erat servorū. Ety-
 mologici auctor: Ἀμφιμάχαλτο δύο χειρῶν ἔχον,
 ὡς καὶ τῶν ἐλευθέρων. ὁ δὲ τῶν οἰκείων μίαν ἔχε, καὶ διὰ
 τῆτο ἐτερομάχαλτο ἐκαλεῖτο. Hesychius, Ἀμφιμά-
 χαλος, χιτῶν χειρῶν ἐλευθέρων, ὡς πλάτων, δύο χει-
 ρῶν ἔχων ἂς μαχάλας ἐπὶ καὶ νῦν λέγουσιν. Et postea.
 ἐτερομάχαλτο, χιτῶν δουλικῶν ἐργαστικῶν, ἀπὸ τῆς ἑτέ-
 ραν μαχάλλῃ ἔχειν ἐρραμμένην. Pollux lib. VI I. cap.
 XII I. χιτῶν δὲ, ὁ μὲν ἀμφιμάχαλος, ἐλευθέρων ἡμίμα.
 ὁ δὲ ἐτερομάχαλος οἰκείων. Romani quoque uti eius-
 modi tunicis brevibus & substrictis, circà hume-
 ros desinentibus. Agellius lib. VI I. cap. XII. Viri
 autem Romani primo quidem sine tunicis togâ solâ
 amicti fuerunt, postea substrictas & breves tunicas
 citrà humerum desinentes habebant, quod genus
 Græci dicunt ἐξωμίδα. Dedecus verò habebatur
 manicatam tunicâ gestare. Augustinus de Doct.
 Christ. lib. III. cap. XII. Talares ac manicatas tu-
 nicas habere apud Romanos veteres flagitium erat,

nunc autem honesto loco natis, cum tunicati sunt, non eas habere flagitium est. Agellius ut supra. Tunicis uti virum, plexis ultra brachia & usq; in primores manus ac propè in digitos, Romæ atq; omni in Latio indecorum fuit. Et apud Virg. 9 Æneid. Romulus Numanus, Troianis hostibus ignaviam, & ut ita dicam, effemi nationem obiciens ait.

Vobis picta croco & fulgenti murice vestis,

Et tunica manicis, & habent redimicula mitrae.

Quem locum in id trahit Agellius d. loco. dicitque. Q. Ennium Karthaginensium tunicatam iuventutem non videri sine probro dixisse. Et P. Africanum Pauli F. virum omnibus bonis artibus, atque omni virtute præditum, P. Gallo homini delicato, inter pleraq; alia, quæ obiectabat, id quoque probro dedisse, quod tunicis uteretur manus totas operientibus. Cicero quoque Catil. 2. probro Catilinæ objecit, quod manicatus esset, his verbis: *Postremo autem genus est non solum numero, verum etiam genere ipso atque vita, quod proprium est Catilinae, de eius delectu, imò vero de complexu eius & sinu, quod pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videris, manicatis & talaribus ac tritis tunicis, velis amictos non togis.* Quod etiam vituperat Varro testimonio Servii p. 743. locum Virgili supra-dictum enarrantis) dicens. *Manicatis & talaribus tunicis.* Nam colobii utebantur antiqui. (Quæ indicavit Tiarda.) Hinc ait Seneca epist. xxxi. i. *Apud me ve. ò Epicurus est & fortis, licet manicatus sit.* de vita beatâ cap. xlii. *Hoc tale est quale vir fortis solâ indutus.* Servus Pseudolus in Comædia sui nominis.

— manicatam tunicam habere hominem addecer?

Suetonius cum Caligulâ dixisset vestitu usum non civili, ac ne virili quidem, subjungit. *Sape depictas gemmatesque indutus penulas, manicatus & armillatus in publicum processit.* Et hoc quidè ut dixi apud Romanos obtinebat. Nam apud Parthos qui principem locum habent, anaxyridè tripulam induunt, & manicatam tunicam: plebs verò erat in tunicis sine manicis, ut auctor est Strabo lib. 15. Et apud Atheniensis tunica utrinque manicata liberorum erat: unicum autem manicam habens servorum, ut scribit Pollux Onomasticôn libro 7. c. 13. Idem Tiarda.

κροσωπὸς εἰσὶν ἡ ἑξομὶς ἀνεβάλλετο διατέρας χεῖρας ὑποσελλομένης, καὶ κάτ' αὐτὴν πρὸς τὴν πόδα ὡς τῷ ὄμῳ ἐπαναλλίθεισιν, ut ait Etymologici auctor.

δεξιμὴν δὲ ὑπὸ αἰ λυτράων ἀνεύων σέλιω) Intellige τὸ πνευματικόν sive ὑπόκαυσου, quod *Sudatorium* Senecæ in epistolis. Intrabant autem illud à laboribus vacantes & otiosi, qualis Agamemnon à bello Troiano reversus, aut à morbo se recolligentes. Artemid. ἢ γὰρ ἀναλαμβάνοντες ἢ ἀπεργύτες εἰς δεξιμὰ πορεύονται. Τιβίω verò, sive Τιβίω vas in balneo, de quo vide Hesychium.

μυπαῖς σκεπαρόν) Citatur hic versus etiâ à Iulio Polluce. De cæde verò Agamemnonis sic infra.

τῷ πεφασμένῳ κέλωρ

ἐν ἀμφιβλήτροις ἔλλοπ' ἢ μινδὸ δίκην.

Sophocles ἡλέτρα

ἴσαι τὸν δῦσηνον ἐμόνδρηνῶ

πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάβαρον αἴων

φοίνι⊕ ἀρης ὑκ ἐξείνισε.
μήτης δ' ἢ μὴ χῶ καινολεχῆς,
αἰγμ⊕⊕, ὕπως δρῶν ἐλήϊομαι,
πρὶζουσι κῆρξ φοίνιφ πελέκφ.

Homerus Odyss. λ'.

ὡς τίς τε κατέκτανε βῶν ἐπὶ φάτῃ.

ἐγὼ δὲ δρόϊνης ἀρχῆ.) Philostratus loco citato.
Τὴν τε ἴϋ περιάμην θυγατέρα χαλλίσην νομιθεῖσαν τῷ Ἀ-
ρχαμένονι, χρησμῶς τε ἀπιστευμένους ἄδουσαν ἀποκτείνει
δεσμῶ πελέκφ.

χαλυβδικῶ κνώδονη) De Chalybico ferro mul-
ti. Arrianus. χαλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχουσι
χαλκεύουσι τὸν σίδηρον. Ammianus lib. xxii. *His
regionibus Daba cōfines sunt acerrimi omnium bel-
latores, & Chalybes per quos eruditum & domi-
tium est primitus ferrum.* Aristoteles lib. περὶ θαυμ.
ἀκρῶσμ. λέγεται δὲ ἰδιωτάτην εἶδ' γενεσιν σιδήρου τῷ
Χαλυβικῷ καὶ τῷ Μυσικῷ. συμφιεται γάρ, ὡς γε λέγου-
σιν, ἐκ τῆς ἀμμου τῆς καταφερομένης ἐκ τῶν ποταμῶν.
παύτην δὲ οἱ μὲν ἀπῶλῶς φασὶ πλυναντες χαμινεῦειν.
οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν τὴν χρομένην ἐκ τῆς φύσεως πολ-
λάκις πλυνθεῖσαν συγκαίειν. Stephanus. Χάλυβες
περὶ τὸν πόριον ἔθνη ἐπὶ τῷ ποταμῶν δερμάδονη, πε-
ρὶ ὧν εὐσεξ⊕ ἐν πρώτῳ. ἐκ δὲ τῆς χαλκῆς (lego χαλύ-
βησ) χῶρξς ὁ σιδήρης ὁ περὶ τὰ σωμαμάτα ἐπαινόμεν⊕
ἐξάγε). Demarchus in Poliorceticis. Τῶν μέντοι
σωμαμάτων τὸ μὲν χαλυβδικόν, τὸ δὲ Σινωπικόν, τὸ
δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. καὶ ὅπ Σινωπικόν καὶ χα-
λυβδικόν εἰς τὰ τεκτονικά. τὸ δὲ Λακωνικόν εἰς ρινὰς καὶ
σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ τὰ λιθουργικά. τὸ
δὲ Λύδιον καὶ αὐτὸ εἰς ρινὰς, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία,
καὶ ξυσῆρας. Vide Stephanum. Eulatharius ἄλλοι
Χαλ. βίβης

Χαλβίης ἐκάλεσαν (ἔθνη⊕ ἢ εἰσὶ ποτικὸν παρὰ τῷ δερ-
μάδονη) ἀφ' ὧν σιδήρης, φασίν, ἐξάγεται ἀπὸς τὰ σῶ-
ματα ἐπαινόμεν⊕, ἤτοι πρὸς τὰ σωμαμάτα. ὄθεν καλ
χαλυβδικὸς κνώδων, καὶ πλεονασμῶ τῷ δι, χαλυβδικὸς
παρὰ τῷ λυκόφρονι, ὃ ἐξ ἀρίστου σιδήρου. Vide etiam He-
fychiū. Inde σιδηροτέκτονες χάλυβες apud Ælchy-
lum Prometheo.

Ζεὺς σαρπάταις αἰμύλοις κληθήσε) Iovis Aga-
memnonis apud Spartanos templum nobilissim-
um. Sciendum verò veteres Græcos reges om-
nes Δίας appellare consuevisse, ut docet præter
Scholiasten Ioannes Tzerzes in Varia Historia.
Quin etiam hoc sciendum reges sibi deorum no-
mina adscivisse. Sic Alexander Magnus Ammon
dici voluit: alii aliorum Deorum nominibus. Ser-
vius Æneid. vii. *Antiqui reges nomina sibi plerum-
que vendicabant deorum: hinc est quod apud Cre-
tam esse dicitur Iovis sepulcrum. Gabalus etiam im-
perator Romanus Solem se dici voluit, nam Helio-
gabalus dictus est.*

τὸς ἐκτορείας ἠγλαῖσμένους κόμαις) De Hec-
tea tonsura ita Pollux, ἐκαλεῖτο δὲ τις κυρὰ καὶ ἐκτό-
ρει⊕ κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀμαξίλα⊕.

πῶ ἐκτορεῖν τὴν ἐφίμωρον κόμην.

Σιμαί⊕ ἢ τὴν κυρὰν ταύτην προσεσάθαι. μὲν δὲ τὴν περὶ
τὸ μέτωπον λέγει, περιεκχῶδξ ἢ τῷ τραχήλῳ. Hefy-
chii locus de hac coma mendosus satis. ἐκτορέος
κομῆ), δαύνοι καὶ πευκέτιοι ἔχοντες τὴν ἀπ' ἡλίου τοῖς
ἴμοις περιεχυμένῳ τριχῶ. Meminit eiusdem Eu-
stathius Iliad. ψ'. Ἄλλοι δὲ (inquit) τὴν ἐκτορεῖν φι-
λῶσι κυρὰν ἦν περιλαλεῖ καὶ λυκόφρον.

ἢ μὲν περιωτῶξουσιν ὀλένας βρέτας) Templum ara,
V 3 fori

fori, statuę supplicum olim perfugia. Plutarchus περι Δψιδουμ. Εἰ δὲ καὶ λησαῖς ἀβέβηλα πολλα τῶν ἰε-
 ρῶν, καὶ πολεμίας φεύγοντες ἀνάλαματ' ἁβέβων, ἢ
 ταῦ, διαρρῶσιν. Iul. Pollux lib. 1. cap. 1. Εἰ δὲ καὶ ἀσπλὸν
 π εἶη, τῦτο καὶ χρυσόφυρον λέγε, καὶ ἰσρὺς ὄρυς, ἐφ' ὅσον
 τοῖς οἰκέταις (lego οἰκέταις) ἀσφάλσα. Adde Tit. 12.
 lib. 1. Cod. De his qui ad Ecclesiam confugiunt,
 Novellam 17. c. 5. & 7. Statuas autem intellige
 principum. Vide l. 2. ff. de his qui sunt sui. §. ult.
 Instit. eed. Tit. 25. lib. 1. C. de his qui ad statuas
 principum confugiunt. Monuit Tiarda noster.

εἰννύων ἐδῆτα) Nigram aut pullam intellige,
 talem enim Furiis tribuunt Poëte. Ianus Parrha-
 sius ad Claudiani lib. 3. de Raptu Proserpinę re-
 fert ex Timæo Daunias mulieres semper pullis
 vestibus usas, cum de virginibus nubere nolenti-
 bus ea heic dicat Lycophron.

Pag. 76.

† χλιδρον τὰς ἀνυμφεῖτες χρονον) Homeri Scho-
 liastes Iliad. v. Α. Σπιδά δὲ ἔδε ἕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσα-
 το. ἀλλὰ καὶ τὰς λοκρὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς ἴλιον
 ἐν κλήρῳ παρθένας ἀέμωφι. Meminit & Strabo lib.
 XIII. Αἱ γυνὼν Λοκρίδες παρθένοι μικρὸν ὕστερον ἀρξά-
 μιναι ἐπέμποντο καὶ ἔτ'. Id verò Persis demum
 imperantibus factitatum narrat ibidem, his vet-
 bis. Τὰς δὲ Λοκρίδας πεμφθῆναι περσῶν ἤδη κρατύν-
 των συνέβη. Polybius lib. XII. præterea centum
 familias delectas fuisse ait, ἐξ ὧν ἐμελλον οἱ λοκροὶ
 κατὰ τὸν χρῆσιμόν κληροῦν τὰς ἀπνιαιλοπαμένας παρθέ-
 νους εἰς ἴλιον.

ἀκάρποις γὰρ συμπλέξας φυτοῖς) Vocat ἀκάρπωτα
 φυτὰ infelicia ligna, quæ fructum non ferebant.
 Quæ verò arbores inrer felices & infelices repu-
 tarat

tate sint docet simia Gellii Saturnal. lib. 3. cap. 20.
 Felices arbores esse putantur, quercus, asculus, ilex,
 suber, fagus, corylus, sorbus, ficus alba, pyrus, malus,
 vitis, prunus, cornus, lotus. Tarquinius Priscus in
 ostentario arborario. Arbores quę inferum deo-
 rum avertentiumque in tutelâ sunt, eas infelice no-
 minant. Alternum sanguinem, silicem, ficum atram,
 quaque baccam nigram nigrosque fructus ferunt,
 itemque acrifolium, pyrum sylvaticum, ruscum,
 rubum, sentesque quibus portenta prodigiaque ma-
 la comburi jubere oportet. Festus simpliciter fru-
 ctiferas felices, infructiferas infelices dictas ait ex
 Catone. Apuleius in Apologia. Arbor infecun-
 da & infelix, quæ nullum fructum ex sese gignit,
 tanti est in pretio, quanti lignum ejus trunco.

Horatius, Epod. II.

Juvenesq; falce ramos amputans,
 Feliciores inserit.

Stattus Sylv. lib. 3. in Propempt. Metii Celeris.

— ubi germine primum

Candida felices sudent opo balsania virga.
 Minutius Octavio. Deus enim ligneus rogi fortasse
 vel stipitis infelicitis portio, suspenditur, caditur, do-
 latur, runcinatur. Ut autem arbores felices, ita vul-
 nera felicia dixit idem ille eodem modo. Majori-
 bus enim nostris tam facilis in mendaciis fides fuit,
 ut temere crediderint etiam alia monstruosa mira-
 cula. Scyllam multiplicem, chimaram multiformem,
 & hydram felicibus vulneribus renascentem. Ad fel-
 ces arbores vero quod attinet, unguium dialis &
 capilli segmina operiebatur. Flamimica quoq; dia-
 lis in rîca furculum de arbore felici habebat. Vide

Agellium lib. x cap. xv. Eadem quoq; arbore supplicia caduceatorum erant. Festus. *Supplicia sunt quæ caduceatores portēt: ea sumebantur ex verbenâ felicis arboris, nec enim ex aliâ supplicia fas erat quam de verbenis sumi.* Infelicia verò ligna ad portentorum expiationem adhiberi solita vides ex Lycophrone, & Macrobio. Catullus.

*Uovit si sibi restitutus essem,
Desissemq; truces vibrare jambos,
Elictiſſima peſſimi poeta
Scripta tardipedi deo daturam
Infelicibus utulanda lignis.*

Etiam perduelliones ad arborem infelicè suspendebatur, ut videmus ex lege Romuli, quæ ita habet *Duumviri perduellionem iudicent. Si à duumviris provocarit, provocatione certato. Si vincēt caput obnubito, infelici arbori suspendito: verberato vel intra pomerium, vel intra pomerium, vel extra pomerium.*

eis ἰθάλασαν ἐκβεβῶσθ σποδὸν) Sordes purgamentorum in aquas mos abiicere vel fluviales vel marinas. Homerus.

———— *eis ἄλα λύματ' ἔβαλλον.*

Theocritus *ἠερακλίσκῳ.*

*ἦει ἢ σκέλεσσα κόνιν πυρὸς ἀμφοπολων τῆς
εἰλάτο εὐ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροντα
ρῶγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ὕειον. —*

Virgilius *ecloga. vi. 11.*

*Fer cineres Amarylli foras, rivoq; fluenti
Transque caput jace.* —————

Valer. Flaccus lib. 3.

———— *lustramina ponto*

Pono

Pone jact, rapidis adolentur cætera flammis.
Nemelianus.

———— *ter thure vapore*

Lustravit, cineresq; averſa effudit in anmen.
Hinc Cicero pro S. Roscio Amerino. *Non sic nudos in flumen voluerunt deſicere, ne cum delati eſſent in mare, ipſum polluerent, quo cætera, qua violata ſunt, expiari putantur.* Euripides.

δίλασα κλύζει πάντα τ' ἀνδρώπων κακῶ.

Quin etiam in trivium projici solita. *Æthioli Scholiastes χομφόροις. παρὶ ἀθηναίοις ἔθῳ ὅπ καδαίροντες οἰκίαν ὅς ερακίῳ συμιαθρίῳ, εἰσαντες ἐν τῇ τεϊόδδῃ τὸ ὄσρακον ἀμετασρεπτεῖ ἀνεχώρου.* Harpocration. *Διδυμὸς αὐτοκλειδὸν λέγειν παραγράφας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν φησὶ, ὄξυθυμία τὰ καθαρμάτα λέγεται καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ διαφέρουσι εἰς τὰς τριόδους. ὅταν τῆς οἰκίας καδαίρωσιν.* Eurpolis *δήμοις.*

*ὄν χεῖν ἐν ταῖς τεϊόδδῃς κἂν τοῖσιν ὄξυθυμοῖσι
σφῶς τὸ πρόσωιον τῆς πόλεως καίεσαι περιττατεῖ
γῶτα.*

Petronius. *Quod purgamentum in nocte calcaſti in trivio?* Ad quem locum vide eruditissimas notas Wouwerii, amici mei.

ἢ φαλακράιον κλάδον) Variis modis fontes & hostes olim interficiebant: aut lapidibus, aut gladiis, aut fustibus. Cyprianus lib. 1. epist. 111. *Fustes, & lapides, & gladios, quos verbis parricidalibus jactant, non per horrescimus.* Antiquissimi fustibus. Etymologici auctor. *Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἀνῆρυν τὸς πολεμῖν, ὕστερον δὲ τῷ ξίφῳ.* Quippe ferri usu adhuc ignoto, cum etiam loco gladiatorum uterentur fustibus præcutis. Horatius *Vnguib; & pugnis, dein fusti-*

fustibus, atque ita porro Pugnabant armis, quae post fabricaverat usus. Græcis ex Iudes φάλαγγες dicitur. Homeri Schol. Iliad. iv. Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο. φάλαγγας δὲ ξύλα ἐκάλεον οἱ ἀρχαῖοι.

κλανόν) ἐπαυμένη τεθμῶν χαράξις) Ecce veterem morem. Solebant hostes & Iontes proscribere, interfectores eorum magna mercede per præconem promissa. Ulpianus ad Demosthenis Orat. περὶ παραπροσεβείας. Οἱ τὰ πόλεις ἔχει πρὸς τινα δυσμένειαν. ὀπιθοῦν καὶ κηρύττει μισθὸν καὶ χρέματα ἰῶ φονεύσασιν. Harpocration. Οἱ τότε βούλοιο πόλεις, ἢ ἀρχαί, ἀναμεθεῖναι πνα τῶν μὴ ὄντων ὑ ἐαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσιν χρέματα εἰς αὐτὸν ἀνελοι, τόσα, καὶ τόσα. καὶ δὲ περ ἐξέρεν ἐπεκέρυξαν οἱ Ἕλληνας, ἢ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταλάγει ἀθίναξ, δώσιν ἐκατὸν τάλαντα. Polyænus Strateg. lib. iv. Μὴ δυνάμεν ἰὼν ἀκραν ἐχουράν ὄσαν ἐλεῖν, ἐκήρυξε τάλαντα ἐκατὸν δώσιν τῶ κλείναντι Θεόδοτον. Idem lib. v. Ἀρχαὶ καὶ τῶ Συνακνωσίφ τυράννω τ' ἀναντία πρὸς τῶν διετέλει, καὶ πολλοὺς σπελιώτας κατ' αὐτὸ συνέτα, καὶ τοῖς ἀνελεύσιν αὐτὸν ἐκήρυξε μεγάλας δωρεάς. Interpres Historiæ Apollonii Tyrii. Rex aut. fugere quidem potest, sed effugere non potest, continuoq; huiusmodi edictum proposuit. Quicumque Tyrium mihi Apollonium, regni mei contemptorem & inimicum vivum exhibuerit, accipiet quinquaginta talenta auri, qui vero caput, centum accipiet. Licet etiam hanc consuetudinem observare in Apuleiana Milesia sexta. Eam proscriptionem ἐπικέρυξιν vocabant. Scholiastes Demosthen. loco laudato. Ἐπικέρυξις ἢ ὅταν πόλις οἷς ἐφημεν. ἐχθρὸν ἔχουσα πνα ἐπιβλενόντα αὐτῆς, καὶ βούλοιο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρέματα κηρύττει δούνα ἰῶ ἀνελάοντα

λόντι αὐτὸν. Sed & columnas erigebant, iisque inscribebant. Colligo ex Suida. Διαγράες ὁ μήλιος ἐπὶ τῶν ἀδέων καὶ ἀπίων καὶ ἀσεβῶν. Ἔτ' δὲ μετὰ τῶν ἀλωπιν μήλυ ἄκει ἐν ἀθίναξ. τὰ δὲ μυθήεια ἔτος ἠντέλιξεν. ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς, ταῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτὰ ἀθίναξ καὶ ἐν χαλικῆ σήλη ἔργουσαν. τῶ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν. τῶ δὲ ἀζοντι, δύο.

βριμῶ) Quod Proserpina βριμῶ vocetur docet Apollonii Scholiastes lib. i. i. i. nomini & que rationem reddit his verbis. Βριμῶ δὲ αὐτῶ πρὸς σὴν ὁρῶσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ τὸ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ὀπιπέμπειν τὰ καλύμενα ἐκατεία, καὶ πολυλάκεις αὐτῆς μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἐμπύσασιν καλεῖται. ἢ πᾶρα τ' βρόνον, τ' ἢ πυρὸς ἰδρόνον. ἴσοτος γδ πέλετω βριμῶ. ἢ γδ δεὸς λαμπαδοῦχος, &c. Hesiodi Schol. lib. i. Βριμῶ δὲ καὶ ὀβεριμῶ κυρίας ἢ περσεφόνη, ἢ γυν ἢ γῆ καὶ ὀ δάνατος καλεῖται. ὀδεν τὸ ὀβεριμὸν λέγειται. Propertius lib. i. i. eleg. i. i.

fertur Babeidos undis

Virginium Brimo composuisse latius.

Vide Arnobi. lib. v. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therap. Serm. i. ὅτι ἢ τὰ τῆς Πέρας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βριμῶς, ἢ ὅπως ἀν ἐθέλειται ὀνομάζειν, &c. Apud Orpheum in Argonaut. Proserpina intelligi debet.

πρῶτος γδ ἐφάνθη

Βριμῶς τ' ἐν δυνάτοιο γονάς, ἢ δ' ἐργ' ἀθίναξ.

Adi Canteri Novas.

τριμορφῶ) Triformis Hecate etiam à Seneca Hippolito appellatur, & à Val. Flacco lib. i. Argonaut. Τεργαστήν heras: idque hâc de causâ, quia

τῷ περὶ πάντων

Ζεὺς κρονίδης τίμησε, πῶρον δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
μοῖρα νύχθιν γαῖης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
ἠδὲ καὶ ἀσπρέντ' ἐπ' ἕρπυ' ἐμμορε πμῆς.

ut est apud Hesiodum in Theog. Phurnutus aliter, ἔχ' ἑτέρα ὅσσα αὐτῆς ἠἰκάτη τρίμορφ' εἰσῆκται
διὰ τὸ τρία χήματα γενικῶτατα ἀποτελεῖν τὴν σελήνην.
Apollodorus dicit Hecataē trigla sacrificari, quia
τρίμορφ' appelletur. Orpheus tria capita eā habuisse tradit, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Ovidius Fast. lib. 1.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes,

Servet ut in ternas compita secta vias.

Germanicus. Diana autem Luna diesta est quasi
diana, eò quod die ac nocte apparet ipsa, & Luna eò
quod luceat, & Trivia eò quod tribus fungatur figuris.
Prudentius lib. 1. contra Symmachum.

Denique cum Luna est, sublustri splendet amictu:

Cum succincta jacit calamos, Latonia virgo est:

Cum subnixa sedet folio Plutonio conjux.

Apuleius Miles. x1. Sed nocturnis ululatus horrenda
Proserpina, triformi specie larvales impetus
comprimēs, terraq; claustra cohibens, lucos diversos
inerrans, vario culto propitiaris. Calliodorus Var.
lib. v. epist. xlii. Primum sibi per lucos & sylvas
agrestium populorum nota, & venationibus dedita,
hanc triplicem deam, falsā imaginatione sinxerāt:
ipsam in celo Lunam, ipsam in sylvā Dianam, ipsam
apud inferos Proserpinam esse affirmantes. Et nescio an hunc
Lycophronis locum respexerit Demetrius Triclinius ad Sophoclis ἀποφύων, cum ait.

ait: ἐνοδίαν ὃ ἤ περσεφόνη λέγει ἐν ἤ τερόδδης πορευο-
μένην. ἢ αὐτὴ γὰρ ὄβι τῇ ἑκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δὲ-
κεῖ καὶ λυκόφρονι. Hecataem autem cognomento τε-
μόρφης statua ab Alcamen facta Athenis erat,
propè simulacrum Victoriæ alis privatae.

Ἰσσεταί σ' ἐποπιδα) Hecuba cum Polymnestori
Thraciæ regi ob occisum filium Polydorum (ut
est apud Virgilium Æneid. iii. & Ovid Met. xiii.)
irata oculos eruiisset, & ob id à Thracibus lapidi-
bus peteretur, canis facta est. Ovidius,

Clade sui Thracum gens irritata tyranni,

Troada telorum lapidumq; incessere iactū

Cœpit: at hæc missum rauco cū murmure saxum

Morsibus insequitur, rictuq; ad verbo parato

Latravit conata loqui.

Martialis lib. 111. epigramm. xxxi 1.

Possum Hecubam, possum Nioben, Matriniæ,
sed si

Nondum erit illa canis, nondum erit illa lupis.

Ab Hecate verò transformandam prædicit, quia

ταὶ σκύλακες τε μέγισται.

ut ait Theocritus idyllio β'.

κλαγγαῖσι τερβήσασαν) Homines noctu territu-
ram dicit ubi in canem ab Hecate mutata fuerit,
quia Hecaten nocturnis spectris & terriculamen-
tis præesse credebant. Hæc de causâ Hecubæ ἑμ-
πύου dicitur à Theocrito in Arâ.

δεικνυα μὴ σίβουσι λαμπραδελχαις) Solebāt quon-
dam mystæ lampades seu faces ferre in memoriā
quæsitæ facibus à Cerere Proserpinæ. Papinius,
Sylv. lib. 1v. ad Iulium Menecratem.

Τηῶς Ἀχταα Ceres cursu cui semper anhele

Voti-

Votivam taciti quassamus lampada mystæ.
& Claudianus.

— *sanctasq; faces extollit Eleusis.*

Senec. Herc. Fur. v. 299. *tibi multâ fide Longas El-
cusi tacita iactabo faces.* & Hippolit. v. 106. *Non in-
ter aras Attidum mistam choris, iacture tacitis con-
sicias sacris faces (libet.)* quæ indicavit Tiarda
noſter. Hinc capio locum Callimachi hymno 3.

Ὀὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες οἷσ' ἐς
Αὐτίκῃ τερήσονται, ἔμοι δ' εὐχαμπῆς ἄεμμα)
Ἀλλὰ φασεφορίην.

Scholiasæ. ἢ ὅτι λαμπάδ' ἢ ἢ θεός, ἢ αὐτὴ γὰρ τῆ ἐ-
κέρη, ἢ ὅτι τοὺς μαινομένους περὶ αἰεὶ εἰς φῶς.

Vide Apollodorū lib. 1. Ab hac etiâ facium gesta-
tionē Sacerdotes Daduchi appellati. Autor (ut
monuit Tiarda) Plutarch. in Aristide p. 585.

Pag. 78.

ψευδῆριόν τοι νησιωπικὸς σόνυξ) Cynossema intel-
ligit. Pomp. Mela lib. 2. cap. 2. *Est Cynossema tu-
mulus Hecuba, sive ex figurâ canis in quam cōver-
sa traditur, sive ex fortunâ in quam deciderat hu-
mili nomine accepto.* Solinus cap. xv 1. *Sigau Asia,*
*in quo tumulus est Cynossema dicitur, Hecubæ sepul-
crū.* Iul. Pollux lib. 5. cap. 5. *ἐνδοξος δ' ἢ ἢ ἀπαλάνης
κῶων, αὐτῆ Ἰθνομα, ἢν ὁ κελυδῶνι σῶς ἀπέκτεινεν,
ἀφ' ἧς τὸ κυνὸς σῆμα κελυδῶνιοις. καὶ ἔτερον ἔτω σῆμα
ἐν ἑλλησπόντῳ κεκλήκεισι ἀπὸ ἐνδοξῆ κυνὸς, εἰ μὴ πισει-
τέον, ὅτι ἐκάβης εἰς κυνὸς μορφῶ μεταβαλοῦσης, ὅτως
ᾠνομάθη.* Ovidius Metamorp. xi 11.

— *hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latravit conata loqui: locus exstat, & ex te
Nomen habet.*

Adi

Adi Geographos, si plura velis. & Ammianū li. 22.
ἀδὴ κελυδῶν θυμάτων ἀπαξέστω Plutoni ut in-
ferorum & tenebrarum regi furna offerrebantur
à veteribus hostiæ. Acron lib. 111. Od. viii. *Super-
is aptior erat alba victima, nam diis infernalibus
semper nigra offerri debent.* Tibullus.

Inter ea nigras pecudes promittite Diis.

Huc pertinet fragmentum Varronis ex lib. 1. de
Scen. Originibus. *Cum multa portenta fierent, &
murus ac turris, quæ sunt intra portam Collinam &
Esquilinam, de celo essent tacta, & deo libros Sybil-
linos xv. viri adiissent, renuntiavit uti Diis patri &
Proserpine lud: Terentini in campo Martio fierent,
& hostiæ furna immolarentur.* Arnobius lib. vii.
*Sed si sexibus sexus pares, id est fœminas fœminis,
mares autem hostias diis maribus immolare sa-
crificiorum jura præscribunt, quæ in coloribus ra-
tio, ut merito his albas illis atras conveniat, nigeri-
masq; mactari? Quia superis diis, inquit, atque
omnium dexteritate pollentibus, color latus accep-
tus est, ac felix hilaritate candoris. At verò diis
lavis, sedesq; habitantibus inferas, color furvus est
gratior, & tristibus suffectus è fucis, &c.* Festus.
*Furvum bovem, id est, nigrum immolabant Aver-
no.* Virg. v. Æncid.

— *Huc casta Sibilla*

Nigrarum multo pecudum te sanguine dedit.
Et vi. ubi de matre Eumenidum & magnâ soro-
re, id est, nocte & terra Diis inferis.

— *Ipse atri velleris agnam
Æneas matri Eumenidum, magnaq; sorori
Ense ferit, sterilemq; tibi Proserpina vaccam.*

ubi

ubi Donatus, *Omnia, inquit, nigra inferis maclat, & sterile vaccam: quia nihil ab inferis nascitur: demonstrat quatuor, colorem, genus animalis quò primò vellere intactum: ergo non attensum & Veneris immune.* Tibul. 111. eleg. v. in fin.

*Interea nigras pecudes promittite Diei
Et nivei lactis pocula mista mero.*

Senec. Oedip. v. 516. agens de sacrificio inferorù.
*Nigro bidentes vellere, atque atro boves
Retro trahuntur.*

Quæ suggestit Eizo Tiarda alter ego.
πλείστας ἀπαρχάς) Α' *παρχαί* propriè à veteribus dicebantur setæ quas è fronte victimæ evulsas cū molarum parte in ignem, qui in arâ accensus, conjiciebant. erat enim hoc in sacrificiis moris. Homerus Iliad. ̄.

ἀλλ' ὄγ' ἀπαρχόμενον κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων

ἀργυρόδοντον, καὶ ἐπίνυχετο πᾶσι θεοῖσι.

& Odyss. γ'.

πολλὰ δ' Α' θύω

Εὐχέ' ἀπαρχόμενον κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Virgilius Æneid vi.

*Et summas carpens media inter cornua setas
Ignibus imposuit sacris libamina prima.*

Alias etiam *απαρχαί* abusivè dicebantur sacrificia, quæ mortuis fiebant.

ἀλλ' ἄξιόαι σε παρὸς γενεθλίαν πλάκα) Intelligit locum Thebanum dictum *Διὸς γοναί*, quod ibi natus à quibusdam putetur Iupiter: in quem postea Hectoris ossa transportata. cum enim aliquando multis

multis malis Thebani (qui soli Bœotorù ad Ilium non militaverunt teste Artemidoro lib. iv. cap. lxxv.) affligerentur, consulto oraculo responsum est transportanda è Phrygia Hectoris ossa, sepeliendaque in loco qui *Διὸς γοναί* apud ipsos diceretur. Scholiastes Homeri ad Iliad. ν'. *Οἱ ἐν βοιωτίῃ θηβαῖοι πικρὸν κηκοῖς ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαρχαζῆς, χρησμὸς ἢ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσαθ' τὰ θεινὰ ἐάν ἐξ ἀφνειῦ (lego ὄφρυνίῃ) τῆς Ἰωιάδ' ἰαέκτορος ὅσα διακομιδῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς κηλούμενον τόπον ΔΙΟΣ ΤΟΝΑΣ.* Strabo quoque lib. xi. 11. ibi loci Hectoris lucum memorat fuisse.

τὰς παίδδωβρώτους) Vide hâc de re Hesio. Theog. Allegoricè explicat Phurnutus. *Ὁ κρόνον λέγεται καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς γέρας αὐτῶ γινόμενά τέκνα. εἰληπῆαι μὲν οὖν αὐτῶ πᾶν εἰκότως ἐπειδὴ ὅσα αὐτῶ γίνονται κατὰ τὸν εἰρημένον τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν κατὰ τὸ αὐτῶν ἐν πεισιόδῳ ἀφανίζεται. καὶ ὁ χρόνος δὲ τοιοῦτον ἔστι, διαπαντῆται γὰρ αὐτῶ τὰ γινόμενα.* Adi Cicero- nem de Nat. deorum.

νήσοις μακάρων) Hectorem post mortem beatorum infulas inhabitatum scribit, ex veterù opinionione, qui eum locum heroibus mortuis assignabant. Hesiodus lib. i. de heroibus agens.

καὶ τοὶ μὲν ναύσιον ἀκχδέα θυμὸν ἔχοντας ἐν μακάρων νήσοισι παρ' ὠκεανὸν βασιλεύουσιν ἔλβιοι ἦρωες, τοῖσι μελιιδέα καρπὸν τρεῖς ἔτησ' ἄλλογοντα φέρει ζείδωρον ἄρουρα.

Plato in Gorgia quibusvis bonis post mortem illam tribuit sedem. *Τὸν ἢ δικαίως ἢ βίον διελθούδοντα καὶ ὁσίως, ἐπιθάν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκπύς κακῶν.* Sed

est etiam μαχάρον νῆσος ἢ ἀκρόπολις τῶν ἐν βοιωτίᾳ
 θηβῶν. atque de eā fortē capiendus hic locus. Ait
 verò Hectorem Lycophron propter sacrificandi
 studium in beatorum insulas relatū iri, quò per-
 tinet Theodorēti locus δεσφωδτικῆς Serin. VII.
 Σφοδρα γδ αὐτὸς χαιρεν οἱ ποινταί φασ τῆ λοιβῆ, κὶ τῆ
 κνίσου κὶ τῆ τοῦ ἔχριν γέρας αὐτὸς εἰρηκέναι λέγουσιν. διὰ
 τοῦ τῦτο καὶ πρὸς τὰς τῶν αἰθίσιπῶν δυσίας ἀποδημείν,
 κὶ τῆ ἐκίονα πάσης ὀπιμειλῆν τῆς ἀξίας, ὅπ δὴ ἔποτε αὐ-
 τῶν τὸν βωμὸν ἐνδεᾶ δυσίας κατέλιπε. Neque alia de
 re capiendi isti versus Homerici Iliad. IV. ubi ita
 affatur Minervam Iupiter.

ὃ γδ μοι ποτε βωμὸς ἐδέυετο δαίδης εἰσις,
 λοιβῆς τε, κνίσου τε. τὸ γδ λάχμεν γέρας ἡμεῖς.
 ὠύγυ παρσῶς λεῶς)

Ogygi populum Thebanos
 accipe, quorum civitas ab Ogygo est cōdita, ut est
 apud Varronem lib. III. de Re Rust. Cur παρτὸν
 dicat, notum. Vide Palephatum & Ovidium.

Pag. 80. λῶβασιν αἰκιδέντας) Malim vertere ignominiosè
 truncatos. Nam ita solebāt illis facere quos è me-
 dio sustulissent, ne à manibus eorum infestaren-
 tur, atque id vocabant μαχαλιζίν, & ἀκρωπειαζίν.
 Polybius de Carthaginensibus. Κολοβώσαντες ὃ καὶ
 συντέφαντες τὰ σκέλη, ἐπ ζῶντας ἔρριψαν εἰς πνα
 τάφρον. Sophocles ἠλέκτρα.

σκέλαι γδ εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῆ δοκεῖ,
 γέρα τάδ' ἐν τάφοισι δέξααι νέκυς,
 ὅφ' ἦς δαυὼν ἀπμὸ ὦσε δυσμενῆς
 ἐμαχαλίδη.

Scholiasτες, εἰδότεσιν οἱ δράσαντες ἐμφύλιον πόνον ἀ-
 κρωπειαζίν τοὺς ἀναρδέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ
 σώματός ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπην ἑαυτοῖς τὰ
 ἄκρα

ἄκρα συνείραντες, διὰ τὸ τὸν ὄσπερ τῷ δυνάμιν ἐκεί-
 νων ἀφαιρέμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὑπερον πὶ δεινὸν
 παρ' ἐκείνων. ἐφόρον δὲ εἰς τὰς μαχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ
 μαχαλιθῶναι ἔλεγον. Demetrius Triclinius. ἐδο-
 ῖν τοῖς παλαιοῖς ἠίκεν πνα διεχρίσαντο, ἀκρωπεια-
 ζίν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μαχάλης ταῦτα πιδνεμ. τοῦτο
 δὲ ἔποιον ἵνα ἀνίχρυν αὐτὸν ἐράζωνται διὰ τῆς τῶν
 ἀκρωπείων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἀμυναν, ἦν οἱ νε-
 κροῖους ζῶντας ἀμύνοντα, εἰεννῆς αὐτοῖς ὀπιπέμπον-
 τες. Etymologicici auctor. Ἦν π νόμιμον τοῖς δόλο-
 φονήσασι ἀφοσιῶσαι τὸν πόνον διὰ τοῦ δολοφόνου δέντ-
 ἄκρωπειασμῦ. τὰ δὲ ἀκρωπεία εἰεροντες καὶ συρρά-
 πηντες διὰ τῶν τῆ νεκρῶ μαχάλων κὶ τῆ τραχήλου παρε-
 πιδνετο τῶ νεκρῶ. Hesychius, φονεύσαντες ἐξ ὀπιθυλίᾳ
 πνας ὑπὲρ τοῦ τῷ μνήν ἐκκλίνας, ἀκρωπειαζόντες
 τὰ μέρη τούτων, οἷον ὄσων, ῖνῶν, καὶ ἐρεῖσαντες ἐκρε-
 μῶν ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μαχάλων. Reliqua quae
 ibi sequuntur vix sine ope membranæ suppleii &
 emendari poterunt. Harpocration. Οἱ λυμαινόμε-
 νοί πνας εἰδῶδας περικόπην αὐτῶν τὰ ἄκρα. Apollonius
 lib. IV.

ἦρας δ' αἰσονίδης ἐξάρματα τέμνε δανόντος,
 ἢ δέμεις αὐδέντησι δολοκτασίας ἰλάεαι.

Scholiasτες. Οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωπειαζό-
 ματά τινα ἔποιον τοῦ ἀναρδέντου. καὶ ταῦτα λαβόντες
 ἐξήρτων τῆ τραχήλου αὐτῶν.

Virgilius Æneid. III.

Polydorum obruncat, & αὐτὸ

Vi ponitur.

Plenissimè verò eum truncandi morem est vide-
 re lib. VI.

Atque hic Priamidem laniatum corpore toto

*Deiphobum vidi, lacerum crudeliter ora,
Ora, manusq; ambus, populataq; tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares.*

Statius Thebaid. lib. 1.

— abruptis & nunc inhumata procorum

Reliquis trunca ora rigent. —

Terentius Hecyra Act. 1. Sc. 1.

— ergo propterea te sedulo

Et moneo, & hortor, ne cuiusquam miserat,

Quin spolies, mutiles, laceres, quenque nacta sis.

Apparet & Romanis non inusitatum hunc more.

Quintilianus declamat. XII. *Laceros video manes,*

& truncas partibus suis umbras. Declamat. XIV.

Facinus quod dicitur inquietare superos, sidera diris

agitare carminibus, tumulos, busta scrutari, & am-

putatis cadaveribus ipsas (malum impias) in scelus

armare manus, fieri non potest ut autorem suum non

statim primo prodat aspectu. Salustius Hist. lib. IV.

Quis notissimus quisque aut malo dependens ver-

berabatur, aut immutilato corpore in propatulo

patibulo eminens affigebatur. Ita emendo. Sed,

nec occisis solum faciebant, verum etiam vivis,

quos punire volebant. Iustinus lib. XI. *Inter hac*

DCCC. admodum Græci occurrunt Alexandro, qui

penam captivitatis truncatâ corporum parte tuler-

ant. Huc pertinet historia Zopyri. Mart. lib. I I.

epigram. LXXXI I I.

Fadasti miserum marite mechum,

Et si qui fuerant prius, requirunt

Trunci naribus auribusq; vultus.

Credis te satis esse vindicatum?

Et lib. I I I. epigramm. LXXXIV.

Quis

Quis tibi persuasit nares abscindere mecho?

Non hac peccatum est parte marite tibi.

Atq; eo modo mutilati Laceri dicebantur. Asco-

nus Verrinâ 11. *Lacer dicitur amputatis à corpore*

sensuum membris, hoc est, auribus, oculisve. Festus.

Lacer, quod auribus curtatis est. Lacerum, quod con-

que in corpore imminutum est. Videmus id quoque

ex Quintiliani & Virgilii verbis citatis. Vocabât

verò illa præfegmina Græci ἀποθήεια, & ἀπαρ-

ματα. Id autem faciebant, ut initio dixi, ne à ma-

nibus infestarentur. Credebant enim mortuorū

animas vagari, & homines maximè inimicos no-

ctu terrificare. Horatius Epod. v.

Quin ubi perire iussus expiravero,

Nocturnus occurrat furor,

Petamq; vultus umbra curvis unguibus,

Quæ vis deorum est manium,

Et inquietis assidens præcordiis,

Pavore somnos auferam.

Virgilius Æneid. lib. IV.

Omnibus umbra locis adero, dabis improbe penas.

Et apud Apuleium Miles. VIII. umbra Lepole-

mi absterret Chariten à nuptiis Thrasylli interfe-

ctoris sui. Tunc (ait) inter moras umbra illa miserè

trucidati Lepolemi, sanè (lego sanie) tructa, & pal-

lore deformem attollens faciem, quietem pudicam

interpellat uxoris, &c. Elegantissimus autè locus

in ejusdem est Apologiâ, his verbis. *At tibi, A-*

miliane, pro isto mendacio, duat Deus iste Superum

& Inferum commeaor utrorumque Deorum ma-

lam gratiam, semperq; obvias species mortuorum:

quidquid umbrarum est usquam, quicquid Lemurum,

quicquid Manium, quicquid Larvarum, oculis tuis
oggerat: omnia nocturno occur sacula, omnia bustorum
formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta, à
quibus tamen ego & merito haud longè abes. Suetonius
Nerone. Neque tamè sceleris conscientiam,
quamquam & milium & Senatus populique gra-
tulationibus confirmaretur, aut statim, aut unquam
postea ferre potuit: saepe confessus exagitari se ma-
ternà specie, verberius Furiarum, ac tedis ardentibus.
Propertius lib. i. Eleg. xix.

Non ego nunc tristes verear mea Cynthia manes.
Quintilianus Declamat. xi i. Quoties factò repu-
tavi, flagella mentis sonant, ultrices video furias, &
in quamcunque me partem converti, occurrunt um-
bræ meorum. Virgil. iv. Æneid.

Me patris Anchise quoties humentibus umbris
Nox aperit terras, quoties astra ignea surgunt
Admonet in somnis, & turbida terret imago.

Quem locum suggestit Eitzo Tiarda. Valerius
Flaccus lib. i.

Ipsam ego cum serus fessos sopor alligat artus
Adspicio, meq; assiduis lacera illius umbra

Questibus, & magni numè maris excitat Helle.

Dixi noctu territare. nam lucescente die humanis
fese còspectibus subtrahebãt. Tibul. iv. Eleg. vii.

Nocte vaga ferimur: nox clausas liberat umbras,
Errat & abjecta Cerberus ipse serà.

Luce jubent leges Lethæa ad stagna reverti.

Nos vehimur: vectum nauta recenset onus.

Papin. i i. Theb. de umbrâ Lai:

Dixit & abscedens: etenim jam pallida turbant
Sidera noctis equi.

Claudian.

Claudian. de Theodosii.

Dixit, & afflatus vicino sole refugit.

Apud Virg. etiam v. Æneid. Anchisæ umbra cau-
satur solem oriri, ut Æneam dimittat.

Et me servus equis Oriens afflavit anhelis.

Indicavit Tiarda.

ἔξοχον ῥώμης γένος) Roma hæc mulier quædam
Troiana fuit, quæ una cum Ænea in Italiam de-
venit, & nupta Latino Aboriginum regi Remum
& Romulum peperit, qui urbem cum condidif-
sent, Romam eam à matris nomine, dixerunt.
Dion. Hal. lib. i. Καλλίας δὲ ὁ παῖς ἀγαθοκλέους πρέ-
ξεις ἀναγελάσας, Ῥώμην τινὰ τρωάδα τῶν ἀφικνουμέ-
νων ἄμα τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν εἰς Ἰταλίαν, γήμασθε
Λατίνῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀβοειγίνων, καὶ γεννήσει δύο
παῖδας Ῥώμον καὶ Ῥωμύλον, οἰκίσαντας δὲ πόλιν ἀπὸ
τῆς μητρὸς αὐτῶν δεῖδει τὸν ὄνομα. Vide quoque Fe-
stum in Roma. Solinus, Ælianus, Iustinus, Livius,
Vellejus, & Virgilius à Romulo Rheæ Silvix &
Martis filio conditam Romam tradunt. Corri-
gendus obiter Æliani locus, qui lib. vi i. mendo-
sè legitur hoc modo. Ῥώμην ὑπὸ Ῥώμῃ καὶ Ῥωμύλῳ
ἐκπάθη τῶν Ἀρεῶς καὶ Σερβίας παίδων. ἢ ἂν αὐτὴ μία
τῶν αἰνεῖν ἀπογόνων. Hic legendum omnino Σιλ-
βίας, sic enim ab Æliano ipso scriptum quis dubi-
tet: quem locum hoc modo etiam à viro erudito
Roberto Titio emendatum postea animadverti,
ne quenquam merità laude privem sciens. Ety-
mologici auctor in Ῥώμῃ, Romulum & Remum
Æneæ filios facit,

βελαιῖς ἀείσας) Æneam Trojanorum omniū pru-
dentissimum, ut Hectorem fortissimum memo-

rant, unde & ille populi Troiani mens, hic manus est nuncupatus. Auctor Philostratus ἠρωϊκοῖς.

Pag. 81.

τάραρον τε καὶ τυρσηνὸς) Virgilius Æneid. VI 11.
Haud procul hinc Tarco & Tyrhæni tuta tene-
nebant.

Castra locis, celsoq; omnis de colle videri
Jam poterat legio, & latis tendebat in aruis.

ἐνθα πράπειζαν) Prædicuntur hæc ab Harpyjâ
Virgiliana Æneid. lib. 1.

Italiam cursu petitis, ventisq; vocatis
Ibitis Italiam; portus intrare licebit,
Sed non autè datam cingetis manibus urbem,
Quam vos dira fumes nostraq; injuria cedis
Ambe (as subigat malis absumere mensas.

Alii hæc ad oraculum referunt, cujus & meminît
Strabo lib. XIII. ubi inter cætera sic inquit. Ἐν-
θεν δ' εἰς πῶ Λατίνω ἐλθόντα μείναι κατὰ τὴ λόγον
τὸ κλειῶν μένειν ὅπου ἂν πῶ τεραπειζαῖ κατὰ φάρι. συμ-
βλώμα δ' ἐν τῇ Λατίνῃ περὶ τὸ Λαοῦνον τῶτο, ἀρτυ με-
γαλο τε δένι) ἀντὶ τεραπειζης κατὰ ἀπίρσαν, (malim
ἀπορίαν) καὶ ἄμα ἀνάλω δένι) τοῖς ἐπ' αὐτῶ κρέασιν,
Sextus Aurelius lib. de Origine gentis Romanæ.
Inde ad eam Italia oram, quæ ab arbusco ejusdè ge-
neris Laurens appellata est, Latino regnante, perve-
nit cum patre Anchise, filioq; & cæteris suorum;
navibus egressum in litore accubuisse, consumptaq;
quod fuerat sibi, crustam etiam de farreis mensis,
quas sacratas secum habebat, comedisse. Et quæ se-
quuntur. Varro Divinarum lib. 1. dicit eos à Io-
ve Dodoneo oraculum accepisse. Vide Servium,
& Dionysium Halicarnass. lib. 1.

κλίσει ἢ χῶρον) Aborigines gens Italiæ antiquis-
sima,

sima, teste Festo. Videndi Dion. Halicarn. lib. 1. &
Salustius in Capilinaræ conjurationis descrip-
tione. Tria verò Aboriginum genera fuisse perhi-
bentur. Vnum, cujus hic mentio. Secundum an-
te hoc in magna Græcia, quod è montibus Arca-
diæ unà cum Oenotrio venit. Tertium aureo se-
culo. Quo autè anno Æneas post dirutam Trojam
in Italiam venerit, non eadem est omnium opi-
nio. Manetho tertio id factum existimat. Decimo
Clemens Alexandrinus σρωμ. 1. Cassius He-
mina apud Solinum. cap. 8. in decimum reiicit.

πύργος τριάκοντ' ἐξ ἀριθμησῶς γωνίας) Non possum
hoc loco sequi ineptissimam interpretationem
ineptissimi Scholiasta, quem doleo sequutū ad-
huc aliquot locis doctissimum Canterum. Certè
aut ego longè fullor, aut voluit Lycophron dice-
re Æneam Albæ in muris tringinta turres ædifi-
caturum ad numerum totidem porcellorum. Ve-
teres namque, quò munitiores urbes forent, tur-
res in muris extruebant. Fl. Vegetius de Re mili-
tari lib. 4. cap. 2. *Ambitum muri directum veteres
duci noluerunt, ne ad ictus arietum esset dispositus,
sed sinuosis anfractibus jactis fundamentis clausere
urbes, crebrioresq; turres in ipsis angulis ediderunt.*
Servius Æneid. ix. *Turres esse ad munitionem civi-
tatum & in secundo legimus. Sed hæc plerunq; mobi-
les sunt, plerunq; fixæ. Fixæ: (nam hæc vox repe-
tenda) ut in secundo, Turres ac tectâ domorū. Mo-
biles, ut in duodecimo meminît.* Ilidorus Orig. lib.
xv. cap. 11. *Murus autem turribus propugnaculisq;
ornatur.* Theodoretus de Provid. Dei Orat. 1v.
Ἐν μόν) ἐξ ἀπάντων τῶν ζώων πάλσις εἰς κάλλος
ἐκδοσά-

κοδμησις, καὶ πύργους, καὶ πειλόλοις ἀχίρωσας. Ovidius in Heriodum epistolis. *Non adspicies, firmataq; turribus altis Mania.* Aufonius *Quadruplurorum species, sic turribus altis Ardua ut acrias intrent fastigia nubes.* Vide etiam initium ἀλεξίφασμακῶν Nicandri: Polluci etiam lib. 1. cap. 10. turres inter muri partes numerantur. Itaque hac in re deprecator nihil opus habebat Lyacophon. (σὺς κελαινῆς) Unde defendi possit ingenue fateor me mescire, cum dicat Propertius lib. 1v. eleg. 1.

——— *alba suis omine uatam*

Albam, qua de re præter alios vide Varronem de L.L. Sed sine dubio ad immunditiæ ejus animalis respexerit, namque

——— *amica luto suis*

ait Flaccus.

ἢς καὶ πόλει δείκλον) Varro de Re Rust. lib. 2. c. 4. *Illud antiquissimū fuisse scribitur, quod suis Aenea Lavinii tringinta parcos peperit albos, itaque quod portenderit factum, tringinta annis, ut Lavimenses conderent oppidū Albam. Hujus suis, ac porcorum etiā nunc vestigia apparent. Namq; simulacra eorū anea etiā nunc in publico posita, & corpus matris ab sacerdotibus, quod in salsurā fuerit, demonstratur.*

πέπλοις περιχθόν) Vocat πέπλος velamēta quibus opertos deos penates Troia exulit Aneas. Sed & statuarū frequenter peplis ornata ac velata. Seneca in moralibus. *His peplos, & indumenta pretiosa, quibus usus velaminis nullus est.* Petronius. *Iuvenei adhuc laboris expertes staturarum ritu patientur pamos ac vincula?* Fuere autem ea li-

nea:

nea: nam lanea, ut impuriora & profana, adhibere nefas. Testis insignitus Apuleii locus

——— πολλῶν ἀντάξι, & ἄλλων.

qui est in Apologia. *Etiā inquit cuiquā mirum videri potest, cum sit ulla memoria religionis, hominem tot mysteriis Deūm consciūm, quadam sacrorum crepundia domi adservare? atque ea lineo texto involvere, quod purissimis est rebus divinis velamentum? Quippe lana, segnissimi corporis excrementum, pecori detracta, jam inde Orphei & Pythagore scitis, profanus vestitus est. Sed enim mundissima lini seges, inter optimas fruges terrā exorta, non modo indutui & amictui sanctissimis Egyptianorum sacerdotibus, sed opertui quoque in rebus sacris usurpatur.*

τῶν μόνῳ πρόσωπῳ αἰρέσιν) Cum expugnata esset Troia, Græci miserati victorum sortem, unicuiq; ingenuo Troiano permiserunt, ut unum quod vellet auferret, Aneas verò posthabitis omnibus solos deos penates cum exportaret, miratique Græci secundum quidpiam auferre iuberent, patrem Anchisen senio confectum humeris impositum efferebat, quo conspecto magis mirati potestatem ei fecerunt auferendi quæcunque vellet. Alianus. ποικ. ἰσθρ. lib. 111. *Ὅτι ἑάλω τὸ ἴλιον, οἰκίειραντες οἱ ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύφας, καὶ πάνν ἑλληνικῶς τὸ το ἐκίρυξαν, ἕκαστον τῶν ἑλευθέρων ἐν ὅπῃ καὶ βύληται τῶν οἰκείων ἀποφέρῃν ἀρξάμενοι. ὁ οὖν αἰνεῖας τοὺς πατέρας θεοὺς βασάσας ἔφερον, ὑπεριδῶν τῶν ἄλλων. ἰθαδέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρός εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτήμα σωνεχῶρηται λαβῶν, ὃ δὲ τῇ πατέρᾳ πάνν σφόδρα γενηρακτοσ ἀναθε-*

ἀναθέμενοι ὡμοίως ἔφερον. ὑπερεκπλαγύντες ἦν καὶ ὅτι
τοῦτῳ ἔχῃ κίσις, πάλιν αὐτῶ τῶν οἰκείων κτημάτων
ἀπέστησαν. Xenophon initio Cynegeticici. Αἰετίας δὲ
σώσας μὲν τοὺς πατρώους καὶ μητρῶους θεούς, σώσας
ἔτι καὶ αὐτὸν ἢ πατέρα, δέξαν σύσσειας ἐξηνέγκαστο,
ὡσεὶ καὶ οἱ παλιέμοιοι μόνω ἐκείνω ὦν ἐκέρχισαν ἐν Τερίᾳ,
ἔδωσαν μὴ συληθῆναι. Aliter Victor lib. de Origine
gentis Romanæ. Post Faunum Latino eius filio in
Italia regnante. Aeneas Ilio Achivis prodito ab
Antenore aliusq; Principibus, cum pra se Deos Pe-
nates, patremq; Anchisen humeris gestans, nec non
ἄρ parvulum filium manu trahens, noctu excederet;
ortά luce cognitus ab hostibus, eo quod tantά onustus
pietatis sarcinά erat, non modo a nullo interpellatus;
sed etiam a rege Agamemnone quo vellet, ire per-
missus. Et quæ sequuntur. In nummis Iulii Cæ-
saris unus reperitur cum effigie Aeneæ patrem
Anchisem humero sinistro, & manu dextra Pal-
ladium ferentis, cum hac inscriptione, CÆSAR:
item alter similis planè nisi quod comes additus
puellus, quem Iulum existimo, à quo Iulius se
oriundum volebat, cum hac inscriptione, ΙΑΙΩΝ
ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

Pag. 84.

ἐν δα παρθένῳ De Sibyllæ antro ita Aristoteles
lib. περὶ θαυμ. ἀνωσμ. Ἐν τῇ περὶ Ἰταλίαν δείκνυται
πρὸς ὡσεὶ εἰκοσιετασίαν κατὰ γῆν. Σιβύλλης τῆς χρισ-
μολόγῃ, ἣν πολυχρονιωτάτῳ γενομένην, παρθένον δια-
μείναι φασιν, ἔσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπὸ πνῶν. ἔτι Ἰτα-
λίαν κελιοκνήλιον, Κυμαιαν, ὑπὸ δὲ τινῶν, Μελέαρχαιαν
καλυμένην. Graphicè verò depingit Lycophrῶ istis
versibus.

φυγῶν σιβύλλης ἔστιν οἰκηθῆσον

ζῶντων

ζῶντων βερέβρω συγκαταρφεὶς σέγης.

Virgilius Æneid. lib xi.

— horrendaq; procul secreta Sibyllæ,

Antrum immane petit,

Melius Agathias Hist. lib. i. Ἐν τῷ πρώτῳ ἤλιον ἀνι-
σχολία τῷ λόφῳ τετραμμένων ἀγκῶνι, ἀντρῶν π ὕπερ
ἀμφηρεφῆς τε καὶ γλαφυρώτατον, ὡς ἀδύτα τε ἔχειν
αὐτόματα, καὶ κῦτ ἔνερυ καὶ βαρὰ θρωδες, ἐν ταῦτα δὲ
πάλαι φασὶ τῷ Σιβύλλαν ἢ πᾶν τὴν ἰταλίην ἐνδαι-
τωμένην, φοιβόληπῶν τε ἔτι καὶ ἐνδον, καὶ σαρραρεῦν τὰ
ἔσομένα τοῖς πνδανομένοις. λέγεται δὲ καὶ αἰνεϊάν ποτὲ
ἢ ἀγγλίσαν αὐτὴ ἀφικόμενον ἀπαντὰ οἱ τὴν σιβύλλαν
φάσαι, τὰ ὕπερον ξυνηνεχθέντα. Invenio quoque pro-
priū Sibyllæ hujus nomē Phæmonoë fuisse. Ser-
vius Æneid. 111. Virgo verò (de Sibyllâ hac Cu-
mæa ei sermo) Phæmonoë dicta est: nam Sibylla ap-
pellativum nomen, adeo ut Varro quos Sibylla sus-
rint scripserit. Sybilla autem dicitur omnis puella,
cujus pectus numen recipit.

πὶ δὲ ταλαίην μητρί) Virgilius Æneid. lib. 10.

— qua caussa fuit consurgere in arma

Europamq; Asiamq; ἔσ fœdera solvere furto.

Promethei matrem Asiam, Sarpedonis Europam
intellige. Sunt etiam qui Prometheum Iunonis
& Eurymedontis gigantis F. faciant.

καὶ πέτραι συμπληγάδες) Symplegades saxa no-
tissima. Pindaro πέτραι σύνδρομοι dicuntur Pythion.
Od. 4. Theocritus

— πέτρας εἰς ἐν ξυνίσσας

appellavit Διοσκύδεις. Iuvenalis Sat. xv. concurrer-
tia saxa Cyaneis. Euripidis Scholiastes Medea.
Ἐραλοθένης ἐν γεωγραφημένοις φησὶ ἢ πλῶν ξενὸν ἔτι

καὶ

καὶ σκολιδόν, δι' ἑφ' ἀντάξει δὲ τὸς πλεόντας τὴν ἀπό-
κλεισιν τῶν πειρῶν.

κακὸξενον κλύδων) Pontum Euxinum intellige,
cujus elegans illa periphrasis apud Æschylum.

ἐχθρόξενον ναύτησι μητρὰ νεῶν.

Hic olim ex accolarum ferocitate Axenus, post
commercio aliarum gentium eā mollita Euxinus
dici cœpit, ut ait Pomp. Mela lib. 1. cap. XIX. Ovi-
dius Trist. eleg. IV. lib. IV.

Frigida me cohibent Euximi littora ponti,

Dicitus ab antiquis Axenus ille fuit.

Strabo quoque lib. VI. I. refert καλειᾶς ἄξενον διὰ
τὸ δυσχείμεσθαι, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περὶ αὐτὴν ἐπι-
κλήσεων, καὶ μάστιγα τῶν σκυδῶν ξενοδοτύτων, καὶ τοῖς κρα-
νίοις ἐκπῶμασι χραμένων, ὕπερ δὲ εὐξίνον κεκλήθη
τῶν ἰώνων ἐν τῇ παραλία πόλιν κτισθέντων. Apollonii
Scholiastes lib. I. (Ἄξινον) τὸν εὐξίνον πόλιν φησὶν,
οἰοῦναι κακὸξενον. τῷ ἀσημαίνοντι τὸ κακόν. ὡς ἔτερον δὲ
μὲν γδ καὶ ὑπὸ λησῶν περὶ αὐτὴν κέλετο. ἄλλοι δὲ
καταρθεῖς δὲ εὐξίνον τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη. Vide
Ammianum Marcellinum lib. XXI. I.

ὀ. τῶν βοῶπιον) Io designatur, quæ βοῶπις & τῶν
εὐπάρθενος quia in bovem mutata metamorphosi
notissimā. Hinc ἐν παρῶδῳ arreptā occasione emē-
dabimus Arnobiū lib. I. *Templa felibus, scarabeis,
& bucculis sublimibus sunt elata fastigiis.* Scribe
bucculis, & intellige Iidem (quæ Io antè) & Apim,
quibus, si voles, adiciēs Venerem, quæ ab Iidem
bovis effigie culta. Quam emendationem meam
cōlibentius posui, quod summo viro Ios. Scaligero
probareretur.

ἐχθροξενὸν πύρρον) Videtur alludere ad pris-
cum

eum illum vetustæ militiæ morem, nam ante in-
ventum tubæ usum incensis facibus acies instru-
ctas præbant, quibus utrinque conjectis manus
consciebant. Euripidis Scholiast. Phœnissis. ἐχθρόν-
το κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σιληπιχτῶν
πυρφόροις. ἔτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν ἀρεῶς ἐκτέρας στρατῶν
περὶ γόμενοι μετὰ λαμπράδ, ἢν ἀφιέντες εἰς τὸ με-
τώχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. καὶ ἕτως συνέβαλλον αἱ
στραταί. Hinc Stadius Thebaid. IV.

Prima manu rutilam de vertice Larissæ

Ostendit Bellona facem. —

Sylv. lib. V. in Epiccedio patris.

Talia dum celebras, subitam civilis Erinnyis

Tarpeio de monte facem, Phlegreaῶ, movit

Prælia. —

Claudianus lib. I. de Raptu Proserpinae,

Tisiphone quatiens infaussto lumine pinnae

Armatus ad castra movet pallentia manes.

Petronius.

— *atque inter toto laceratam pectore vestem*

Sanguineam tremulā quatiebat lapidæ dextrâ.

Erant autem isti πυρφόροι in tutelâ Martis, ideoῦ;
eos nefas occidere. Hinc natum proverbium de
strage maximâ, Ὅυδὲ ὁ πυρφόρος ἐσώθη, ut autem
Lycophron ἐχθρας πυρρὸν dixit, ita Pindarus ὑμνω
πυρρὸν Ἰσθμῖον. Ode. IV.

ὡς φέρων μοισῶν τύχοιμεν

κείνον ἄψαι πυρρὸν ὑμνων.

ubi malim κλέρον legere.

ἐν ταυροφόρῳ) Tradit raptam Europā navi tau-
riformi, alii navi cujus in puppi pictus fuerit tau-
rus, alii legione militari quæ in signis tauri in-
signe

signe gestabat, alii tauro in quem Iupiter mutatus, ob quod & ταῦρος Greg. Nazianzeno nuncupatur. Vide Dioryf. Nonni lib. i. & εὐρώπην Moſchi. Et Europæ imaginem tauro insidentis ex ære sculpsit Tarenti Pythagoras quidam, teste Varone lib. iv. de L. L. Alii tradunt taurum hunc humano fuisse sensu præditum, & à Neptuno Iovi donatum, quod μυθωδέσσερον quam ut credi debeat. Iul. Pollux lib. i. cap. ix. ἐστὶ δὲ πνευ πλοῖα λύβια, κεχρῆμενα κρηιοῖ καὶ τετραῖσι (malim ταῦροι) ὡς εἰκάζειν ὅτι τοιούτων ἢ πλοίων καὶ ὁ ταῦρος ὁ πῶ εὐρώπην ἀναγών. Festus, *Europam tertiam orbis partem ab Europâ Agenoris filia certum est appellari. Sed alii de amore Jovis in taurum versi narrant, alii eam à prædonibus raptam, & navem qua Jovis tutelam effigiem tauri habuerit, in eam regionem esse delatam. Quidam ob pulcritudinem regionis per simulationem raptam filia occupatam.* Quæ corrupta, Galliarum ille Sol Iosephus Scaliger sic emendabat, & n. qua Jovis tutelam effigie tauri habuerit. Visum aliter amicissimo meo amico P. Scriverio, qui legit, & navem quovis tutela effigiem tauri habuerit. & addit Isidori verba ex Originū lib. vi i. de Iove. *Impudicus in extraneis, quem modo Taurum fingunt, propter Europæ raptum, fuit enim in navi cuius insigne erat taurus.* Sed quod Festus de Tutela scribit, placet. Nā Tutela Latinis est quod νηὸς παράσημον Græcis, πάτικον Phœnicibus. Solebant enim in navium puppibus deos pingere, in quorum tutela eas esse volebāt. Isaacius Tzetzes. Αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν καὶ σεπωπικῶν θεοὺς γαργαμμένους εἶχον, ἃ δὲ εὐσέβειαν ἔκαστον

τις ἔχουσιν. Homeri interpres Iliad. ix. ἐπὶ τῶν ἀνεγ-
σολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες θεῶν. Seneca epi-
stola lxxvii. *Navis bona dicitur non quæ pretiosis coloribus picta, nec cui argenteum rostrum est, nec cuius tutela ebore celata est.* Ovidius Trist. eleg. i. lib. i.

*Est mihi, sitq̄, precor, flava tutela Minerva
Navis, & a picta casside nomen habet.*

& in Heroidum epistolis.

*Addimus antennas, & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca Deos.*

& alibi

———— pictos verberat unda Deos.

Stattius Theb. vi i i.

———— Solus stat puppe magister

Pervigil, inscriptaq̄, Deus qui navigat alno.

Apud Horatium. i. Od. xiv.

*Nil pictis timidus navita puppibus
Fidit.* ———

Hinc capiendus Valerius Flaccus lib. vi i i.

*Puppe procul summâ vigilis post terga magistris
Hærat aurata genibus Medea Minerva.*

Perſius Sat. vi.

———— jacet ipse in littore, & unâ
Ingentes de puppe Dei.

Vocat puppim Dei quæ imaginem dei cuiusdam pictam habebat. Philostratus ἡρωϊκῶς hanc naviū picturam κρόμον videtur appellare.

ἀστέριον σεραθηλάτη) Malim ἀστέριον ut sit anapæstus vel συνίζησις, quales apud Poëtas frequentes. Asterius autem Cretæ rex postea Europam uxorem accepit: Etymologici auctor in Μινως eum Asterio-

nem nuncupat, ut & Apollodorus lib. 1. Quod autē de Iove etiam intelligi posse scribat cum Scholiaste Canterus, id mihi probari non potest.

σμίνοισι διγείροντας) Historiam hanc omnē plenē narrat Homeri Scholiastes Iliad. α. his verbis: Κρηῖτες ἀποικίαν γέλλοις χησιμὸν ἔλαβον παρὰ τῷ ἀπόλλωνος, ὅπῃ αὐτοῖς ἐναντία θῶσι γηγυρεῖς, ἐκεῖ κτίσαι τὴ πόλιν. οἱ δ' ἀπέσειλαν τὸς ὑπόκους, ἐλθόντων δ' εἰς τὴν ἑλλάσποντον καὶ νεκροῖς ὀπτηρομένης, μύες ἐκοψάντες τελαμῶνας τῶν ὄπλων. πρῶτ' ἢ ἀναστάντες καὶ δεασόμενοι τῷτο σφισσάμενοι τε καὶ ἑαυτῶς, ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν ὠππια καὶ ἐκάλεσαν σμίνοισιν. οἱ γὰρ κρηῖτες τοὺς μύας σμίνοισι καλεῖσιν. Vide Strabonem lib. xi. 11.

Pag. 86.

Ζήμας ἀρίσθων) Attingit historiam Dardani qui ē Samothrace in Phrygiam veniens Teuctri filiam Arisbē, quam Bateam alii vocant, uxorem accepit. Stephanus, κεφάλων δέ φησιν ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθράκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, τὴν Τεύκρου τὸν ἀρπύτος θυγατέρα ἐγάμη Ἀρίσθων. Ἑλλάνικος δὲ Βάτταν αὐτὴν φησιν. ita enim emendo eum locum. malè ἠοδὶ Ἀτίαν. Arisbē à Priamo ducta meminit & Servius Æneid. 11. Item Etymologici Ἀκτορ. Ἀρίσθων, πόλις ἀπὸ Ἀρίσθων θυγατρὸς Τεύκρου. ὡς ἐστὶν ἡ Ζήμα Δάρδανος. ubi & Lycophronis hunc verbum citat. Et alio loco. Βατείαι, τόπος τῆς Τρωίας, ἀπὸ τῆς Βατείας, τῆς Δαρδάνου γυναικὸς ἐξ ἧς γενέσθαι τὸν Εὐχρόνιον. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος, ἔτως ὤφθη.

ἀρπυγίας λύκους) Sic etiam Ulyssis socios lupos appellat Statius lib. 1. Sylv. in Tiburtino Manlii Idoxisci.

— cedant vitrea juga perfida Circes

Duis

Dulichis ululata lupis.

κλέφοντος νάκλω) De Argonautis ad aureum velulus perendum proficiscentibus Orpheus, Apollonius, Pind. Pyth. Od. 1v. Didymus ad Od. 11. Val. Flaccus, & Dares initio libri de Troiæ excidio. Suidas hanc historiam (sive potius commentum) de aureo velere allegoricè intelligendam ait de arte illa quam χημείαν Græci vocant, aitque abstulisse fatonem regi Colchorum librum in membranam pellicea scriptum de conficiendo per χημείαν auro. Strabo lib. 10. ait ex Caucasō monte fontes multos manare qui habeat auteas arenas, quas accolē villosis pellibus in aquam positis colligant, atq; inde natam fabulam. Verba ejus hæc sunt. Παρὰ τούτοις (de Colchis loquitur) δε λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τὸς χημάρους ἐν ποδὲ χειρὸς δ' αὐτὸν τὸς βαρβάρους φάτραις κατατελειμμένας, καὶ μακροταῖς ὁδοῖς ἀφ' ἧμενδεῦσθαι καὶ χρυσόμαλλον δέξασθαι. Videndus quoque Apollonii Scholiastes lib. 1. & Higynus fab. 181.

δρακοντοφρέγεις ἐσκαπασμένω σκοπαῖς) Solebāt olim ad thesaurorum custodiam dracones adhiberi. Festus, Dracones dicitur ἀπὸ τῷ δρακύν, quod est videre, clarissimam enim habere dicitur oculorum aciem, quā ex causis incubantes eos thesauris custodia causa sinxerunt. Philostratus tenior εἰκόναν lib. 11. Τὸν δὲ περίπλανη κολώνων τῶν οἰκῶν δράκων, πλάττει πινός φύλαξ, ὅς ἐσὸς τῆ γῆ κείται. τοῦτο γὰρ λέγεται τὸ θνείον εὐνῶν τε εἶναι χρυσῶν. καὶ ὅτι ἰδὼν χρυσὸν, ἀγαπᾷ, καὶ δάλλπειν. τὸ τοῖ κώδιον τὸ ἐν κίχρῳ, καὶ τὰ τῶν ἐσπερίδων μήλα, ἐπειδὴ χρυσῶν ἐφαίντο, διτλῶ αὐπνῶ ξυνείχον δράκοντες, καὶ ἐαυλοῖν ἐποιήντο.

Y 2

Arce

Artemidorus lib. I. I. I. cap. XIII. Καὶ πλεον(ὁ δράκων σημαίνει) καὶ χήματα, διὰ τὸ ἐπὶ θεσπευοῦς ἰδρῶσαι. Vide Macrobi. Sat. lib. I. cap. XX.

καὶ λέβητι δαυροδεις δέμας) Medea (ut ait Mytholog. lib. I. I. Fulgentius) ejus natura: florem invenit qui capillos albos nigrosve faciendi potestatem habebat, quo omnibus à canitie liberari volentibus capillos nigros apparere fecit. Invenit quoque prima lavacri cujusdam calidi usum vim medicā habentis, quo volentibus omnibus medebatur, atque hæc quidem nō in publico sed clam agebat, ne quis medicorum talia addidceret. Hæc verò compositio quā utebatur παρὰ τὴν λέβητα dicebatur. Quicumque igitur hæc παρὰ τὴν λέβητα utebantur agiliores prorsus sanioresque fiebant. Ex hoc Medæ præparationem hanc quicumque videbant, lebetes scilicet, lignum, & ignem, homines elixando à Medæa coqui existimabant.

ἀλλ' αὐτόκλητον) Vide hæc de re Val. Flaccum lib. VII. Argonaut. & Ovidium Metamorp. lib. VII. Ovem verò vocat, quod luctus causa patri extiterit. Huc pertinent illa Artemidori lib. I. cap. LXXI. πρὸς βάρβαρον μὲν (κρέα) πᾶσαν ἀτοπα, καὶ πένθος οἰκείον σημαίνει. ἐστὶ δὲ τὰ πρόβατα ἢ δὲν ἄλλο ἢ ἀνδρωποιοί.

πρὸς γρωτοφόνην) Ovem fratricidam appellat Medeam, quæ fratrem Absyrthum iuxta Phasidæ fluvium discerpit. quæ de re reperiuntur antiqui illi versus apud Ciceronē lib. I. I. de Nat. Deorū,

postquam pater
Appropinquat, jamquæ penè ut comprehendatur
parat,

Puerum

Puerum interea obtruncat, membraque articulatim dividit,

Perque agros passim dispergit corpus, idque à gratia,
Ut dum nati dissipatos artius captaret parens,
Ipsa interim effugeret; illum ut moror tardares
sequi,

Sibi salutem ut familiari pareret parricidio.

Ovidius quoque Trist. lib. I. I. eleg. IX.

Ergo ubi prospexit venientia vela, tenemur,

Et pater est aliqua fraude morandus, ait.

Dū quid agat querit, dū versat in omnia vultus,

Ad fratrem casu lumina flexa tulit.

Cujus ut oblata est presentia, vicinus, inquit,

Hic mihi morte sua causa salutis erit.

Protinus ignari — & quæ sequuntur. Arrianus, ut & Ovidius loco citato, inde regioni nomē mansisse ait, ibidemque Absyrthi sepulcrum suis etiam temporibus demonstrari solitum. Οὗ δ' ἀψαρ(inquit) τὸ χωρίον λέγουσιν ὅτι ἀψυρ(ἐκαλεῖτο πάλαι ποτὲ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπὸ τῆς μηδείας ἀποθανεῖν. καὶ τάφος ἀψυρ(δὲκινύται. Hyginus fab. XXIII. ab Iasone eū occisum refert, à Medæa verò sepultum.

καὶ τέκνων ἀλάστορα) Ægrè ferēs ab Iasone se repudiatam Medea, Mermerum & Pheretem filios quos ex eo susceperat, occidit. Vide Diod. Siculum lib. IV. Apollodorum lib. I. & Hyginum loco citato. Horatius,

Ne pueros coram populo Medea trucidet.

Meminit etiā Theophylactus Simocatus in epist. quadam. τῆς φοινίκης μηδείας ἀπηνεστέρως ἀπεργάζεσθαι τὸς φόνους. παιδοκλόνον ἐκείνῳ ἐδίδασκον ἀνώνμων ὀμόζυγ(τὴν αἰνετὴν καὶ ἀζώνων τὴν σύμμαχον. Item

Dion Prusæus in Orat. περι ἀπιστίας, his verbis. πό-
σα δοκῆς τοῖς θεοῖς ἢ μῦθον ὡς ἔργων τέκνων ἐυθα-
δῆ, ἢ ποσάκις ἀγωνιάσαι νοσήσαν, ἢ ποσάκις ἀνὶ ἐκεί-
νων αὐτὴν ἀνέλεάζετο πλῆτῶν, ἀλλ' ὅμως αὐτόχειρ ἐγέ-
νετο. Vide ejus imaginem apud Callistratum li-
bro ἐκφορέων. Obscurè innuit hoc Medæ faci-
nus etiam Virgilius ecloga VIII.

*Sævus amor docuit natorum sanguine matrem
Commaculare manus, crudelis tu quoque mater,
Crudelis mater magis, an pater improbus ille?
Improbus ille pater, crudelis tu quoque mater.*

Et certè ita bis legere malim, quàm puer. Nam si-
ne dubio dicere vult eam crudelem esse matrem
quæ liberos suos occiderat, & Iasonem impro-
bum patrem, qui Medeam reliquerat, atque ad id
facinus compulerat: judicium esto doctiorum.
Sunt qui hoc facinus non Medæ, sed Corinthiis
imputent, & ab Euripide eorum precibus indu-
cto in fabulam relatum, creditq; captum propter
Poëtæ auctoritatem. unde etiam expiandi crimi-
nis causa Medæ filii, quos ipsi occiderant, pos-
teà sacra facere soliti fuerunt. Elianns Var, Hist.
lib. v. cap. xxi. Λέγῃ τις λόγος ἢ φήμην τὴν κατὰ τῆς
μυθίας ψευδῆ ἔειναι, μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα,
ἀλλὰ Κορινθίους. τὸδε μυθολόγημα τῆτο ὑπὲρ τῆς Κολ-
χίδος, καὶ τὸ δράμα, Εὐειπίδην φασὶ διαπλάσαι δευθέν-
των Κορινθίων, καὶ ὀπικραῖῃσαι τὴν ἀληθῆς τὸ ψεύδος διὰ
τὴν ἔποιησεν ἀρετὴν. ὑπὲρ ἧ τοῦ πολυμήλεος φασὶ τῶν
παίδων μέχρι τῆ νῦν ἐναρχῆσαι τοῖς παῖσι Κορινθίοι,
αἰοῖσι δασμὸν τῆτοις ἀποδιδύνας.

λάληθῆσαν κίσαν) Argo navè intelligit, quæ lo-
quacè malum è quercu Dodonæa habuisse tradi-
tur.

tur. Meminerunt hujus rei præter Lycophronem
Philostratus in Imaginibus, Sophocles Trachi-
niis, & Apollinius sæpè. Claudianus in Paneg.

rursusq; locuta

In te Chaonia moverunt carmina quercus.

Idem alibi.

— licet omnia vates

*In majus celebrata ferant, ipsamq; secandis
Argois trabibus jactent sudasse Minervam,
Nec nemoris tantum vinxisse carentia sensu
Robora, sed caeso Tomuri Jovis augure iuco,
Arbore præ sagâ tabulas animasse loquaces.*

Æschylus φιλελευθέσις, citante Philone in tracta-
tu ubi ostendit. πάντα πυθαιὸν ἔειλευθερον.

πὸ δ' ἔειν ἀργῆς ἱερὸν αὐδαζον ξυλον;

Orpheus εὐλαλον ἀργῶ, & λάλον τρέπιν appellat.

πάλιν δ' ὁ πέτρας) Ægeus cum Æthram Pirthæi

F. gravidam ex suo compressu reddidisset, ensem
ei reliquit & calceos sub ingenti abditos saxo, ius-
sitque, si filium pareret, & adultus is saxum tolle-
re atque relicta auferre valeret, clam omnes ad se
mittere, quæ postea Theseus adultus nullo negotio
perfecit. Plutarchus Theseo. Συνελθὼν δὲ καὶ
γυνὸς ἐκείνης (Αἰγῆος) ὅτι πῆθῆος θυγατρὶ συγγέγο-
νε, καὶ κύνει αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ἔξω καὶ πέ-
διλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην, ἐξ ἧς ἔχουσαι κοιλό-
τητα συμμέτρας ἐμπειριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα, φρε-
σας δὲ πρὸς μόνον ἐκείνῳ, καὶ διακελευσάμενος αὐ-
τὸν εἰς αὐτὸ γένηται, καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν, δυνατὸς
ἦν τὴν πέτραν ἀνασῆσαι καὶ ὑφελεῖν τὰ καταλειφθέν-
τα, πέμπειν πρὸς αὐτὸν μηδένος εἰδὸς, &c. Etymo-
logici auctor. Θεσῆος, ἀνομάσθη διὰ τὴν τῶν γυναικῶ-

μάτων θέσιν, & τε ξίφος καὶ τῶν πεδίων, ὡς ἡ ἰσορία
δηλοῖ. Vide & Hygini Mytholog. fab. xxxv. 1. &
Apollod. extremo tertio.

καὶ φασγάνῳ (ζωστῆρα) Solebant olim heroes bal-
theo alligatos enses suos gestare. Homeri Scho-
liastes Illad. γ'. Τὰς ἀσπίδας διὰ τελαμώνων ἐφόρον,
ὡς καὶ τὰ ξίφη. Philostratus junior in Imaginibus.
Μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν (forte πλοδαρῶν) ἐξήρησεν τῷ
χευστῆς, ἀργυρῶν τελαμώνων κατεργήσων αὐτὰς. Circū
humeros autem baltheum nitum gestabant. He-
siodus ἀσπίδι.

ἄμοισιν δὲ μιν ἀμφὶ μελάνθετον ἀορ ἐκίτα
χάλκρον ἐκ τελαμώνων.

Virgilius extremo xlii. Æneid.

humero cum baltheus alto

Apparet

Inde libro nono dixit:

Sic ait illacrymans, humero simul exiit ensē

Auratum, mirā quem fecerat arte Lycaon

Gnosius, atque habilem vaginā aptarat eburnā.

Eum etiam Dilimnitarum morē narrat Agathias
lib. i. iii. Ζευσὺς τε γὰρ δὴσφύρονται καὶ σάεισας, καὶ ξί-
φῳ ἐκκρεμές ἀπὸ τῶ ἀμν.

σῶρῳ ἢ λυγρῆς τάφης) Theseus cum Athenis
δημοκρασίαν induxisset, in odium Lyci cujusdam
incurrit, qui etiam tantum effecit, ut urbe ei in-
terdiceretur, quo facto in Scyrum insulam ad Ly-
comedem cum demigrasset, ab eo metuente ut
regni æmulus foret de saxo in mare præcipitatus
est. Vide Scholiasten Aristophanis ad Plutum, &
Plutarchum Theseo. Tractat & hanc historiam
Heraclides in Comment. περὶ πολιτείων. Οὗτῳ

(δη-

(Θησεύς) ἐλθὼν εἰς σῶρον ἐτελεύτησεν, ὡς δὲ τὰ πε-
τρῶν ὑπὸ λυκομήδους φοβηθέντι ὁ μὴ σφετερίσῃ τὴν νῆ-
σον. quem vide.

αἰγίλι. Homeri Scholiastes Illad. ix. interpre-
tatur ὑφ' ἡλῆς, τεσσ. τὴν ἀν καὶ αἰξ ἀπολίπη διὰ τὸ
ἀγαν ὑφ' ἡλῶν κ' ἰδύσβαλον. ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἰ αἰγες ὡς
ἐπίπαν νέμονται. Artemidorus lib. i. cap. xlii. Οὐ
συναγελάζονται (αἰ αἰγες) ἀλλὰ χωρὶς ἀλλήλων νομυμέ-
να κατὰ κρημῶν κ' πέτρῶν, αὐταὶ τ' πεδίματα ἔχουσι, κ'
τῷ ποικίλῃ σφάριον. Virgilius in Culice.

Propulis è stabulis ad pabula lata capellas

Pastor & excelsi montis juga summa petivit.

Lucida quæ patulos velabant gramina colles.

Iam silvis dumisq; vaga, jam vallibus abduunt

Corpora: jamq; omni celeres è parte vagantes

Scirpea desertæ perrepunt ad cava rupis.

Ovidius quoque in Heroidum epistolis

amanentem saxa capellam

appellat.

Hinc & Ægilips dicta. Stephanus, Αἰγίλι. κλησίον
Κροκυλείν τῆς ἠπειρῆς. Ὁ μῆρῳ καὶ κροκύλει ἐνέμοντο,
καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν εἴληχε δὲ τὴν περσογηρίαν διὰ
τὸ μετρώδη εἶν καὶ ὑφ' ἡλῶν, καὶ ἀπὸ σβαλον. ubi emē-
do διὰ τὸ πετρώδη εἶν.

σὺν θηρὶ βλώξας) Herculem puta, cur autem μύ-
σην vocet hæc est causa. Cum Hercules Athenis
esset, & jam Eleusinia sacra celebranda instarent,
petiisse fertur ut sibi quoque liceret illis interes-
se, cum autem nefas esset peregrinum quenquam
admitti, nec tamen eum excludere æderent, ut
& legi & ejus petitioni satisfaceret, alia sacra Eleu-
sinia μικρὰ appellata in ejus gratiam instituerunt

ad quæ illum admiserunt.

σθενλω τ' ἀμέρους) Apollodorus lib. 1. 1. ab Hercule hæc facta commemorat, non à Theseo, ut Lycophron. Et Apollonius lib. 1. 1. Herculi tribuens ita canit.

— ὅτε δὲνερ δι' ἀσίδῃ ἠπίερισιο
πεζὸς ἔβη, ζώσῃα φιλοπολέμοιο κελίζων
ἰσπολύτης. —

Consentit & Auctor proverbiorum. Plautus Menæchmis.

— ab Hippolytâ succingulum.

Haud Hercules equè magno abstulit periculo.

Meminit & Servius Æneid. xi.

σάρδενος νεπηνίδες) Facit Amazones Neptuni filias. Isocrates in Panegyrico, & Philostratus ἠρωϊκοῖς Martis. His accedit Servius Æneid. xi. *Amazones se parente Marte natus esse gloriari solebant.* Valerius Flaccus lib. 1v.

Proxima Thermodoon hic jam secat arua, momento,

Inclyta Amazonidum magnâq; exorta Gradivo
Gens ibi: —

Et lib. v.

Savaque Thermodoon medio sale murmura
voluens,

Gradivo sacer, & spoliis ditissimus amnis:

Donat equos, donat votas cui virgo secures,

Cum redit ingenti per Caspia claustra triumpho

Massageten Medianq; trahês. est vera propage

Sanguinis, est ollis genitor deus. —

ὑπὲρ κελαινὸν ἴσρον ἠλασάν σκύδας ἵππους) Lysias orator tradit Amazonas primas mortalium equis

ufas

ufas fuisse, & roboris periclitandi gratiâ cum alia loca percurrisset, tum Atticam, in quâ agrè tandè vinci potuerūt. Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. xxi. 1. Ad Lycophronem illustrationem pertinent (quamvis de Theseo ne verbum quidè ullum) illa Isocratis in Panegyrito. Ἐπὶ γὰρ τυπεινῆς ὕσης τῆς ἐλλάδος ἠλθον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν δράκεις μὲν μετ' εὐμόλπου τῷ ποσειδῶνι, σκύδας δὲ μετ' ἀμαζόνων τῶν ἀρείων θυγατέρων. ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ ὃν ἐκείναι τῆς εὐρώπης ἐπήρχον μισθῶντες μὲν ἅπαν τὸ ἰὼν ἐλλυῶν γένος, & quæ sequuntur. Demosthenes etiam tangit ἀπλοσίφ. καὶ γὰρ τὸν ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντα ἐκράτησαν ὄτας, ὡς ἔξω φάσιδος ἐμβαλεῖν. Possis verò σκύδας ἵππους etiâ naves interpretari, quas illὶ τῶν ἰσπαράγων τρόπον (ita emendo) ποιοῦνται, ut ait Philostratus. Gaditani naves minores ἵππους vocabant, ab equis proreæ earū incis. Vide Strabonem lib. 1. 1. Alioquin etiâ naves equorū nomine aliquando nuncupari solēt, maximè à Poëtis. Euripidis Scholiastes Phanissis. Ἴσπειρὶν αἱ νῆες δοκῶσιν ὀχήματα Ἰέρπον. Phurnutus, Ἴσπειρ δὲ (ὁ ποσειδῶν λέγεταν) τὰ χεῖρα ἀπὸ τοῦ ταχεῖαν τὴν διὰ θαλάττης ὁδὸν εἶ), καὶ ὡς περ ἵσποις ἡμῶν ταῖς νηυσὶ χρωμέναν. Artemidorus lib. 1. cap. lvi. 11. Ὅμοιοι δὲ εἶσι (ὁ ἵππος) καὶ πλοῖοι. ἄλλη μὲν γὰρ ἵππους ὀποιότης τὰς ναῦς εἶπε. καὶ ἡμεῖς ὅτ' ὀποιδῶνα ἵππιον καλεῖμεν, καὶ ὃν εἶχε λόγον ἐπὶ γῆς ἵσπος, τὸν αὐτὸν ἐν θαλάσῃ ναῦς. Inde apud Plautum Rudente Actu primore. Sc. Qui sunt

Nempe equo ligneo per vias ceruleas

Estis vectæ. —

Hinc ναυίλων ὀχήματα Æschylus περὶ μ. δεσμ.

θαλάσ-

δαλασσόπλαγκτα δ' ἔτις ἄλλ' αὐτ' ἔμοῦ
 λινοπέρες εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.

Theodoretus ὄχημα δαλαστίον de Provi. Dei, Orat.

IV. Τέταρτῳ τῶν τρέσφ τοῖς ὕδασι τ' εἰσφοῖν ἀποτρέχουσας,
 ὄχημα δαλαστίον τὸ σκάφ' ἀπέφηνε. Augustinus *ve-*
hicula marina de Doct. Christ. lib. i. cap. iv. Quo-
 modo ergo si essemus peregrini, qui beatè vivere nisi
 in patriâ non essemus, eaque peregrinatione utique
 miseri, & miseriam finire cupientes, in patriam re-
 dire vellemus, opus esset vel terrestribus vel marinis
 vehiculis, quibus utendum esset, ut ad patriam, quâ
 fruendum erat, pervenire valeremus. Hinc nautæ
 quoque equisones dicuntur Varroni Marcipote.
Hic in ambivio navem conscendimus palustrem,
quam nautici equisones per viam ducerent loro. Eâ-
 dem de causa ναυάμα ἰππικὰ Sophocles ἠλέκτρα.

Pag. 88.

τὸν ἐξ ἄπρυμνον) Hercules solis sex navibus
 Troiam cepit. Homericus Tlepolemus Iliad. ε. ἰτα
 Sarpedonem affatur,

ἀλλ' οἶόν πνᾶ φασ βίην ἠερακλείῳ
 τῷ ἐμὸν πατέρεα θερασιμέμονα, θυμολέοντα,
 ὅς ποτε δεῦρ' ἑλθὼν ἔνεχ' ἰππων λαομέδοντα,
 ἐξ αἰῆς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι πανεστέρεσι
 ἰλίῳ ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀργαῖς.

Quorum versuum meminit Stabo lib. xi. ii. Vi-
 de etiam Plutarchum ἑλληνικοῖς.

τὸν ἢ παλιμόφρον προγῆς) Iuno antea Herculi ma-
 ximè infesta, postea generum ascivit. Hoc innuit
 Ovid. Trist. lib. iii. eleg. v.

Neye hominum referam flexas ad mirius iras,
Iunonis gener est, qui prius hostis erat.

αὐδης ὃ κίρκοι) Lydum & Tyrrhenum intellige,
 qui

qui cum fortem misissent uter patriâ excederet,
 coactus decedere Tyrrhenus, in Italiam appulit,
 regionemque de suo nomine Tyrrheniam appel-
 lavit. Velleius Paterculus lib. i. *Per hæc tempora*
Lydus & Tyrrhenus fratres cum regnarent in Ly-
diâ, sterilitate frugum compulsi sortiti sunt uter cum
parte multitudinis patriâ decederet, fors Tyrrhe-
num contigit. pervectus in Italiam & loco, & incol-
lis, & mari nobile ac perpetuum nomen a se dedit.
 Tacitus variat nonnihil Annal. lib. v. *Nam Tyrr-*
henum Lydumq; Atye rege genitos, ob multitudi-
nem divisisse gentem. Lydum patriis in terris rese-
disse; Tyrrheno datum novas ut conderet sedes, &c.
 Videndi Dionysius Halicarnassæus, Strabo. Hero-
 dorus, Solinus, Festus, Servius lib. ii. & vii. ii.
 Myrsilus de bello Pelasgico, & Sempronius de di-
 visione Italię fictitium totum hoc esse cõtendunt.
 Sunt & qui Tyrrhenos indigenas faciant.

ἡ σαλπίων) Alpes Italię mōtes nobilissimi, quo-
 rum descriptionē (ut Geographos missos faciam)
 habes apud Herodianum lib. vii. i. & Petronium
 Satyrico in prolixo carmine.

ὃς καταιβάτης μολὼν) Iupiter καταιβάτης idem cū
 eo qui μόριος dicebatur. Apollodorus, citante So-
 phoclis interprete. Περὶ ἀκαδημίαν ὅτιν ὅτε τῷ καται-
 βάτῃ διὸς βωμὸς ὃν καὶ μόριον καλῶσι, τῶν θεῶν μόριον
 παρὰ τὸ τῆς ἀθλιῶς ἰερόν ἰδρυμένον.

ἀνακλιος τῷ δρυηκόπου γόνος) Codrum puta, qui
 sumptâ lignatoris (ut volūt Lycrophron & Polyæ-
 nus, ut Velleius, pastoris) veste pro patriâ mortem
 optetiit intrepidus. Historia petenda ex autoribus
 citatis, Ioanne Tzetze Chil. i. Hist. iv. Servio ad
 eclo-

Pag. 90.

eclogam IV. Ammiam Marcellini lib. XXII. Herodot. v. Iustin. I. I. Augustin. xviii. de Civit. Dei, xviii. Pausan. Atticis & Achaicis p. 232. Oros. I. c. xviii. Polyen. Strateg. Lycurg. κατὰ Λεωκράτους. Cicerone Tuscul. I. Lactantio lib. III. cap. XI I. & Valer. Maximo lib. v. cap. vi. Huius filius Neleus.

βῶλον ἐμπεφυμένω) Vide Herodotum Euterpe, qui, dum γλῶσσημασίδα vocat, manifestè indicat cretam fuisse, qua ad obsignandas literas veteres usi. Servius ad Æneid. vi I. *Quod cum cives ejus agnovissent, sive invidia, sive miseratione commoti, ei epistolā miscrunt, cretā antiquo more signatam.* Maximè verò nobilis creta Asiatica. Cicero in Orat. pro L. Val. Flacco. *Hac qua est à nobis prolata laudatio, obsignata erat creta illa Asiaticā: que ferè est omnibus nota nobis, quā utuntur omnes non modo in publicis, sed etiam in privatis literis, quas quotidie videmus mitti à publicanis, sæpe uniuscuique nostrūm.*

σφραγίδα δέλω) Tabellis quondam, quarū hoc loco mentio, Græci pariter & Romani usi. Erant formā triangulari. Eustathius ad Dionysiu. *Δέλωι κυρίας μὲν οἱ τόμοι ὅσοι τετραγώνως ἐσημασίζοντο ἐν τῷ πύρραδι, καὶ δὲ ἔτι νῦν ποιῶσι τινες. ὕστερον δὲ ἀπλῶς αἱ βιβλοὶ λέγονται, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. καὶ δὲ ἔτι πύξια, διὰ τὸ τοὺς παλαιὺς ταῖς ἐν πύξων πίνακισι τὰ γράμματα ἐντυπῶν.* Hieronymus lib. I. epist. I. quæ est ad Nitiam. *Ante chartæ aut membranarum usum, aut in dedolatis è ligno codicillis, aut in corticibus arborum multo epistolarum alloquia missitabant, unde & portitores earum tabellarios, & scriptores à libris horum librarios vocavere.* Festus. *Tabellis*

bellis pro chartis utabantur, quibus ultrò citroq, sive privatim, sive publicè opus erat, certiores absentes faciebant. Symmachus lib. IV. cap. xxv I. I. *Mallem scribere Aboriginum more dietionem salutis alterna ligno aut corticibus.* Vide quæ vir doctiss. Iust. Lipsius Institut. Epistol. cap. I. *Cerā autè oblinebantur ista tabulæ: Agellius lib. xui I. Pugillaria nova nondū etiam cerā illita accepisse.* Polyænus lib. II. *Δημόεστος ἐπιστέλλον σαρτιάταις, πρὸς τῆς Ἐρέβου στρατίας εἰς πύλα ἀκίρατον τῷ ἐπιστάλῳ γράψας ἐπεκλήρωσεν, ἵνα ὡς ἀγαθὸς διὰ τῶν φυλάκων κομιθεῖν & apud autores passim. Signa autem imprimabantur ceræ lino. impositæ quo tabulæ perforatæ constringebantur, quod cum Iacobo Cuiacio doctiss. Ico observavit olim eruditissimus juvenis P. Colvius.*

τὸν πρωτόμιδον κλέος δηώους στρατὸν) Militū tam apud Græcos quam Romanos, duo erant genera, illi suo sumptu militabant, & *Afidni* dicebantur: hi publico, & *Ararii* atq; *Metelli* sunt nominati. Cares autem malè audisse, quod mercede conducti militaret, nemini ignotum. Vide Strabonem, Hesychium, Etymologici, & Proverbiorū auctores. Turpe enim apud Athenienses habebatur mercede conductum quidpiam facere. *Ulpianus ad Demosthenis Olynth. 3. ἡ μισθοφοροῦσις ἐδωλοῖς ἐφύβεισ.* Hinc apud Polyænum lib. I. *Themistocles Nauclero κατερεῖν ἠπειλόησεν ἄδυνατοῖς ὅτι χημίσησ πρὸς αὐτὸν ἀγοί.* Postea tamen id permillum à Pericle, ut est videre apud Ulpianum eundem ad orat. Demosthenis *περὶ τῆς συνάξεως.* Laudantur verò etiam Carum horū in rebus bellicis

licis studia, quorum argumenta reliquerunt scutorum ansas, umbilicos, insignia, & cristas, quæ omnia ipsi invenerunt. Strabo lib. xiv. τῷ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλυ τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ὄπισσμα, καὶ τὸς λόφος. ἀπαύλα μὲν γὰρ λέγεται Καεικὰ. Ἀνακρέων μὲν γὰρ φησιν.

Διὰ δ' εὖτε Καρικὸν ἐνεργεῖ ὄχανον

Χεῖρα πιδέμεναι.

Emendo ex Homeri interprete & Etymologico-grapho, Καειοεργεῖ ὄχανον. Polyænus lib. vi. i. in Pflammericho. Ψαμμύπηχθ' δὲ Πήγηρτα τὸν Κάρες συνόντα ἔχον, παρ' αὐτῷ μαδῶν ὡς πρώτοι Κάρες ἐπέδειλο τοῖς κράνεσι λόφος, &c. Homeri Scholiastes Iliad. δ'. Κάνοας (φησιν ὁμηροῦ) εἰβδὺς αἰς ἐνεστυν τὰς ἀσπίδας. ἔπα γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πῶρπαξι, ὡς ὄχανά ἐκάλεον. ὕστερον γὰρ ἔτι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Κερῶν. ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ, Καριοεργεῖ ὄχανον. Quæ totidē verbis apud Etymologici auctorem, in Κάνων. Hinc λόφον Καρικὸν dixit Alcæus.

λόφον τε σείων Καρικὸν.

Itaque propter hæc sua inventa scutum parvum & galeam cum mortuis sepelire soliti fuerunt. Thucydides ξυγγραφήσ' lib. i. Δίηλυ καθαιεργεμένους ὑπὸ ἀθιωαίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναμρεθεισῶν, ὅσοι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἡμισυ Κάρες ἐφάνησαν, γινώσκοντες τῆ τε σκῆπῆ τῶν ὀπλων, ξυνηδαμμένοι καὶ τῷ τρόπῳ, ὧν νῦν ἐπὶ θάπτησι. Scholiastes ejus. Οἱ Κάρες πρώτοι εὗρον τοὺς ὀμφαλὸς τῶν ἀσπίδων, καὶ τοὺς λόφος, τοῖς γὰρ ἀποθνήσκουσι συνῆδαπτον ἀσπίδι σκιον μικρὸν, καὶ λόφον, σημειῶν τῆς ὑπέρσεως.

κόδροι) Id est, stulti. ita nuncupati Athēnienses.

Hefy-

Hesychius, Κόδροι ἡμεῖς λέγομεν κερνικὸς πιναι τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντας, ἀθιωαίους, καιδρὸς τῷ ἠθεῖ. Nam ita emendo eum locū. Nominis istius causa eorum ingēs δυσβουλία quam Neptunus, in contentione de Atticā regione Minervæ posthabitu se ægrè ferens, immisississe fertur. Hanc innuens Demosthenes περὶ εἰρήνης, inquit, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἀνδρωποιοὶ περὶ τῶν περὶ γυμάτων εἰώδασι χρεῖσθαι τῷ βυλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ περὶ γυματα. Ad eam & ab Aristophane Vespiis allutum, cujus etiam Concionantes vide. Putabatur tamen, ut hoc addam, istam eorum δυσβουλίαν Minerva beneficii loco in εὐβουλίαν vertere.

Βασάρεσ λαμπυεῖδθ') Sive βασάρεσ vulpem accipias sive meretricem, parum refert. Si vulpῆ, eodem modo antea, ἀσκέρεσ ἐνμαεῖδας. Thracum autem linguā vulpes βασάρεσ sive βάσασεισ dicitur, ut docet vetus interpres Persii Sat. i. Inde Βαχχῆ Βασσάριδεσ quia vulpinis pellibus succingerentur. Apud Hesychium ubi legitur Βάσασεισ, ἀλώπιξ, καὶ βασάρεσ παρὰ κρηναίοις. Emendabis, καὶ βασάρεσ. Subdit idem, Βασάρεσιν τὰ ἀλώπικενα οἱ λίβυεῖσ λέγουσιν.

Ἰθνεῖα γατομῶνθ' αἰθωνθ' πηρεσθ') Æthon est appellatus Erychthon propter nimiam illam ingluviem. Ælianus ποικ. ἰσορ. lib. i. ventres quosdam enumerans, καὶ ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνθ', ἐνθεν τοι καὶ κερδων ἐκλήθη ἔστθ'. ubi omnino αἰθων legendum, quod postea doctissimo viro Hadriano Iunio etiam in mentem venisse cognovi.

ὅσ' δὴ πόλ' ἀμφώδονθ' ἐξ ἄκρον λοβῶν φθέρεσσι κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας) Lego,

φθέρσας κύφελ' ἀκαλλυρέι παρωτίδας.

Nam eo modo dehonestatur aures. Mos verò erat veteribus, si quos propter flagitium captos ignominia afficere vellēt, auriculas præficere. Etymologici auctor, Οἱ παλαιοὶ τὲς ἐν τινὶ ἀτοπήματι ἀλόντας ἐνυβρίζοντες τὰ ἀκρὰ τῶν ὄτων ἀπέτεμον. *Plautus Cistellaria, Sc. Nisi quid.*

Capillo scisso atque excissatis auribus.

Vide Nonium in Excissatum. Supplicii id genus λέβη dicebatur. Suidas, Λέβη, ἡ διὰ τῶν ὄτων πωρία διὰ τὸ ὠμὸν, κὶ λωβὸς ὁ βεβλαμμένον. Iulius Cæsar integras aures abscidit, ut scribit ipse de se lib. vi. de bello Gallico. *Magore commisso delicto, igni atque omnibus tormentis necat: levioere de causa, auribus defectis, aut singulis effossis oculis, domum remittit.*

τῷ θάλασσα μὲν βατῆ) Xerxes bello contrà Græcos ponte Hellepontum conjunxit, & Atho μό-
 tem Thraciæ maximum perfodit. Vide Plutarchū
 περὶ ἀσραήσιας. Virgilius in Culice.

*Non perfoſſus Athos, nec magno vincula Ponto
 Iacta, meo quærent jam fera volumine famam,
 Non Helleſpontus pedibus pulſatus equorum,
 Græcia cum timuit venientes undique Perſas.*

Iuvenalis Sat. x.

creditur olim

*Velificatus Athos, & quicquid Græcia men-
 dax*

*Audet in historiâ, constratum classibus iisdem
 Suppositum ratibus solidum mare.*

Zosimus lib. i. Εἰ ζεύγυτο μὲν ὁ ἑλλησποντος, πάρος
 δὲν διδάς τοῖς περὶ δουβαίνουσι, ἀρύττετο δὲ ὁ ἄδως,
 ἀμὰ

ἀμὰ τῇ θάλαττῃ καὶ τὰς ναῦς ἐνδεχόμενον. Æschy-
 lus Persis.

ὅστις ἑλλησποντον ἰδὸν δούλον ὡς δεσμώμασιν
 ἤλπισε χήσειν, ῥέοντα βοασσον ῥόον θεοῦ
 καὶ πόρον μετῆρῦθμιζε, καὶ πένθους σφρηγιάτοις
 περιβαλλὼν πολλὴν κέλδουον ἠνυσεν πολλῶν στρατῶ,
 θνητὸς ὢν, θεῶν δὲ πάντων ᾄετ' ἐκ ἐνυβλίφ,
 καὶ ποσειδῶν κρατήσεν.

Ennius Annal. lib. xiii.

Pontibus instratis conjunxit littora Xerxes.

Arnobius lib. i. *Ut ille immanis Xerxes mare ter-
 ris immitteret, & gressibus maria transiret, nostri
 nominis effectum est injuria?* Agathias lib. iv. Οὐ-
 δὲ εἰ Κύρον εἴποι τις τὸν Καμβύση, οὐδὲ Δαρειὸν Ἰσά-
 ππεω, ὅδὲ μὲν Ξέρξην ἐκείνον τὸν ἰππῆλατον μὲν δεικ-
 νύνα τῷ θάλατταν, ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι ναυτιλλόμενον.
 Isocrates in Panegyrico studio memoriam æternam
 relinquendam facta hæc commemorat. Βυληθεὶς δὲ (Ξέρ-
 ξης) τοιοῦτο μνημεῖον καταλίπειν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπι-
 νης φύσεως ὄσιν, οὐ πρότερον ἐπαύσατο, πρὶν ἐξευρε καὶ
 συνηγάγεσθαι, ὃ πάντες θρυλλοῦσιν, ὡς τῷ στρατοπέ-
 δῳ πελευσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεξεύσαι δὲ διὰ τῆς θα-
 λάττης, ἢ μὲν ἑλλησποντον ζεύξας, τὸν δὲ ἄδω διορύξας.
 Vide etiam Ioan. Tzetzen Chil. i. hist. xxxi. Am-
 mianum Marcellinum lib. xxi. Falsum verò hoc
 esse contēdunt qui Magorum historiam conscri-
 pserunt, & Herodotum ejus sermonis autorem
 mendacii arguunt. Diog. Laertius lib. i. in Prox-
 mio. Περὶ τούτοις καταγινώσκουσιν ἠερδῶν διὰ τὰ περὶ
 Μάγων γράψαντες. μὴ γὰρ εἰς τὸν ἥλιον βέλῃ Ξέρξην
 ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τῷ θάλασσαν πένθους κραθεῖναι θεοῦς
 ὑπὸ τῶν Μάγων παράδειδόμενος.

σὺν καλίνοισι τεύχεων περὶ βλήμασι) Oraculum de lignis muris faciendis ab Apolline Atheniensibus redditum notum nimis. Synesius, ut puratur, περὶ ἐν παντί (ut alios mittam) καὶ Λοξίας ἐκείθεν ὁ πνυτοῦ χρισμοῦδος, ὅτι τὸ ξύλινον τεύχος ὁτοῖς ἀθηνάοις ὁ θεὸς ἐδίδου σωτήριον, μάττω ἂν ἠκυσεν ἐκκλησιαζῶν ὁ δῆμος, εἰ μὴ δεμισοκλῆς ἀνέγνω τὸ χρισμῶ τῶν δianoian.

στρατῶ δ' ἀμικίφ) Plutarchus παρὰ ἑλλήοις quingentis myriadibus in Græciam Xerxem venisse auctor est, Iococrates in Panathenæico 50000. In Panegyrico verò sic ait: Μετὰ δὲ ταῦτα γενομένης τῆς ὑπερὸν στρατείας ὡς αὐτὸς ξέρξης ἤγαγεν, ἐκλιπῶν μὲν τὰ βασιλεια, στρατηγὸς δὲ καταστώσας τολμήσας, ἀπαντὰς τε τὸς ἐκ τῆς ἀσίας συναγείρας. περὶ ὧν τις οὐχ ὑπερβολὰς περιδυμηδεὶς εἰπεῖν, ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων εἴρηκεν.

ἀσπας δ' ἀναύρων νασμὸς) Iuvenalis Sat. x.

credimus altos

Defecisse amnes, epotâq; flumina Medo
Prudente.

σκιά καλύψει πέρρην) Lego cum Cantero πέτρον, nam eo vocabulo sol apud Græcos aliquando ex Anaxagoræ sententiâ designatur: Apud Callimachum, citante Sopoclis interprete ad Οιδ. ἐπὶ Κολ.

εἶδε ὁ ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλήν νεόν αιμονίην
μεμβλωκὸς, πῆλημά π' πέτρον ἄλλακ' ἔκειτο.

Et apud Euripidem in Oreste

ὁ γὰρ μακάριος, κὺκ ὄνδ' ἰζώ τύχας,
Διὸς πεφυκὸς ὡς λέγεισι πάντα λῶ,
Κορυφῆς ὑπερβέλλοντα δαιμαίαν πέτρον,
Ἄξει ποτ' ἄται, καὶ τίνοι ταῦτ' ἰζώ δίκην.

Vide

Vide Pindari Scholiasten Olympionic. Od. i. Eodem modo ἡλίου δίσκου dixit Horapollon ἐσεργα lib. i. Γύναικα ἐγλυον βυλάμενοι δηλώσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου δίσκου, δίχα τέλει μὲν σημαίνει. Fuit autem ob hoc dictum Anaxagoras impietatis à Cleone accusatus, sed à Pericle discipulo defensus, quinque talentis multatus in exiliū ablegatus est. Vide Diogenē lib. i. i. Ait verò telorum multitudinem Solis radios obscuraturam. Similiter Ennodius in Panegyrico. Si cælum lancearum imber obtegeret, qui fortius telum iecerit, non latebit. Macrobius Saturnal. lib. i. cap. xvi. Eoque tempore nubes sagittarum in adversos visa ferri, et hostes fugavit, &c. Heleodorus lib. ix. Οὕτως δὲ π' συνεχὲς κ' ὅππ' σκοπὸν ὡς περ' ἐξ ἀκρυσόλεως τῶν πύργων ἐβαλλόν, ὡς εἰς νέφος φαλίσιαν τῶν πυκνότητι παρὰ στώαι τοῖς πύργους.

λοκρὸν δ' ὅποια παῦρον ἀνδρῶν ῥόδον) De rosâ Locrensi vide Iul. Pollucem lib. v. cap. xvi. quem emendabis scribendo κατὰ τὸ λοκρὸν, non κελιά. Ad Xerxem devictum quod attinet, ejus sella argentea, in quâ pugnam navalem spectaverat, multo post tempore ad servabatur in templo Minervæ παρὰ δένον, fuitque αἰχμάλωτος appellata. Harpocration. Ἀργυρόπυς δῖρος, ὁ ξέρξης, αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' ᾧ κατεζόμενος ἐδεσάρι τῶν ναυμαχίαν ἀνέκτιστο δὲ εἰς τὸ παρὰ δένον τῆς ἀθηνῶν.

μόσυνα φησὶ δίκλον) Antiquitus etiam turres in bellicis navibus extruebantur lignæ, quæ Falsæ à veteribus Latinis dictæ. Iul. Pollux lib. i. cap. ix. εἰάν τ' ἢ κατὰ φερακτον τὸ πλοῖον, ὅππ' ἀναπηγῶνται πυργῶσι, κ' ἐπ' αὐτῶν πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ ἐναννυμον, ὧν

ὃν μέσον τὸ χεπάσρωμα. Fortè propter has Ennio & Virgilio *naves celsæ* dicuntur.

Pag. 94.

εἰς κύμα κωφὸν) Homerum imitatus Lycophron. Sic Petronius *mutum litum* dixit.

τῷ φοιβόλητον αἰνέσει χελιδόνα) Id est, Laudabit me antea ut garrulam contemptram. Idem prædicat de suis vaticiniis Sibylla Erythræa apud Laetantium lib. iv.

Φήσασι σιβύλλῳ

μαινομένην φεύσειαν, ἐπὶ πάν δὲ γένητι ἅπαντα,
τηνίκα μὲ μνήμην ποιήσετε, κούκ ἐπ' μ' οὐδεὶς
μαινομένην φήσει με θεοῦ μέγαλοιο περὶ φήτω.

Observandū quoque quod Cassandra per convitium χελιδόνα vocet, ita enim olim omnes Barbari vocabantur propter incompositam garrulitatem. Hesychius, Τὸς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν αὐνοθετον λαλιάν. Inde & Æschylus τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν dicit, & Ion poeta vetus in Omphale Barbaros χελιδόνας nuncupat. Vide Scholiasten Aristophanis Avibus. Huc pertinet Proverbium χελιδόναν μισεῖον.

τόσ' ἠγόρασε) Usitatissima clausula in fine orationum tam Græcarum quam Latinarum. Ascinius Verrina 11. *Moris veterum fuit, cum satis visum esset fluxisse verborum, hanc sibi necessitatem finiendæ orationis imponere, ut diceret ad ultimum, Dixi.* Vide Donatum ad Hecyram & Phormionem Terentianas. Plato Δάχρη, καὶ δι' ἄδουκῆ εἴρηκα. Sophocles ἠλέκτρα.

εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα.

σειρήνῳ ἐρέναξε λοιδιον μέλῳ) Quid sit σειρήνῳ μέλῳ docere poterit Aristænetus lib. i. epist. i. de Laide,

Laide. Ἠρῖκα δὲ φδέγγεται, βαβαί, ὅσαι ἦς ὀμιλίας αὐτῆς αἰ σερῖνες ὄσον ἢ γλωττα σωμύληθῳ, & lib. 11. ἢ τὰς μύσους, εὐσώμας ἦδον, ἴσῳ καὶ σειρήνῳ γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν. Ælianus ποικ. ἴσῳ. lib. xi. 1. de Aspsia. Φώνημα δὲ εἶχεν ἰδύ, καὶ ἀπαλὸν εἶπεν, ἂν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκούειν σειρήνῳ. Philostratus lib. 1. de Vita Sophistarum in Isocrate. Ἡ δὲ σειρήν ἢ ἐφρασηκῖα τῷ ἰσχυράτους ἔ σοφιστοῦ εἰσώμαπ, ἐφείσκει δὲ οἷον ἄδουσα. πρὶν κατηγρεῖ ἔ ἀνδρὸς ἦν συνεβάλετο εἰστοεκοῖς μόνῳ (lego νόμοις) καὶ ἦδου. Agathias.

— σὺ δὲ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις

κείνο τὸ σειρήνων γλυκερώτερον. —

Petronius, *Tanta gratia conciliabat vocem loquētis, tam dulcis sonus pertentatum mulcebat æra, ut putaret inter amas canere Sirenium concordiam.* Synesius epist. 139. Εἰ μὲ γέ τοί καὶ παρῶν μὲν ἦρεις τῆ γλυκεῖα σειρήνι τῶν λέγων.

κλάρα μιμαλλῶν) Quæ sint μιμαλλόνες vel pueri sciunt. Apud Macedones μιμαλλόνες dictæ postea, quæ antè κλάδωνες, virgines quæ Argæo regi cum Galauro bellum gerente suppetias tulerunt sumpto habitu virili, thyrsisque pro hastis utentes. Polyænus lib. iv. Ἀργαῖῳ ἀμαχεὶ κρατήσας, ἰερὸν ἰδρυέται Διονύσῳ ψευδάνοει, καὶ τὰς παρδύνας ἄς πάλω κλώδωνας ἐκλήζον οἱ μακρόδωνες, αὐτὸς κλήζειν ἐλεξε, διὰ τὴν μίμῃσιν τῶν ἀνδρῶν, μιμαλλόνας. Vide etiam Etymologicographum.

ἢ τι φίκιον τέρας) Sphingem intelligit, quam Bæoti appellant φίκα teste Palæphato. Hesiodi Scholiastes ad ἀσπίδα. Φίκιον ὄρεος βοιωτίας. ὀνομάθη δὲ ἐκ τῆς σφιγρός, ἦν φίκα ἐκάλειν οἱ βοιώποι. & ad Theog. Αὐτῆ ἔ (σφιγρῆ) ὄρεϊ θυράτηρ χμαίερας καὶ τύ-

φωσ, ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη καὶ τὸ φίκιον ἐνθα διέτειβε.
φίκα δὲ αὐτὴν οἱ βοιωτοὶ ἔλεγον. Fetus. *Picati appel-*
lantur quidam, quorum pedes formati sunt in spe-
ciem sphingum, quod eas Dorii phicas vocant.

νησὺς θυγατρὸς) Sibylla Nestoris ex Dardano fi-
lia. Arrianus, Δάρδαροι τὰς ἑτέρας βασιλέως θυ-
γατέρας ἐγνημε, Νησῶ τε καὶ Βάτιαν. καὶ ἐν μὲν τε νη-
σοῦς ἦν ἀπὸ θυγατρὸς Σιβύλλας ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλ-
λαι γυναῖκες ὅσαι ἐγένοντο μαντικῶς σιβύλλαι ἔλεγοντο.
Quem locum Theodoro Cantero viro doctissimo
acceptum refero.

ἡ μεταγωγείατος κόπις) Lego, μεταγωγείατος κ. Ari-
stoteles lib. περὶ ζῴων ἀκρωσμ. ita ait: Ἐν τῇ Κύμῳ τῆ
περὶ πῶ Ἰταλίαν δεῖκνυται τις, ὡς εἴοικε, θάλαμῳ κα-
τάγει Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονίω-
τάτῳ γενομένην παρθενον διαμεινῆσαι φασιν, ὅταν μὲν
ἐρυσθίαν, ὑπὸ τινων δὲ τὴν Ἰταλίαν καλοικύνησαν, Κυ-
μαίαν, ὑπὸ δὲ πνων Μιλάρξαναν καλυμένην.

PAG 96.

δαίμων δὲ φήμας) Hoc loco δαίμων Lycophroni
quod alias τὸ δαιμόνιον Græci veteres dicebāt, quo
nomine majus quoddam numen intelligebant.
Sic Pindarus Isthmion. Ode vi.

σύν τε οἱ δαίμων φυτεύθῃ
δόξαν ἐσπέρων.

Theognis,

χρηματα μὲν δαίμων καὶ παλκάκῳ ἀνδρὶ δίσωσιν.
& alii poetæ sæpè. Cum autem τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ
θεῖον dicerent, Deum supremum, divinitatemque
mundi moderatricem intelligebant. Iul. Pollux
lib. i. cap. i. τῆς αὐτῆς χρείας τὸ θεῖον, καὶ τὸ δαιμό-
νιον.

εἰς τὸ λῶον ἐκδραμεῖν τεύξεσι) Ex vetere formulâ,

εἰς

εἰς ἀγαθὸν μοι. Duabus verò utebantur formulis
ad amolienda infausta, & hâc quam diximus, &
illa, εἰς κεφαλὴν σοι. Priore utitur hoc loco apud
Lycophronē Cassandra. Moschus etiam idyllio 2.

ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν θεοὶ κρίνειαν ὄνειρον.

Pacuvius apud Festum in *Verunçæt. Dii monuerint*
meliora, atque amentiam averruncassent tuam. que
ita emendo

————— *Dii monerint*

Meliora, atque amentiam averruncassent tuam.
& frustra sunt qui aliter corrigunt. Virgilius la-
tius usurpavit *Æncid. tertio.*

Dii prohibete minas, dii talem avertite pestem,
Et placidi servate pios. —————

De alterâ formulâ εἰς κεφαλὴν σοι ita Aristophanis
Scholiastes *Acharn.* ἔλεγον οἱ ἀπ' ἰκοὶ εἰ κρηθροῦν τι-
νός, εἰς κεφαλὴν τρέποιο, τὸτο δὲ ὅτι κρηθρὸν λέγοντες.
Virgilius Georg. i. i. i.

Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.

vbi complectitur utramque formulam. Moschus
Idyl. quarto,

Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐποίησαν
παννυχίν, τὰ δ' ὅ πάντα πρὸς εὐρυσθίαν τρέποιο
οἶκον ἀφ' ἡμετέροιο. —————

Apuleius Milef. i. i. i. *Si quid adversi tui caput re-*
spicit, id omne protinus meo luatur sanguine.

Theocritus Idyllio vi.

————— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τίλεμῳ ἐχθρὸν ἀγορεύων
ἐχθρὰ φέρεσι πῶσι ὄκρον, ὅπως τι κείσοι φυλάξῃ.

Pedo in elegiâ ad Liviam.

Vrbs gemit, & vulvum miserabilis induit unum,
Gentibus adversis forma fit illa precor.

Terentius Heautont. Act. v. Sc. III.

— *ah obsecro te, istuc inimicis fiet,**Egone confitear meum non esse filium, qui sit meus?*

ὅσαυτ' ὅων περιήσεται) Locis & regionibus omnibus Genios præesse credebant, Græci vocant ἐργαρίους θεοὺς, δαίμονας, ἥρωας. Festus. *Genium esse putarunt uniuscuiusque loci.* Clemens Protrept. εἰ γὰρ ἂν δαίμονες λίγχοι τε καὶ μαερίδοι μὲν ἐφ' ὄρεϊν καὶ ἀναφανδὸν ἔτω κατὰ πόλεις δαίμονας ὀπιχωρίους, πμὴν ὀπιχοπομήνους. Servius Georg. lib. I. *Genium dicebant antiqui naturalem Deum uniuscuiusque loci.* Prudentius lib. I. I. adversus Symmachum.

*Quanquã cur Genium Rome mihi fingitis unum?**Cum portis, domibus thermis, stabulis soleatis**Adsignare suos Genios? ———*

Inde est apud Virgilium Æneid. v.

*Incertus Geniumve loci famulumve parentis**Esse putet. ———*

Quintilianus declamat. I. *Ipsi quoque servuli longius quiescunt, & præstatum grande secretum Genio loci.* Gratius.

*Te primum Vulcane, loci pacemq; precamur**Incola sancte tuam. ———*

Ubi loci sanctus incola non alius quam Genius loci. Calphurnius eclog. v.

————— *tu cessate vivo**Pone focum, Geniumq; loci, Faunumq; Laremq;**Salso farre voca. ———*

Vetus inscriptio.

I. O. M. -I- G-NO LOCI

HVIVS. Q. CÆCILI

VS. SECVNDVS

LEG. C. SERENI

PROCOS. GALLIÆ

TRANSALPINÆ.

V. S. L. M.

Phalaris in epistolâ quâdam ad Himeræos. *Ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφίκεται αἰς θεὸν κατὰ γῆν, καὶ ὅσοι ἐργαστὴν ἰμεῖδα γῆν θεοὶ τε καὶ ἥρωες.* Arnobius lib. I. *Prudentissimi vobis videntur, nec reprehensionis ullius qui Faunos, qui Fatnas, civitatumq; Genios, qui Pausos reverentur atque Bellonas.* Philostratus lib. I. de vitâ Sophist. in Dionysio. *Καὶ πάλιν αὐτομολησάσα πρὸς βαρβάρους βοιωπία γενέξατε οἱ κατὰ γῆς ἥρωες.* Tertullianus lib. de Pallio. *Certè, si quis loci Genius, ingemebat.* Hesiodus lib. I. de Geniis loquens.

————— *πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Petronius. *Nostra regio tam presentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum quam hominem invenire.* Hunc quoque propitium imprecabantur sibi mutuo veteres. Clarè Tertullianus de Idolatriâ, cap. xx I. *Si dederò eleemosynam, vel aliquid præstiterò beneficii, & ille mihi Deos suos vel coloniæ Genium propitios imprecetur.* Et cum ingrederetur primùm aliquam regionem, aut postliminiò in eam redirent, solebant eam religiosè salutare, in honorem Genii quem ei præesse credebant. Probabile id multis authorum testimoniis. Æschylus Agameinnone.

*πρῶτον μὲν ἄερος καὶ θεοὺς ἐργαρίους
δίκην περὶ πείν τὸς ἐμοὶ μεταλλίους
γόςυ. ———*

Plautus Bacchidibus, Scen. *Herilis, &c.*

Herilis patria salve, quam ego biennio

Postquam hinc in Ephesum abii conspicio li-
bens.

Ovidius Metamorph. lib. I I I.

Cadmus agit grates, peregrinaq; oscula terra

Figit, & ignotos montes agrosq; salutat.

Tertullianus Apologetici cap. XXI. *Dispersi pala-*
bundi, & cali & soli sui extorres, vagantur per or-
bem, sine homine, sine Deo rege, quibus nec advena-
rum iure terram patriam saltem vestigio adorare
conceditur. Symmachus lib. v. epist. LXXI I. *Octavo*
demum die multâ reluctatus itineris difficultate, la-
rem patrium salutavi. Philostratus Heroicis. Καλα-

πλεύσαντες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀπαπάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ
τὸ ἱερόν, καὶ προσδεξόμενοι τῷ ἀγγεῖ καὶ θυσιῖντες.
Neque solum salutabant, sed & sacrificabant. A-
pollonii Scholiastes extremo I I. Τὸς ἐπιδημοῦντας
ἐδοῦκεν ἡ ἐν ἀλλοδαπῇ θύειν τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς καὶ ἡ-
ρωσι. Codinus. Ἐπεὶ ἔν κατὰ τὴν εἰμαρμένην ἀφικον-
το, καὶ θυσίαν ἐξιλιάσκοντο δαίμασι, κόραξ, &c. Et in epi-
stola Cydippes ad Acontium.

Protinus egressa superis quibus insula sacra
est

Flava salutatis thura merumq; damus.

Heliodorus lib. x. Τὰ μὲν ἔν πρώτα ἐχώρει τῆς ὄχ-
θης αἰεὶ ἔ Νεῖλω καὶ παρὰ ποταμίαις ἐχόμενον, ἔπει
δὲ εἰς τὸς Καταρράκτας ἀφίκετο, θύσας τῷ Νεῖλω καὶ
θεοῖς ἐνορίοις, ἐκτεταπείας, τῆς μεσογαίας μᾶλλον εἶχετο.
Etiam qui in aliam regionem discessuri sacrificaba-
nt iis, atque id appellabant θύειν τὰ ἀποβατήεια.
Stephanus in Βυθρωτὸς. Μυθεύοντι ἐλένη ἐν Τερίας

πλέου-

πλέουσι εἰς ἐσπερίῳ (ita scribo, non ἐσπέρῳ) θύσασιν
ἀποβατήεια ἐν ἡπειρῷ, τὸ θύμα ἢ βύς ἀποδράσκου ἐκ ἔ-
σπλης, ὅχεται φεύγουσα διὰ τῷ μεταξὺ πόδιον εἰς τὸν
κόλπον, &c. Etiam VALE dicebant. Ovid. Meta-
morph. lib. XII I.

Troia, vale, rapimur, clamant, dant oscula terra
Troades. ———

Theophylactus Simocatus in epistolâ quâdam.
ἐπὶ τῷ αἴτην τὸ Σικελικὸν ὄρεος ἀπαίεσμεν, εἰπόντες
χαίρειν τῇ ἀττικῇ. Atque hæc omnia fiebant in ho-
norem Genii locorum præsidis, qui anguis formâ
colebatur. Hinc Persio lux.

Pinge duos angues pueri sacer est locus. —

Servius Æneid. v. *Nullus enim locus sine Genio est,*
qui per anguem plerumq; ostenditur. Huc facit il-
lud Propertii lib. IV. eleg. V I I.

Lanuvium annoſi vetus est tutela draconis,

Hic ubi Tartarea non perit hora mora.

Item Statii insignis locus Thebaid. v.

Interea campis nemoris sacer horror Achai

Terrigena erigitur serpens, tracluque soluto

Immanem sese vehit, ac post terga relinquit.

Livida fax oculis, tumidi stat in ore veneni

Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina
adunci

Dentis, & aurata crudelis gloria frontis

Prominet. Inachio sanctum dixere Tonanti

Agricola, cui cura loci, & silvestribus aris

Pauper honos. ———

Et ille Isidori Orig. lib. XII I. cap. IV. *Angues au-*
tem apud veteres pro Geniis lucorum erant habi-
ti sem-

350 IOANNIS MEVRSI COMMENT.
ti semper. Ad hos Genios pertinet etiam quod
 Pythagorici aliis aliis locis fortunatiores puta-
 bant, prout cuiusque hominis Genius cuiusque
 loci Genio conveniret. Atque ista de loci Genio,
 in quo omine desino, & finem Commentario
 meo impono.

FINIS.

INDEX

INDEX
 Rerum & verborum, quæ in
 IOANNIS MEVRSI
 Commentario memorabilia.

A Blegandi filios mos.	205	nem pingebant. 203. hominem à
Aboriginum tria genera.	313	diurnâ peregrinatione reducē,
Abſyrthi ſepulcrum.	325	phœnicem.
Acamas cum Laodice coit.	217	244
Atamas & Diomedes ad Helenâ		Egroti in templis dormiebant, ut
repetendam legati.	ibidem.	morborum remedia poſſent ſci-
Achilles ſaltu fontem excitat.	159	re.
Achilles Hecſtoris cadaver ven-		283
dit.	161	Eneas quoto anno poſt Troiâ ca-
Achilluſ curſus.	148	ptam in Italiam venerit.
Achilles in ignem coniectus Pelei		313
interventus ſervatus.	144	Troiani populi mens ob pruden-
Achilluſ oſſa in Bacchi amphorâ		tiam dictus.
aureâ condita.	164	311
Achilles in Scyro delireſcit.	165	Eneas ſolus quæcunque vult ſecû
Αχαιῶνα.	310	exportat.
Αχαιῶνα.	309	315
Αχαιῶνα ζειν.	306	Eneæ ſocii menſas ambédunt.
Adoniſ ab apro occiſus.	260	312
Ædes obſignari ſolita.	221	Iones Aſiâ expellunt.
Ædium columnas olim effigies hu-		279
mana ſuſtentabant.	167	Aerarii.
Ædium fores Apollini conſecra-		335
te.	183	Aeris uſus vetuſtiſſimus.
Agamemnon in balneo caſus.	288	209
Ægei maris eryma.	198	Æſ olim penſatum.
Ægea Amazonum regina in ma-		164
ri perit.	ibidem.	Æſtate linea veſtimenta geſta-
Ægeus ſub ſaxo enſem & calceos		bant veteres.
abſcondit.	327	240
Ægeon à Neptuno victus in mare		Æthion Eryſichthoniſ cognomen-
ſe præcipitat.	198	tum.
Ægyptii vatem deſignantes ca-		337
		Æthra captivitas.
		219
		Aiæx Oilæus in Gyraſas petras
		enatat. 196. ob ſacſtantia à Ne-
		ptuno in mare præcipitatus, ibid.
		ab Agamemnone malè ſibi me-
		tuens fugit.
		ibidem.
		Aiæx Telamoniuſ invulnerabilis
		quomodo factus. 208. eiſ furor,
		207. mors, 205. 209. ab Hecſtore
		gladium dono accipit, ibidem. ei-
		que viciniſſim cingulû donat, ibid.
		198
		Αἴγες.
		198
		Αἴγι-

I N D E X.

Abydi ψ petra.	329	res quidam putarunt.	135
Ale nauium.	104	Aquila uehi post mortem reges,	162
Alenus Diomedī fratris cur cur	238	magnates, aruites fingebatur.	162
fraudem in iudicio fecerit.	238	Aquila cremato Imperatoris cor-	162
Alarum triplex uocabulum.	105	pore à Romanis emitti solita.	162
Alba uis triginta turres in ma-	313	Aquarum natura triplex.	196
nibus habuit.	313	Aquila chypen in sculpi solita.	242
Aλεξάνδρεια.	121	Aramenta.	238
Amazones prime equis use.	330	Arcus olim è cornu, 229. Schyticus	
Amazones Neptumi, uel, ut alii,	331	quali formā.	273
Martus filie, 330. Articam uo-	331	Arcuum nerui è setā equinā.	225
stant.	331	Arcades αὐλοχόου.	213
Amor ab Ægyptiis laqueo asimi-	124	Arcades primi annū habuerūt.	213
latus.	124	Arbores felices & infelices.	295
Amores à ueteribus duo statuti,	133.	Argæus Baccho ψυδάουεα facel-	343
	148	lum dicat.	343
A μινιο.	289	Argo ναυὶ loquuta.	326
Αμφικεραυτο.	205	Αργείων λόχο.	275
Αναλαμβάνεω εἰς γέν.	205	Argyrippa à Diomede cōdita.	231
Ανοποδοσία paupertatis iudicium.	341	Aries apud Ægyptios quid desig-	227
Anaxagoras impietatis cur accu-	341	net.	227
satus.	341	Arisba Dardano nupta.	322
Andromada à Persæo liberata.	260	Aristippi iocus.	120
Ancei poculum, & mors.	216	Αἴσων.	134
Ancore nauis dentes.	122	Αἴετι.	134
Anni filie à Baccho erudita, 229. in	231	Arma in deorum templis suspen-	251
columbas mutata.	231	dere mos.	287
Anima à ueteribus μελιόσωα δι-	170	Ασπίμυθος.	155
τα.	170	Astinis usi ad aratrum pauperio-	266
Anthedonis fabula.	254	res, 259. machinariis oculi uela-	266
Antilochus à Mēnone occisus.	176	ri soliti.	266
Antiphas à serpēte deuoratus.	182	Ασπίου.	261
Απαίσματα.	309	Αἶσιν an Hesiodi opus.	335
Απαρχαί.	304	Affidui.	274
Απειανόσωα.	282	Αἴετες.	321
Apes fumo terrentur.	169	Asterion Europam ducit.	105
Από αὐτειδο δειπιο.	212	Ates colles.	105
Apollo à Cassandra deceptus.	183.	Athenienses pro filiorum susceptio-	329
Laomedontis mercenarius, 196.	229.	ne sacrificabant, 176. seruos pu-	329
pre ses quatuor artium, 241	241	blicos in militiam mittebant, ut	220.
ex Aquæ elemēto omnia orta uete-		belli impensas conscriberent,	220.
		ibidem.	
		Athe-	

I N D E X.

Atheniensium in nuptiis mos.	214.	Berecynthiaca saltatio.	160
Atheniensium lex.	238	Βλέπειν.	281
Athenis in arce æneum equum.	275	Βιταρεν τειλωσαλω.	176
Αἴκλιες.	167	Barireus à Neptuno uictus in ma-	198
Αἴετα.	108	re se precipitat.	198
Atho mons à Xerxe perossus.	338	Βεγμω.	299
Auerni grauolentia.	249	Bibus ueteres arabant & moie-	258
Auertenci Dii.	168	bant.	258
Auertentes Dii.	ibid.	Bibus arabant ditiores.	259
Aures fontibus mutulari solite.	338		
Aurigandi munus antiquius re-	142		
gium.	142		
Aurei uelleris fabula unde orta.	323.		
Aurū in lectū deponi solitum.	269		
Αυτίδαίσι.	211		
Αἴδιον εστ.	140		
Αἴδιον εσσε.	ibid.		
Αἴετι.	ibid.		
		B	
Bacchus auream amphorā The-	164.	Bacchus auream amphorā The-	164.
ridi donat, qui postea in-	164.	ridi donat, qui postea in-	164.
ter astrā relatus.	ibid.	ter astrā relatus.	ibid.
Bacchus taurinis cornibus effingi	151	Bacchus taurinis cornibus effingi	151
cur solicus,	214	cur solicus,	214
Βαλαυσις.	214	Balearum insularū mulieres quo-	241
Balearum insularū mulieres quo-	241	modo filios instituant.	241
modo filios instituant.	241	Balnea quando accedi solita.	287
Balnea quando accedi solita.	287	Balthes alligati gladii.	328
Balthes alligati gladii.	328	Βάεβρε.	137
Bassæ.	137	Barbari qui, & unde dicti.	137
Barbari qui, & unde dicti.	137	Barbari χίνοι à Lacedæmonis ap-	198
Barbari χίνοι à Lacedæmonis ap-	198	pellati.	198
pellati.	198	Barbari χελιδόνες nuncupati.	342
Barbari χελιδόνες nuncupati.	342	Βασαζα.	243
Βασαζα.	243	Βασαγο.	337
Βασαγο.	337	Βασος αετ.	ibid.
Βασος αετ.	ibid.	Bassarides unde.	ibid.
Bassarides unde.	ibid.	Batea Dardano nupta.	322
Batea Dardano nupta.	322	Bellicrepa saltatio.	159
Bellicrepa saltatio.	159	è Bello reuerſi pedes umgebant.	230
è Bello reuerſi pedes umgebant.	230		

INDEX.

F	F	G
Facere. 230	Γαμήλια. 173. 114	
Faces mystæ ferebāt in memo-	Γαμῶ, 211	
riâ Cæris à matre quasitæ. 301	Generationis species quatuor. 206	
Facibus veteres in militia usi. 319	Genit regionū præsidēs. 346. in sa-	
Factus. 230	crificabant peregrè advenientes.	
Favonius. 230	348. & salubant. <i>ibid.</i> anguis	
Felices arbores. 295. Dialis flami-	forma cultus. 349	
nis unguini & capillorum præ-	Genuini dentes. 152	
semina sub eis operiebātur. <i>ibid.</i>	Gladii à latere penduli. 328	
Flaminica in rica surculū de eis	Glandibus vs̄sciti veteres. 213	
habebat, & caduceatores suppli-	Glandes sub cinere assabant. 215	
cia. <i>ibidem.</i>	Glebam mortuis impicere mos. 186	
Ferri tēperacula quadruplicia. 292	cui corporis parti. 187	
Fidibus docti pari cum Philosophis	Gnosia saltatio. 160	
in honore. 134. 135.	Græca urbs. 252	
Fidicines Romæ ad epulas adhibi-	Græci post mortem Achillis aurum	
ti. 134	non gestarunt. 68. discessum si-	
Flores ad sepulcra efferebātur. 175	mulantes in Tenedo se abscon-	
Fluvio cur cornua attributa. 252	dunt. 182	
Fluviorum præsidēs Nymphæ ha-	Græcorum binæ conjurationes. 149	
bite. 165	Græcum hominem in se vitute ne-	
Fluvio adorabant transituri, &	fas redigere. 220. immò ne ver-	
manus lavabant. 165. militaves	berare quidem. <i>ibid.</i>	
copie sacrificabant. <i>ibid.</i>	Γεγάροι. 225	
Folliculare. 104	Gyges ἡσέπρωτα. 176	
Follum. 104	H	
Formido. 124	Armalia. 243	
Frondes ad sepulcra efferebantur,	Hecata periclitantes sacrifi-	
175.	cabant. 116	
Fruges torrevi solite. 130	Hecate canes immolabantur. <i>ibid.</i>	
Fulgur Provokum. 193	Ἐκάτης ἡ γαλαξία. <i>ibid.</i>	
Fulguritori Iovis & Sūmano quan-	Hecate nocturnorum terriclamē-	
do sacrificatum. 193	torum præses. 301	
Fulmen cur Iovi attributum. 195	Hecate triformis. 299. eius status	
eius tria genera. 193	apud Athenienses. 301	
Fulmina Iovis rubra. 194	Hæctor sacrificorum studiosus. 306	
Fulminū diurnorū auctor Iupiter	Hæctoris ossa Thebas triāsata. 304	
putatus. nocturnorum Pluto. 193	Apollinis filius putatus. 163. Tro-	
Funes olim è viminibus. 256	ianorum manus dictus ob forti-	
Fustibus antiquissimi fontes inter-	tudinem. 311	
ficiabant. 297	Hæctorea consursæ. 293	

Hæcto-

INDEX.

Hæctoris cada ver redemptum. 161	Homicidarum exilium. 142
Hecuba facē se parere soniat. 153	Hordeacei panes antiquitus. 215
Helena itæge dicta. 131	postea in panam dati. 215.
Helena bis raptæ. 136. de eâ vindica-	Homines proceri ab Achille genus
canda binæ conjurationes. 149	dicere proverbio dicti. 268. vir-
Helena Paridi à Proteo erepta. 130	gultis comparati. 286
Helena à Lacedæmonis immolan-	Horomades quid Persicè. 130
da. 123. quomodo liberata. <i>ibid.</i>	Hostiæ deorū inferorū furvæ. 303
Helena in cælum abrepta. 260. tres	Hostis. 198
maritos habuit. 264. prolē ma-	Hydri solius morsus curabilis. 272
sculam non peperit. <i>ibid.</i>	Υπέρουρον. 291
Helene crater à Vulcano fabrefa-	I
ctus. 264. Pelopi donatus. <i>ibid.</i>	Iason Crethei nepos. 269
ad Helenam quomodo pervene-	Idæa olim Troia dicta. 218
rit. <i>ibid.</i>	Ide cum Apolline de Marpsiâ cō-
Herculi gignendo quod noctes im-	sentio. 229
pense. 106	Idomeneus à Iove quartus. 202. à
Hercules à ceto devoratus. 107. in	Leuco regno ejicitur. <i>ibid.</i> Colo-
eius ventre quam diu fuerit. <i>ibid.</i>	phonem venit. <i>ibid.</i> in Cereapha
Hercules Ehidæ vastat. 108. Olympi-	monte sepelitur. <i>ibid.</i>
cum certamen instituit. <i>ibid.</i>	Ignis in Lemno inventus. 154
cum Iove luctatur. <i>ibid.</i> Atacem	Ili sepulcrum. 171
PELLI involvens invulnerabile fa-	Ilius excæcatus. 185
cit. 208	Iπερβόρεος Mercurius à Caribus
Herculis sagitte ad Troiæ expu-	dictus. 141
gnatione necessarie. 111. à Teu-	Infelices arbores. 294. ad portenta
taro date. <i>ibid.</i>	expianda adhibite. 295. perduel-
Hercules Eleusiniis minoribus in-	liones ad eas suspendi soliti. <i>ibid.</i>
terfuit. 329. Hippolyte baltheum	ad Inferos descendisse qui dicti.
aufert. 330. sex navibus Troiam	244.
capit. 332	Insomnia cur obrepant noctu. 153
Heroes Deorum filii à veteribus di-	Iones ab Æneæ sociis Asiâ expul-
cti. 163	si. 279. supplices à Mimeræ si-
Heroes olim pellibus amicti. 208	mulacro avellunt. <i>ibid.</i>
Heroibus arma ἡφαστέρων & tri-	Iovi Fulguritori & Sūmano quā-
buant Poëte. 175	do sacrificatum. 193
Hæstodus gustat à lauru vates fa-	Iovi victores statuâ ponebant. 168
ctus. 100	Ἰθάκη. 102
Hæstione Telamoni datur. 179. fra-	Iphigenia in Scythiâ avecta. 145
trem flamco redimit. <i>ibid.</i>	Diane Tawicæ hospites immo-
Homericorum Scholiorum quis au-	lat. <i>ibid.</i> in Leucæ depoytata. <i>ibid.</i>
ctior. 115	Orilochia dicta. <i>ibidem.</i> ventia

a 3 macla-

INDEX.

<i>maestata</i> . 147. eius metamorpho- fis. 148	<i>Laodice cum Acamante coit.</i> 217
<i>Iphis Helena & Thesi filia.</i> 174	<i>Λατιέσσα.</i> 223
<i>Ἰππία.</i> 147	<i>Lapidibus fontes obruere mos.</i> 177
<i>Iupiter ether putatus</i> 117. <i>Ἰππιόβη- της & μόριος.</i>	<i>tumuli (stermi soliti.</i> 284
<i>Ἰπποί.</i> 331	<i>Lavtrina.</i> 292
	<i>Lavatrina.</i> <i>ibid.</i>
	<i>Laurus vaticinationis symbolum,</i> 100. <i>Apollini sacra.</i> <i>ibid.</i>
K <i>Κερυνόα.</i> 240	<i>Lede ovum è lunà decidisse puta- tum.</i> 119
<i>Κασμίλ.</i> 140	<i>Λέξου.</i> 225. <i>earù duo genera, ibid.</i>
<i>Καζύβολιον.</i> 212	<i>Apollini sacra.</i> 226
<i>Κεκερμέναι.</i> 224	<i>Ασχυλόεα.</i> <i>Apollo.</i> 226
<i>Κέρας.</i> 229	<i>Leuce Achilles insula.</i> 146
<i>Κερασις.</i> 204	<i>in Leucen appulsi vesperi navés re- petebant.</i> 148
<i>Κεραία.</i> <i>ibid.</i>	<i>Leucothoë Vlyssi naufrago opitulá- tur.</i> 255
<i>Κεραυνόα.</i> 194	<i>Librarii.</i> 334
<i>Κερας.</i> 120	<i>Ligna infelicia ad expiationē por- tentorum adhibita.</i> 296
<i>Κεφάλης.</i> 237	<i>Ligna signacula veterum.</i> 222
<i>Κεφάλων.</i> <i>ibid.</i>	<i>Linea.</i> 124
<i>Κλωάδωνες.</i> 343	<i>Linex velamentis sacra operivi fo- lita.</i> 315
<i>Κόδρος.</i> 336	<i>Loerenfium virgines Ilium mitte- bantur.</i> 294
<i>Κοινή ἀπέριζα.</i> 133	<i>Λάβη.</i> 338
<i>Κορεάτις.</i> 173	<i>Lucanorù chypei è viminibus.</i> 265
<i>Κράσπιδν.</i> 124	<i>Luci deus Mercurius.</i> 150
<i>Κορήε ζαμάσι.</i> 164	<i>in Lucù comam vondebant mulie- res, viri alebant.</i> 278
<i>Κορήγες.</i> 149	<i>ad Luna cursum menses prisci me- tiebantur.</i> 170. <i>posteriorés ad so- les.</i> <i>ibid.</i>
<i>Κορίνθ.</i> 227	<i>Lustrationum sordes in aquas & trivria proici solita.</i> 296
<i>Κυνέδοντες.</i> 152	<i>Lycophron ab Hortensii reprochen- sione defensus.</i> 179. <i>cur obscurus.</i> 102.
<i>Κωδεία.</i> 108	<i>Lyra post carnam circumfereban- tur.</i> 134
	M <i>Machi-</i>

INDEX.

	M.	<i>Μίμαδόνες.</i> 343
M <i>Machina.</i> 155	<i>Minerva simulacrum oculos atrol- lit.</i> 184. 279	
<i>Manium in tutela sepulcra,</i> 270. <i>sacra eis fieri solita in effos- sà terrà.</i> 247	<i>Minerva tertià die mensis nata,</i> 224.	
<i>Mars in nuptiis Harmonie & Cadmi saltat sine armis.</i> 161	<i>Μισοφογία Athenis prius illiciti- ta, post concessa.</i> 335	
<i>Mars Thracie deus.</i> 273	<i>Μηίμοσς.</i> 158	
<i>Μαχαλίξ.</i> 306	<i>Molarum usus à quo inventus.</i> 230	
<i>Μαχαλί.</i> 289	<i>Molpi tibi: citius perjurium.</i> 156	
<i>Medea fratre & filios occidit.</i> 324	<i>Μόλυ.</i> 243. <i>eius origo.</i> 244. <i>adver- sus veneficia prodest.</i> 243. <i>Vlyssi à Mercurio datum.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Medeæ filios Corinthii occidit.</i> 326	<i>Monitores olim heroibus additi,</i> 158.	
<i>inde postea iis sacra fecerunt.</i> <i>ibid.</i>	<i>Monumentum.</i> 192	
<i>Melachrena.</i> 344	<i>Mopsi cù Calchante certamē.</i> 199	
<i>Μέλιοςα.</i> 170	<i>Mopsi Argonautæ mors.</i> 270	
<i>Memoria.</i> 192	<i>Mors xgl' εὐφημισμὸν somni vo- cabulo molliore appellata.</i> 199	
<i>Menelai chypeus Apollini dicitur.</i> 266. <i>cum locis phocarum pelle in- dutus in litore dormit.</i> 263	<i>Μομοῶ.</i> 181	
<i>Menelaus in Ægyptum venit.</i> 263	<i>Mortuorum cineres urnis include- bantur.</i> 187	
<i>Mense sacra habite salini apposi- tu.</i> 133	<i>Mortuorum peregrè cineres domum mittebantur.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Mense olim in magnà veneratio- ne.</i> <i>ibidem.</i>	<i>Mortis gradus tres.</i> 200	
<i>Mercurius κασμίλ.</i> <i>apud Samo- thracas.</i> 140. <i>ἰμπερμε.</i> <i>apud Cares.</i> 141. <i>eius statue cum crum- menis.</i> 150	<i>Mortis genera duo.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Merenda.</i> 210	<i>Morte violenta qui periissent cum iis hastas inversas efferebant.</i> 201	
<i>Meta.</i> 155	<i>Mortem sibi qui intulissent nefas cremari.</i> 202. <i>sepeliebantur.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Metatores.</i> 158	<i>Mortem fatalē Apollini & Dia- ne imputabant.</i> 202	
<i>Metelli.</i> 335	<i>Mortui sacri.</i> 203	
<i>Militaris mos.</i> 181. 319	<i>Mortui in cavernis sepeliri soliti,</i> 284.	
<i>Milites è bello reduces pedes unge- bant.</i> 230	<i>Mortis quodnam genus misferri- mum.</i> 155	
<i>Minervæ effigies ante urbium por- tas poni solite.</i> 183	<i>Mortuorù oculos suffigillabant.</i> 188	
<i>Militià se abdicantes arma in deù- rum templis suspendebant.</i> 291	<i>Romanis id potèr diu facere nefas.</i> <i>ibidem.</i>	
<i>Militià alii merebant, alii non.</i> 335	<i>Mortui περιχρησάμενοι.</i> 224	

INDEX.

Mortuorum effigies in cippiis.	228	Nauplius Palamedis mortem qua	ultus.	195
Mortui coronari soliti.	257	Neptuno cur trides attribuitur.	196	
Mortuorum anime vagari credi- tae, & inimicos terrere.	309	Neptunus salē conglutinavit.	132	
Mos vetus.	157	Neptunus Laomedontis mercena- rius.	196	
Μολαῖοι θεοί.	230	Neso Dardani uxor, Sibylla ma- ter.	343	
Μύλα.	155	Nili varia nomina.	130	
Mulieres in luctu aurum depene- bant. 276. comam tond. bāt.	2-8	Nihoa festa.	130	
Μύλαθ.	155	Nilus ab Aegyptiis Horomasdes cognominatur.	130	
Munitus viperæ morfu interfectus.	219.	Nilus quorannis Aegyptum inun- dat.	ibid.	
Mures lora scutorum Cretensium corrodunt.	322	Nobiliores in montibus sepeliebantur, aut ad radices.	283	
Mutilandi corpora occisorum mos, 306.		Noθεία.	206	
Myrthe incestus concubitus.	260	Noθθ.	207	
Myrtili historia.	141	Nethi potentiorum pari cum legiti- tina in honore. 206. privatorum hominum non item. ibid. quantiū ex paternis facultatibus accipie- bant.	ibid.	
N				
NAves olim ē pinu.	105	Novemcubitales quā rationes qui- dam dicit.	267	
NAves tutela nomine appel- lari solitæ.	126	Numine afflatorum indicium quod habitu.	99	
NAves equorum vocabulo à Poetis nominantur.	331	Nuptialia sacrificia. 173. quibus deabus fieri solita.	174	
NAUFRAGIO percutes pretium pro sepulchro membro alicui alliga- bant. 185. Navium fragmentis sepeliebantur.	ibidem.	Nuptias recusatantes apud Iudæos discolocati ibant.	241	
NAUFRAGIUS ejctis glebam injicere mos. 186. negligentes porta pre- ced. meā Cereri litabant. 187. gle- ba intrā quod tempus injicienda. ibidem.		O		
NAUFRAGIUM genus mortis miser- rimum, & invisum.	185	Οβελμωδ.	249	
NAVIS dentes.	122	Oculos mortuorum inter diu fug- gillare apud Romanos illicitum, 195.		
NAVIS nomina ubi scribi solita, 103.		Ωκύντες.	105	
NAVESTUTELA. 320. earum nomine dicta.	126	Oenone medicine peritiam quo- modo nascita. 112. sibimet manus adfert.	113	
NAVIS pedes.	121	Ωία.	119.	
NAVIVM ALA.	104	Οινολόποι.	230	

Olym-

INDEX.

Olympus Saturni collis dictus.	108	Παρθένος.	207	
Opus.	155	Parthenopes sepulcrum & sacella.	220	
Opus.	260	252. simulacrum.	ibid.	
Oracula enigmatica efferi solita,	102.	Pastinace marina aculeus lethali- lis.	256	
Oraculum Atheniensibus datum de ligneis muris.	340	Πάγκραθ.	320	
Orion tres patres habuit.	175	Pecora pascere regium olim.	120	
Os sepulcro simile.	138	Pecora olim vice pecunie usurpa- ta.	120	
Οφθαλμοί.	103	Pedes ungebant è bello reversi, & calceos induturi.	239	
Οφθαλμοί qui dicti.	125	Pedes navis.	121	
Ovicula qui dicti.	125	Πελαγίδες apud Thessalos mulieres divinandi perite.	184.	
Ovo gallinae incubanti subducto in filium parituro essent studebant sive mulieres.	177	Pelops à Neptuno raptus.	139	
Οὐρά κ&θ.	104	Penetralis Deus.	179	
Οὐραγία Venus.	127	Pepli duplex usus.	269	
Οὐρανία.	217	Πεπλθ.	ibid.	
P				
PAGE.	228	Peregre mortuorum cineres domū remittabantur.	188	
Palamedis sacellum & simula- crum, & sepulcrum.	287	Perenne auspiciati.	165	
Palladium è Pelopis costis fuit. 110		Perdelliones ad infelices arbores suspendi soliti.	296	
Pandano à Chryse in dotem da- tum. ibid. è caelo delapsum. 184.		Percitantes in Zeryntho Hecata & Corybantibus sacrificabant. 121.		
Troiam à Scythis venditū. 110		Perisarum reges aquilas in clypeis gestabant. 242. aures & miutes Solem.	ibid.	
à viro videri nefas.	185	Perseus Medusa caput amputat. 261.		
Pallium vestis divitiarum.	240	Πέρεθ.	340	
Panes primitus ex hordeo. 215. pos- sed in panam dati.	ibid.	Πάλαγες.	298	
Παράσημος υνός.	324	Πάθ.	274	
Parce forma anili pingi solite. 135		Philoctetes à serpente morsus.	271	
Paridis hyra Alexandri Magni temporibus exitit.	135	Philonome Cycni uxor. 156. Ten- niprivigni pudicitiam sollicitat, ibidem.		
Paridis judicium. 120. ejus nulla apud Homerum mentio.	121	Φίξ.	343	
Paridi κεςτες.	120	Phocarum gravolentia.	264	
Paris à Philoctete sagittā traſjici- tur. 272. ab Oenone predicta. 113		Phoenix Achillis monitor. 158. cum patris pollice rē habet. 199. exca- catur.		
Cupidinis effigiem in pnappe navis habuit. 126. Helenā amittit. 130.		Παροψίς Medea.	324	

INDEX.

catuꝛ, & à Chirone sanatur. idib. Pullus. 205
 ad Peleum profugit. idib. Πυροπέπλις placenta genus. 231. vi-
 Ⓞ. 274 Ⓞ. 274 Ⓞ. 274
 Pilea Dioscurorum qualia. 220
 Pilea Dioscuri cur attributa. 221
 Pinfores. 230
 Piscatores in scopulis piscatum ex-
 ercebant. 109
 Pithecuse. 248
 Plutoni hostia furvæ immolari so-
 lite. 303
 Pocula olim è cornibus. 151
 Πόδες. 280
 Poëtarum mos. 266
 Poëte veteres obscuritatem affe-
 ctabant. 102
 Polyxena immolatio. 173
 Πάλλος. 205. 205
 Porces serpens. 182
 Præcidanea porca Cereri macta-
 ta. 187
 Præcifoꝛes. 152
 Priamus ad Herci Iovis aram
 occisus. 178. à sorore redemptus.
 179.
 Principes post mortem ab aquilâ
 vehi singebantur. 162
 Proclea Cygni uxor. 156
 Prodigialis Iupiter. 168
 Προγαμεία. 173
 Prometheus Iononis & Euryme-
 dontis filius. 317. vel Asia. idib.
 Proscribendi mos. 298
 Proserpina ὀβελμῶ dicta. 249. &
 βελμῶ. 299
 Προσίδα. 173
 Proteus Helenam Paridi eripit. 130
 Πρεπύ. 104
 Πρίεργος. 124
 Pueri à matris utero procedentes ab-
 luebantur 172. in specubus olim
 educati. 219

205
 Πυροπέπλις placenta genus. 231. vi-
 231. 232.
 Purgamentorum sordes in aquas
 & trivia abijci solite. 296
 Πυροπέπλις. 291. quinam intra-
 verint. idib.
 Πυρρίχη. 159
 Πυροπέπλις in Martis tutelâ. 319
 eos occidere nefas habitum. idib.
 Puticuli. 284
 Pythagorei quibus cenotaphia cõ-
 struxerint. 191

Quingenta myriadibus Xerxes
 in Graciam venit. 340

Reges omnes Dies appellaban-
 tur. 293
 Reges post mortem ab aquilâ vehi
 singebantur. 162
 Regum filii παναιπόλοι dicti. 120
 Rhea Βελμῶ dicta. 299
 Roma Latino nupta. 311. Romulû
 & Remum peperit. idib.
 Rosa Locrensis. 341
 Rostra navis dætes appellata. 122
 Ruta agrestis. 243

Saburra navium. 237
 Saccis sabulo repleti ad navium
 firmamenta veteres usi. idib.
 Sacrificia veterû duabus de caus-
 sis fiebant. 285
 Sacrificia ante nuptias. 173. qui-
 bus deabus fieri solita. 174
 Sacrificiû Canariû. 197. à quibus,
 cur, quando, & ubi factum. idib.
 Sal hostilibus apponi solitus. 132
 à Neptuno conglutinatus. idib.
 menfas

INDEX.

menfas sacras faciebat. 133
 Saltationum genera. 160
 Saturni collis Olympus dictus. 108
 Saxa prisco ævo quantâ. 154
 Σκόλη. 207
 Scorpiones qui dicti. 125
 Σείσα. 197
 Senatores pedibus nudis incede-
 bant, 241. postea nigri calcei usi.
 ididem.
 Sepulcrorum in scribendorum mos,
 191.
 Sepulcra sancta habita. 204
 Sepulcra in deorum Manium tut-
 lâ. 270
 Sepulcra nobiliorû & potentiorû in
 montibus, aut ad radices. 283
 Sepulcra olim in cavernis. 284
 Sibylle antrum. 316
 Sibylle Melachrena. 344
 Sibylle que, & unde dicta. idib.
 Signacula veterum lignea. 222
 Simie mystica significatio. 280
 Sirenis vox. 342
 Sirius pro sole. 197
 Σιούρα. 239
 Σιούρα. idib.
 Σκόλη. 207
 Sodales. 211
 Σόλη. 197
 Solonis σφάραξ. 129
 Somnus pro morte καὶ εὐφροσύ-
 μῶν. 199. cur mortis frater dictus.
 200.
 Sontibus aures mutilare mos. 337
 Σφαγίων. 148
 Σφάγιον. idib.
 Σφίχια. 204
 Σφίχια dicti Cyprii. idib.
 Sphingis effigies in lucis consecra-
 te. 101
 Sportula. 212

Spurii principum pari in honore cũ
 legitimis. 206. privatorum ho-
 minum non item. idib. heredium
 accipiebant mille drachmas. idib.
 per Styga jun abant Dii. 249. per eã
 peierantium supplicium. 250
 Submonitores heroibus attributi.
 158.
 Sudatorium. 291
 Summano & Iovi Fulguritori pro-
 pter procursum fulgur sacrificia-
 bant. 193
 Suis que triginta pepererat sumu-
 lacrum. 314
 Σύνδεπνον. 212
 Syracusani post mortem Achillis
 aurum non gestarunt. 269

Tabellarii. 334
 Tabellis loco chartarum use-
 bantur. ididem. forma earum
 triangularis. ididem.
 Taberna. 227
 Taberna Roma ad pilas. ididem.
 Ταμίσιος & κελήη. 264
 Ταγρός. 104
 Ταυροι. 253
 Ταυρὸς ἑμφύουχος. 139
 Tauri effigie Bacchus cultus. 151
 Telamones. 167
 Telephus à Baccho suppliatatus. 151
 ab Achille vulneratus. idib.
 Temenus Hercules abnepos. 259
 Tenui historia. 156
 Terre filii qui dicti. 352
 Teta. 184
 Teucer in Cyprum appellit. 205
 Tentari sagitta. 112
 Theatri formia loca que. 233
 θεῶν. 343
 Thebani soli Bæatorum ad Ilium
 non militaverunt. 305
 Theus

I N D E X.

Thescus unde dictus. 327. ensem & calceos sub saxo abscondito auferet. *ibid.* à Lycomede occiditur. 320. Helenam rapit. 136
Thetis filios in ignem abjicit. 144 auream amphoram à Baccho dono accipit. 164
Thymbraeus à serpente devoratus. 182.
Θηρα ἰδέσθαι. 222
Θεῖα. 243
Θεῖα τὰ Ἀγλαῖα. 163
Θεῖα τὰ Δωδαῖα. 348
Θεῖα. 291
Θεῖα. *ibid.*
Tibicines olim Romæ ad epulas adhibiti. 134
Tiresias prudentia. 245. vivacitatis. *ibid.*
Tiresias vir & femina. 246
Τεταυρις. 121
Tridens cur Neptuno assignatus, 196.
Τελεγονία Minerva cur. 224
Τελεγονία. *ibid.*
Τελεγονία. 1-6
Troia expugnanda tria necessaria. 111
Troia quater capta. 114. olim *ἰδαια* dicta. 218
Troia lusus. 160
Trunina in ede Saturni. 164
Tubarum loco olim conche. 161
Tunicæ manuleatæ Romæ infames 289.
Tunica pauperiorum vestis. 240
Turres lignæ in navibus. 341. in urbium mœnibus. 313
Tutele nomine naves appellatæ. 126.
Tydeus Melanippi cerebrum vorat. 285. apri pellem gestare solit-

trare soliti. *ibid.*
Tyndarus omnibus diis sacrificat, exceptâ Venere. 135. ejus filia con nubia mutant. *ibid.*
Tyrrheni indigene. 333
Tyrrhenus cum Lydo sortitur de regno. 333

V

Vatem designantes canē pingebant Ægyptii. 203
Venandi studium olim heroicum. 218.
Veneres à veteribus due putatæ. 127.
Veneris πινυρία simulacrum. 129
Vesperna. 210
Vestimenta veterum æstate lineæ, byeme lævæ. 240
Vestimenta auro picturisque intexi solita. 268
Vestis nigra in luctu. 276
Victores Iovi statuas ponebant, 168.
Victorie vetustissimum premium placenta. 231
Vimina olim pro funibus. 256
Virgines olim ungebantur. 230
Viri in luctu comam alebant. 278
Vittæ è lanâ antiquitus. 175
Vittatæ olim hostiæ & sacerdotes. 174.
Vlysses clypeo Delphinum in sculptum gestabat. 242. Manibus sacrificat. 247. ventos in utre conclusos habet. 253. naufragus à Leucothæâ servatur. 255. sibi ipse navem facit. *ibid.* à silbo occiditur. insaniam simulat. 256
Vngulæ concavæ in equis laudantur. 143
ὐπόκρυπτον. 295. illud quinam intrare

I N D E X.

erare soliti. *ibid.* **spectavit.** 344
Vrnis mortuorum cineres imponi soliti. 190
Vultures τὰ φοῖ τὸ ἔμψυχοι dicti. 139
Εἶποι. 198
Xerxes Helleponto pontem imposuit. 338. ejus exercitus. 340. ejus sella in quâ pugnam navalem

Z **Erintus** antrum in Samothracia. 116. sacra ibi cur facta Hecate & Corybantibus. *ibid.*
Zeuxidis Helena meretrix appellata. 131. quid de eâ ipse pronuntiarit. *ibid.*

F I N I S.

A V C T O R E S

Qui in hoc Commentario citantur, illustrantur, emendantur.

A **Accius.** **A** **Acrion.** **A** **Achæus.** **A** **Acmilius Probus.** **A** **Aetchylus.** **A** **Scholias.** **A** **Africanus.** **A** **Agatharcides.** **A** **Agathias.** **A** **Aleæus.** **A** **Alexander Aetolus** **A** **Ambrosius.** **A** **Ammianus Marcel-** **A** **linus.** **A** **Amponius.** **A** **Anacreon.** **A** **Andromachus.** **A** **Antigonus.** **A** **Antiphon.** **A** **Antoninus Libera-** **A** **lis.** **A** **Antoninus Imp.** **A** **Anyta.** **A** **Apthonius.** **A** **Apollodorus.** **A** **Apollonius.** **A** **Scholias.** **A** **Apulius.** **A** **Aratus.** **A** **Aristænerus.** **A** **Aristophanes.** **A** **Scholias.** **A** **Ariltoleles.** **A** **Arnobius.** **A** **Arrianus.** **A** **Armidorus.** **A** **Asconius.** **A** **Athenaus.** **A** **Athenagoras.** **A** **Auctor moralis in-** **A** **terpretationis er-** **A** **rorum Vlyssis.** **A** **Auctor Proverb.** **A** **Augustinus.** **A** **Avienus.** **A** **Aufonius.** **B** **Bion.** **C** **Calaber.** **C** **Callimachus.** **C** **Scholias.** **C** **Callistratus.** **C** **Calphurnius.** **C** **Canticum Canticor-** **C** **um.** **C** **Capella.** **C** **Calliodorus.** **C** **Cato.** **C** **Carullus.** **C** **Celsus.** **C** **Censorinus.** **C** **Chion.** **C** **Cicero.** **C** **Claudianus.** **C** **Clemens.** **C** **Codinus.** **C** **Columella.** **C** **Constantinus.** **C** **Corip.**

Corippus.
Cydonius.
Cyprianus.

D
David Psalmo-
graphus.
Demarchus.
Demosthenes.
Diätys.
Didymus.
Diodorus Siculus.
Dionogenes Laertius.
Dion.
Dionysius Alexan-
drinus.
Dionysius Halicar-
nassicus.
Donatus.

E
Emporius.
Ennius.
Ennodius.
Erotianus.
Esaïas.
Etymologicum.
Eumenius.
Eunapius.
Eupolis.
Eutathius.
Euripides.
Scholiastes.

F
Festus.
Florentinus IC.
Focas.
Fulgentius.

G
Gellius.
Geoaponica.
Germanicus.
Glossæ.
Gratius.

I N D E X.
Gregorius Naziaz.
Gregorius Nyss.

H
Harpocraton.
Heliodorus.
Heracides.
Hermias.
Hermogenes.
Herodianus.
Herodorus.
Hefychius.
Hesiodus.
Scholiastes.
Hierocles.
Hieronymus.
Homerus.
Scholiastes.
Horatius.
Horapollô.
Hyginus.

I
Inscription. vet.
Interpres historie
Apollonii Tyrii.
Ioannes Tzetzes.
Ion.
Isacius Tzetzes.
Isidorus.
Iscocrates.
Iulius Africanus.
Iulius Cæsar.
Iulius Paullus IC.
Iulius Pollux.
Iustinus.
Iustinus Martyr.
Iuvenalis.
Scholiastes.

L
Aberius.
Laëtantius.
Latinus Pacatus.
Livyus.

Longinus.
Lucanus.
Lucas Euangel.
Lucianus.
Lucilius.
Lucretius.
Lutatius.

M
Macrobius.
Manethon.
Manilius.
Martialis.
Maximus Tyrius.
Menander.
Minutus Felix.
Moschus.
Muscæus.
Myrsilus.

N
Nemesianus.
Nicander.
Scholiastes.
Nonius.
Nonnus.

O
Oecumenius.
Origenes.
Orpheus.
Ovidius.

P
Pacuvius.
Palæphatus.
Parthenius.
Paullus Apost.
Pausanias.
Pædo.
Persius.
Scholiastes.
Petronius.
Phalaris.
Pherecydes.
Philes.

Philon.

I N D E X.

Philon.
Philostratus.
Phlegon.
Pindarus.
Scholiastes.
Plato.
Plautus.
Plinius.
Plutarchus.
Polybius.
Polyænus.
Pomponius Mela.
Suetonius.
Priscianus.
Proclus.
Propertius.
Prudentius.

Q
Vadrigarius.
Quintilianus.

R
Enatus.
Ruffinus.

S
Salvianus.
Salustius.
Sempronius.

Seneca.
Serenus.
Servius.
Sidonius.
Simmius.
Solinus.
Sophocles.
Scholiastes.
Strabo.
Suetonius.
Suidas.
Sybilla Erythraea.
Symmachus.
Symphosius.
Synesius.

T
Tacitus.
Terentius.
Tertullianus.
Theocritus.
Scholiastes.
Theodoretus.
Theognis.
Scholiastes.

Theon.
Theophylactus.
Theophylactus Si-
mocrates.
Theophrastus.
Thucydides.
Scholiastes.
Tibullus.
Timæus Locrus.
Triclinius.
Tryphiodorus.

V
Valerius Flaccus.
Valerius Maxi-
mus.

Varrô.
Vegetius.
Velleius.
Virgilius.
Vitruvius.
Vlpianus Rhetor.
Vlpianus IC.

X
Xenophon.
Z
Zosimus.

F I N I S.

A D L E C T O R E M.

*Benigne Lector, hoc te rogatum volo, errata quæ offensus in Commentario, pro can-
dore tuo emendes, quod levis opera erit. Non enim potui cum sub prelo fuit, ipp. etis a-
tus esse, idque propter valetudinem, qua imbecilla valde & afflicta aliquot iam septi-
manas usus sum. Liberet te pluribus affari, sed hac in ipso morbi assu scribo, utaque co-
gor absumpere. Tuum erit petitioni meæ iusta candidè & benigne satisfacere. In quibus
enim, quod opera peccarunt iam mihi impurari, & ut loquebantur veteres Romani, cum
Acimilius aliquid fecerit, plecti & Rutilius, Vale, & quisquis es;*

Æ T E R N I T A T E M C O G I T A.

LUGDUNI BATAVORUM
Excudebat Ioannes Balduini.

VIII. KAL. MAIAS.

ANNO clō. Io. xciix.